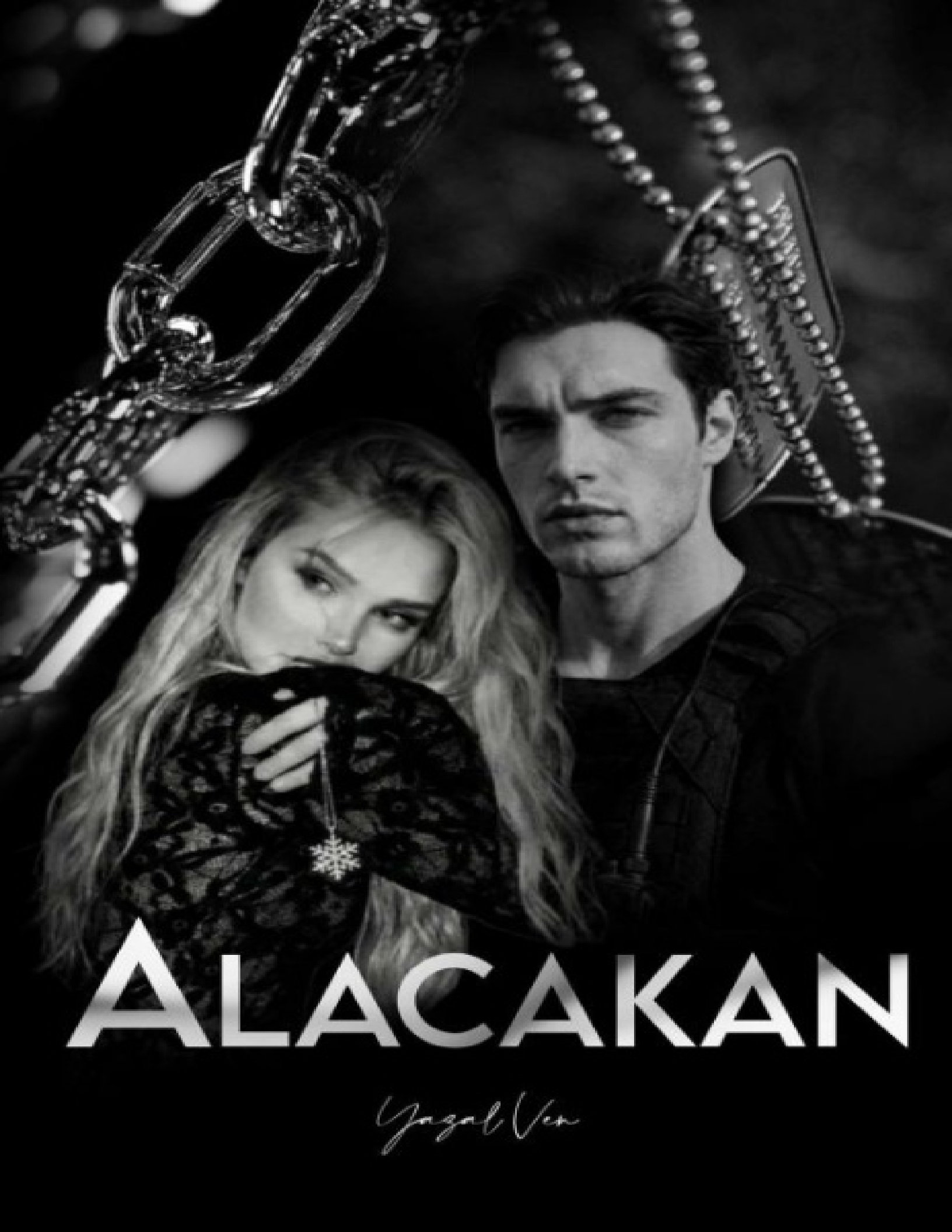

ALACAKAN

Yazgül Ven

ALACAKAN by yazalven

Category: Teen Fiction
Genre: ajan, alacakan, asker, askerikurgu, ateş, barut, doktor, dost, genelkurgu, gerilim, gizem, görev, kafes, klasikler, komutan, kurt, macera, nefret, plan, polisiye, tim, vatan, yazal, yazalven, yüzbaşı
Language: Türkçe
Status: In-Progress
Published: 2024-06-04
Updated: 2026-05-02
Packaged: 2026-05-12 12:44:02
Chapters: 17
Words: 106,108
Publisher: www.wattpad.com
Summary: "Kalbini savaş meydanında bırakmış bir asker, o intikamı elbet bir gün alır." Kurter Alacakan... Lakabı Alakurt olan; adı askerî raporlarda kahraman, düşmanların hafızasına ise cehennem olarak kazınan genç ve acımasız bir komutandı. Ama kalbini savaş meydanında bıraktığı o gecenin şafağında, karşısına hayatının en büyük imkansızı olan General'in kızı çıktığında, oyunun bütün kuralları bozulacaktı. Laren Karalev... Asil bir ailenin gölgesinde büyümüş, geçmişi sırlarla dolu genç bir cerrah adayıydı. Ancak neşter tutan ellerini, silah tutan bir adamın yarasına bastırdığında, hayatındaki tüm doğrular kana bulandı. Karanlıkta parlayan bir kolye. Savaş meydanında bırakılmış bir künye. Ve kanla yazılmış bir kader. Alaca ve Alacakan. Biri öldürmek için yaşar, diğeri yaşatmak için savaşır. Fakat ikisi birlikte intikam için bir yola çıktığında, hiçbir şey aynı kalmayacaktır. "Neredeyim?" "Alacakan'dasın." ALACAKAN.
Read Count: 3,054,855

ALACAKAN

ALACAKAN.

"Kalbini kanlı bir savaş meydanında bırakıp şehre inmiş bir asker, o intikâmı elbet bir gün alır."

Çünkü unutma ki bu hayatta:

"***Neye gönül verdiysen, en çok ona aitsin.***"

❄

"Ne kadar güçlü olursan ol, fırtınanın gelişini engelleyemezsin."

"Doğru." dedim kasvetli bir sesle, uçurumla aramda iki adım vardı. Fırtına gibi esen rüzgar saçlarımı uçuşturdu ama adımlarım sarsılmadı, duruşum bozulmadı. "Fakat gerçek şu ki," Ateş gibi yanan gözlerimi ona çevirdim. "Ben bu hikâyede fırtınadan kaçan değil, *fırtınanın kendisiyim.*"

"Öyleyse savaşın başlıyor." İşaret parmağı, uçurumun karşısındaki dağları hedefine aldı. "Fırtınaları sert olan bir adamın başlattığı savaşın içindeyiz."

Boynumda parlayan altın kolyemin kar tanesi motifli ucunu sıkıca tuttum. Parmaklarımın arasındaki o soğuk metal, geçmişte kalan bir savaşın iziydi. Oysa asıl savaşım şimdi başlıyordu.

Ateş gibi yanan gözlerimi ona çevirdim. "Görevim ne, *Başkan*?"

Gerçek adını kimsenin bilmesini istemezdi. Tek bir adı vardı onun. Herkesin karşısında saygıyla eğildiği, *Başkan.* Ona *Başkan* derlerdi.

"Yakında bütün dengeler bozulacak." Soğuk sesine karışan o ürpertici kararlılığı vardı üstünde. "Senin görevin, dengeyi sağlamak."

Zaman, aleyhime işleyen bir zehir gibi akıyordu artık. Yakında içine gireceğim bu tehlikeli oyunun karanlığı, mayın tarlasına atılmış ilk adım gibi beni içine çekerken, boynumdaki kolyeyi ondan güç almak istercesine sıkıca tuttum.

"Neden," dedim. "Neden ben?"

"*Çünkü sen, kimsenin yıkamayacağı bir adamın tek zaafısın.*"

Güçlü parmaklarının arasında duran o nefes kesici suretteki adamın fotoğrafı bana doğru uzattı.

Fotoğrafı elime aldığımda sert bir rüzgâr değdi yüzüme, derin bir nefes düştü dudaklarımdan ama içimdeki o yangın soğumadı. Cevabını adım kadar iyi bildiğim soruyu gözlerinin içine bakarak sordum.

"Kim bu adam?"

"*Alacakan*."

Yeri göğü inletecek bir patlama sesi sarstı ayaklarımın altında ezilen zemini. Bizden yüzlerce metre uzakta olmasına rağmen ateşleri bizi içine çekecek kadar büyük bir patlama belirdi karşımızda.

Bu hikâyenin sırları, günahları vardı. Herkesi yakacak yangını, en kanlı gecenin karanlığı vardı. Bu, öfkenin en tehlikeli hâlinden doğan; kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış bir askerin başlattığı savaştı:

Alacakan'ın intikamı.

❄

Zafere doğru koşan adımlarını hiçbir güç durduramaz.

Senin adını, asil dudaklardan başkası anmaz.

Yiğit, aynaya bak; seni savaşmaktan başka bir şey paklamaz.

Çünkü kandan doğan, o intikâmı almadan bırakmaz.

"Tim 365, KURT KAFES!"

Silah sesleri, sağanak yağış, kanla karışan barut kokusu... Buradan sağ çıkamayacağını biliyordu.

"Etrafı derhal boşaltın!"

Emri verdikten sonra adımlarını ters yöne çevirip ölüm gibi bir sesle devam etti."Ses ver, Tim 365!"

Emrindeki askerlerden hâlâ ses çıkmıyordu.

Silah sesleri şiddetlenirken, son kez arkasını dönüp karşı tarafa hedef ve yön değiştirerek art arda üç el ateş etti. Üç atışın her birinde düşman safından birini indirmişti.

Keskin nişancıydı.

Eli titremez, atışları sarsılmazdı. Tuzağa çekilemeyecek kadar güçlü ve pusuya düşmeyecek zekiydi. Bu yüzden düşmanları onu saf dışı bırakmak istiyordu ama asla gerçekleşmeyecek bir arzunun hayaliydi bu. Kalbini kanlı bir savaş meydanında bırakmış bir askeri hiç kimse yıkamazdı.

Güçlü adımları, siper olduğu duvarın iç tarafına doğru ilerledi; o sırada onu durduran kolunun kenarında hissettiği o keskin acı oldu. Kurşun, kolunu sıyırmış ve sıyırdığı yeri kanlar içinde bırakmıştı.

Şarapnel parçası.

Eliyle, yarasının üstünü bastırdığında bütün avuç içi kana bulandı. Kısık sesli bir küfür savurup elini yarasının üstünden çektiğinde kanaması şiddetlendi, yerdeki beyaz kar bedeninden akan kanla buluştukça kırmızıya boyanıyordu. Bu kanama riskliydi, bu şekilde yerini belli ederdi.

Güç bela soluklandığında ağzından keskin nefesler döküldü, siper olduğu duvardan çok kısa bir an kafasını çıkardı. Gözleri saniyeler içinde etrafı

taradı ve kafasındaki planı aynı saniyede tamamladı.

Ölecekse bile, bu herkesi öldürmeden olmazdı. Kurt, intikamını almadan bırakmazdı.

Havadaki sise güvenerek son sürat, büyük bir güçle koşmaya başladı. Giydiği çelik yeleğin ağırlığı, attığı her adımda onu dibe çekse de adımları hâlâ olağanüstü bir hızdaydı.

O sırada şakağından başlayan ve yağmur damlalarına karışan ter, âdem elmasına kadar uzun bir yol çizdiğinde nefes almasını zorlaştıran zehir gibi bir his kapladı göğsünü.

Kendine, çatışma alanından uzak, siper olacak izbe bir köşe bulduğunda yıkık dökük binanın yerden yarım metre yükseklikteki duvarının arkasına yüz üstü uzandı ve duvarı kendine siper alacak şekilde konumlanıpetrafı kolaçan etti.

Kolundan ve omzundan aşağı durmaksızın oluk oluk kan akmaya devam ediyordu. O an kendini, almaya zorladığı her soluk boğazını yakıyordu.

Yalnızdı, binlerce dönüm bu kan kokan toprakların üstünde yalnızdı. Yaralıydı, bedeninde hissettiği o keskin acı hareket etmesini zorlaştırıryordu.

Ama o, hissettiği bütün acıyı göz ardı edip savaşmaya devam edecek kadar güçlü bir askerdi.

Çünkü kurt, intikamını almadan bırakmazdı.

Siyah eldivenin kapladığı parmaklarını öfkeyle kulağının içine yerleştirilmiş alete götürdü. "Bütün birimlerin dikkatine. Komutanınız konuşuyor."

Bakışları, oldukça sert ve keskin bir ifadeyle çevreyi izledi. Etrafta yaklaşan her tehlikeye karşı diğer eli hâlâ silahının üstündeydi. "İndirilen leş sayısı an itibarıyla yirmi yedi. Kolumda kurşun sıyrığı var ve sisli hava mevzilerini seçmemi zorlaştırıyor. Derhâl drone'ları konumlandırıp bana gerekli irtibatları sağlayın."

Timden hâlâ ses gelmiyordu.

İçine düşen kötü hisle kısık sesli bir küfür daha savurup koyu yeşil gözlerinde parlayan buz gibi bir bakışla etrafı bir kez daha kolaçan etti.

Tehlikenin gittikçe yaklaştığını hissettiğinde sert sesiyle devam etti. “AHT. Ana merkez. Beni duyuyor musun?” Sinyal çok zayıftı. Konumunu değiştirip tekrar denedi, vazgeçmek kanında yoktu.

“365’ten ses yok. Timimden haber alamıyorum!” Artık sabrı tükenmişti, telsizin ucundan duyulan sesi fırtına gibi çıkıyordu. “Onların konumunu tespit edip bana bildirin. Derhâl! Bu bir emirdir.”

"Emir anlaşıldı komutanım."

Sessizlik. Ölüm sessizliği.

Buradan sağ çıkamayacağını biliyordu.

Kırılırcasına bir şiddetle inip kalkan göğsünü, izdiham gibi bir öfke parçalıyordu. Koyu yeşil gözleri ölüm gibi bir öfkeyle parlamaya başladı, aklının içinde kurşun gibi dolaşan bir şüphe vardı. Buradan sağ çıkmak onun için artık imkânsızdı. Ya ölecekti ya öldürecekti ama asla vazgeçmeyecekti.

Timdeki diğerlerinden ses alsa bir çıkış yolu bulabilirdi belki ama tek başınaydı, diğerleri ses vermiyordu.

"Beni duyuyor musun asker?"

Konuşan adam; Bütün askeriyede 'Paşa' olarak bilinen ve bütün düşmanlarını karşısında korkuyla titreten bir askerdi.

Onu çocukluğundan beri asker olarak yetiştiren o orgeneraldi.

"Alakurt!"

Ezbere bildiği komutanının sert sesi, kulağının içindeki aletten şiddetli bir şekilde yankılandığında, duyduğu hitapla birlikte keskin bir soluk düştü

dudağından.

Alakurt. *Onun operasyonlardaki lakabı buydu. Anlamı, kurtların en ala'sı,* ***bütün sürüye hükmeden kurt*** *demekti.*

Bu lakabı ona geçmişte çok değer verdiği biri koymuştu.

Adımları hızlanırken soğukkanlılığını bozmadı. "Duyuyorum."

"Durum ne?"

"Yüze karşı tekim."

"Tek hâlinle hepsine bedelsin."

Generalin, kulağında yükselen övgüsüne karşı hissizce etrafa baktı.

"Çevre ne durumda, Alakurt?"

Duyduğu soruyla birlikte dipsiz yeşillikteki karanlık bakışları, buz gibi bir ifadeyle yerdeki cesetleri izledi. Hepsini kendi öldürmüştü.

"Baskı ateşi kesilmiyor," dedi sert bir sesle durum bildirerek. "Görüş mesafesi sisten dolayı kısıtlı, sayıca üstünler ve mühimmat kritik, tahliye imkânsız. Her geçen saniye çember daralıyor."

General, önündeki ekrandan etrafı tararken sinyalin git gide düştüğünü fark etti. Sesli bir küfür savurduktan sonra elinde tek bir imkansız emir kaldığını fark edince tekrar konuştu. "Yanında bomba var mı?"

"Var," diye yanıtladı komutanını keskin bir sesle.

"Düşman mevzisine doğru fırlat!"

Öfkeyle dişlerini sıktığında hayatında ilk kez, komutanından gelen bir emri reddetti: "Hayır."

Birkaç saniye şiddetli kanamasından dolayı hırıltılı bir şekilde soluk alıp verdikten sonra kendini toparlayıp güçlükle konuşmaya devam etti:

"Bombayı fırlatamam. Esir alınan askerlerim var. Komutanı olduğum bu timin askerleri. Teröristlerin yanında onlar da ölebilirler, bunu göze almam."

"Oğlum," dedi General, keskin ama acı bir sesle. "Timindeki askerlerin hepsi şehit düştü."

Kanı dondu.

Duyduğuna inanamadı. Birkaç saniye afallayaraksöylenilenihazmetmeye çalıştı. Bedeninden oluk oluk kanın hiçbir zerresi, duyduğu bu haber kadar canını acıtmamıştı.

"Sen kaldın. Sadece, sen. Diğerleri öldü."

"Hayır..." dedi kuru bir sesle, sesinden sanki kan damlıyordu. Bu bir reddediş değil, kabul etmek istemeyişti.

"Askerî Kurul olarak tam yetki veriyoruz. Elindeki ölüm mermisini kullanmak için artık üst düzey yetkiye sahipsin."

General, çocukluğundan beri yetiştirdiği ve oğlu gibi gördüğü askerini iyi tanıyordu. Dostlarının intikamını almak için orayı kana bulayacağını iyi biliyordu. Ateş gibi bir sesle o emri verdi: "Orayı cehenneme çevir, Alakurt!"

İçi, intikam arzusuyla kaynarken gözleri hırsla parladı. Kolundan akan kan vardı. Acısını hissetmedi. Hava eksi on dereceydi. Soğuğu hissetmedi. İçini kaynatan intikam duygusundan başka hiçbir şey hissetmedi.

Timi onun ailesi gibiydi ve o, bütün ailesini tek gecede soğuk kara toprağa vermişti.

Kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı ama tek başına herkese kaybettirecek gücü vardı.

Elini, ateş gibi bir kararlılıkla askerî yeleğinin iç cebine, o yasaklı bölmeye götürdü. Orada en son çare olarak sakladığı, savaş hukukunda kullanımı kısıtlanmış ve sadece üst düzey durumlarda, Askerî Kurul tarafından 'Ateş

et!' emri verildiği takdirde kullanılabilecek bir mermi vardı: ALC-08: Kıyamet Nefesi.

Sıradan bir kurşun değildi bu, çarptığı yerde cehennem gibi bir felaket yaratırdı. İsabet ettiği alanda saniyeler içinde her şeyi yok eden, servet değerinde bir mühimmattı. Askerî Kuruldaki generallerin hepsi, ona bu üst düzey yetkiyi vermişti. Şimdi o da bu yetkinin hakkını verecekti.

Burayı gerçekten de cehenneme çevirecekti.

Soğuk metali parmaklarının arasında hissetti. Siyah ve mat gövdesinin ucundaki kırmızı şerit, yaklaşan ölümün habercisi gibi parladı gözlerinin önünde.

Silahın sürgüsünü geri çekti sertçe, namludaki boş kovan karların üzerine kıvılcım gibi düştü. O özel mermiyi, bir bebeği kundağa yatırır gibi özenle ama bir celladın kanlı soğukkanlılığıyla yuvaya yerleştirdi.

Şak.

Sürgü kapandı. Kilitlendi.

Ölüm namlunun ucunda, parmaklarının arasındaydı artık.

Uzun silahı omzuna yasladığında yaralı kolu sızladı ama acısına inat kabzayı daha sıkı kavradı. Gözünün önündeki, yüzlerce metre ötedeki karşı mevziyi gösteren yeşil mercekten düşman kalabalığının tam ortasındaki kilit noktayı seçti ve nefesini tuttu.

Aklının içindeki her şeyi durdurdu.

Tık sesi duyuldu.

Saniyeler sonra eli kanlı bir adamın etrafı nasıl bir kıyamete çevireceğini kimse bilmiyordu.

Tetiğe bastı.

Silahın namlusundan çıkan o alev, bir kıyamet gibi yardı geceyi ortadan ikiye.

Omuzuna binen o muazzam tepme, sanki bütün kemiklerini kırar gibi sızlattı bedenini ama yüzünde, hissettiği acıya dair tek bir iz bile belirmedi.

Mermi saliseler içinde hedefini bulduğunda önce derin sessizlik oldu. Ölüm sessizliği.

Ardından düşman saflarının tam ortasında, savaş görmemiş bir aklın hayal bile edemeyeceği kadar parlak, turuncu, bomba gibi bir ateş patladı.

Yer, gök inledi.

Kıyametin habercisi gibi alevler yükselmeye başladı karşısından. O mermiyi fırlattıktan sonra zemin öyle bir kuvvetle titredi ki ayak bastığı toprak sanki ikiye yarıldı ama adımı bir santim bile geriye sarsılmadı, karşısından yangınlar yükseldi, kayalar parçalandı ama o inatla yere düşmedi.

Herkes ölmüştü.

Biri hariç.

O an, bütün bu kanların, pusun ve barut kokusunun olduğu yerde, sağ kalmayı başaran tek kişi, yiğit bir asker vardı:

Kurter Alacakan.

Nam-ı diğer:

Alakurt.

❄

1. BÖLÜM

*Bu kitap, **'Gökbörü Türkiye'** adında paralel bir evrende geçmektedir.*

Gök, gökyüzü; Börü, kurt demektir. Gökbörü: Savaşçılığı ve savaş ruhunu temsil eden bir semboldür.

Alacakan'daki olay bütünlüğü ve ülkenin sistemi; gerçek ülkelerden, kurum ve kuruluşlardan tamamen bağımsızdır ve kitabın geçtiği evrene göre şekil almıştır. Karakterler ve olaylar tamamen hayal ürünüdür.

Yeni hâliyle, yeniden. *Alacakan* artık size emanet.

Seviliyorsunuz.

❄

1 | GEÇMİŞTEN GELEN VE GEÇMİŞİ SİLEN

Gökbörü Türkiye

19 yıl önce…

Alaca ve Alacakan.

İkisi de aydınlık ve karanlığın bir arada doğduğu bir efsanenin hikâyesiydi.

Alaca, aydınlıktı. Şafağın ruhuydu; umut ve ışık demekti. İyileştirici gücü vardı. Karanlığa doğar ve o karanlığı en aydınlık ışığıyla parlatırdı.

Alacakan ise karanlıktı. Karanlıktan doğmuş adaletin ruhuydu. Tehlikeliydi, acımasızdı, ölümün gölgesi, kötülüğün ensesindeki nefes gibiydi ama kalbi kötülerden yana değildi. İyi için savaşır, iyi için ölürdü.

Bunların ikisi tek bir ruhtu, ayrılamazlardı. Fakat ikisi de bir savaştan sonra tarumar olmuştu.

Şimdi ikisi de intikâm istiyordu ama henüz hiç kimse, yaşanacak izdihâmı bilmiyordu.

❄

Askeriyenin dört bir yanında yankılanan silah sesleri, dışarıdaki fırtınanın sesini bile bastıracak şiddette yükseldiğinde nefes nefese karanlık ormanın derinliklerine doğru koşmaya başladı.

Ne yaşadığını idrak edemeyen küçük bedeni, içinde kalan son güçle arkasındaki alevlerin ve çatışmanın dehşetinden kaçmaya çalışıyordu.

Hızlanmak için kendini var gücüyle zorladığında, giydiği pembe elbisesinin eteğinden gelen yırtılma sesiyle aniden durdu. Eteğindeki uzun kurdele, dikenli çalılardan birine takılıp yırtılmıştı. Doğum günü için hevesle aldığı ve askeriyedeki babasına göstermek için sabırsızlandığı elbisesinin bu şekilde paramparça olmasına dayanamazken, kendini hızlıca toparlayıp küçük eliyle eteğinin geri kalan kısmını kurtardı ve tekrar, bu sefer daha büyük bir hızla koşmaya başladı.

Duramazdı çünkü kaçmak zorundaydı. Babasının onu öldürmek isteyen düşmanları vardı ve eğer yakalanırsa, bugün belki de bu hayattaki son gecesi olacaktı.

Koştukça ciğerleri soğuk havadan yanıyordu ve arkasından gelen o korkunç sesi duyuyordu. Yeri göğü titreten, vahşi bir hırıltı…

Başını ne olduğunu anlamak ister gibi arkaya çevirdiğinde gözlerine inanamadı. Nefesi kesildi, korkudan dengesini kaybedecekmiş gibi hissetti. Zira mavi gözleri, annesinin geceleri ona anlattığı masallardakinden bile daha korkunç bir canavarla karşılaşmıştı.

Karşısında duran bu canlı, pençelerinin arasına kıstırdığı insanı saniyeler içinde parçalayacak bir ölüm makinesiydi. Gövdesini zırh gibi saran o simsiyah, parlak kürk; üzerine çöken geceden bile daha karanlıktı. Gözleri bir aslandan çok daha vahşi ve bir kurttan çok daha

zeki bakıyordu. Bu hayvan askeriyede özel olarak eğitilmiş, türü çok nadir bulunan tehlikeli bir ırktı.

Kalbi korkudan göğüs kafesini parçalarcasına çarpmaya başladığında daha hızlı koştu ama adımları artık kaçmaya yetmiyordu.

Korkuyla arkasına baktığı o son anda ise ayağı kaydı ve bedeni sertçe yere kapaklandı. O kadar şiddetli bir şekilde düşmüştü ki hissettiği acıyla çığlık atmak istedi. Avucunun içinde açılan yaradan akan sıcak kan, yerdeki bembeyaz karın üzerine damladı ve tam o an önüne, ağaçların arasından yüzü maskeli bir adam fırladı.

Babasının düşmanıydı.

Adam, elindeki silahı ona doğrulttuğunda ne olduğunu idrak edemeyen deniz mavisi gözleri dehşetle büyüdü. Yolun sonuna geldiğini sandı, ağlamak istedi ama ağlayamadı.

“Baba!” diye bağırdı güçlükle. Babası askerdi, babası onu kurtarırdı, babası onu her zaman kurtarırdı.

“Anne!” diye bağırdı ardından. Annesini istiyordu, annesi gelsin ve o ruhunu okşayan şefkatli sesiyle yaşadığı her şeyin bir kâbus olduğunu ona söylesin istiyordu.

“Abi… Akkan! Arskan!”

Son seslenişiydi bu. Abilerini istedi, Akkan ve Arskan yanında olsaydı başına bunların hiçbiri gelmezdi. Abileri onu ölümüne korurdu, gerekirse önünde siper olurlar ve saçının teline bile zarar gelmesine izin vermezlerdi.

Ama şimdiyse yanında hiç kimse yoktu.

“Seni kimse kurtaramaz,” diyen ve elindeki silahı ona doğrultmuş adamın tiksindirici sesini duydu.

Sona geldiğini kabullenir gibi gözlerini kapatacağı sırada şiddetli bir hareketlilik belirdi önünde. Karanlığın içinde siyah bir şimşek çakmıştı

sanki. Az önce onu kovalayan o siyah canavar, dev bir gölge gibi atlayarak pençelerini teröristin göğsüne sapladı ve adamı kanlar içinde yere yığdı.

Kaçtığı canavardı bu.

Hayvanın kükreyişi adamın çığlığını bastırdı. Kanlar içinde kalan adam, saniyeler içinde o canavarın pençeleri arasında can çekişerek öldü.

Düşmanın ölümüne sevinemedi bile. Nabzı hızlandı, gördüğü bu vahşet karşısında dili tutulmuştu. Az önce onu kovalayan o devasa canavar tarafından kurtarıldığını anlayamayacak kadar dehşet içindeydi.

Ve o devasa hayvan, kanlı ağzını yavaşça ona doğru çevirdi.

Bu bakış karşısında korkudan aklını yitirecek gibi oldu.

Ne yapacağını bilemeyerek acıdan titreyen ve kanlanmış elleriyle geri geri süründü. Sırtının boşluğa geldiğini hissettiğinde ise artık kurtulmak için çok geçti.

Arkasında duran buz gibi gölün karanlık suları, onun küçük bedenini bir mezar gibi içine çekti.

Suyun derinliklerine ilerleyen ve nefesini aniden kesen bu düşüşü karşısında, nefesiyle birlikte bedeni de buz kesti. Göl o kadar soğuktu ki kendini bu soğuğun içinde kilitlemiş hissediyordu. Abilerinin ona öğrettiği yüzme hareketleriyle yüzeye çıkmak istedi ama yapamadı.

Çırpınmaya çalıştı ama kaskatı kesilmiş bedeni kıpırdamadı bile. Ciğerlerindeki hava şiddetle boşalırken öleceğine artık emindi.

Saniyeler geçti. Nefesi tamamen kesildi. İçinde, yaşayacağına dair kalan o son umut bile artık ölümün o keskin pençesindeydi.

İşte tam o an… Suyun yüzeyi ikiye yarılmış gibi bir ses çınladı kulaklarında.

Bedenini aniden saran güçlü bir el, onu belinden sertçe kavrayıp suyun yüzeyine doğru çekti.

İkisi birlikte tamamen suyun üstüne çıktığında, küçük kız ciğerlerine dolan havayla birlikte acı bir öksürük krizine girmişti. Nefes alamıyordu.

Deniz mavisi gözlerini zorlukla açtı ve açtığı an, karşısında gördüğü koyu yeşil gözlerin varlığıyla sarsıldı.

Öleceğinden o kadar emindi ki, şu an karşısında duran ve kendisine dipsiz bir fırtına gibi bakan bu gözlerin sahibi sayesinde yaşıyor olduğuna hâlâ inanamıyordu.

“İyi misin?”

Onu kurtaran çocuğun sesini duyduğunda ellerini açıp sıkıca ona tutundu, tekrar suya düşüp boğulmaktan korkuyordu. “Bırakma,” dedi nefes nefese, nabzı o kadar şiddetliydi ki titreyen sesi, devamını getirmesini engelledi.

“Bırakmayacağım,” diye karşılık verdi sert sesiyle ve küçük kızın bedenini daha sıkı kavrayıp onu tek harekette kıyıya çıkardı.

Islak saçları alnına yapışmış, elleri ateş gibi onu belinden kavramıştı ama gözleri... O koyu yeşil gözleri, cehennemin ortasında kopmuş bir fırtına gibi bakıyordu.

Güçlü ellerinin arasına aldığı kızın küçük bedenini yavaşça indirdi, onu dikkatli bir şekilde zemine bıraktıktan sonra kendisi de sudan çıktı ve kızın tam karşısına geçti.

Boy mesafesine erişmek için küçük kızın yüzüne doğru eğildi. Kız da onu daha yakından görmek ister gibi başını kaldırdı.

Çocuğun karşısında duran ve ona gözünü ayırmadan bakan bu titrek mavi gözler, içinden bir parçayı kırar gibi geçerken sert sesini yumuşatıp, “Nefes al,” dedi.

O sırada dikkatini yere damlayan kan lekesi çekmişti. Nazikçe ve incitmeye korkarak küçük kızın elini, avucunun içine hapsetti. “Elin kanıyor…” Kızın küçük avucunu, kendi elinin üstüne koyup o derin yarasına baktı. Kızın avucu kanlar içindeydi. “Ne oldu eline?”

“Canavar beni kovaladı…” Hissettiği soğuk yüzünden dişleri birbirine vururken, gözleri hâlâ ormandaki o canavarı arıyordu. “Siyah, dev, kocaman bir canavar... Beni öldürecekti.”

“Hayır,” dedi yumuşak bir sesle. “Seni öldürmeyecekti.”

“Ama, ama…” Kızın ince kaşları çatıldı. “Kovaladı beni diyorum, neden inanmıyorsun!”

Dudaklarının kenarında hafif bir kıvrım belirirken, başını kesin bir eminlikle olumsuz anlamda iki yana salladı ve devam etti. “O seni düşmanlardan korumaya çalışıyordu.”

Gözleri ormanda dolaştı. “Gel oğlum!” diye bağırdığında az önce küçük kızın, kendisini kovaladığını sandığı o devasa canavar tam karşılarında durdu.

O devasa canavar, şimdi onu kurtaran bu çocuğun yanında dizlerinin üstüne çökmüş bir şekilde uslu uslu duruyordu.

Canavarın, başını ona çevirmesiyle birlikte dudaklarından tam çığlık kopacaktı ki çocuğun, elini hayvana uzatıp onun yelelerini okşamasını gördüğü an kendini zorlukla durdurdu. İnanamayarak çocuğa ve onun yanında duran bu hayvana baktı. İkisinin de gözleri dipsiz ve koyu bir yeşillikteydi. Çok benziyorlardı…

Onu kurtaranlar çocuğun yüzüne inanamayarak baktı. Yaşıtlarına göre iri yarı ve uzun bir çocuktu o, hatta yanın duran o siyah canavarla neredeyse aynı boydaydı.

“Onun adı alakurt. Hem aslan hem kurt olan, nadir bulunan bir ırk bunlar. Ayrıca alakurtlar, askeriyenin özel yetişmiş saldırı hayvanlarıdır.” Şefkatle okşadı alakurdun kafasını. “Masuma

dokunmaz. Ama düşmana da asla merhamet etmez. Ondan korkma, kendisi benim kahramanım. Seni koruması için ben peşinden gönderdim alakurdu.”

“Bu canavar…” dedi şaşkınlıkla ama son anda durdurdu kendini ve onu kurtaran bu hayvana canavar dediği için pişman olup devam etti. “Alakurt yani... O beni korumaya mı çalışıyordu?” Küçük kızın karşısındaki hayvana duyduğu korku, yerini hayranlığa bırakırken meraklı mavi gözlerini, karşısındaki koyu yeşil harelere dikti. “Peki senin adın da ‘Alakurt’ mu?”

“Hayır.” İki yana salladı başını. “Benim adım ‘Alakurt’ değil.”

“Adın ne peki?”

“Adım, Kurter.” Koyu yeşil harelerini onun üzerine sabitledi. “*Kurter Alacakan*.”

Duyduğu ismi hayranlıkla karşıladı. “Çok güzel bir adın var,” dedi dayanamayarak. “Ama bence senin ikinci adın *Alakurt* olmalı.”

Duyduğu bu teklif karşısında kaşlarını kaldırdı Kurter. “Neden?”

Tereddütsüz bir şekilde başını dikleştirerek karşısındaki o karanlık yeşillere yaklaştı Laren. “Çünkü sen de benim kahramanımsın.”

Kurter’in dudağı duyduğu bu iltifat karşısında hafifçe sağa kıvrıldı. “Madem öyle diyorsun…” O da Laren’in yüzüne doğru yaklaştı ve nazikçe çenesini kavradı. “Tamam o zaman, artık benim lakabım Alakurt olacak.”

Mavi gözleriyle etkilenmiş bir şekilde Kurter'i izledi. “Bu isim çok yakıştı sana,” dedi gülümseyerek.

Kurter de güldü ve merak eden bir ifadeyle baktı ona. “Peki senin adın ne?”

“Laren,” dedi gamzelerini göstererek gülümseyip. “Adım *Laren Karalev*.”

Kurter'in gözleri, karşısındaki o derin maviliklere baktı. "Senin diğer adın da *Alaca* olsun o zaman."

Sarıya çalan açık kumral saçlarını geriye atıp mavi gözlerini kırpıştırdı Laren. "Alaca…" dedi anlam vermeye çalışarak. "Ne demek?"

Kurter baş parmağıyla onun yaralı eline dokundu. "Işık ve şifa demek."

Laren bu ismi beğendiğini belli eden bir ifadeyle başını aşağı yukarı salladı. "Tamam, benim diğer adım Alaca olsun."

Kurter'in yüzündeki gülümseme genişledi. Laren de gülümsedi.

Laren, Kurter'in, Kurter de Laren'in gülerken oluşan gamzelerini izliyordu.

"Ama," diyerek araya girdi Laren şart koşan bir sesle. "Senin Alakurt lakabını herkes bilsin. Benim Alaca adımı ise sadece sen bil."

Kurter de bu teklifi onaylar gibi başını salladı. "Anlaştık, Alaca."

İkisinin de elleri birbirine dolandı ve anlaştıklarını kabul eder gibi birbirlerinin ellerini sıktılar.

Yanlarındaki alakurt da bu anlaşmayı onaylarcasına ulumaya başladı.

Laren bir şey söyleyecekti ki soğuktan dudakları titreyince susmak zorunda kaldı. Üşüdüğünü anında fark eden Kurter, onun yaralı ve soğuktan buz kesmiş avucunu, sıcak ellerinin arasına sardı.

"Ellerin titriyor."

"Çok üşüdüm," dedi Laren, yüzüne çarpan soğuk hava yüzünden kıpkırmızı olmuş ve şişmiş dudaklarıyla. Beyaz tenini iyice soluklaştırmıştı, iyi görünmüyordu.

Kurter, işaret ve baş parmağını dudağına götürüp yüksek bir ıslık çaldı. Saniyeler içinde alakurdu başını ona çevirip yanına yaklaşmıştı.

“Onu ısıtmamız gerekiyor oğlum,” dedi Kurter, alakurdun yelelerini okşarken.

Alakurt, Kurter’in ne demek istediğini anlamış gibi kürkünü Laren’e yaklaştırdı. Laren korkup geri çekilecekken Kurter onu durdurdu. “Alakurt sana zarar vermez, korkma.” Avucunun içinde küçücük kalmış o nahif ele bakarken baş parmağıyla hafifçe yarasını okşadı. “Bu yarayı sarmamız ve seni hemen ısıtmamız lazım.”

Laren’in, Kurter’e olan güveni baskın geldi ve alakurdun onu ısıtmasına izin verdi. O sırada iki çocuğun arasında bir sessizlik asılı Laren’in mavi bakışları, üzüntüyle yırtılan eteğinin üzerinde durdu. Onu düzeltmek için yaralı olmayan elini uzattığında Kurter başını başka tarafa çevirdi.

Kurter, dizini kaldırıp ayağa kalktığında Laren onun gideceğini hissetmiş gibi anında kolumdan tutarak durdurdu onu.

“Seni…” dedi korkuyla, sesinde masum bir endişe vardı. “Bir daha görebilecek miyim seni?”

Kurter’in dudaklarında, belli belirsiz, gölgeli bir tebessüm oluştu. Sanki gelecekte olacakları hissetmiş hink bir ifadeyle karşısındaki deniz mavisi gözlere baktı.

“Göreceksin,” dedi. “Seninle yıllar sonra bu askeriyede bir daha karşılaşacağız.”

“Ne zaman?”

İnce sesiyle sorduğu bu soru, rüzgârın içinde dağılıp cevapsız kaldı. Kurter zaman vermedi, veremezdi. Laren, bu belirsizliğin korkusuyla atıldı ve elini uzatıp Kurter’in kolunu sıkıca tuttu. “Söz ver,” dedi yalvarır gibi. “Beni bulacağına söz ver.”

Kurter, kendi kolunu tutan o küçük, yaralı ele baktı. Sonra gözlerini umutla parlayan o mavi gözlere çevirdi. “Söz.”

“Söz yetmez,” dedi Laren. “Bana bunu kanıtlaman lazım.”

“Kanıtlarım…” Kurter kendinden emin bir şekilde başını salladıktan sonra pantalonun cebinden küçük, kırmızı bir kutu çıkartıp Laren’e doğru uzattı. “Aç.”

Titreyen elleriyle Kurter’den o küçük kırmızı kutuyu alırken, “Bu ne?” diye sordu Laren.

“Seni bulacağımın kanıtı.”

Laren daha da meraklanarak kutuyu açtığında karşısında gördüğü o parlaklıkla gözleri ışıldadı. “İnanmıyorum!” dedi kutunun içindeki kolyeyi alırken. “Kar tanesi kolyesi!”

Kurter bakışlarını bir an olsun ondan kaçırmadan, sanki ona hayatın en büyük sırrını veriyormuş gibi bir ciddiyetle yüzüne yaklaştı. “Kar taneleri tek başına kırılgandır,” dediğinde sesi, rüzgârın uğultusunu bastırıyordu. “Ama büyüdükçe fırtına olur. Önünde kimse duramaz.”

Laren bu cümleleri gülümseyerek karşılayamadı zira bu cümleler ona az önceki korkusunu, kaçışını ve çaresizliğini hatırlatmıştı. Kendini o kadar savunmasız hissediyordu ki kar tanesinden fırtınaya dönüşmek ona imkânsız geliyordu. Başını hafifçe öne eğip kanayan avucuna baktı. “Ben nasıl fırtına olacağım peki?” Sesi, kırık bir cam parçası gibi narin ve umutsuzdu. Üzgün bakışlarını tekrar Kurter’e çevirdi. “Fırtınadan kaçan kişi fırtına olabilir mi?”

“Fırtına olman için önce fırtınaya direnmen gerekir,” dediğinde kelimelerinin, Laren’in zihnine bir daha silinmemek üzere kazındığının farkında değildi. “Kaçtığın için güçsüz değilsin, hayatta kaldığın için güçlüsün. Sen şu an bir kar tanesisin…” Gamzelerini göstererek gülümsedi Laren’e. “Ama büyüyünce fırtına olacaksın.”

Duyduğu bu sözlerin içinde kendine yeni bir kimlik bulmuş gibi hissetti. İçindeki korku yavaş yavaş çekildi, yerini adı konulamaz bir cesarete bıraktı.

Kolyeyi parmaklarının arasında sıkıca kavradı. “Fırtına olacağım,” Yemini tekrarlar gibiydi sesi. “Söz.”

Aralarında ağır ve vedalaşmaya benzeyen bir sessizlik olduğunda Laren, kafasını kaldırıp Kurter’in boynunda parlayan gümüş, askerî künyeye baktı. “Asker misin?” diye sordu şaşırarak.

“Olacağım,” dedi Kurter.

Laren’in gözleri, duyduğu bu cümleden sonra parlarken, “Asker olduğunda beni bulacağına söz ver,” dedi Kurter’in o koyu yeşil harelerinin içine bakarak.

“Ben seni bulurum,” diyen Kurter’in sesi kanlı bir mühür gibi geceye vuruldu. “Ama istediğin sözse, söz. Hatta…” Gülümsedi. “*Alacakan* sözü.”

“Unutma…” Laren de gülümsedi. “Sen Alacakan’san, ben de artık senin Alaca’nım.”

Bu cümle, aralarındaki yemin oldu.

Ve Laren o gece avucunda ömür boyu taşıyacağı bir yara izi, kalbinde ise adı Kurter olan bir yangınla evine döndü.

Ama kader, ağlarını o karlı ve kanlı gecede örmüştü.

Biri alev, diğeri kardı.

Biri alaca, diğeri kandı.

Alaca ve Alacakan.

Yan yana gelmeleri imkânsızdı ama birbirleri olmadan da yaşayamazlardı.

❄

Gökbörü Türkiye

Günümüz...

Fırtına olmayı öğrenmen için önce fırtınaya direnmeyi bilmen gerekir.

Gök gürültüsü sesi şiddetli bir şekilde odamı doldurduğunda bana güç vermesini istercesine boynumdaki kolyemin ucunu tuttum.

Kayalık dağların tepesinde, etrafı yüksek duvarlarla çevrili ve ülkedeki donanımı en yüksek askerlerin görev yaptığı bir askeriyenin içindeydim. Buradaki herkes merhametini gömüp intikamını bilemişti. Bu sur gibi dizili duvarların arasında karanlık bir savaş ve kandan başka bir şey yoktu.

Bütün bu karanlığın ortasında aydınlığı bekleyemezsin. Ama birini beklersin.

“Sınır bölgesinde gerçekleşen ve tam bir hafta boyunca aralıksız süren Kurt Kafes Operasyonu başarıyla tamamlandı.” Haber spikeri ciddi bir sesle anlatmaya devam etti. “Etraf, atılan bombayla düşmanlardan tamamen temizlenirken görevdeki kahraman askerlerden sadece biri hayatta kaldı.”

Kurter Alacakan.

Bütün operasyonun kaderini tek başına değiştiren askerdi. Lakabının anlamı ise bütün sürünün tek başına hâkimi demekti… *Alakurt.*

Zihnimde şiddetli bir fırtına başladığında buz gibi gözlerle ekrana son kez bakıp televizyonu hızlıca kapattım. O sırada bakışlarım, karanlığın içinde kendime bir çıkış yolu bulmaya çalışarak odanın içinde gezinmeye başladı ve duvardaki aynanın tam önünde durdurdum adımlarımı. Karşımda parlayan yansımamda kendi gözlerime bakıp yüzleşmeye çalışıyordum; her şeyle, herkesle ama en çok da kendimle.

Serbest bıraktığım ve belime kadar gelen açık kumral saçlarımı geriye atıp önüme düşen tutamları kulağımın arkasına sıkıştırdım. Saçlarım çok uzundu, hatta belimden aşağı kadar uzanıyordu ama kestirmiyordum. Her yılı bir anı yapıp saçlarıma sığdırmıştım.

Mavinin açık tonundaki gözlerim aynaya yorgun bakıyordu ama bu yorgunluğu benden başka kimse göremezdi çünkü belli etmezdim. Sırlarım vardı, herkesten yangın gibi gizlediğim.

Bakışlarımı aynadan çekip sandalyeme geri oturduğumda gözüm, masanın üzerinde duran aile fotoğrafımıza takıldı. Elimi yavaşça ve incitmekten çekinirmiş gibi uzatıp, çerçevelettiğim bu resmi parmaklarımın arasına aldım. Resimde gözüme çarpan ilk kişi, dimdik duruşu ve üniformasının omzundaki parlayan beş yıldızlı rütbesiyle babam oldu.

Babam da bir askerdi. *Bir orgeneral.*

Adımını attığı yeri titreten, paşa diye hitap edilen ve karşısındaki herkesin saygısından düğme iliklediği bir askerdi: Orgeneral Hakan Karalev.

Bu rütbeye kolay gelmemişti, hatta ömrünü feda etmişti. Yıllarını, gençliğini, hayatını. Feda edebileceği her şeyi feda etmişti mesleği için. Ailesini bile.

Ateş gibi bir ailenin içinde doğup büyümüştüm. Ama yıllarca o ateşin içinde yaşamaya çalıştım. Beni dibe çeken her şeye inat yaşamaya çalıştım. Fırtınada ayakta kalmak için rüzgâr olmayı, savaşta vurulmamak için kurşun olmayı, gerektiğinde kimseye acımadan herkesin dallarını kırarak esip geçen bir fırtına olmayı öğrendim. Ben yanmayı ateşi izleyerek değil, ateşin içine girerek öğrendim.

Fotoğraf çerçevesindeki aile resminize, özellikle de o resimde abilerimin olduğu tarafa bakmaya daha fazla dayanamadığımı fark ettiğimde çerçeveyi yavaşça yerine geri bıraktım.

Yanmanın ne olduğunu ateşin içine girerek bilmek… Bunu öğrenmenin bir bedeli oldu. Çocukluğum hep kaçmakla geçti; her şeyden, herkesten, ailemin tüm düşmanlarından. En sonunda aklım isyan etti geçmişime. Hafızam çok kuvvetli olmasına rağmen çocukluk anılarımı çok hatırlayabilen biri değildim. Geçmişte her şey zihnimde kesik kesikti ama ben hatırlamayı değil, unutmayı seçtim. Unuttum da. Tıp

fakültesi için yurtdışına çıktığım gün, bu şehirde yaşadığım her şeyi sildim aklımdan ve o uçağa binip gittim bu ülkeden. Daha doğrusu… Gitmek zorunda bırakıldım.

Şimdi, yıllar sonra döndüğüm bu şehirde ve yıllar sonra ayak bastığım bu askeriyede, bir doktor olarak geçirdiğim ilk günümdü. Aynı zamanda… Mesleğimin de ilk günüydü bu.

Gözlerim, aklımdan geçenlerle birlikte masamdaki ambleme ve üstündeki yazıya takılmıştı.

Doktor Laren Karalev.

Yüzümde buz gibi bir ifade belirirken başımı kaldırdım ve bakışlarımı duvara asılı birincilik sertifikasına çevirdim. Tıp fakültesinden birincilikle mezun olmuştum.

Eğitim hayatım boyunca, tam da babamın bana öğrettiği gibi gurur kaynağı olmuştum aileme. Derece öğrencisi, mükemmeliyetçi, idealist, şimdi ise cerrah adayı bir doktordum.

Verdiğim nefesin soğukta buharlaşarak havaya karıştığını fark ettiğimde başımı iki yana sallayıp sıyrıldım aklımdakilerden. Dışarıda sıfıra yaklaşan buz gibi bir hava vardı, esen soğuk rüzgâr tenime çarptığında açık kalmış pencereyi kapatmak için hareketlendi ellerim ama tam o an dışarıdan gelen şiddetli sarsıntıyla olduğum yerde mıhlanmış gibi aniden durdum. Elimdeki fotoğrafı hızlıca masaya bıraktığımda bir süre sesin ne olduğunu anlamaya çalıştım. Öyle bir ses, öyle bir kuvvetti ki bu, ayağımın altında zemini bile titretiyordu. Masadaki her şey zangırdamaya başladığında ne olduğunu daha iyi görmek için başımı açık kalan pencereden dışarı uzattım. Askerî helikopter sahaya iniş yapmaya hazırlanıyordu, onun getirdiği sarsıntıydı bu.

Biri geliyordu.

Gök, şiddetli bir şekilde tekrar gürlediğinde başımı gökyüzüne çevirip fırtınalı havaya baktım. Helikopter sahaya sorunsuzca inmeyi

başarmıştı çünkü fırtına daha yeni başlamıştı. Aslında o gün her şey, daha yeni başlamıştı.

Helikopter, pervanelerini yavaşlatarak dikkatli bir şekilde sahaya tamamen iniş yaptığında herkesin gözü onun üzerindeydi. Kafes operasyonun tek sağ kalan askeri gelmişti. Alakurt.

Askeriyedeki herkes dışarıya çıkmış; doktorundan generaline kadar herkes dışarıda, sağanak yağmurun ve hatta fırtınanın altında onun gelişini bekliyordu. Saygı duyulası bir andı.

Bir tek ben dışarıda değildim.

Esen rüzgâr saçlarımın ön tutamlarını yüzüme doğru uçurduğunda, saçlarımı parmaklarımın arasına hızla kıstırıp kulağımın arasına sıkıştırdım ve gözlerimi büyük bir dikkatle karşımdaki helikoptere çevirdim. Koskoca askeriye binasında, kahraman bir askeri karşılamaya gitmeyen tek kişinin ben olduğum gerçeğiyle yüzleşiyordum o an.

Aklınla, kalbinle ve ruhunla… Sen şimdi geçmişin en karanlık anısındasın. Bir uçurumun başında, tehlikeli bir yolun son çıkmazındasın; geri adım atamaz, kaçamazsın. Çünkü bu senin kendi karanlığın ve sen ışık bile olsan kendini, kendi karanlığından koruyamazsın.

Ellerimi doktor önlüğümün cebine yasladığım sırada helikopterin kapısı aralandı. Önce siyah bir asker postalı değdi zemine.

Sonra dışarıya, üzerinde askerî üniformasıyla, kapıya bile zor sığacak kadar heybetli bir adam çıktı.

Alacakan.

Kurter Alacakan.

Namıdiğer, Alakurt.

Çehresi kaskatı ve duruşu dikti. Yüzünde sadece gözlerini açıkta bırakan siyah bir kar maskesi vardı ama maskesi bile onun o koyu yeşil, dipsiz bir kuyu gibi bakan derin gözlerini kapatamıyordu.

Helikopterden inip yere adımını attığı an, etraftaki bütün askerlerin ona duyduğu minnet ve komutanlarının gururla parlayan bakışları onun üstüne kilitlendi.

Koyu yeşil harelerini etraftakilerin üstünde teşekkür edercesine gezdirdikten sonra sert adımları, onu saygıyla karşılayan askerî protokolün önünde durdu.

Generaller, elini onun çelik gibi sert duran omzuna koyup bir şeyler söylediğinde, onun yüzünde en ufak bir yumuşama dahi olmadı. Çehresi hâlâ kaskatıydı, ona gelen övgülere kısa ve keskin bir baş hareketiyle karşılık verdi. Bu hareket bile yalnızca askerî bir refleksti.

Yağmur damlaları başından süzülüp üniformasının yakasında kaybolurken, o sanki üzerine yağan yağmurun bile farkında değildi. Bedeni oradaydı ama kalbi, geride bıraktığı o kanlı savaş meydanında çarpıyordu.

Kalabalık ona yol açmak için ikiye ayrıldığında, omuzlarındaki yükle birlikte binaya doğru ilk adımını atacak sanmıştım. Ama atmadı.

Olduğu yerde durdu.

Sanki ensesinde bir nefes hissetmiş, görünmez bir el tarafından dürtülmüş gibi aniden başını kaldırdı. O kargaşanın, gürültünün ve sağanak yağmurun altında, yönünü hiç şaşırmayan bir silah gibi bakışları doğrudan yukarıya, benim bulunduğum pencereye kilitlendi.

Göz göze geldik.

Aramızdaki metrelerce mesafeye rağmen o koyu yeşil gözlerin içindeki karanlığı görebiliyordum. Gözlerini gözlerimden çekmedi.

Sırtımdan başlayan ateş gibi bir his tüm bedenime nüksettiğinde olduğum yerde durdum, ne bir adım ileri ne de bir adım geri gittim. Ona bakıyordum, sadece ona.

Aşağıdaki onca insanın arasında, onlarca gözün odağındayken, beni silahtan çıkan kurşunmuşçasına bu kadar isabetli bir şekilde bulabilmesi… İki yabancı insana göre fazlasıyla tuhaftı.

Ve bunun, iki yabancının bakışmasından ileri gitmemesi gerekiyordu belki ama yağmurun altında hem buz gibi bakan hem de ateş gibi parlayan gözleri, bir savaşın ortasında üzerime doğrultulmuş bir silah gibi hissettiriyordu.

Bu adam ölüm gibi bakıyordu.

Artık pencereyi kapatıp gözlerimi ondan çekmem gerekiyordu o an ama yapmadım. Ona inat çekmedim gözlerimi onun üzerinden.

Karşımda bana bakan bu yıkılmaz dağ, başını hafifçe yana eğip gözlerini kıstığında, bu hareketi bir meydan okuma mıydı yoksa bir uyarı mı, ayırt edememiştim. Bildiğim tek şey, o an o pencerede artık sadece bir izleyici olmadığımdı.

Saniyelerin sonunda gözlerini ilk çeken o oldu.

Aramızdaki o göz teması kaybolduğunda, ciğerlerime dolan nefes bile bana yabancıydı. Parmaklarım pencerenin kolunu buldu, camı sertçe ama kararlı bir hareketle kapattım.

Dışarıdaki fırtınanın uğultusu kesildi, rüzgâr sustu fakat camın ardına hapsettiğim o yabancı his, çoktan içeri sızmıştı. Asıl fırtına artık dışarıda değil, içimde kopuyordu ve bu his, odadaki havayı aniden ağırlaştırmıştı.

Soğuktan buz kesmiş elimi önlüğümün cebine atıp telefonumu çıkardım. Ekranın parlak ışığı yüzüme vurduğunda, gördüğüm saatle derin bir nefes verdim. Mesaim bitmişti ve ben artık burada daha fazla kalmak istemiyordum.

Askıdaki krem rengi kabanımı aldım. Kumaşın ağırlığı omuzlarıma bindiğinde kabanın yakalarını düzeltip açık bıraktığım kumral saçlarımı geriye doğru savurdum. Aynadaki yansımama kısa, ciddi bir bakış attıktan sonra ışığı söndürdüm ve kapıyı ardımdan çekip çıktım odadan.

Merdivenleri büyük bir süratle inerken aklımdaki bütün sesleri susturmaya çalışıyordum. Dakikalar sonunda askeriye binasının devasa kapısından dışarı adımımı attığım an buz gibi hava, keskin bir bıçak soğukluğuyla yüzüme değdi. Ama ben bu şehrin, insanın içini titretecek soğuğuna alışmıştım. Ürpermedim bile.

Bir adım daha attığımda başımı kaldırıp etrafa baktım fakat metrelerce uzağımda onu tekrar görmeyi beklemiyordum. Kaderin bizimle henüz işi bitmemişti ve anlaşılan daha çok kez karşılaşacaktık onunla.

Sadece gözlerini açıkta bırakacak kar maskesini hâlâ yüzünden çıkarmamıştı ve üstünde omzuna attığı, dizlerine kadar gelen o büyük siyah kabanı vardı. Ona elini uzatan rütbeli askerin elini, omzuna attığı kabanının içinden sıktı.

Hemen ardından üst merciden geldiği belli olan birkaç devlet adamı ve yüksek rütbeli askerlerle yağmurda ıslanmamak için tahta bir çardağın altına geçip bir şeyler konuşmaya başladılar. Konuştukları konunun kasvetli olduğunu tahmin etmek zor değildi, dudaklarından dökülen her sigara dumanına gözlerindeki bilinmezlik eşlik ediyordu. Bir operasyonda altı şehit vermiş olmak güçlü bir ülke için yıkım demekti çünkü.

Yüksek rütbeli askerlerle aralarında geçen konuşma uzarken tam yanında durup onun omzuna gururla dokunan generali fark ettim. *Babamdı o.*

Şaşırmıştım zira babam çok ketum bir adamdı, mevzubahis mesleğiyse asla gülmezdi ve her şeyi çok zor beğenirdi. Ama şimdi, yüzünde gurur dolu bir bakışla Alakurt'un omzuna dokunuyordu.

Kendi askerini öz oğlun gibi severken abilerime neden cehennemi yaşattın, baba?

Gök bir kez daha gürledi. Fırtına daha da şiddetlenirken Askerî Heyet hâlâ büyük çardağın altındaydı. Askerlerden biri, Alakurt'a yaklaşıp ciddi bir ifadeyle bir şey sordu ama o, sert bir baş hareketiyle reddetti.

Bu sefer yüksek rütbeli askerlerden biri, ona içeri geçip geçmeyeceğini sordu. Cebinden bir sigara paketi çıkartıp bu teklifi de başını iki yana sallayarak reddetti.

Sigara içmek için kalacaktı muhtemelen. Durumu üstelemeyen Heyet, onu son kez içten bir şekilde tebrik edip konuşmayı daha detaylı bir şekilde ele almak için hızlı adımlarla askeriyenin ana binasına doğru ilerlemeye başladılar.

Yüzüm ve Orgeneral Hakan'ın kızı olduğum fark edilmesin diye geriye doğru bir adım atıp elimdeki beyaz şemsiyeyi yüzüme tutarak açtım. Yağmurda ıslanmayı asla sevmezdim, bana geçmişimi hatırlatıyordu çünkü.

Göz ucuyla ama ciddi bir ifadeyle etrafa baktım. Burada olduğumu kimse görmemişti. Zaten bu mesafeden biri, kafasını çevirmediği sürece de beni fark edemezdi. Ben de sessizce ve kimseyle konuşmadan çıkıp gitmek istiyordum. Zira içeriye giren ve içlerindeki babamın da olduğu o omuzlarında altın yıldızlarla parlayan yüksek ve ulaşılmaz askerî protokol yeterince kasvetli görünüyordu buradan.

Şemsiyemi sıkıca kavrayıp ileriye doğru bir adım attığım sırada sağanak yağmur gittikçe şiddetlenmiş ve etrafta neredeyse kimse kalmamıştı.

O ise hâlâ oradaydı.

Çardağın altında, elinde bir sigarayla.

Yüzündeki kar maskesini çenesine kadar sıyırdı ve avuçlarını rüzgâra siper ederek sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırdı. Çakmağın alevi,

bir anlığına parlayıp söndü ve dudaklarının arasından sızan gri duman, yavaşça havaya karıştı.

Koyu yeşil hareler, askeriyenin devasa bahçesinde soğuk bir bakışla dolaşırken tam o an gözleri, bir kez daga ve aniden üzerime çevrildi.

Sanki hissediyordu varlığımı.

Olduğum yerde durdum ve başımı dikleştirerek ona baktım. Anlaşılan bu sert ve acımsız adamdan yana bana bugün kaçış yoktu.

Gözlerimi başka tarafa çevirmek bir zayıflık göstergesi olurdu, kaşlarımı çatmak ise bir meydan okuma. Bense ikisinin arasında, nefesimi tutarak durdum.

O ise durmadı.

Çardağın karanlık gölgesinden ayrılıp, sağanağın acımasızca dövdüğü ıslak betona o siyah askerî postallarıyla sert bir adım attı.

Bana doğru geliyordu.

Yaklaştıkça devleşen silüeti, onun bana doğru attığı her adımda biraz daha yok olurken, aramızda sadece bir metre kala durdu.

Aramızdaki boy farkını kapatmak için başımı kaldırdım, o da başını eğdi ve göz göze geldik.

Yine. Yeniden. Sanki bir döngünün içiydi o karanlık yeşilleri.

Gözlerime baktığında, parmaklarının arasındaki sigarayı yavaşça yere bıraktı ve siyah askerî postalıyla sertçe üzerine bastı. Ateşi ezişi, sanki bir anıyı ezişi gibiydi; sert, keskin ve geri dönüşsüz.

Bakışlarım, postallarından yukarıya, o karanlık silüetine tırmandı ama onun gözleri, içtiği sigarasını ezerken bile hâlâ benim üzerimdeydi. Çenesine kadar sıyırdığı kar maskesinin ucunu kavradı ve tek bir hamlede başından yukarı çekip çıkardı.

Artık bütün yüzü açıkta ve karşımdaydı.

Maskenin esaretinden kurtulan koyu kahve saçları, nemli ve dağınık bir halde alnına döküldü. Yağmur damlaları o koyu tutamların ucundan süzülüp, sert çene hattına doğru yol alırken nefesim boğazımda durmuş gibi hissettim.

Yakışıklıydı. Karşısındaki insanın nefesini kesecek kadar yakışıklıydı.

Savaş meydanından sağ çıkmış, yıkıcı bir çehresi vardı ancak asıl vurucu olan sadece çehresi değil, gözleriydi.

Koyu yeşil... Bir ormanın güneş girmeyen, en kuytu ve en karanlık derinliği gibi. Kirpiklerinin gölgesiyle daha da koyulaşan o hareler, insanın ruhuna saplanıp orada kalıcı bir hasar bırakacak kadar keskin bakıyordu.

“Herkes içeri gitti.” Kalın, sert ve kendine has tona sahip sesi, gök gürültüsünden bile daha derin ve sarsıcı çıkıyordu. “Siz neden dışarıdasınız?”

Bu sorunun, gerçek sorusu olmadığının farkındaydım. Aslında sorduğu şuydu: *‘Neden sağanak yağmurun altında ve buradasın?’*

Şemsiyenin sapını parmak boğumlarım beyazlayana kadar sıktım ve ince sesime rağmen ciddi bir tonla, “Mesaim bitti,” dedim, başımı hafifçe dikleştirerek. “O yüzden gidiyordum.”

Başını salladı. Gözleri o kadar kasvetli ve karanlıktı ki ne düşündüğünü anlamak imkansızdı.

“Fırtına daha yeni başladı,” dedi, başını hafifçe gökyüzüne kaldırıp tekrar bana bakarak. İması hava durumuna değil, sanki o anın kendisineydi. “Yerinizde olsam bu havada tek başıma dışarı çıkmazdım.”

Ağır bir anlam taşıyan cümlesini duyduğum an, kaşlarımı hafifçe çatılmıştı. “Neden böyle düşünüyorsunuz?”

Gözlerini, gözlerimden çekip elimdeki şemsiyeye ve onu sıkmaktan kıpkırmızı olmuş parmak boğumlarına çevirdiğinde, dudağının kenarında hafif bir alaycı kıvrım belirmişti.

“Çünkü belli ki siz,” dedi gözlerime tekrar bakarak. “Fırtınadan korkan birisiniz.”

Fırtınadan *korkan* birisiniz… *Fırtınadan.*

Gülümsedim fakat bu sadece nezaket gereğiydi. Şemsiyeyi tutan parmaklarımı gevşettim ve elimde, sıkmaktan kırma raddesine getirdiğim şemsiyeyi aniden bıraktım. Aniden bıraktığım şemsiyem hem fırtınanın hem de rüzgârın etkisiyle metrelerce geriye savrulup kırılarak kayboldu.

Ve artık bu fırtınaya ait yağmur beni koruyan o şemsiyenin üzerine değil, bütün şiddetiyle benim üzerime yağıyordu.

“Genel olarak…” Saniyeler içinde sırılsıklam olan saçlarımdan önüme düşen tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve yüzümdeki o asla silinmeyen inatçı gülümsemeye rağmen ciddi bir sesle devam ettim. “Korkan biri değilim.”

Gözleri, rüzgârın şiddetiyle savrulup kaybolan şemsiyenin ardından kısa bir an baktı, sonra tekrar bana, sırılsıklam olmış yüzüme döndü. Bu hareketime şaşırmamıştı ama beklemiyordu da. Dudaklarının kenarındaki o alaycı kıvrım silinmiş ve yerini daha ciddi bir ifadeye bırakmıştı.

Çünkü artık karşısında fırtınadan kaçan, ürkek ve üşümüş bir kız yoktu.

Artık karşısında, fırtınanın ortasında ıslanmayı göze almış genç bir kadın duruyordu.

Yağmur damlaları kirpiklerimden yanaklarıma süzülürken, aramızdaki o görünmez duvara bir darbe daha indirmek için sağ elimi

ona doğru uzattım. Havada asılı kalan elim, soğuktan buz kesmişti ama geri çekmedim.

“Uzman Doktor Laren Karalev.” Çenemi dikleştirip gözlerimi o koyu yeşil harelerine sabitledim. “Askeriyeye yeni atandım.”

Bakışları önce havada duran elime, o narin ve ince parmaklara kaydı. Sonra tekrar gözlerime tırmandı. Bir an tereddüt edecek sandım ama etmedi. Büyük, kemikli ve soğuk havaya rağmen ateş gibi yanan sıcak eli aniden benimkini kavradı.

“Yüzbaşı Kurter Alacakan,” dedi. Sesi o an çarpan gök gürültüsünden bile daha tok, daha derinden geldi.

Avucunun içini tenime değdi ve parmaklarını sıkı bir şekilde parmaklarıma kenetlediğinde, ellerimde savaşın kendisini tutuyormuş gibi hissettim. Temasımız yakıcıydı.

“Memnun oldum.” Nezaket gereği gülümsedim hafifçe. “Kurter Bey.”

Ona karşılık veren parmaklarım, aynı şekilde onun sıcak elini daha sıkı kavrayıp sıktığında, tenimizdeki o zıtlık ikimizin de yüzüne çarptı. Ben buz gibiydim, o ise ateş gibi yanıyordu. O an bir tokalaşmadan ziyade iki zıtlığın birbirine mühürlenmesine benziyordu.

“Ben de memnun oldum.” Gözleri çok kısa bir an yüzümde beliren gamzelerime takıldı, sonra tekrar maviliklerime sabitlendi ve derinden gelen bir ses tonuyla devam etti. “Doktor Hanım.”

Doktor Hanım…

Tenimde hissettiğim soğukluk, onun teninin sıcaklığında dağıldığında ellerimiz yavaşça, sanki görünmez bir direncin kuvvetiyle ayrıldı. Parmak uçlarımda kalan o uyuşma hissi soğuktan değil, onun temasının yakıcılığındandı.

Geri çekildiğimde bakışlarımı ciddi tutmaya çalışarak, ”Prosedür gereği,” dedim ve sesini stabil tutup devam ettim. “Böyle ağır bir

operasyondan sonra genel bir muayeneden geçmeniz gerekir. Görünürde bir kanama olmasa bile iç travmalar, adrenalin yüzünden fark edilmeyebilir. Şu an askeriyedeki tek doktor ben kaldım, diğerleri çıktı. Eğer isterseniz size odamın yerini…"

"Gerek yok," diyerek kesti sözümü ve başını hafifçe yana eğip, o fırtınalı yeşil bakışlarını gözlerime dikti. "Ben sizi bulurum, Doktor."

Cevabının altındaki anlam karşısında kaşlarımı kaldırdım ama gözlerimde beliren o gerçeği gizleyemedim ve bu cümlenin sıcaklığıyla, insana buz kestiren bu soğuğun ortasında yandığımı hissettim.

O ise son sözünü söyleyip arkasını dönüp gitmek için hareketleneceği sırada, gökyüzünü yaran şimşek ortalığı bir saniyeliğine gündüze çevirdi. O parlak beyaz ışık, sırılsıklam olmuş boynumda asılı duran altın kolyeye vurdu.

Kar tanesi kolyesi.

Adımı aniden durdu.

Gözleri karardı, omuzları gerildi, başı yavaşça ve sanki bu hareketi yapmaktan nefret ediyormuş gibi hafifçe öne eğildi. Onunla karşılaştığımız ilk andan beri sadece gözlerime bakıyordu, bakışlarını bir kere bile gözlerimden aşağı indirmeyen o yüz şimdi gözlerime değil, doğrudan boynuma, tenimin üzerinde parlayan o küçük kar tanesine kilitlenmişti.

O an, üzerimize yağan bu yağmur durdu sandım.

Koyu yeşil gözlerindeki o soğuk ifade bir anlığına çatladı ve o çatlaktan içeriye derin bir sızı, eski bir tanıdıklık ve belki de bastırılmış bir öfke sızdı.

Sanki boynumdaki bu kolyeyi tanıyormuş gibi bakıyordu.

Bense, zihnimde hissettiğim o yoğun sisle dudaklarımı araladım, içimdeki şüphe artık dile gelmek zorundaydı.

“Yüzbaşı?”

İnce sesim aramızı doldurduğu an, bakışlarını kolyeden zorlukla kopardı ve koyu yeşil harelerini tekrar gözlerime çıkardı. “Doktor?”

Ona doğru bir adım attım ve gözlerinin arkasındaki gerçeği görmek istercesine dudaklarımdan ateş gibi dökülen o soruyu sordum:

“Biz sizinle daha önce karşılaştık mı, Yüzbaşı?”

❄

2. BÖLÜM

Atılan her kurşun,
Yeni bir savaşın fitilidir.
Burası, *Alacakan.*
Burada hiçbir günah,
Bedelsiz değildir.

❄

2 | ŞARAPNELDEN SIZAN ZEHİR

“Biz sizinle daha önce karşılaştık mı, Yüzbaşı?”

Bu cümle dudaklarımdan döküldüğü an, zamanın akışı durdu ve fırtınanın gürültüsü yerini zihnimdeki o sağır edici sessizliğe bıraktı. Gözlerinin içine baktığımda, orada gördüğüm şey sadece bir yabancının yansıması değildi, orada sanki unuttuğum bir geçmişin külleri savruluyordu.

Unutmak, insanın kendine söylediği en büyük yalandır derler; zira zihin unutsa bile hisler unutmazdı. Onun karşısında dururken ruhumda eski bir sızının, damarlarıma karışan bir zehir gibi yayıldığını hissettim. Bu his, ne bir dostluk ne de bir düşmanlıktı; bu, yarım kalmış bir hikâyenin, noktası konulmamış bir cümlenin ağırlığıydı. Anılardan sızan o zehir, artık kanıma karışmıştı ve ben, bu zehrin beni iyileştirecek mi yoksa öldürecek mi olduğunu o an, karşımdaki bu koyu yeşil harelerin derinliğine bakarak çözmeye çalışıyordum.

Aramızaki o birkaç adımlık mesafeyi parçalar gibi bir ifadeyle yüzüme yaklaştığında gözlerindeki yangın, bir anlığına parladı ve dudakları, tehlikeli bir gerçeği yüzüme söyler gibi aralandı. “*Deana, yei delisya kras?*”*

‘Gerçekten unuttun mu beni?’*

Ne dediğini anlamayarak, donuk bir ifadeyle baktım gözlerine. Üçten fazla dil biliyor olmama rağmen daha önce hiç duymadığım kadar farklı ve aksanının nereye ait olduğunu anlamadığım bir dilde kurmuştu bu cümleyi.

Cevabımı beklemedi. Aramızdaki o görünmez bağı koparıp atar gibi başını çevirdi. Yanımdan giderken omzu omzuma değmedi ama varlığının rüzgârı, tenimi bir bıçak gibi sıyırıp geçti.

Arkasından bakmadım.

Onun da dönüp bana bakmadığını biliyordum.

Sadece uzaklaşan askerî postal seslerinin, gök gürültüsüne karışıp silinişini dinledim. Geriye ise sadece soğuk, kasvetli bir duygu ve anlamını bilmediğim o cümlenin zihnime bıraktığı kasvetli bir his kaldı.

Dudaklarımdan düşen öfkeli soluğumun ardından, "Bu adamın derdin ne?" diye homurdandım kendi kendime ve hiddetli adımlarla tam çıkış kapısına doğru ilerleyecekken güçlü bir kol beni aniden tutarak durdurdu.

Babam.

Daha yüzüne bakmadan anlamıştım çünkü babamdan başka hiç kimse bu askeriyede bana böyle dokunmaya cesaret edemezdi. Çünkü herkese göre generalin bakılması bile yasak olan kızıydım ben. Babam bana karşı sınırını aşanı, bu askeriyenin sınırlarından ederdi.

Fakat benim bu durumu sevdiğim söylenemezdi.

Ne olduğunu anlamak ister gibi başımı kaldırdığımda babamın lacivert gözleriyle karşılaştım. Elindeki şemsiyeyi bana doğru uzatıp ıslanmamı engelledi ve sert bir ifadeyle yüzüme baktı.

Az önce, kendi askeri olan Kurter Alacakan'la konuştuğumuzu görmüştü muhtemelen. Babam her şeyi görür, her şeyi bilirdi. Bu

korkunç kontrolcü gücü bende tahammül edilemez bir öfke bırakıyordu.

Beni bu şekilde aniden durduruşuna anlam veremeyerek ama saygımı da bozmamaya çalışarak ona baktım. “Bir sorun mu var, baba?”

Babam her zaman yüzünde sert bir bakış olan, lacivert gözleri cehennem gibi bakan, güçlü ve bu gücünü karşısındakine sonuna kadar hissettiren bir adamdı. Ama bugün, gözlerinde anlamını çözemediğim bir ifade vardı. “Gitmeyeceksin,” dedi net ve kesin bir sesle. “Bu gece senden askeriyede kalmanı istiyorum.”

İçime nedensizce kötü bir his yayılırken söylediklerini sorgulayan bir ifadeyle kaşlarımı kaldırdım. “Kötü bir şey mi oldu, baba?”

“Dediğimi yap Laren,” diyerek yüzüme eğildiğinde, beni korumak isteyen bir ciddiyet gibi üzerime düştü gölgesi. Babamı tanıyordum ve bu bakışı, bu ses tonunu biliyordum.

En son, altı yıl önce, önüme bir uçak bileti koymuş ve keskin bir bakış, sert bir sesle ‘Bu ülkeden gideceksin.’ demişti. Terör olayların had safhaya ulaştığı, her gün farklı bir ölüm haberine uyandığımız karanlık yıllardı. Teröristler, sadece sivilleri değil, askerlerin ailelerini de hedef alıyordu ve babam, ailesini korumayı kendi canını korumak olarak görüyordu.

O gece babamın ayarladığı özel bir uçakla sürgün edilir gibi gittim bu ülkeden. Arkamda ailemi, arkadaşlarımı, anılarımı bırakarak. Tek başıma. Yabancı ülkenin yabancı soğuğunda, karanlık ve dört duvarlara benzeyen sokaklarında, ilk defa girdiğim o üniversite koridorlarında. Tek başıma.

Tıp fakültesini İngiltere'de bitirmiştim.

Ve aylar önce, tıp fakültesini birincilikle bitirdiğim o günde de yanımda kimse yoktu. Kürsüye çıkıp diplomamı aldığımda alkışlar kopuyordu ama ben o yabancı gürültünün ortasında bende kusma isteği uyandıran bir hisle boğuşuyordum. Tören bittiğinde herkes ailesine sarıldı, bense

elimdeki o 'birincilik' belgesiyle o kalabalığın içinden kimseye değmeden geçip gittim.

Kimsesiz kazanılmış bir zafer, kalabalık bir yenilgiden daha acı vericiydi.

Babam yıllar önce, benim canımı korumak için hayatımı mahvetmeyi göze almıştı. Şimdiyse yüzünde aynı bakış vardı ve ben artık bu bakışın anlamını bildiğim yaştaydım.

Bu gece, bu askeriyede kötü şeyler olacaktı.

“Askeriyeye gir ve ben seni almak için gelene kadar dışarı çıkma.” Çehresi sertleşti. “Bu gece burada istemediğimiz olaylar yaşanabilir ama her koşulda canını sağlama alacağım ilk kişi sensin. Buradan çıkmadığın sürece sana asla bir şey olmayacak ama yine de kendine dikkat etmeni istiyorum, kızım.” Bakışlarında sert bir ifade belirdi. “Sen küçük bir çocukken, benden ve annenden habersiz gizlice askeriyeye geldiğin ve saldırının ortasında kalıp göle düştüğün gün gibi olmasın sonu.”

Buz kestiğimi hissettim.

Babam keskin bir gerçeği, bıçak gibi aniden bileyip söylemekten asla çekinmezdi.

Ben bu hisle sarsılırken o beni sıkıca kendine çekip saçlarımı öptü ve başka bir şey söylememe izin vermeden yanımdan hızla geçip gitti. Bense öylece babamın arkasından baktım.

İçimdeki o kötü his büyüyerek arttı.

Gök gürültüsünün sesi yavaş yavaş beni kendime getirirken aklımı hızlıca toparladım. Düşmeye ve düştüğüm yerden kendimi daha güçlü kaldırmaya alışmıştım.

Dudaklarımdan bilmem kaçıncı kez derin ve kasvetli bir soluk döküldü. Koşar adımlarla bir ruh gibi süzülerek, askeriye binasının

kapısından içeri girdim ve merdivenlerde yönelip odama çıktım. Aklımdaysa sadece onunla karşılaştığım o an vardı.

Gözleri eski bir anı.

Fakat biliyorum, o benim için artık sadece bir yabancı.

Adımları hızlıydı, kolunu kanlar içinde bırakan yarasına rağmen hızlı yürüyordu. Omuzlarına attığı siyah kabanı kolundaki kan izlerini kapatıyor olmasa onu gören hiç kimse bu asker yaralı diyemezdi. Kara Harp Okulundayken cehennem eğitiminden geçmişti, olağanüstü bir acı eşiği vardı. Çünkü küçüklüğünden beri gittiği ve hepsini birincilikle tamamladığı üst düzey askerî akademilerde böyle yetişmişti.

Acımasızdı, zaman onda sabır bırakmamıştı, hiçbir savaşı kaybetmeye tahammülü yoktu. Girdiği her oyun, attığı her adım kazanmak içindi.

Kasvetli bir nefes düştü dudaklarından. Adımları kapının tam önünde durduğunda, kapının yanında yazan o isme baktı.

Dr. Laren Karalev.

O isim bir yangın, geçmişten gelen ateş gibi bir hatıraydı.

“Sen beni unutmuş olsan da…” Kulakta iz bırakacak kadar sert sesi ve kararmış gözlerinde parlayan keskin bir kararlılıkla devam etti. “Ben sana verdiğim o sözü tutmaya geldim, Laren Karalev.”

Fırtına hâlâ dinmemişti.

Dışarıdaki sağanak yağış, pencerenin camlarına acımasızca çarparken odadaki sessizlik, aklımdakilerin sesini yükseltecek kadar yoğundu. Üstümdeki ıslak kıyafetleri, yanımda taşıdığım yedek, uzun etekli bir elbiseyle değiştirmiş ve saçlarımı kurutmuştum. Ama tenime işleyen o görünmez ayazı bir türlü oradan söküp atamıyordum.

Kar tanesi kolyem hâlâ boynumdaydı, üstümdekileri çıkartırken bir tek onu çıkartmamıştım.

Güç almak istercesine kolyeme dokunduğumda nabzımın, tenime vuran ritmini avucumun içinde çok büyük bir kuvvette hissettim. Dakikalardır, belki de saatlerdir, zihnimdeki gürültüyü bastırmak istercesine elimdeki kalemi önümdeki kağıda bastırıyor, beyaz kağıda hırçın gözlerle bir şeyler karalıyordum.

Kalem, kağıda sürtündükçe ortaya çıkan o görüntüde, unutmak istediğim bir suret belirdiğinde resmi avucumun içinde buruşturup hızla çöpe fırlattım.

Ne yaptığımı idrak ettiğimde sakinleşmek ister gibi kapattım gözlerimi. Sakinleşemeden geri açtığımda duvardaki saate baktım. Hava iyice kararmış, görev sürem çoktan bitmişti ama babam bugün benden burada kalmamı istediği için hâlâ askeriyede, doktor odamdaydım. Fakat artık babamı dinlemeyip çıkmak isteyen o hissi engelleyemiyordum.

Masadaki dosyaları hızla toparlarken, "Üzgünüm baba," diye mırıldandım kısık bir sesle. "Ama artık beni burada tutacak bir sebep kalmadı."

Tam o an, cümlemi havada asılı bırakacak bir ses yankılandı odada.

Kapıya vurulan tek bir sert darbe, sessizliği bir bıçak gibi kesti ve kapı, izin istemeyen güçlü bir kuvvetle aniden açıldı.

Kaşlarımı çatıp bunu yapanın kim olduğuna bakmak için başımı kaldırdım. Eşikte duran o karanlık gölgeyi ve odadaki ışığı yutacak kadar uzun bedeni gördüğümde, çatık kaşlarım gevşedi ve olduğum yerde buz kestim.

Kurter Alacakan.

Karşımdaydı.

“Sen...” diye fısıldadım ama devamını getirmedim.

Ben seni bulurum Doktor demiş ve beni gerçekten de bulmuştu.

Şimdiyse gitmeye çalıştığım anda, kalmamı gerektirecek bir sebep olarak karşımda duruyordu.

Afalladım. Ama bu çok kısa sürdü. Kendimi hızlıca topatlayıp başımı dikleştirdim ve gözlerime ciddi bir ifade yerleştirdim. Düşünecek bir şey yoktu. Geçmişi, kalbimin kırık olduğu bir gecede yakıp atmıştım. Gözlerinin içine bakıp, “Hoş geldiniz,” dedim net bir sesle.

Sözlerime karşılık vermedi. Kapıyı kapattı, kilitledi ve üzerime doğru gelmeye başladı.

Bu hareketi karşısında ne yaptığını anlamak ister gibi kaşlarımı çattım. Öfkeli değildim fakat sakin kalmamı zorlaştıran bir tavrı vardı. “Sorun nedir, Yüzbaşı Alakurt?”

Ona Alakurt demem, gözlerindeki karanlık ifadeyi körükledi ama soruma cevap vermedi.

Adımları, hasta sedyesinin önünde durduğunda bana sırtını döndü ve üstündeki siyah kabanı soyup sertçe sedyenin üstüne fırlattı.

Kafayı mı yedin? diye sormak istedim ama durdurdum kendimi. Delirmiş bu adam.

Yanımdan ayrıldıktan sonra Askerî Heyet’in düzenlediği önemli bir toplantıya katıldığını biliyordum çünkü aynı toplantıya babam da katılmıştı. Ama toplantıdan çıkar çıkmaz neden yanıma geldiğini çözememiştim.

Bir yabancıyı tanımaya çalışır gibi anlamaya çalıştım onu ve anladığım kadarıyla istemediği sürece asla konuşmayan, karşısındakinin sinirlenişi umurunda bile olmayan, soğukkanlılığı en üst raddede yaşayan bir adamdı.

Belki de operasyondan kalan yarası vardı. Ya da prosedür gereği kontrole gelmişti, bilmiyordum. Onu denemek için, "Yaranız nerede?" diye sordum.

Cevap vermedi.

Dayan, dedim içimden. Sabır dolu bir nefes alarak ve mesleki etik kurallarım gereği bir kez daha saygılı bir sesle sordum: "Yüzbaşı Alakurt, sorununuz nedir? Söylerseniz tedavi için daha hızlı reaksiyon alırız diye soruyorum."

Yüzüme ters ters baktı.

"Keyfiniz bilir," dedim en sonunda dayanamayarak. Sabır da bir yere kadardı artık. "Yaranın sahibi ben değilim, sizsiniz."

Sessizlik birkaç saniye daha uzarken elindeki siyah, parmak kısmından kesik deri eldivenleri fırlatırcasına sedyenin üzerine bıraktı ve tek nefeste beni cevapladı.

"Sağ omuz, pazı kasının üstü, saniyede üç yüz elli metre giden, yirmi iki kalibrelik bir kurşun sıyırması ve karnımın sağ altından adonis kasına kadar uzanan keskin bir bıçak yarası. Kanama durdu ama yaraya dikiş gerekiyor." Bana doğru bir adım attı. "İşini hızlı yapsan iyi olur, Doktor."

"Aç yarayı da bakayım o zaman."

Ona olan bu sert cevabımdan sonra bakışları aniden gözlerime kaydığında aramızda tuhaf ve ekle tutulur bir gerilim başladı.

Üzerime doğru bir adım daha atıp yüzüme eğildi. O başını bana doğru eğerken ben de başımı kaldırmak zorunda kaldım.

Göz göze geldik.

Yeşilin en nadir bulunan tonunda, koyu ve ışığın altında ateş gibi parlayan gözlere sahipti. Siyaha çalacak kadar koyu, düz ve kısa sayılabilecek kahverengi saçları vardı ama kısa saçlarına rağmen o

koyu tutamlarından birkaç perçem düşüyordu alnına. Yüzü dışında açıkta kalan boynundaki belirgin âdem elması dikkat çekiyordu. Ten rengi açık bir renkteydi. Fiziği ise görüş açıma sığmayacak kadar göz doldurucuydu. Uzun boylu, geniş omuzlu, yapılı ve heybetli bir adamdı. Kusursuz ve insanda sürekli olarak bakma isteği uyandıracak bir sureti vardı.

Aramızdaki bu gerilim tırmandırıcı bakışma sürmeye devam ederken ikimiz de o süre boyunca konuşmadık.

Bakışlarımı gözlerinden aşağı indirdiğimde boş kalan boynuna baktım. Her askerin künyesi olurdu. Çünkü askeriyede çalışan doktorlar olarak, yanımıza gelen hastaya künyedeki isme ve ismin altındaki kan grubuna bakarak işlem yapardık. Ama onun boynu boştu, künyesi yoktu.

Gözlerimi ciddi bir ifadeyle boynunda çekip yüzüne çevirdim. "Askerî künyen nerede?"

Sorum karşısında soğuk gözlerine ateş gibi bir ifade karıştı. "Savaş meydanında bıraktım."

"Kalbini de orada mı unuttun?"

İleri gitmiştim. Aramızda sınırlar vardı ve eğer o bunu aşmıyorsa ben de aşmamalıydım. Onun gibi bir askere kalpsizsin demek benim haddim değildi. Pişman olmuştum ama sözleri zehir edip diline sürdükten sonra hiçbir pişmanlık o zehri geçirmeye yetmiyordu.

Çehresi kaskatı kesilirken, "Evet," diye karşılık verdi buz gibi bir sesle. "Künye bir askerin kalbidir ve ben o kalbi, o kanlı savaş meydanında bıraktım."

Sırtıma soğuk bir his yayıldı. "Geri almayacak mısın?"

"Hayır."

“Peki ya biri, sana onu geri verirse?” Yaklaştım ona doğru, az önceki ağır sözlerimi telafi etmek istiyordum. “Yine de almaz mısın?”

Sessiz kaldı ama ben cevabını gözlerinde görmüştüm. Almayacaktı.

Kalbimde oluşan kasvetli hisle geriye doğru bir adım atarken gözlerimi ondan çekmedim ama onun bakışları benim gözlerimde değildi. Kolyeme bakıyordu.

“Senin için değerli bir kolye mi?” diye sordu aniden.

Sorusu karşısında da şaşırsam da, “Çok,” dedim. “Değerli.”

Bir kez daha göz göze geldik.

Anılar vardı. Yangınlar kadar ağır. Uçurum gibi, cehennem gibi; karanlıktan doğmuş bir günah, geçmişten gelen en güzel rüyanın kâbusa dönüşmesi gibi…

Anılar vardı. Anılar yandı.

Başımı iki yana sallayıp unutmaya çalıştım her şeyi ve gözlerimi zorlukla yarasına çevirdim. Dikkatimi tamamıyla ona vermeye çalıştım zira yarası korkunç görünüyordu. Fakat bunu ona söylemedim. Zaten o da sanki dokuz dikişlik bir yara değil de küçük bir çizik almış gibi rahat ve soğukkanlıydı.

Acıdan ölse bile belli etmeyecek bir adamdı. İçinde hiç güzel duygu yokmuş gibi bakıyordu, gözlerinde bir sevginin kırıntısı bile yoktu. Sevgisini bile almışlar ondan.

“Kim verdi bu kolyeyi sana?”

Ani gelen bir diğer sorusuyla birlikte sırtımda daha keskin bir his belirdi. Ellerime buz kestiren bir soğuğu tenime yaslı bir bıçak gibi hissettiğimde gözlerine bakmadan başımı iki yana salladım. “Hatırlamıyorum.”

Bu tek kelime, aramıza ördüğüm kalın bir duvar olmuştu. “Çok eski,” diye devam ettim ve söylediklerimi perçinlemek ister gibi gözlerine baktım. “Çocukluğumdan kalma.”

Odadaki hava ağırlaştı. Onun sessizliği, benim konuşmamdan çok daha gürültülü, çok daha baskındı. İnanıp inanmadığını tartamıyordum çünkü o koyu yeşil harelerine yerleşmiş zifiri karanlıktan başka bir şey görmüyordum. Ama o ağır, yargılayıcı bakışlarının ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum.

“Anısını hatırlamadığın bir kolyeyi neden takıyorsun?”

Sorusu, aldığım nefesi boğazıma düğümledi. Ciddi bir ifadeyle maviliklerimi onun boş kolan boynuna sabitledim.

“Sen künyeni neden savaş meydanında bıraktıysan ben de bu kolyeyi o yüzden takıyorum.”

Çok derin bir sessizlik oldu aramızda. Ama gözlerindeki o yeşil alev, cevabımın altında yatan karanlığı görmüştü. “İntikam için mi?”

“Evet.” Başımı ağır ağır, bir yemini sessizce eder gibi salladım. “Geçmişimin...” dedim, her kelimeyi aramızdaki boşluğa bir kurşun gibi bırakarak. “Ve benden çalınanların intikamını almak için.”

Sustu. Ben de sustum. Yabancı ama aynı yükü kucaklayan bir sessizlik vardı aramızda.

“Otururs an iyi olur,” dedim sessizliği bozarak. Yarasını daha detaylı görmem gerekiyordu. “Boyun benden çok uzun, bu mesafeden seni tedavi edemem.”

Cevap vermedi ama söylediğimi yapıp oturdu. Üstündeki mermilerle ve aletlerle dolu olan hücum yeleğinin bağlantı kemerini açmakla uğraşırken elimi yavaşça yeleğine uzattım. “Yardım edeyim istersen,” dedim ama elimi tam ona uzattığım sırada bileğimi kavrayıp gözlerine yerleşmiş o sert ifadeyle yüzüme baktı.

“Edemezsin,” dedi oldukça net ve sert bir sesle.

Kaşlarım çatıldı. Sanki bana karşı kinlenip gelmişti buraya. “Sebep?”

O da kaşlarını çattı. “Ağır çünkü.”

“Tamam, sen çıkar o zaman.” Umursamaz bir ifadeyle geri çekildim. “Ama eğer onu çıkartırken yaranı zorlarsan ve olur da yaran daha fazla açılırsa o zaman görüşürüz seninle. Ayrıca bil diye söylüyorum, doktor sözü dinlemeyip başına iş açan hastaları hiç sevmem.”

Tek nefeste ona sıraladığım cümleleri sinirli bir ifadeyle dinlerken askerî yeleğinin diğer bağlantı noktasını açtı ve gözlerine yerleşen oldukça sert bir bakışla yüzüme baktı. “Sabır sınavı mısın sen?”

“Evet.” Sinir ve alay dolu bir ifadeyle sorusuna güldüm. “Benim sabır testimden geçemezsin, o yüzden beni zorlama ve doktorun olarak sana söylediklerimi yap.”

Uzun parmaklarıyla yeleğin diğer yandaki kemerini hızla çözerken yüzündeki ifade hem alaycı hem umursamazdı. “Mesleki hayatım boyunca geçemediğim sınav olmadı.”

“Ben ilk olurum.”

Gözlerinde alaycı bir parlama belirdi. “Sende bu hırs varken her şey olursun.”

Sert bir bakış attım yüzüne, dişlerimi sıktım ama cevap vermedim. Onunla uğraşılmayacağını anlamıştım ama anlaşılan o, yarasını dikmek üzere olan bir doktoru kızdırmaması gerektiğini bilmiyordu.

Ellerimi yıkayıp iyice sterilize ettim ve odağımı tamamen ona vermek için dikkatimi toplamaya çalışırken, dikiş aletlerini düzenledim. O sırada onun bakışları hiç hedef saptırmadan beni izliyordu. Malzemeleri saydım, hepsinin hazır olduğuna kanaat getirdiğimde bakışlarımı tekrar ona çevirdim.

“Yaranı aç.”

İki koluyla birden mermi yeleğine yüklenip tek seferde çıkardı.

“Üstündeki her şeyi soy.”

Yaralı olmayan koluyla tişörtünün ucunu kavradı ve tek harekette çıkarıp sedyenin diğer tarafına bıraktı.

Güldüm alayla. “Demek ki isteyince doktor sözü dinleyebiliyorsun.”

“Ne yapalım?” Başını duvara yasladı. Belirginleşen adem elmasıyla birlikte bana alttan bir bakış attı. “Başa gelen çekilir.”

Ters ters baktım ona.

Biraz daha konuşursan başına geleceği göreceksin sen şimdi.

Bakışlarım, yara alan bölgeyi incelemek için dikkatli bir şekilde kanamasının olduğu yerde gezinmeye başladığında fark ettiğim detayla birlikte yüzümdeki öfke arttı. Zira yarasına hiç iyi bakmamış olacak, yara açılabileceği son sınıra kadar gelmişti. “Özellikle mi bu hâle getirdin yarayı?”

Kaşları çatıldı. “Evet, özellikle yaram açılsın diye uğraştım. Ruh hastasıyım çünkü ben.”

“O belli oluyor zaten, sen hiç merak etme.”

Ters ters birbirimize baktık.

Bakışlarımı ondan çekip odağımı toplamaya çalıştığım sırada yara alan bölgesini dikkatlice incelemeye devam ettim, her incelediğimde beni daha fazla öfkelendiren bir detay çarpıyordu gözüme. “Kurşun belli bir açı ve hızla geldiği için köşeli yara oluşturmaz fakat sen yarayı aldıktan sonra ne kadar hareket ettiysen artık, yara başladığı yerden yay şekliyle alta doğru açılmış.” Sütür ipini elime aldım. “Köşeli sütür atacağım. Enfeksiyon riskini azaltmak için yarayı sterilize edecek bir pansuman gerekiyor. Basit bir yara değil, en az sekiz dokuz dikiş istiyor.”

“Uzun uzun anlatma. Ben yaralarıma bu kadar anlam yüklemiyorum,” dedi soğuk sesiyle. “Gerekeni yap yeter.”

“Prosedür gereği açıkladım, keyfimden değil.” Sütür ipini portegünün ucuna göre ayarlarken söylenmeye devam ettim. “Ağır bir yara aldıktan sonra bu kadar beklenilmez, helikopterden iner inmez zaman kaybetmeden yanıma gelmen gerekirdi. Bu kadar derin bir kurşun yarasının enfeksiyon kapması ne demek bilmiyorsun sanırım. Enfeksiyon kapmış bir yara seni öldürebilir bile.” Çattım kaşlarımı. “Bir daha sakın bu kadar uzun bekleme.”

Cevap olarak soğuk bir ifadeyle yüzüme baktı.

Bir şey söylemek için dudaklarımı kıpırdatacağım sırada konuşmama izin vermeyip benden önce girdi söze. “Sadece yaramı dik, bana saçma prosedürleri anlatma. Dinlemek istemiyorum.”

“Ne dinlemek istersiniz beyefendi, size onu anlatayım?”

“Sus.” Sert bir ifadeyle gözlerimin içinde gezindi bakışları. “Zaten sussan da gözlerin derdini anlatıyor.”

Sabırlı kalmaya çalışıyordum ama öyle bir adamdı ki karşısındaki sabır taşı olsa onu bile çatlatırdı. “Eğer benimle biraz daha böyle konuşmaya devam edersen dikişlerini patlattığında karşında yaranı tekrar dikecek bir doktor bulamayacaksın.”

Son cümlem karşısında sert çehresi bozulmadı ama gözlerinde alaycı bir ifade parladı. “Dikişlerimi patlatacağımdan bu kadar eminsin yani?”

“Sende bu hırs varken her şeyi yaparsın sen.”

Kaşları havalandı. Onu kendi sözlerinden vurmamı beklemiyordu muhtemelen. Bir kez daha göz göze geldik ama bu sefer ikimizin de bakışlarında anlamı çözülemeyecek kadar derin bir ifade vardı ve ikimizin de kaşları çatıktı. Yangın gibi baktık birbirimize. Birbirini küle çevirmek isteyen iki yangın.

Derin bir nefes verdim ve sustum ama bunu yapmak için kendimi çok zorluyordum. Bazı roller vardı ve bu rollerin getirdiği sorumluluklar. O hastaydı, ben doktordum ve alttan almak zorundaydım.

Kolundaki kuru kan lekelerini ıslak ve steril bir bezle silip yarasının mikrop kapmaması için dikiş atacağım bölgeyi temizledim. Ardından dikiş atmak için otoklavda sterilize ettiğim ekipmanları koyduğum tekerlekli masayı ayağımla kancalayarak yanıma doğru çektim. Elimle hiçbir yere dokunmadım çünkü ellerim sterilizeydi, kirletmek istemiyordum. Normalde bu kadar detaycı biri değildim ama yarası ağırdı ve bilhassa mikrop kapmaması için uğraşıyordum.

“Dikiş atarken acı çekmemen için bölgeyi uyuş-”

“Hayır,” diyerek keski sözümü net bir sesle.

“Sana anestezi isteyip istemediğini sormadım, yapacağımın bilgisini verdim sadece.”

Dişlerini sıktı. “Anestezi yapmayacaksın.”

“Bu kadar ağır bir yarayı uyuşturmadan dikmem!” Ona karşı kaba davranmak istemiyordum ama sınırlarımı zorluyordu. “Dikiş atarken kasların istemsizce kasılacak, iğnenin her batışında refleks göstereceksin. Bu hem benim işimi zorlaştırır hem de dikişin düzgün atılmasını engeller. O yüzden...”

Uzanıp tepsideki enjektörü alacağım sırada, demir gibi sert parmakları bileğimi havada yakaladı.

Dokunuşu o kadar güçlüydü ki bileğimi tutan bir el değil, bileğime zincirlenen bir kelepçe hissettim o sıcak teninin altında.

Elim havada asılı kalırken bakışlarımı bileğimdeki elinden yavaşça yüzüne çıkardım. Gözlerindeki o koyu yeşil hareler, az önceki sakinliğini kaybetmiş, yerini tehlikeli bir parlamaya bırakmıştı. “Yapmayacaksın dedim.”

“Bırak kolumu,” dedim sert bir sesle. “Yapacağım dediysem yaparım. Doktor olan benim, senin sözün geçmez.”

Sesi bir rica değil, temyizi olmayan bir emirdi. Bileğimi sıkmadı ama bırakmadı da, iradesini gözlerinden gözlerime akıtıyordu sanki. “Uyuşturmayacaksın dediysem uyuşturmayacaksın.”

“Neden?” diye sordum ama bu sefer öfkemi kontrol altında tutmaya çalışmıyordum. “Acı çekmekten zevk alan bir mazoşist misin, yoksa tıbbı reddeden bir cahil mi?”

“Göreve yetişmesi gereken bir askerim.”

Yüzüme hiddetli bir bakış atıp duvardaki saate baktı. Bense dehşetle ona bakıyordum. Göreve yetişmem gerekiyor, mu demişti o?

“Silahı tuttuğumda kolumu hissetmem gerekiyor.” Sesi bıçak gibi bir keskinlikte çıkıyordu. “Uyuşturma yapma.”

Ona bakıp meydan okuyan bir ifadeyle gülümsedim ama hayatımda bunun kadar sinirden güldüğüm başka bir an hatırlamıyordum. “Yaranı diktikten sonra göreve gitmene izin vereceğimi sana düşündüren ne oldu, Sayın Kurter Bey?”

Kaşlarını kaldırdı, aynı meydan okuyan bakış onda da vardı. “Göreve gitmek için izin isteyeceğimi sana düşündüren ne oldu sayın ve çok sevgili Doktor Hanım?”

“Bedeninde bu yaralarla göreve mi gideceksin bir de!” Sinirden gözlerim büyümüştü, başımı öfkeyle iki yana salladım. “Sanırım seni buradan doğruca psikiyatri servisine yönlendirmem gerekiyor.”

Onun da dudağından sinirli bir nefes düştü. “Yönlendirmezsen hatrım kalır.”

“Ruh hastası.”

“Bana olan bu güzel iltifatların bittiyse yaramı dikme kısmına geçebilir miyiz?”

“Sen gerçekten hastasın.”

Dudakları belli belirsiz sağa kıvrıldı. “O yüzden sana geldim ya zaten.”

Ne diyeceğimi bilemeyerek baktım yüzüne. Dengemi bozuyordu.

Derin ve öfkeli bir nefes üfleyip portegüyü elime aldım ve iğnenin ucunu, o parçalanmış etin en hassas noktasına hizaladım. “Şimdilik yaranı uyuşturmayacağım ama şunu bil; tek bir hareketinde, tek bir refleksinde dururum. Ve o zaman istediğin kadar durdurmaya çalış beni, umurumda olmaz. O iğneyi sana yaparım.”

Gözlerini gözlerimden ayırmadı. “Başla,” dedi sadece.

İğneyi tenine sapladığım ilk an, beklediğim o kasılma olmadı. Ne bir inilti, ne bir titreme... Bedeni sanki etten ve kemikten değil, taştandı. O, acıyı hissetmiyor değildi. O, acıyı yönetiyordu. Yönetebiliyordu. Ve bu, karşımda duran adamın ne kadar tehlikeli olduğunun en büyük kanıtıydı.

Elimdeki portegunun kavisli ucu onun sertleşmiş kas dokusundan zorlanarak geçiyor, ardından iplikte kanlı bir iz bırakıyordu. Bütün odağımı yarasında toplamıştım, parmaklarım artık onun yarasının üstünde ciddi bir ritim tutmuştu. Dikiş, düğüm, kes. Yaranın üzerine attığım dördüncü düğümü sıkılaştırmak için ipliği gerdirdiğim an, parmak uçlarımda hissettiğim şeyle duraksadım.

Bir terslik vardı, kemiğin o tanıdık sertliği değildi bu. Kıkırdağın esnek direnci de değildi. Bakışlarım sertleştiğinde o da yanlış giden bir durum olduğunu fark etmiş gibi sorgular bir ifadeyle bana baktı.

Aklımın içi yangın yeri gibiydi, bütün ihtimalleri hesaplamaya çalışıyordum ama içlerinden bir ihtimal diğerlerine ağır basmıştı. Ven Subklavyen. Vücut toplardamarı. *Ven*. Kalbe giden damar.

Parmaklarımın ucundaki o belli belirsiz titreşimi anlamaya çalışır gibi elimi orada gezdirdiğim an, aklımda beliren ihtimalle bedenimde şiddetli bir yıkım başladı.

Kurşunun kana sızan zehirli kısmı… Damarlarında gezen bir *şarapnel parçası…*

Gözbebeklerim dehşetle büyüdü. Tam o sırada Kurter, derin bir nefes almak için hareketleneceği sırada durdurdum onu. “SAKIN KIPIRDAMA!”

Sesim boğazımı yırtar gibi yükseldiğinde Kurter’in bedeni, duyduğu bu uyarıyla kaskatı kesildi. Başını çevirip dehşetle yüzüme baktı ama onu görmüyordum bile. Gözüm, boynundaki o ince derinin altındaki hareketliliğe kilitlenmişti. Farkında değildi ama göğüs kafesi yukarı kalktıkça o şarapnel parçası damara daha çok batıyordu.

“Sakın kıpırdama!” diye bağırdım bir kez daha. Elimdeki portegüyü metal tepsiye fırlattım, metalin metale çarpma sesi odada kulak tırmalayan bir sesle yankılandı ama benim sesim çok daha yüksekti. “Nefes bile alma!”

Ne olduğunu sormasına, hatta düşünmesine bile fırsat vermeden sol elimin işaret parmağını henüz dikmeye başladığım yaranın içine bastırdım.

“Ne yapıyorsun!”

Dişlerinin arasından boğuk, öfkeli bir hırıltı koptu. Acı, bir elektrik akımı gibi bedenini sarstı; kasları çelik gibi gerildi, bedeni yay gibi bükülmek istedi ama diğer elimle omzuna öyle sert, öyle amansız bastırdım ki onu olduğu yere kilitledim.

“DUR!” diye bağırdım, nabzım göğüs kafesimi parçalıyordu. Parmağım, onun bedeninin içindeydi; hayatı ise benim ellerimdeydi. “Sakın kıpırdama! Bir santim bile yerinden oynamayacaksın.”

Hareket etmedi. Bana güveniyordu. Elim, onun bedeninin içinde, kan akışını bile hissediyordu ve bir santim bile yanlış yere kaysa onu öldürecek seviyedeydi ama güveniyordu. Bana güveniyordu.

Bunun baskısı nabzımı daha da hızlandırdı. İşaret parmağım sıcak kanın içinde o metali ararken gözüm kararmıştı. Hissettiğim o sertlik, damarın üzerinde titriyordu. Eğer şimdi hareket ederse, o kolunu bir santim bile oynatırsa, son nefesleri olurdu bunlar ve bunun baskısıyla göğüs kafesim patlayacak gibi gerilmişti.

Sağ elime neşteri aldım. Ellerimin bir saniyelik titreyişi bile onun bütün hayatına mal olabilirdi. Bunun baskısı, neşterin ucu benim kalbimde gibi hissettiriyordu. Gözümü bile kırpmadan, neşterin keskin ucunu yarasının içine geçirdim ve metali görebilmek için kesiyi dikkatlice açtım.

Kan, sıcak ve koyu bir nehir gibi eldivenlerime aktı. Kurter'in bedenindeki bütün kasları kaskatı kesildiğinde, "Üzgünüm," dedim gözlerimi neşterle kestiğim o kanlı yaradan ayırmadan. "Seni yaşatmak için canını yakmak zorundaydım."

"Yap," dedi keskin ve net çıkan sesi.

O, böylesine büyük bir acıya bile dayanıyorsa… Dikiş tutmaz yarasını neşterle kesmeme bile dayanıyorsa, dayanabiliyorsa… Ben onu yaşatmak zorundaydım.

Ve buldum.

Kan gölünün içinde parlayan o ölümcül parlamayı görmüştüm. Kurşun, kemiğe çarpıp dağılmış ve kopan o jilet gibi parça, toplardamar zarına çok yakın bir mesafede, bir bıçak ucu gibi dayanmıştı.

Elimdeki hemostatı kanla dolmuş yaranın derinliğine yasladım. Ellerim titrerse ölürdü. Ellerim titrerse, bu oda ikimize de mezar olurdu.

Metalin ucunu yakaladım.

Dünya durdu. Dışarıdaki fırtına bile sustu. Kurter'in nefesi kesildi. Ve tüm gücümle o metali etinden söküp aldım. Bu hareketten sonra

kurşunun göğüs kafesine saplanıp orayı parçalara ayırmasına eşdeğer bir acıyı yaşatmıştım ona.

Kurter'in dudaklarından kaçan o yüksek inleme, odadaki havayı yırttı. Başını geriye atıp sırtını duvara vurdu.

Şu an acıdan bayılması gerekiyordu ama kendini kontrol etti. Alnından soğuk terler akmaya devam ederken gözlerini kapatıp başını duvara yasladı ve sessizce acısının dinmesini bekledi.

Şarapneli ondan çıkardıktan sonra, sanki o kurşun parçasının görüntüsüne bile dayanamıyormuş gibi onu hemen yanımda duran metal tepsinin içine fırlattım. Metalin metal çarpma sesi odada yankılanırken o ses, ölümle yaşam arasındaki o kırmızı çizgi gibiydi. Eğer o şarapnel parçası onun kolunda kalsaydı damarlarımda pıhtı oluşur ve sinsi bir şekilde tüm vücuda yayılıp onu öldürürdü.

Fark etmeseydim… *Ya fark etmeseydim?* Ya edemeseydim… Ya hiçbir şey yokmuş gibi yarasını dikip gönderseydim onu? *Ya bir şey olsaydı ona? Ya ölseydi uykusunda?* Ya başka doktora gitseydi benim yerime ve doktor fark etmeden kapatsaydı yarayı? Geceyi görür müydü o zaman, yoksa o şarapnel parçası sinsince ilerleyip onu öldürür müydü?

Ölürdü.

Kanına karışan o metal şarapnel parçası onu öldürürdü.

Tek bir hata. Elim bir santim yanlış yere kaysa ya da tek bir saniye titrese… Ölürdü. *Tek hatamda ölürdü.*

Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi ve ben, onun hayatını kurtarırken kendimi öldürmüş gibiydim. Elim boydan boya kan olmuştu. Üstüm, elbisem, yüzüm, her yerim kan olmuştu. Ama bunlar umurunda bile değildi, umurunda olan tek şey onun yaşıyor oluşuydu. Yaşatabilmiştim. Onu yaşatabilmiştim.

Kalbini savaş meydanında bırakmış bir askeri yaşatabilmiştim.

Dengemi kaybeder gibi olduğumda, kırar bir güçle sedyeyi tuttum. Ellerim titremesin diye beynimi o kadar baskılamıştım ki şimdi beynim o baskıyla sadece ellerime değil, bütün bedenime iflas bayrağı çekmiş gibi *titre* emri vermişti. Az önce, bir doktorun ömrü hayatı boyunca görebileceği belki de en tehlikeli vakayla karşılaşmıştım. Sorun şu ki Kurter Alacakan benim yeni başladığım doktorluk hayatımın *ilk* vakasıydı ve muhtemelen geriye kalan doktorluk hayatımda da hep *en* olarak kalacaktı.

Ciğerlerimde tuttuğum nefes sarsak, titrek ve acı bir inilti gibi dudaklarımdan döküldüğünde alnımdan süzülen soğuk bir ter damlası kirpiğime düşüp görüşümü bulanıklaştırdı.

Kurter'se nefes nefese, göğsü körük gibi inip kalkarak tepsideki o şekilsiz, kanlı metal parçasına baktı. Yüzü kireç gibiydi ama acıdan değil; az önce yaşanan o dehşetin, o sinsi ve korkunç ölümle burun buruna gelmenin ağırlığındandandı bu.

Fark etmeseydim ölecekti. Elim tek bir santim bile yanlış yere kaysa ölecekti. Ellerimde ölecekti.

Kalbim, göğüs kafesini ikiye yarar gibi çarpıyor ve bedenim artık nabzımı taşımıyordu.

Dizlerimin üstünde, onun bacaklarının yanında yere yığıldığımda, elim tutunmak ister gibi dizini sıktı ve başım artık dayanamıyormuş gibi onun pantalonunun kumaşına yaslandı.

Ve sıcak elini buz kesmiş yüzüme yaslayıp bana destek veren, az önce hayatını kurtardığım o adamdı.

❄

3. BÖLÜM

Cehennem ona adım attığında değil, seni yakacak ateşe atladığında başlar.

❄

3| HAYATINI KURTARAN EL

Hayatta insanın seçebileceği çok yol vardı ama bazılarının geri dönüşü yoktu. İnsan yaşarken de ruhu ölebilirdi, hayatın gerçeği buydu.

Kendime gelmem, aklımı toplayabilmem kaç dakikamı aldı bilmiyorum. Dizlerim yerde, başım ise hâlâ onun bacağına yaslanmıştı ve odada yankılanan tek ses, ikimizin de göğüs kafesimizi parçalarcasına atan nabızlarımızdı.

Dakikalar sonra, yavaş yavaş kendime geldiğimde kanlı eldivenlerimi hışımla ve sanki derimi soyuyormuşum gibi bileklerimden sıyırıp çöpe fırlattım. Öfke ve endişeyle parlayan gözlerim, onun yaşadığı her şeye rağmen duygusuz bakan yüzüne dikildiğinde, artık hissettiğim sinir yüzünden kafayı yemek üzereydim.

“Sıyrıkmış…” Nabzım hâlâ göğsümü parçalar gibi atarken, işaret parmağımla ondan çıkardığım şarapneli gösterdim. “Kurşun sıyrığı deyip geçtiğin şeye bak! Yüzbaşısın ya sen, koskoca yüzbaşı! Kaç asker gelebilmiş bu rütbeye! Sen nasıl yaparsın ya bunu kendine!”

Soluklanmaya çalıştım ama nefes alamıyordum. “Silahlar hakkında bu kadar bilgili olmana rağmen ve şarapnelin nasıl sinsi bir zehir olduğunu bilmene rağmen, bana da yanlış bilgi verdin. Eğer üzerine biraz düşünseydin, bunun basit bir kurşun sıyrığı olmadığını bilirdin ama sen önemsemedin. Kendi canını önemsemedin! Eğer sana bir şey olsaydı beni nasıl bir vicdan azabının ortasında bırakacağını da mı fark etmedin!”

Sözlerim ona hiçbir şey hissettirmiyordu. Az önce ölümden dönmüş bir asker gibi değil de yanlış ilaç içtiğini için onu azarlayan bir doktora bakar gibi bakıyordu yüzüme ve bu bakış öfkemi körükleyip beni daha da deliye çeviriyordu.

Gözlerimi ondan çıkardığım kanlı şarapnel parçasına çevirdim. "Bu şarapnel parçası var ya," dedim fısıltıyla. Ellerim hâlâ sedyenin üzerindeyken bakışlarım yüzüne kilitlenmişti. "Ven Subklavyen'in duvarına yaslanmıştı."

Kurter'in kaşları hafifçe çatıldı, muhtemelen anlamaya çalışıyordu.

"Ven... Kalbe giden damar demek."

Ven'in anlamı hem hayat hem ölümdü ve tıpta bu kelimeye eşdeğer başka hiçbir kelime yoktu.

"Gezici bir şarapneldi bu. Tıpta buna migrasyon deriz, cismin vücut içinde göç etmesi..." Bunun ihtimaline bile tahammül edemiyormuş gibi gözlerimi kapattım. "O parça senin her nabzında, her nefesinde damar duvarını geriyordu. Eğer kesip atmasaydım, damar duvarını yırtacak ve hemorajik şok gelişecekti." Gözlerimi açtığımda sesim buz gibi bir ciddiyetle havada asılı kaldı. "Seni öldüren senin kendi kanın olacaktı."

Hâlâ buz gibiydi bakışları. Ne dersem diyeyim etkilenmiyordu. Onu bu umursamazlığından caydırmak için normal bir hastaya söyleyemeyeceğim kadar ağır şeyleri art arda acımasızca yüzüne sıralamıştım, bir dahaki sefer kendine dikkat etmesini umarak yapmıştım bunu ama aldığım tek cevap, gözlerime sızan buz gibi bir bakış olmuştu.

Kendimi sakinleştirmek ister gibi derin bir nefes üfledim ama hâlâ titriyordum. Sakinleşmek için nefes almam gerekiyordu ama ben nefes bile alamıyordum. Yetmiyordu. Hiçbir şey beni sakinleştirmeye yetmiyordu.

Fazla vakit kaybetmeden yarasını kapatmam gerekiyordu ama bu hâlde bunu nasıl yapacağımı da bilmiyordum. Ellerimi tekrar sterilize

etmek için güçlükle odamdaki el yıkama yerine doğru ilerledim. O şarapnel parçasını Kurter'in vücudundan çıkarmıştım, şu an onun bedenindeki her şeyi normaldi ama benim bedenimdeki fırtına henüz dinmemişti.

Ellerimi sterilize edip dikiş aletlerini tekrar hazırlarken güçlü durmak zorunda olduğumu kendime bir kez daha hatırlattım. Ben doktordum, o hasta. Roller değişemezdi. Ama değişmişti. Ellerimi ona yaklaştırırken bile, parmaklarımın sarsıldığını gizleyemedim.

Karşımdaki o gözler... O koyu yeşil, cehennemi görmüş ama yanmamış gözler. Sedyede oturmuş, boynundaki yeni pansumanı soğukkanlı bir tavırla düzeltirken bakışlarını yavaşça bana çevirdi. Yüzü kireç gibiydi ama duruşu hala bir dağ kadar dikti, sarsılmıyordu.

Ona doğru bir adım attım ve elimdeki tıbbi bezle tüm odağımı verip kolundaki kanı temizlemeye başladım. *Nefes al, Laren. Nefes al. Nefes… Nefes al.*

Ciğerlerime çektiğim nefes zehir gibi, boğazımdaki düğümse kaskatıydı. Geçmiyordu. Parmak uçlarımda hala o metalin soğuk hayaleti dolaşıyordu.

Derin bir soluk almaya çalıştım ama elim daha çok kaydı. Kontrolü kaybetme hissine tahammülüm yoktu ama bu hisle yüzleştikçe ellerim buz kesiyor ve kontrolümü gittikçe kaybediyordum.

Ta ki güçlü bir el, titreyen elimi avucunun içine hapsedene kadar.

Koyu yeşil hareleri, gözlerime sabitlendi ve elimi, bana güç verir gibi avucunun içine hapsetti. "Titriyorsun, Doktor."

Buz kesmiş elime, onun elinden yayılan sıcaklıkla gevşerken soğukkanlılığı beni biraz daha kendime getirmişti. Sözlerine gülmek ve kızmak arasında gidip gelirken o ölüm gibi geçen dakikaların sonunda ilk defa nefes aldım.

“Hayatını kurtaran ben,” dedim gözlerinin içine bakarak. “Beni teselli eden sen.”

Kaşları hafifçe havalandı. Bu durumu garipsememiş, aksine kabullenmiş gibiydi. Bakışlarını metal tepside duran, az önce boynundan çıkardığım o kanlı şarapnel parçasına çevirdi.

Ondan bir cevap almak ister gibi, “Neden?” diye sordum. “Neden yaptın bunu kendine?”

Cevap vermedi.

Odanın sessizliği, az önceki bağırışım kadar ağırdı şimdi. Kurter, avucunun içine hapsettiği elimi yavaşça bıraktı ve o yıkılmaz, o çelikten, o demir gibi dik duran asker... Hayatının, az önce benim iki parmağımın ucunda sallandığını kabul etmiş gibi gözlerime baktı.

“Hayatla benim aramda bir ölüm ruleti,” dedi. Sesi, bıçak gibi soğuktu. Belindeki özel ruhsatlı ve bir servet değerindeki silahına uzatıp onu yavaşça kılıfından sıyırdı ve çıkardığı silahını parmaklarının arasında ustaca bir hareketle çevirdi.

Dehşetle büyüyen gözlerim yüzünde gezindi ve o kanlı gerçek gerçek, zihnimin en karanlık köşesine bir bıçak gibi saplandı. Biliyordu. Lanet olsun... Bedeninde bir şarapnel parçası ile gezdiğini biliyordu.

O, askerî deha olarak anılan, bedenini bir silah gibi iyi tanıyan, rüzgârın yönünü bile hesaplayan bir adamdı. Anlamalıydım. Onun, bedenindeki bu şarapneli bilmemesine imkân yoktu.

Bile bile... Lanet olsun ki göz göre göre ölümle yaşam arasında bir kumar oynamıştı. Şarjördeki tek mermi o şarapneldi, tetiği ise kendi avuçlarındaydı. Ve o, ölümle yaşam arasında girdiği kumarın zarlarını benim ellerime bırakmıştı.

“Kafayı mı yedin sen!” dedim nefes nefese. Aklım durmuştu. Dehşet hissi, kurşun gibi damarlarımda dolaşıyordu. “Delirdin mi, Alakurt?”

Sözlerim ona değmedi bile. Cehenneme benzeyen o koyu yeşil hareleriyle, ruhumu delip geçtiğini bilmeden baktı gözlerime ve o korkunç ciddiyetteki sesiyle, bana buz kestirecek o soruyu sordu. "Sence beni yaşatmakla doğru bir şey mi yaptın, Doktor?"

Hayatım boyunca ağırlığını asla unutamayacağım o soru, kan gibi zihnine sızdı. Yaşamla ölüm arasındaki o ince çizgi, belki bir saniye belki daha ötesi... Dakikalar önce parmak uçlarımla ittiğim ölümü şimdi ruhuma ağırlık olarak bağlamıştım.

Odanın içindeki hava, ciğerlerime dolan oksijeni reddedecek kadar ağırlaştığında nefes almaya çalıştım. Ama alamadım. Gözlerine baktım. O koyu yeşil harelerde, hayatta kalmanın sevinci yoktu. Bir insanı ölümden döndürmek benim görevimdi, yaşamak ise onun cehennemi.

Saniyelerdir süren bir sessizlik vardı üzerimde. Kurter'in dudaklarından dökülen o zehirli soru aramızdaki o görünmez mesafeyi bir uçuruma dönüştürmüştü. Az önce tuttuğum neşterin kestiği asıl yerin onun teni değil, ruhuydu sanki.

Sorusunun altındaki o ağır vebal omuzlarıma çöktü ama ona inat omuzlarımı dik tuttum. "Evet." Ses tonum sertti. "Yaşamalısın."

"Eğer yaşarsam…" dedi fısıltıyla, silahı tekrar kılıfına iterken. Gözlerinde duygu yoktu. "Çok fazla insanı acımasızca öldüreceğim. Sen, katliam çıkarmak isteyen, kalbi nefret dolu bir katili kurtardın." Yüzüme doğru yaklaştığında karanlık gölgesi üzerime düştü. "Hâlâ yaşamam gerektiğini düşünüyor musun?"

Hissettiğim dehşetin yoğunluğuna rağmen bakışlarımı ondan kaçırmadım. Karşımdaki adam, kendi karanlığında boğuluyordu ama herkes onun sadece gözlerindeki öfkeyi görüyordu.

"Kafayı yemişsin sen." Başımı hiddetle iki yana sallayıp gözlerinin en derinine, o yeşil ateşine bakarak yüzüne yaklaştım. "Ve evet, Kurter Alacakan... Hâlâ yaşaman gerektiğini düşünüyorum."

Bir sessizlik oldu aramızda. Ağır, kasvetli, boğucu bir sessizlik.

Kurter, bakışlarını benden yavaşça çekti. Gözleri, metal tepsideki o kanlı şarapnel parçasına kaydı ama sanki orada metali değil, geride bıraktıklarını görüyordu.

“Sen ölümü, sadece kalbin durmasından mı ibaret sanıyorsum sanıyorsun?” diye sordu buz gibi bir sesle.

Gözlerini tekrar bana çevirdiğinde, o yeşil harelerin içinden kapkara bir toprağın bakıyor gibi hissettim.

“Ben o dağlarda dostlarımı toprağa verdim. Üzerimize yağan mermilerin, patlayan bombaların haddi hesabı yoktu. Azrail o gece başucumdaydı, nefesini ensemde hissettim. Ama beni almadı.” Alayla güldü. “Toprağın, binlerce tonluk kayaların, mermilerin ve bombaların öldüremediği adamı, bedeninde gezen bir metal parçası öldürebilir mi sanıyorsun?”

Tenim ürperdi.

Kendi ise korkutucu bir şekilde sakin anlatıyordu yaşadıklarını.

“Öldürebilirdi,” dedim fısıltıyla.

“Öldüremezdi,” diye karşılık verdi kaskatı bir sesle ve kabullenmiyormuş gibi iki yana salladı başını. “Bu şarapnel beni öldüremezdi.” Bakışları metal tepside duran o kanlı şarapnel parçasına kaydı. “Bedenim onu kabul eder, etrafını sarar ve intikamı ona hatırlatsın diye orada tutardı. Ben demire yabancı değilim, vücudum ölümle yaşamayı biliyor.”

“Vücudun ömür boyu bedeninde bir şarapnel parçasıyla da yaşamayı bilir miydi peki!” diye bağırdım dayanamayarak.

Dudaklarımdan sinirli, kesik bir nefes döküldü. Duyduklarıma inanamıyordum. Karşımdaki adam, insan anatomisini ve evrenin fizik

kurallarını kendi iradesiyle yenebileceğine inanıyordu. Deli bir cesaretti.

“Bedenin...” dedim, ona doğru yaklaşarak. Sesimdeki titreme korkudan değil, öfkemdendi. “Senin emir erin değil, Alakurt. Sen ona ‘dur’ dediğinde damarların akmayı, kalbin atmayı, hücrelerin bölünmeyi bırakmaz.” İşaret parmağımla tepsideki kanlı parçayı gösterdim. “Sen sanıyorsun ki o şarapnel orada sana zarar vermeden duracaktı ama hayır, öyle olmayacaktı. Ölüme nasıl kafa tutuyorsun ya sen!”

Çenesi kasıldı, gözleri kısıldı. “Hissederdim,” dedi, sesi bir hırıltı gibi çıkarken. “Eğer beni öldürecek olsaydı, o soğukluğu hissederdim.”

“Hissedemezdin!” diye bağırdım kontrolümü kaybederek. Sesim odanın duvarlarında yankılandı. “Çünkü ölüm her zaman soğuk gelmez! Bazen sıcak gelir.” Elimi göğsüne, kalbinin attığı yerin biraz üzerine götürdüm ama dokunmadım. “Kendi kanın kadar sıcak...” Havada asılı kalan parmaklarımın ucunda, onun kalbinin ritmini hissedebiliyordum. “Sen kurşunlara kafa tutabilirsin, düşmanlarına meydan okuyabilirsin ama senin o çok güvendiğin iraden, damarlarında gezen bir şarapnel parçasına hükmedemez.”

Aramızdaki mesafeyi kapatıp yüzüne yaklaştım. Gözlerindeki o yeşil buzları eritmek, gerçeği zihnine kazımak istiyordum. “İnsan bu hayatta iki şeye hükmedemez, Kurter Alacakan. Birincisi kendi kanına…”

“İkincisi?”

“*Aşka*.”

Bu söz bir mühür gibi ikimizin arasına vurulurken onun gözlerinde geri dönüşü olmayan bir ateş parladı. “Hükmedemediğin şey, seni öldürür Doktor.”

Başımı iki yana sallayıp güldüm alayla. “Ama yaşamak için hükmedemediğin o şeye muhtaçsın, Alacakan.”

Ona doğru biraz daha yaklaştım. Aramızdaki o görünmez duvara rağmen, gözlerinin arkasındaki o derin karanlığa bakmaktan çekinmedim. Mavi harelerim öfkeli bir şekilde onu izliyordu.

“Neden yaşaman lazım diyorum, biliyor musun?” diye sordum gözlerimi kısa bir an kapatarak, ardından açıp beni içine çeken o harelerin içine baktım. “Çünkü herkes sana baktığında intikam isteyen yıkılmaz bir adam görüyor. Ama ben sana baktığımda kendi karanlığında boğulan bir adam görüyorum.”

Kurter’in gözlerindeki alaycı parıltı bir anlığına söndü ve yerini kaskatı bir ciddiyete bıraktı. Sözlerim ilk defa onun o çelikten zırhını ve insanlara ördüğü duvarı deliyordu.

“Bütün dostlarını kaybettin. Karşılığında bütün düşmanlarını öldürüp intikamını aldın,” dedim, kelimelerin ağırlığını hem onun hem de kendi omuzlarıma yükleyerek. “Ama günün sonunda sadece sen hayatta kaldın.” Onu incitmekten korkarak devam ettim. Yıllar sonra ilk defa bir şeyden korkuyordum belki de. “Dostlarının öldüğü savaşta tek yaşayan olmak sana verilmiş en ağır ceza gibi geliyor ama değil.”

Sessiz kaldı. Sadece göğsü inip kalkıyordu ama bakışları, sözlerimin tek bir harfini bile kaçırmamak ister gibi üzerimdeydi.

“Yaptıklarının sebebini anlamıyorum,” diye devam ettim dürüstçe. “Çünkü ben kendimi senin yerine bile koyamıyorum. O cehennemi görmedim, o yangında yanmadım. Seni anlayabilmem mümkün değil.” Gözlerine daha büyük bir ciddiyetle baktım. “Düşmanlatına yaptıkların ya da gelecekte yapacağın hiçbir şey için seni yargılamıyorum. Ben bir doktorum, yargıç değil.” Yüzüne yaklaştım. “Ama şunu bil: Hiç kimse, kahraman bir askere senin elin neden kanlı diye sormaz.”

Bakışlarım, az önce diktiğim omzuna ve sargılı yaralarına kaydı. “Sen o kadar güçlü bir adamsın ki...” Sesimdeki hayranlık ve hüzün birbirine karışmıştı. “Kendi bedenin bile senin ruhundaki bu gücü, bu öfkeyi kaldıramıyor.”

Gözlerimi tekrar o yeşil harelerine kilitledim. “Sana yalan söylemeyeceğim. Kendine zaman ver, iyileşeceksin, her şey geçecek deyip seni kandıramam. Çünkü ben hastayı ihtimal vaatlerle, sahte umutlarla kandırmayı seven bir doktor değilim.” Acı bir gerçekle yüzleşir gibi kesik bir nefes verdim. “Beden iyileşse bile bazen ruh iyileşmez. Dikiş tutmaz, hiçbir ilaç fayda etmez. Çünkü ruhun ilacı farklıdır.”

Kurter, sırtını hafifçe dikleştirip başını bana eğdi. Gözlerinde, karanlığın içinden bakan o tehlikeli merak belirdi. “İnsanın ruhu nasıl iyileşir, Doktor?”

Sesi, cevabımı gerçekten merak ediyormuş gibi değil de, beni sınamak ister gibi çıkmıştı. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Aklıma gelen o eski efsane, dudaklarımın ucuna kadar tırmandı. “Sana iyi gelecek birini bul, Alacakan,” dedim. “*Alaca’nı* bul.”

***Alaca*.**

Kelimem havada asılı kaldı. Bir isimden çok, bir kehanet gibiydi. Bir efsanenin hikayesinde, karanlıktan doğan Alacakan’ın tek şifası, tek aydınlığı demekti.

O, bu efsaneyi adı gibi hatta belki de adından bile iyi biliyor olacak ki gözlerindeki o karanlık bakışla bana doğru yaklaştı, gölgesi üzerime düştü.

“Alaca’m bana ne yapar peki?” diye sordu, derin bir sesle. “Beni iyileştirir mi?”

“Belki...” dedim, gözlerimi kaçırmadan. “Belki senin Alaca’n, kalbindeki o dinmeyen öfkeyi ve intikamı yumuşatır. Seni kendi karanlığından çekip alır.”

Sustu. Uzun bir süre sadece gözlerime baktı ve hemen ardından, söylediklerimi kabul eder gibi başını salladı ama cevap vermedi. Belki de aklında Alaca’sı vardı.

Bense derin bir nefes verip, açık duran ve hâlâ sızlamakta olan yarasına baktım. Adrenalin yavaşça çekilirken doktor iradem tekrar baskın geldi. "Arkana yaslan," dedim, sesimi toparlayarak. Elime hızla yeni bir iplik aldım. "Çünkü yarım bıraktığım işi bitirmem ve o yarayı tekrar dikmem gerekiyor."

Bu sefer itiraz etmesine izin vermeden yarasını uyuşturdum. Ellerim artık otomatikleşmişti, aklım ise burada değildi. Doktorluk reflekslerim kendi kendine onu iyileştirmeye çalışıyordu.

Elimde, baş ile yüzük parmağımla tuttuğum, işaret parmağımla üstten desteklediğim portegünün keskin iğnesini yavaşça yarasından geçirdim ve acıtmadan dikmeye başladım. İğnenin sivri ucunu geçirdikçe kaslarının kasılarak gerginleştiğini hissediyordum. Fakat dudaklarından hiçbir acı nidası dökülmedi ya da durmamı istemedi. Hiçbir şey söylemeden yarasının dikilmesini bekledi sadece. Sütürün ucundaki son ipi de yarasının üstünden geçirdim yavaşça ve dikişe, dikişi bağlayacak son kesiti atıp geri çekildim.

"Bitti," dedim nabzımın, bedenimde bıraktığı basıncı duymazdan gelmeye çalışarak ve gözlerimi ona çevirip ciddi bir sesle sordum. "Başka yerde yaran var mı?"

"Var."

"Nerede?" Bakışlarımı vücudunda gezdirdim. "Yaranı aç."

Komutumu duyduktan sonra eli, pantolonunun kemerine gitti ve kemeri hızlı bir hareketle açtı. Bacaklarını sedyeye doğru uzatırken sırtını da aynı şekilde sedyeye yasladı ve başparmağıyla pantolonunu kancalayıp yarasını açığa çıkartacak şekilde hafifçe aşağı doğru sıyırdı.

Ne yaptığını anlamaya çalıştığım o süre zarfında nabzım gittikçe hızlanırken, o bana yarasını açtığı an dudaklarımı birbirine bastırıp bakışlarımı kasıklarına çevirdim.

Adonis kasının kenarından karnına kadar uzanan yaklaşık dört beş santimlik bir bıçak yarası duruyordu teninde.

Kaşlarımı çattım. “Nasıl aldın bu yarayı?”

“Soru sorma,” dedi sert bir sesle.

Onun duyamayacağı kadar kısık bir sesle, “Ruh hastası,” diye homurdandım.

Ama duymuştu.

Ters ters baktı yüzüme.

Gözlerimi ondan çektim. Onunla tartışmak istemiyordum, sakin kalmak için dudaklarımdan derin bir nefes daha döküldü ve kendimi hızlıca toparlayıp önce eldivenleri düzelttim; sonra da hızlı ama dikkatli bir şekilde dikiş ipini, portegünün ucundan geçirip kasığındaki yarasını dikmeye başladım.

Ama kasığına dikiş atmaya devam ederken artık iyiden iyiye sinirliydim. Çünkü buraya gelirken yarasına hiç dikkat etmemişti ve yarası şu an gerçekten berbat hâldeydi. Dikiş atarken beni çok zorluyordu. “Buraya gelirken aklında ne vardı senin?”

Bir elini rahat bir ifadeyle başının altına yaslamışken alaycı bir ifadeyle bana baktı. “Bir doktor tarafından böyle azar yiyeceğimi hiç düşünmemiştim açıkçası.”

“Hak ettin ki azarladım seni.” Sütür iğnesini teninden aşağı kaydırıp iplikle sabitledim. Yarası sonrasında açıldığı için dikişi çok zorluyordu. Ayrıca kasları çok sert ve kalındı, iğneyi geçirirken zorlanıyordum.

“Daha bekleseydin bir de istersen, yaran tam açılmamış böyle. Helikopterden indiğin gibi gelmen gerekirken yarım saat dışarıda oyalandın.” Sinirli bir ifadeyle göz devirdim. “Gerçi kime ne anlatıyorum ben? Sende bu delilik varken birkaç güne de dikişlerini patlatıp gelirsin yanıma.”

Tek nefeste ona sıraladığım cümleler karşısında kaşlarını kaldırdı. “Komutanımdan bile böyle azar yemedim ben.”

Öfkelenerek baktım yüzüne. “Sen böyle davranmaya devam edersen benden daha çok azar yersin.”

“Yiyeceğimi yedim zaten.”

Cevabı karşısında gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım ama tutamadım kendimi. Sinirlerim bozulmuştu. Ağzımdan sesli bir gülüş döküldüğünde gözleri kısa bir an gülen dudaklarıma takıldı. Bense onun gözlerine son kez bakıp dikkatimi tekrar yarasına verdim. O da zaten hemen ardından çehresine yerleşen kaskatı bir ifadeyle başını başka tarafa çevirmişti. Duygu geçişleri çok keskin bir adamdı. Gözleri kısa bir an güler gibi olsa, saniyeler sonra insana buz kestirecek bir soğuklukla bakardı. Ama onu bir noktaya kadar anlayabiliyordum, her ne kadar belli etmese de ben ondaki gerçeği görüyordum. Dışı ne kadar sağlam duruyor olursa olsun, içinde tek parça kalmış hiçbir taraf yoktu onun.

Güçlü bir adamın karanlık tarafı. Kalbinin taştan olduğunu söyleyen bir adamın, içinde can çekişen tarafı…

Dikiş atmaya devam ederken alışık olmadığım bu sessizlik, aklımdaki düşünceleri ateşe çevirmeye başladığında sandalyemi hafifçe ittirip elimin sterilizasyonunu bozmayacak şekilde dirseğimle masadaki kumandanın açma tuşuna dokundum ve televizyonu açtım.

“Sınır bölgesinde gerçekleşen operasyonda...”

Kahretsin. Yerimden hızla hareketlendim. Televizyonu açmıştım ama televizyonu en son kapattığımda bir haber kanalında durduğunu unutmuştum. Yeterince acısı yokmuş gibi bir de operasyon haberini televizyondan canlı canlı dinletecektim ona. Bir hışımla kumandaya uzanıp televizyonu kapatmak için hareketlenirken güçlü eli kolumdan kavradığı gibi beni durdurdu.

“Bırak,” dedi keskin bir sesle ve ben bu sesten sonra hareket edemedim.

“Sınır bölgesinde verilen altı şehitten sonra terör örgütü lideri Karkazaz’dan, ‘Bu daha başlangıç. Döktüğümüz ilk kan değil, son da olmayacak,’ açıklaması ülkede bir infial başlattı...”

Ağzının içinde oldukça ağır bir küfür mırıldandığını duydum. Ama yanında ben varım diye o küfürlerini sesli söylemiyordu.

Spiker o an başka bir habere geçtiğinde bu sefer ekranda farklı bir çehre belirdi. Koyu yeşil gözleri ve yaşına rağmen yaşını belli etmeyen sert çevresiyle öfkeli bakışları olan bir adam... Askerî Heyet generali. Kurter’in babası... *Kerem Alacakan.*

“Bize 'başlangıç' diyenler, kendi sonlarını imzaladıklarının farkında değiller.” Sesi ateş gibi bir tonla yükselirken işaret parmağını meclise doğrulttu. “Gökbörü Türk Ordusunun sabrını sınayanlar, gazabıyla tanışmaya mahkûmdur. Şunu herkes iyi bilsin: Biz bitti demeden hiçbir savaş bitmez. Bu ülkede savaşı da barışı da biz başlatırız.”

Kerem Alacakan’ın bu sözleri üzerine Ordu Meclisinden şiddetli alkışlar yükselmeye başladı. Kurter’in, ekranda babasının öfkesini ve yeminini izleyen çehresi kaskatıydı. Babasını çok seviyordu, gözlerinden belliydi bu ve babasının, kendi içinde kopan fırtınanın intikam yeminini meclis önünde, ekranlarda etmesi ona nasıl hissettirmişti bilmiyorum. Babasıyla aynı renkteki gözleri cehennem gibi bakıyordu ama hislerini asla belli etmiyordu.

Ekranda başka bir hareketlilik belirdiğinde bu sefer Kerem Alacakan, sözü başka birine bıraktı. Orgeneral Hakan Karalev'e. Yani... *Benim babama.*

Babamı ekranda gördüğümde bu sefer kaskatı olan yüz, bana aitti.

“Diplomasi masası devrildi, artık söz sırası Gökbörü’nün Türk Askerî ordusundadır,” dedi, sesi bir emir gibi keskin ve netti. Gözleriyse öfkesinin ne denli büyük ve sarsıcı olduğunu sonuna kadar belli ediyordu. “Sınırlarımızı ihlal etme cüretini gösterenler, o toprakları kendi kanlarıyla sulayacaklar. Bundan böyle ordu artık bir

operasyonda değil, bir temizlik harekatındadır. Taş üstünde taş, omuz üstünde baş kalmayacak!”

Ordu Meclisindeki herkes onları ayakta alkışlamaya başladığında haber yavaşlayarak kapandı. Spiker aynı haberi yorumlamaya devam ederken dayanamayıp haber kanalını kapattım. Babalarımız resmen bir savaşın fitilini ateşliyordu ekranlarda.

Bakışlarıma yerleşen ciddi bir ifadeyle yüzümü ona doğru çevirdim. Suçlu olmadığımı bilsem de bir şey söylemek istiyordum. “Kasıtlı olarak açmadım kanalı.” Kuruyan dudaklarımı yavaşça ıslattım. “Ne yaşanırsa yaşansın, canını acıtmak isteyeceğim bir insan değilsin.”

“Biliyorum,” dedi soğuk bir sesle ama soğukluğu bana değildi, az önce duyduğu haberin öfkesini sindirmeye çalışıyordu içinde. “Kafanı bunlarla üzme.”

Bakışlarını benden çekip karşısındaki duvara çevirdiğinde korkunç bir öfke belirdi gözlerinde, içinden geçenleri sesli söylemiyordu ama ben onun gözlerinde bağıran o intikam yeminini görüyordum.

Ağzının içinde çok kısık ve benim duymamı istemeyen bir sesle, "Orospu çocukları," diye mırıldandı.

Bakışları karşısında derin bir nefes alıp soluklandım. Yaşanılanların intikamını en acımasız şekilde alacağından biraz bile şüphem yoktu. O, sözünü verdiği her şeyi yapardı; biliyordum ve bunu yaparken gerekirse canını hiçe sayardı, bunu da biliyordum.

“Zehir gibi bir öfken var senin.”

“Ne?” dedi sözlerimi anlamlandıramayarak.

“Herkesi öldürecekmiş gibi bakıyorsun, hiç acıman yokmuş gibi. Zehir gibi.” Gözlerine baktım ve baktıkça söylediğim her kelimenin kanıtı olacak bir duvara çarptım. “Bütün merhametini kaybetmiş gibisin, Alacakan.”

“Alacakan,” dedi ciddi bir sesle. Gözlerime bakıyordu ama gözlerimiz arasında savaş var gibi bakıyordu. “Bana sadece düşmanlarım Alacakan der.”

“Bilmiyordum.” Güldüm alayla. “Ben ne demeliyim?”

“Sen bana *Alacakan* de.”

Dudağımdaki gülümseme bıçak gibi kesildi. Konuşamadım bir süre. Buz kesmiş ama öfkesini kaybetmemiş gözlerle yüzüne baktım. “Düşmanın mıyım ben senin?”

“Öyle bakıyorsun.”

“Senin kadar değil.” Dişlerimi sıkıp bakışlarımı ondan çektim ve yüzümü, yarasına çevirdim. “Kimse sana, senin kendine olduğun kadar düşman değil…” Kendimi durduramayıp başımı kaldırdığımda gözlerinin içine baka baka fısıldadım: “Alacakan.”

Cevap vermedi.

Sessizlik gittikçe daha boğucu bir surete bürünüyordu. Elim dikişi atmak için hareketlendiğinde derin bir nefes daha aldım, hayatımda ilk defa bir yarayı dikerken bu kadar zorlandığımı fark ettim. Onun öfkesini gördüğüm andan beri bedenimi taş kesilmiş hissediyordum ve kan ter içinde yarasını dikmeye devam etmek için kendimi zorluyordum. Ayrıca içimde kötü bir his vardı. Adını koyamadığım... Berbat bir his.

Yarayı tamamen kapatıp üstüne steril bir sargı bezi koydum. “Kalkabilirsin.” Elimdeki kanlanmış eldivenleri, sanki o kanın ağırlığından kurtulmak ister gibi yırtar gibi bir hızla çıkartıp çöp kutusuna attım.

Cevap vermedi. Gözlerinde kasvetli ve düşünceli bir ifade vardı. Aklında çatıştığı tarafın sesi o kadar yüksek çıkıyordu ki beni duymuyordu.

Ellerimi yıkamak için lavaboya yöneldiğim sırada, arkamdan gelen sesiyle duraksadım.

“Avucunun içindeki o yara izi...”

“Ne?” dedim afallayarak ve ona doğru döndüm.

Gözleri yüzümde değil, az önce eldivenlerden kurtardığım sağ elimin avuç içindeydi. Bakışlarında öyle yoğun, öyle tanıdık bir dikkat vardı ki gayriihtiyari elimi saklama isteği duydum ama yapmadım. Avucumu açıp ben de o silikleşmiş ama asla kaybolmamış beyaz çizgiye baktım.

Koyu yeşil harelerini yavaşça avucumdan çekip gözlerime tırmandırdı. “O iz...” dedi, sesi kısık bir sesle. “Nereden?”

“Bilmiyorum.” Durgun bir bakış belirdi yüzünde. “Nerede, nasıl bu hâle geldiğini hatırlamıyorum.” Gözlerimi tekrar avucumdaki o eski yaraya çevirdim. “Çocukken düşmüşüm sanırım ya da bir yere takılmış... Çok eski bir yara. İzi kaldı, geçmedi. Ben de alıştım artık varlığına, sanki hep benimleymiş gibi.”

Kurter, cevabımı duyduğunda gözlerini kısa bir an başka tarafa çevirdi. Gözlerinin kenarında, anlamını sadece kendisinin bildiği garip bir karanlık vardı.

Bakışları tekrar gözlerimi bulduğunda, o sert ifadesi bir anlığına yumuşadı. “Yaralı bir elle insanları iyileştiriyorsun,” dedi gözlerimin en derinine bakarak. “Ayrıca elin de bayağı hafif.”

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım, sonra dudaklarıma alaycı bir gülümseme yerleşti. “Bunu söyleyen ilk kişisin,” dedim, aramızdaki o tuhaf anı dağıtmak istercesine. “Aynı zamanda yeni girdiğim bu doktorluk hayatımdaki ilk hastamsın.”

Kaşlarını kaldırarak baktı yüzüme. “İlk miyim?”

“Evet…” Ona arkamı dönüp masama doğru ilerlerken sadece kendim duyabileceğim bir sesle mırıldandım. “Her anlamda ilksin.”

Gözlerinden garip bir ifade geçti.

Ben masaya eğilip, arkam ona dönük bir şekilde hızlıca reçeteyi hazırlarken, “Gidemezsin,” dedim ciddi bir sesle.

Onu görmesem de şaşırdığını biliyordum. Hatta muhtemelen tam şu an kapı kulpunun üzerinde duruyordu eli. “Arkanda da mı gözün var senin?”

Reçeteyi hazırlayıp önüme döndüğümde tam da tahmin ettiğim gibi çıkmak üzereydi. Onu durdurarak yanına yaklaştım. “Her yerde gözüm var benim.”

İşaret ve orta parmağımın arasına sıkıştırdığım reçeteyi ona doğru uzattım ama yüzündeki soğuk ifadeyi görünce içimde beliren tuhaf bir hisle bakışlarımı ona kilitledim. “İyi misin sen, Yüzbaşı?”

“Sayende iyiyim, Doktor.” Teşekkür mahiyetinde başını salladı. Ardından hızla belindeki silahın yerini düzeltti. Üstünü hâlâ giymemişti. “Sana borçlandım.”

“Evet, borçlandın.” Ciddi bir ifadeyle baktım yüzüne. “Bana borcunu iyileşerek ve yaralı hâlinle dağları devirmeye çalışmayarak ödemeye ne dersin?”

“Bu borcu başka şekilde ödemeyi tercih ederim.”

***Nasıl?* diye sormak istedim ama soramadım.**

O ise başka bir şey söylemeden ve arkasını dönüp kapının kulpunu kavradığı sırada kaşlarımı çatıp, “Nereye gidiyorsun?” diye sordum, iyiden iyiye sinirlenmiştim artık. “Göreve falan gitmeyi düşünüyorsan aklından bile geçirme.”

“Önemli işlerim var.” Bakışları bir kez daha bana döndüğünde bu sefer gözlerinde bariz bir öfke vardı. “Gitmem gerekiyor.”

Önüne geçip durdurdum onu. “Ben sana git demeden hiçbir yere gidemezsin.”

“Anlamadım?” Yüzüme yaklaştı, bu soruyu kısık ama altında oldukça çetin bir ima olan sert bir sesle sormuştu.

“Senin doktorun benim,” dedim aynı sertlikle. “Benim uyarılarım bitmeden hiçbir yere gidemezsin. Anladın mı şimdi?”

“Bak Doktor.” Sabrı tükenmiş gibi çıkan sesinden sonra derin bir nefes üfledi. “İlk defa dikiş attırmıyorum, daha önce de defalarca yaralandım.” Kapının kulpunu kavradı sertçe. “Bir yaraya ne kadar anlam yüklersen o yara o kadar acır. Ben yaralarıma anlam yüklemem, onlara gerekli özeni de vermem. Orada olduklarını unuturum. Unuttuğun yara iyileşir, hatırladığın yara acır. Tıpta yazmaz bu ama gerçek böyledir.”

“Hayır, katılmıyorum,” dedim sertçe. “Bazı yaraların varlığını hatırlaman ve onlardan ders çıkarman gerekir ki bir daha aynı yarayı alma.” Bakışlarım dikkatli bir şekilde onu süzdü. “Sigara içmeyeceksin, belli bir süre yarana su değmemesi için banyoya girmeyeceksin, dikişlerinin patlamaması için kendini zorlayacak herhangi bir iş yapmayacaksın. Daha sayayım mı?”

“Yürümemi de yasaklayacak mısın?” derken dişlerini sıkıyordu. İmalı sorusu karşısında sert bir şey söyleyecektim ama beni dinlemedi bile. Kapının kilidini açıp kulpunu kavradığı gibi kırarcasına bir güçle aşağı indirdi ve onu durdurmama izin vermeden çıkıp koridorda hızlı adımlarla ilerlemeye başladı.

“Sen…” Devamını getirmeden kapıdan çıkıp çoktan gitmişti.

Peşinden gidecektim.

Gururum umurumda değildi, doktorlukta gurur olmazdı. Ayrıca içimden bir ses, bu manyak adamın vücudunda ona attığım toplam on beş dikişlik yarayla operasyona gittiğini söylüyordu.

Onu durduraracaktım çünkü biliyordum, hasta psikolojisi farklı bir olaydı. Yarası ağır bir hastanın ne yapacağını kestirmek mümkün değildi, ki onun durumu hasta psikolojisinden daha da ağırdı, intikam

psikolojisiydi. Yaşananlardan kendini öyle çok sorumlu tutuyordu ki yarasının acısını unutmuş, iyileşmesini ise umursamıyordu. Çok güçlü ve zeki bir adamdı ama şu an büyük bir öfkenin tesiri altındaydı, gözlerinde görmüştüm bunu. İçindeki vicdan azabı dinsin diye ağır yarasını narkozsuz diktiren bir adam, bu öfkenin içinde farkında olmadan istemsizce kendine zarar da verebilirdi, biliyordum ve bunu engellemek istiyordum.

Peşinden hızlı adımlarla ilerlemeye devam ettim. Bana göre çok daha hızlı yürüyordu ve ben de ona yetişmeye çalışıyordum. Arkasından bağırırsam dikkat çekerdim, ses koridorlarda yankı yapıyordu, bu yüzden arkasından bağıramıyordum da. "Yemin ederim hayatımda gördüğüm en bela adam," diye öfkeyle ağzımın içinde homurdanmaya başladım.

Adımları bir anda durdu. "Duyuyorum seni." Ne tepki vereceğimi bilemeyip kaşlarımı çattığım sırada arkasını dönüp alayla bana baktı. "Hayırdır Doktor, beni niye takip ediyorsun? Sen de mi geleceksin benimle?"

Gülmekle öfkelenmek arasında bir yerde kalıp sorusunu cevapsız bıraktığım sırada dikkatimi çeken şeyle kaşlarımı daha çok çattım. Üstüne bir şey geçirmeye bile gerek duymamıştı. Kan lekesi olmuş tişörtünü ve mermi yeleğini elinde taşıyor, koridorda ise üstü çıplak bir şekilde ilerliyordu.

"Yalnız böyle yürüyemezsin." İlerlemeye devam etiğini gördüğümde onu öfkelendireceğimi bile bile devam ettim. "Kirli bir yere değebilir omzun. Yara açıkta kalırsa mikrop kapar. Üstüne bir şey giy."

Tekrar yürümeye başlamıştı ki adımlarını aniden tekrar durdurup bana baktı. Çatık kaşları altında parlayan gözleri sus artık diyordu.

"Gerçekten koridorda bu şekilde rahat rahat yürüyebiliyor musun?"

"Rahatsız mı olmam gerekiyor?"

Dudaklarımı aralayıp tam bir şey söyleyecektim ama koridorun köşesini dönen dört askerim, Kurter'i gördükleri an oldukları yerde mıhlanmış gibi durduğunu gördüğümde sustum. Askerlerin adımları senkronize bir sertlikle zemine vurdu ve dördü de aynı anda, Kurter'in o yarı çıplak, kanlı ve sargılı hâline aldırmadan dimdik bir asker selamına geçti. "Emir ve görüşünüz var mıdır, Komutanım?"

O, belki de son on yılın en ağır operasyonlarının birinden dönmüştü. Bedenindeki yaralar tazeydi ama yaydığı o otoriter disiplin o kadar baskındı ki askeriyedeki herkes ona, üniforması üzerinde olmasa bile büyük bir saygı duyuyordu.

Başını hafifçe eğip gözleriyle teşekkür etti ve o buz gibi, ciddi ses tonuyla, "Görevinizin başına dönün," dedi. "Bugün önemli bir gün. Tek bir hata istemiyorum."

Bu emri duyar duymaz dördü de hazır bir pozisyon aldı. "Emredersiniz Komutanım!"

Kurter, saygı selamı verip tam hareketlenecekti ki askerlerden, diğerlerine göre daha uzun boylu olanı bir adım öne çıktı. Buna rağmen Kurter'e göre biraz kısa kalıyordu, onunla göz göze gelmek için başını hafifçe kaldırdığında, boğazını temizleme gereği duydu. Önemli bir şey söyleyeceği, duruşundaki o gergin ciddiyetten belliydi.

"Komutanım," dedi, sesini stabil tutmaya çalışarak. "Orgeneral Hakan Paşa ve Askerî Heyet ana binada sizi bekliyor. Sınır hattındaki yeni sızma girişimi için..." Başını kaldırdı. "Operasyonu yönetecek komutan olarak sizi istiyorlar."

Koridordaki hava bir anda buz kesti.

Zihnimdeki parçalar, duyduğum bu cümleyle dehşet verici bir bütün oluşturdu. Operasyon. Komutan. Kurter. Bu da demek oluyor ki…

"GİDEMEZ!"

Bağıran sesim, bir patlama gibi tüm koridorda yankılandığında askerlerin dördü de yerlerinde irkilerek, dehşetle bana döndü. Sesim o kadar yüksek ve öfke doluydu ki, askeriyenin o disiplinli duruşunu bile aniden sarsılmıştı.

Kurter, gözlerini sıkıca yumup sabır diler gibi derin bir nefes verdi. "Hay sizin dilinize…" diyerek dişlerinin arasından kısık sesle onlara sövmeye başladı.

Askerler ise çaresizce ne olduğunu, neden bu kadar büyük bir tepki aldıklarını anlamaya çalışıyorlardı.

Aniden gözlerini açtığında öldürücü bakışlarını emri ona ileten askere çevirdi. "Aferin asker," dedi, sesine yerleşmiş tehlikeli bir tonla. "Düşman bile benim başıma bu kadar büyük bir bela açamazdı."

Asker ne yaptığını anlamamış bir hâlde, "Komutanım, ben..." dedi afallayarak ama ben, "Dur sen," diyerek çoktan Kurter'in önüne geçmiştim bile.

Gözlerim, duyduğumun şokuyla kocaman açılmıştı. İşaret parmağımı göğsüne, o sargılı yarasının hemen yanına doğrulttum. "Operasyona gideceksin, öyle mi?" dedim bağırarak. "Ben az önce damarından şarapnel çıkardım senin! Sen bu hâlde, o dikişlerle operasyon mu yöneteceksin?"

Askerler, 'şarapnel' ve 'dikiş' kelimelerini duyunca şaşkınlıkla birbirlerine, sonra da komutanlarına baktılar. Kurter'in yaralı olduğunu biliyorlardı ama durumun bu kadar ciddi olduğundan habersizdiler.

Kurter, yavaşça bileğimi kavrayıp parmağımı indirdi. "Sesinin tonunu alçalt, Doktor," dedi, beni uyaran ciddi bir bakışla.

Sonra aynı ciddiyetle askerlerine döndü. "Siz de gidin, Hakan Komutan'a birazdan geleceğimi söyleyin."

Askerler, Kurter'i dinleyip tam bir adım atacaklardı ki, "Durun!" diye bağırdığım an yerlerinde durdular. "Hakan General benim babam. Siz de babama, komutanınızın yaralı olduğunu ve operasyona gidemeyeceğini söyleyeceksiniz!" Öfkeli gözlerimin hedefi karşımdaki manyak adamı buldu. "Zira komutanınız şu an yürümesi bile yasak!"

Kaşlarını çattı. "Yapma ya, kim yasakladı?"

"Ben yasakladım." Sinirle dikleştirdim başımı. "Bir itirazın mı var?"

"Gidin ve komutana geleceğimi haber verin," dedi Kurter askerlerine dönerek.

"Hayır," diyerek bir kez daha durdurdum onları.

Askerler iki arada bir derede kalmış gibi, bir bana bir de Kurter'e baktılar. Biri, general kızı yetkili uzman doktordu, diğeri ise üst rütbe askerlerin bile ona saygı duyduğu efsaneleşmiş komutanlarıydı.

Kurter, "GİDİN LAN!" diye adeta kükrediğinde askerler topuk selamı verip arkalarına bile bakmadan, neredeyse koşarak uzaklaştılar.

Koridorda tekrar baş başa kaldığımızda, öfkeden deliye dönmüş bir hâlde yüzüne baktım. "Sen intihar etmek istiyorsun," dedim nefes nefese. "Bunun başka bir açıklaması olamaz. O yara basınç altında patlar, kanama başlar ve sen de ölürsün."

"Ölmem," dedi, yürümeye devam ederek.

Adam artık iradeye falan da değil, resmen tıbba karşı geliyordu. "Tıp bilimi senin kararlarına göre işlemiyor, Alakurt!" Peşinden gidip koluna yapıştım. "İzin vermiyorum. Duydun mu? Doktorun olarak seni o operasyona göndermiyorum."

Durdu. Bana doğru döndüğünde yüzüme o kadar yaklaştı ki, nefesi yüzüme çarptı. "Bak Doktor," dedi, sesi artık alaycı değil, ölümcül derecede ciddiydi. "Sınırda bekleyen timi oraya ben gönderdim ve o bölge benim alanım, orayı benden daha iyi bilen hiç kimse yok."

Gözlerindeki o karanlık fedakarlığı gördüğümde derin bir nefes verdim. “Bak,” dedim son kez uzlaşmacı bir tutum izlemeye çalışarak. “Ben bir doktor olarak seni iyiliğin için uyarıyorum. Anlamıyor musun?”

“Anlamıyorum.”

“Hastasın çünkü.”

Başını salladı. “Ruh hastasıyım.”

“Ne hâlin varsa gör. Zaten vicdan yapıp seni uyaranda kabahat.” Uzlaşma falan yoktu artık, beni çok sinirlendirmişti. “Dikişin patlarsa da sakın yanıma gelme. Başka doktora git!”

“Yok,” dedi keyifle. “Sana geleceğim.”

Bana doğru bir adım atıp boyuma yetişmek için eğdi başını ve yüzüme yaklaştı. “Kaç yerden yara alırsam alayım, hepsini sana diktireceğim.”

Bu sözlerine karşılık ona kızmakla gülmek arasında gidip gelirken, kendimi durdurup tam ona kızacaktım ki bütün koridorda yankılanacak kadar yüksek bir silah sesi doldurdu kulağımı.

Tam o an. İşte tam o an, her yeri tuzla buz edecek bir kurşun saplandı yanımdaki cama.

Kurter’in gözlerindeki soğukluk silindi, yerini korkunç bir öfkeye bıraktı. “Laren!” diye bağıran gür sesi bütün koridoru inlettiğinde, ayaklarımın altındaki zemin deprem şiddetiyle sarsılmaya başladı.

Sonrasında ise dehşet verici bir patlama...

Ve o patlamadan sonra dengemi kaybedip yere düşeceğim sırada hissettiğim tek şey, düşmemi engelleyip beni sıkıca tutan kolları ve zarar görmeyeyim diye üstüme kapanan bedeni oldu.

❄

4. BÖLÜM

BÖLÜM 4: SON KALAN EN ÇOK YARA ALANDIR

Atılan her kurşun,
Yeni bir savaşın fitilidir.
Burası, *Alacakan*.
Burada hiçbir günah,
Bedelsiz değildir.

❄

Hayatta hiçbir şey kesin değildir. İnsan bir gün yaşarken diğer gün ölebilir.

Olacak olanı kimse engelleyemez. Olacak olan olur, seni bulacak olan bulur. Fakat istisnalar bozguncudur.

Askeriyenin kırılmaz camları ve sağlam duvarları vardı. Ama kurşun, açık olan camlardan içeri yağıyordu, bu yüzden kırılmaz camların korumaya etkisi en aza inmişti. Camdan içeri giren son kurşun, koridoru boydan boya kaplayan, askerî silahların ve ödüllerin sergilendiği cam vitrinine saplandı. Vitrin olduğu gibi kırılıp bütün cam parçaları etrafa saçılırken Kurter beni kolumdan tutup başka tarafa çekti.

“Sakin ol ve yanımda kal,” dedi güçlü bir sesle. Şu an güvendiğim tek şey onun varlığıydı. “Bir şey olmayacak.”

“Ölebiliriz.”

“Hiçbir şey olmayacak.” Sesi öylesine kendinden emindi ki az önce kurşunların üzerimizden geçtiğinden bile şüphe ettim. “Şimdi, dediğimi yap ve arkama geç.”

Dediğini anında yapıp arkasına geçtim. Koca cüssesi beni öyle iyi kapatıyordu görüş alanımda sadece sırtı vardı.

Yere düşen yeleğinden silahını çıkarıp hızlı bir manevrayla onu kavradı ve duvarın arkasında siper alıp kırılan pencereden dışarı art arda ateş etti. Onun ateşiyle birlikte çatışma sesi kulak zarımı patlatacak kadar yükselirken kurşunlar daha şiddetli bir şekilde pencereden içeri dökülmeye başladı.

Beni kavradığı gibi sıkıca tutup duvarın yan tarafına geçti ancak duvarlar da kurşunlanıyordu. Duvarlar kurşungeçirmezdi, önemli olan açık pencereleri kapatmaktı ama şu an bunu yapmak çok riskliydi çünkü pencereler duvarın önemli bir kısmını kaplıyordu. Onu kapatmak için önüne geçtiği an yerimiz belli olurdu ve bu sefer kurşunlar durdurulamaz bir hâl alırdı.

Bir kurşun, bana dik konumdaki pencereden sekip tam kafamın üstünden geçtiğinde ani bir refleksle kolumdan tuttuğu gibi beni kendine çekti ve "Yere yat!" diye bağırdı tüm koridorda yankılanan gür sesiyle. O anın karmaşası içinde komutunu anlamam birkaç saniyemi aldı fakat o, belimden kavradığı gibi tek harekette beni yere yatırdı. Kurşunlar pencereden sekip üstümüze yağmaya devam ettiğinde bir saniye bile kaybetmeden dirseğini zemine yaslayıp üstüme siper aldı. Eliyle başımı koruyordu ve vücudu tüm bedenimi kaplamıştı.

Bacağımda hissettiğim keskin ağrıyla birlikte nefeslerim düzensizleştiğinde, "Sakin ol ve gözlerini kapat," dedi kulağımı dolduran tok bir sesle. "Hiçbir şey olmayacak."

Biliyordum. O varken bana asla bir şey olmazdı. Babam yanımda değildi belki ama başka bir adam vardı yanımda. Babam kadar güçlü bir adam.

Üstümdeki varlığını çekmemişti hâlâ. Göz göze geldiğimizde geçmişten gelen tehlikeli bir ateş harlanıyordu ve aramızdaki bu yakınlık, üzerimize yağan bütün kurşunlardan daha tehlikeli hissettiriyordu.

"Telefonun yanında mı?" Sessizliği bozan sorusuyla birlikte başımı olumlu anlamda salladığımda, "Çıkart," dedi.

Komutundan sonra doktor önlüğümün cebinden telefonumu çıkarıp ona uzattım. Dirseği hâlâ zemine yaslıyken ve kurşunlar üstümüzden geçip yere yağarken ona verdiğim telefonu eline aldı. Saniyeler içinde bir numara tuşladı ve vakit kaybetmeden telefonu kulağına yaklaştırdı.

“Merkez 4560. Şifre kurtkaf. Askeriyenin B bölgesinin ilk katı, koridor kısmı, pencere kenarı. Kurşun sıklığından anladığım kadarıyla sayıları yirmi ila yirmi beş arasında. Sadece bu bölge için geçerli, etrafta daha da fazlalar. Ön ekipten haber alamıyorum. Yanımda bir sivil var. Hava desteği artı kara desteği. OSLO’yu istiyoruz. Ben Komutan Alakurt, bu bir emirdir!”

“Emir anlaşıldı, Komutanım. Destek ekipleri yolda.”

Telefonu kapatıp bana uzattı ama o an telefonu kavrayacak hâlde değildim. Bacağımda keskin bir sızı hissediyordum. Öyle bir sızıydı ki ağrı bacağımda olmasına rağmen sanki göğüs kafesimi parçalıyordu. Dudaklarımdan art arda birkaç öksürük firar ettiğinde, “Bacağımda şiddetli bir ağrı var.” dedim ciddi bir sesle.

“Bakayım,” deyip dirseğini kaldırdı ve üzerimden çekildi. Geri çekilip ayağıma baktığında bakışlarında sert bir ifade belirmişti. Gözlerimi onun yüzünden çekip bacağıma çevirdiğimde büyük bir cam parçasının alt bacağıma saplandığını gördüm. Tenimin üstüyse kanlar içindeydi.

Elbisemin sıyrılan eteğini hafifçe yukarı doğru çekip başka yerde kesik var mı diye baktım. Ben bunu yaparken o, başını başka tarafa çevirdi.

Kesiğin ağrısı gittikçe artarken dikkatlice inceledim kanayan yeri. Muhtemelen birkaç metre uzağımızdaki cam vitrin kırıldığında etrafa dağılan camlardan biri saplanmış olmalıydı.

“İyi misin, Doktor?”

Sorusuyla birlikte başımı ona çevirdim. Cam kesiğini ben çıkarmaya çalışırsam zedeleyebilirdim, başka bir elin dokunması gerekiyordu. “Bacağıma batan camı çıkarsana,” dedim ciddi bir sesle.

Kaldırdı kaşlarını. “Emin misin?”

Sorusu karşısında başımı eminim dercesine salladım. Dediğimi yapıp cam parçasını hızla çıkardığında keskin uç, elini çizmiş hatta kanatmıştı ama o bunu umursamadan cam parçasını uzak bir yere fırlattı.

Camın çıkmasıyla birlikte tenimdeki kanamanın şiddetlendiğini gördüğünde, “Bu kanamayı durdurmalıyız,” dedi ciddi bir sesle. Elindeki tişörtünü yüzey alanını genişletecek şekilde köşesinden yırttı ve yırttığı temiz kumaş parçasıyla yaramın üstüne dikkatli bir şekilde sardı. O bunu yaptıktan sonra kanama yavaşlamıştı.

“Seni hemen buradan çıkarmam gerekiyor.” Hem bıkkın hem de benimle dalga geçen bir nefes üfledi. “Geldin bela gibi peşime, bak ne oldu.”

Kaşlarımı çatıp ona üstten bir bakış atarak, “Sözümü dinleseydin sen de,” dedim sinirli bir sesle. “Sözümü dinlemedin diye oldu bütün bunlar.”

Alaycı bir parıltı belirdi yüzünde. “Yapma ya, öyle mi oldu?”

“Bu sefer de sen sus.”

Dediğimi yapıp gerçekten de sustu. Değişik bir adamdı.

O sırada silah sesleri tamamen kesilmişti. Artık dışarıdan uğultu dışında herhangi bir yüksek ses gelmiyordu. Kurter’in bahsettiği ordu savunma ekibi gelmiş olmalıydı. Ya da geri çekilip başka bir saldırı için hazırlanıyorlardı.

Olayların kısmen de olsa durulmasının verdiği rahatlamayla derin bir nefes düştü dudaklarımdan. Ardından meraklı ve soru dolu bakışlarımı tekrar onun yüzüne çevirdim. “Şehrin ve hatta ülkenin en güçlü asker donanmalarından birine sahip askeriyenin bu şekilde kurşunlanabiliyor olması saçma değil mi? Daha fazla koruma önlemi...”

Sözümü kesti. “Askeriyenin etrafında bizden habersiz kuş bile uçmaz. Değil bu şekilde kurşunlanma, buraya yüz metre öteden yaklaşan adamın sicil kaydını ortaya dökecek koruma sistemi var buranın.” Yüzünde ürpertici bir ifade belirdi. “Bizden izinsiz kimse bir şey yapamaz ve burada hiçbir olay, plansız gerçekleşmez. Ama onlar bunu bilmiyor.”

“Yani bütün bunlar sizin planınız dâhilinde mi?” Şaşkınlığımı gizlemeye çalışıyordum ama bu mümkün değildi. “Saldırıya neden izin verdiniz o hâlde?”

“Bence bilmemeyi tercih edersin,” diyerek olayı kapattı.

Hislerim beni kolay kolay yanıltmazdı. Olayın benim gerçeği bilip bilmemeyi istememle hiçbir ilgisi yoktu, kendisi gerçeği bana söylemek istemiyordu. Güldüm alayla ama üstüne gitmemek için hiçbir şey sormadım. Belki de geçen onca yılın ardından bana artık güvenmiyordu. General kızı olmama rağmen üstelik.

“Sana güvenmediğimi mi düşünüyorsun?”

Aniden sorduğu soru karşısında bir süre afalladım. Başımı geriye çekip sorusunu anlamlandıramamış gibi bir yüz ifadesiyle baktım ona. “Öyle bir şey söylemedim ben.”

“Söylemene gerek yok.” Bakışlarını yüzüme sabitledi. “Gözlerinden anlarım.” Cevap vermedim. O an gözlerimi ondan kaçırmak istedim ama yapmadım. O da yapmadı. Gözlerimiz bir maziyi bile arasında paylaşamıyor gibi derin bir savaş içindeydi. Bu savaşta sessizlik galip gelecekti ki, “Burada bir söz vardır, Doktor,” diyerek bozdu o sükûneti.

Merakımı gizlemeye çalışarak kaşlarımı kalırdım. “Ne?”

“Aldığın nefesi bile sakla çünkü gölgene bile güvenmeyeceğin tek yer burası.”

Bu söz ağır bir sözdü. Basit bir nasihatten öte, bir yemin gibiydi. Sana söyleyemem çünkü buradaki kimseye güvenmemeye yemin ettim. Anlamı buydu fakat bu anlam bile aklımdaki şüpheyi kurtarmıyordu. Bana güvenmiyordu.

Üstüne gitmedim. Konudan uzaklaşmak istiyordum. "Şimdi ne yapacaksınız?" diye sordum ciddi bir sesle.

"Sen yanımdayken rahat hareket edemiyorum." Gözlerime değdi gözleri. "Çünkü önceliğim seni korumak ve önceliğim senken onlarla bu şekilde savaşamam."

Cümlesi karşısında başımı başka tarafa çevirdim. Aklım bu sözlerin genel bir anlam taşıdığının farkındaydı ama dudaklarım hafifçe sağa kıvrılmıştı ve bunu engelleyememiştim.

O sırada ciddi bir sessizlik hâkimdi koridora. Bu ağır sessizlik aramıza dolandığında kuruyan dudaklarımı ıslatıp bir süre etrafa bakındım. "Silah sesleri sustu, geri zekâlı değillerse gitmişlerdir diye düşünüyordum."

"Gitmediler," dedi sinirli bir sesle homurdanarak. "Geri çekildiler sadece, tekrar saldırı düzenleyebilirler. Her ihtimale karşı seni riske atamam, kal burada." Bakışları kısa bir süre dolaştı yüzümde. "Ve unutmadan... Çok kıpırdanıyorsun, Doktor. Uslu dur biraz."

Kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. "Bana böyle emrivaki yaparak konuşma."

O da kaşlarını çattı. "Uslu dur o zaman."

Birkaç saniye ikimiz de sessiz kalıp beklerken, ben bu sessizliğe dayanamayıp tekrar bakışlarımı yüzüne çevirdim. "Neden uzun menzilli bir silah alıp hepsinin kafasını uçurmuyorsunuz?"

Bu sorumdan sonra alaycı bir bakış yerleşti gözlerine. Koyu yeşil hareleri parlarken dudağı hafifçe sağa kıvrılır gibi oldu. "Doktor Hanım'ın ne güzel fantezileri varmış böyle."

“Fantezi mi?” Başımı pek de ciddi olmayan bir ifadeyle iki yana salladım. “Bence güzel fikir, değerlendir sen bunu.”

“Bunu yapmayı emin ol senden daha çok istiyorum.” Derin bir nefes üfledi. “Fakat her şeyin bir zamanı var, şimdilik bekleyeceğiz.”

“Ölümün ortasında ve kurşunlar üzerimize yağarken mi bekleyeceğiz?”

“Evet,” dedi kasvetli bir sesle. “Ölümün ortasında bekleyeceğiz çünkü savaşmayı biliyoruz.”

“Yanlış.” Bakışlarımı ağır bir ifadeyle duvara sabitledim. “Savaşmayı biliyorsun diye kurşunun önüne atlayamazsın.”

“Hayır,” dedi gözlerini yüzümden çekmeden. “Sevdiğimi yaşatacaksam ben o kurşunun önüne atlarım.”

“Kurter,” dedim.

“Laren,” dedi.

Belki de isimlerimiz, ilk kez bu kadar net bir şekilde döküldü dudaklarımızdan.

Anıları ateşe atamazsın. Şehri terk de etsen geçmişinden kaçamazsın çünkü kaçtığın şey kafanın içinde ve fiziki mesafeler, kafanın içinde deliren tarafı durdurmaya engel değil. Sonra biri gelir, anıları tutuşturmaya çalıştığın yerden o hatıralarla yakar seni. O ateşte yanmış gibi, külleri kalmış gibi. Bir insanın ismi, başka bir insana böyle hissettirmemeliydi. Ama söz konusu geçmişse, bazı şeyler geçmeden orada yara olarak kalabilirdi ve izini kimse silemezdi.

Kaçamazsın. Savaşmak zorundasın. Hep zorundaydın.

“Peki ardında bıraktığın?” Aklımdan geçenlerden sonra artık ses tonumu kontrol edemiyordum. “Konu asker olman değil, Kurter. Askersen tabii ki savaşacaksın, gerekirse bu uğurda öleceksin; bu mesleğin kanunu bu.” Bir nefes düştü dudağımdan hiddetle. “Konu,

senin kaybedecek hiçbir şeyin yokmuş gibi davranman. Kurşunların arasından kaybedecek hiçbir şeyin yokmuş gibi geçiyorsun, canını hiçe sayarak yapıyorsun bunu. Hiç düşünmüyorsun değil mi, eğer gidersen ardında bıraktıklarına nasıl acı çektireceğini...” Başımı iki yana salladım; bu kabulleniş değildi, bütün sözlerini de savunması da reddetmek istiyordum. “Sen kurşunun önüne atla, buna cesaretin var. Yedi düvele meydan okuyacak cesaretin var ama ardında bıraktığını düşünecek kadar merhametin yok.”

“Ben ardımda bıraktıklarımın hesabını yapacak olsaydım asker olmazdım.” Sesinin kendi kontrolünden bağımsız yükseldiğini fark ettiğinde sakinleşmek ister gibi başını başka tarafa çevirdi. “Benim kaybedecek hiçbir şeyim yok.”

“Yok. Senin kaybedecek hiçbir şeyin yok.” Hırsla başka tarafa çevirdim yüzümü, ona bakmak istemiyordum. “Bu yüzden kaybettin zaten.”

“Kimi?”

Gözlerimi kapattım. Kimi? Cevabı yok. “Ölüme inat yaşa o zaman. Ülkeyi daha iyi bir yer hâline getirmek için verdiğiniz onca çaba boşa gitmesin.”

“Özgürlük uğruna verilen hiçbir çaba boşa değildir.”

Sessiz kaldım çünkü kurduğu cümle ağırdı ve haklıydı. Ona cevap verip tartışmayı uzatmak istemiyordum. Ne yaparsak yapalım asla iyi anlaşamıyorduk, anlaşamayacaktık da. Birbirini iten iki kutuptuk ve asla aynı noktada buluşamıyorduk.

Aramızdaki sessizlik uzarken o, yerden destek alıp duvarın yanında dikilecek şekilde ayağa kalktı. Bense hâlâ olduğum yerde oturuyordum. Bu mesafeden başımı kaldırıp ona baktığımda ve o da başını eğip bana baktığında bir devle göz göze gelmiş gibi hissettim.

“Gel,” dedi elini uzatarak. “Seni güvenli bir yere götüreyim.”

Çattım kaşlarımı. “Beni güvenli bir yere götürüp sen de vücuduna yeni atılmış ve deriye daha tam kaynaşmadığı için en ufak yanlış hareketinde şiddetli bir şekilde kanayarak patlama ihtimali olan toplam on beş dikişle çatışma alanına mı gideceksin?”

Yüzünde ilk kez gördüğüm bir afallama ifadesiyle anlamayarak baktı bana. “Ne?”

Bıkkın bir nefes üfledim. O asla söz dinlemezdi, biliyordum, aklına ne koyduysa onu yapardı. “Daha bir saat önce toplam on beş tane dikiş attım sana ve yüz kere uyardım yaranı zorlamamalısın diye.” Kaşlarım çatıldı ona bakarken. “Şimdi gerçekten eline bir silah alıp düşmanların peşinde mi koşacaksın?”

“Evet, öyle olacak.” Keyifli bir ifade belirdi yüzünde. “Az önce verdiğin fikir aklıma yattı. Uzun menzilli bir silah alıp hepsinin kafasını uçurmayı planlıyorum.”

Alayla gülüp başımı iki yana salladım. “Doktorun olarak çatışma alanına gitmene izin vermiyorum. Hadi bakalım, hodri meydan.”

Bu sefer kaşlarını çatan taraf oydu. “Doktorum musun, başımın belası mı?”

“Doktorunum,” dedim sert bir sesle ve işaret parmağımı ona doğrulttum. “Gidemezsin. Hareket bile etmemen gerekiyor senin şu an.”

“Neden?” Alayla karışmış muzip bir ifadeyle yüzüme baktı. “Dikişlerim mi patlar savaşırsam?”

Kaşlarım tekrar çatıldı. “Bir de soruyor musun?”

“Bacağın kanlar içinde ve önceliğin hâlâ benim dikişlerim mi?”

“Bir doktorun önceliği her zaman hastasıdır.”

“Doktor.” Gözleri bir kez daha değdi gözlerime ve eğilip kulağıma fısıldadı: “Sen önce kendini iyileştir.”

Adını koyamadığım tuhaf bir his gözlerimde parlarken ne diyeceğimi bilemeyen afallamış bir ifadeyle yüzüne baktım bir süre. Tıpta bize öğretilen ilk cümleydi bu: Doktor, sen önce kendini iyileştir.

O, bunu nereden biliyordu, bilmiyorum ama şunu iyi biliyordum ki hiç beklenmedik bir anda insanları hiç beklemediği bir taraftan veya sözden vuran bir karakteri vardı.

Aklımın dağıldığını fark ettiğimde konudan uzaklaşmak için, "Ayağa kalkabilirim sanırım," diye ağzımın içinde mırıldanıp yerden destek aldım ve kalkmak için hareketlendim. Derin bir nefes verip ayağa kalkacağım sırada elini bana uzattı ve benim hiçbir kuvvet uygulamama izin vermeden beni tek harekette yukarı doğru çekti.

İkimiz de ciddileştiğimizde uzunca bir süre sessiz kaldık, beni kolumdan tutup bir kapının önüne bıraktı. "Burası sığınağa giden kapı," dedi bahsettiği kapının kolunu üç hamleyle indirirken. "İçeri gir, burada güvende olursun. Yaklaşık yarım saat sonra güvenlik anonsu çalacak, o anonsu duyana kadar dışarı çıkma. İçeride ilk yardım malzemeleri var, bacağındaki yarayı sararsın."

Bunları söyledikten sonra gitmek için hareketlenmişti ki kolundan tutup onu durdurdum. "Sen?"

"Görevimi yapmaya gidiyorum."

Ona ne dersem diyeyim inadından vazgeçmeyeceğini biliyordum, üstüne gidip hep aynı şeyleri de söylemek istemiyordum. Bu yüzden lafı uzatmak istemeyerek, "Tamam," dedim ve içeriye doğru hareketlendim. Ama daha ilk adımımda içimin hiç rahat olmadığını ve kötü bir hisle sınandığımı fark ettiğimde son bir kez ona döndü bakışlarım. "Kurter!" diye bağırdım arkasından. Başını, omzunun üstünden bana çevirdiğinde kuruyan dudaklarımı ıslatıp devam ettim. "Yaran, basit bir yara değil. Kendine dikkat et."

Sözlerim üzerine, "Tamam," dedi bir kez daha ve bu sefer daha ciddi bir sesle. Çehresinde yine o kaskatı duruş ve gözlerinde soğuk bir ifade vardı. "Dikkat ederim."

Göz göze geldik ama ikimiz de hiçbir şey söylemedik. Ağır bir sessizlik asılı aramızda asılı kaldığında, "Laren," dedi beni şaşırtarak. İsmimle hitap etmezdi kolay kolay, genelde doktor derdi. Şimdi adımı onun dudaklarından, onun sesiyle duymak garip olsa da tuhaf bir şekilde hoş gelmişti.

Kaşlarımı kaldırdım. "Efendim?"

Elini kemerine götürdü ve pantalonunun bel kısmına asılı silahını çıkartıp bana uzattı. "Bunu al, ne olur ne olmaz."

İnanamayarak ona ve elindeki silaha baktım. Silah bir askerin namusu gibiydi ve bir asker silahını hiçbir koşulda kimseyle paylaşamazdı. Ama o, hiç düşünmeden silahını çıkarıp bana veriyordu. Silahını. Sahip olduğu en değerli mülkiyetlerden birini…

"Kendi silahını bana vermen doğru mu?"

"Değil," dedi inkar etmeden. "Ama kuralların koyduğu doğru ve yanlışla ilgilenmiyorum. Kendi bildiğim doğrular var ve o doğruların içinde…" Gözlerime baktı. "Bu var, Laren."

Doğrularının içinde beni korumak mı var, Kurter?

Sormadım bu soruyu ona. Aramızda soğuk duvarlar yoktu belki ama sınırlar vardı ve aşılmaması gerekiyordu. Buna rağmen cümleleri ağır bir yük gibi omuzlarıma bindiğinde, "Komutanının kızıyım diye mi?" diye sordum dayanamayarak. "Yoksa yaranı diken bir doktora teşekkür hediyesi mi?"

Gözlerime bakarak cevapsız bıraktı sorumu.

"Kendine dikkat et, Doktor," dedi ve başka hiçbir şey söylemeden, benim de söylememe izin vermeden, hızlı adımlarla ilerleyip birkaç saniye içinde gözden kayboldu.

Arkasından bakan gözlerim ise yoğun bir duygu silsilesiyle boğuşuyordu. Aklımı sarsan o duygularımdan kurtulmak için kafamı

hızla iki yana sallayıp sanki kapıyı kapatırsam hepsi bitecekmiş gibi bir hızla sığınağın kapısını çekip içeri girdim.

Bu sığınak denen yer kasvetli bir mahzen gibiydi, içerisinde hava da azdı. Derin derin nefesler alıp verirken Kurter'in bacağıma sardığı açık askerî yeşil tişörte baktım, baştan aşağı kırmızıya boyanmıştı ama yaramın kanaması bir şekilde durmuştu. Aklımdaki kasvetli düşüncelerle boğuşmaya devam ederken telefonuma gelen bildirim sesiyle bakışlarımı ekrana çevirdim.

Başkan: Kapıyı aç ve onu etkisiz hâle getir. Acele et, fazla zamanın yok.

Mesajın ne olduğunu ve ne demek istediğini anlamaya çalışır gibi kaşlarımı çattım. İçimde kötü bir his vardı ve özellikle de bu mesajdan sonra artmaya başlamıştı. Keskin bir şüphe sarstı zihnimi. Sığınakta oluşan birkaç saniyelik o kasvetli sessizlikten sonra derin derin nefes alıp kendimi sakinleştirmeye ve acımı bastırmaya çalıştım ama olmuyordu.

Tam o an, dışarıdan gelen yüksek şiddette yabancı bir sesle acımı unutup irkilerek doğruldum yerimde. Sesin şiddeti o kadar kuvvetliydi ki sanki duvarları sarsıyordu.

"YARDIM EDİN! Lütfen, yalvarırım..." Kapı daha sert bir şekilde yumruklanmaya başladı. "Yardım edin! Beni öldürecekler!"

Hemen ileride duran çelik kapıdan ardı ardına sert yumruklanma sesleri, yardım isteyen çığlık seslerine karışmaya başladığında buz gibi bir his yayıldı sırtımdan aşağı. "Yardım edin!" diye tekrar bağırdı aynı ses. İnce bir kadın sesiydi bu, hem bağırıyor hem de art arda kapıya vuruyordu.

Ayağa kalktım, bacağımdaki yarayı unutturacak bir adrenalin kanımı kaynatırken hızlı adımlarla sığınağın kapısına doğru ilerlemeye başladım. Kapının tam önünde durduğumda ise içimi tuhaf bir güvensizlik ve ağır bir şüphe duygusu kapladı. Şüphem, aklımın duvarlarını kurcalarken bir adım daha atıp yaklaştım kapıya. "Kimsin?"

“Askerim ben. Asteğmen Ayza Kanmaz. Lütfen açın kapıyı!”

Ayza Kanmaz. Bu ismi duymuştum. Doktor önlüğümün cebinden telefonumu çıkarıp kayıtlı dosyalara girdim. Parmak izi okutup şifreli dosyayı açtığımda ekrana gelen isimlerden onun numarasını bulmak için arama tuşuna tıkladım. Buradaki bütün askerlerin askerî kimlik numaralarını herhangi bir zor durum anında sağlık kayıtlarına bakmak için şifreli olarak kaydetmiştim. Açılan sekmeye tıklayıp Ayza Kanmaz’ı buldum.

“Bana askerî kimlik numaranı söyle,” dediğimde sesim buz gibi soğuktu, hiçbir duygu taşımıyordu.

“119a035.”

Doğru.

Askerî kimlik numaraları gizli bir şekilde korunurdu. Devlet görevlisi olmayan hiç kimse ulaşamazdı fakat şüphelerimi bastıracak kadar inandırıcı değildi ve hâlâ aklımın içindeki hiçbir taşı yerine koymayı beceremişti. Ama yerinden oynatmayı becermişti. Şüphe. Sırtına ihanetin bıçağını yemek üzere olan bir insanı hayatta tutardı.

Kurter’in bana bıraktığı silahına daha sıkı sarılıp onu önlüğümün cebine, güvenli bir yere koydum. Ne olursa olsun, bir şey yaşanacaksa bile, bunu Kurter’in silahıyla yapmak istemiyordum. Yandığım cehenneme başkasını çekmezdim.

Sığınağın siyah, askerî aletlerde dolu dolabını açıp içinden keskin bir çakı çıkardım. İşaret ve başparmağımla bağlantı noktasını, diğer üç parmağımla da alt kısmını sıkıca kavradım ve oldukça temkinli bir şekilde kapının kilidini açtım. Kapıdan içeri ince bir ışık süzüldüğü an sırtımı hızla duvara yasladım. O, kapıyı açıp karanlık mahzene doğru bir adım attığında kapıyı ayağımla itip sertçe kapattım ve onu, ne olduğunu algılayamayacağı kadar ani bir hızla sol dirseğimin iç tarafıyla boynundan kavrayıp, bıçağın keskin ucunu bütün hareketlerini kıstıracak şekilde çenesinin altına yasladım.

“Bir asker asla kod adıyla şifre kullanmadan yardım istemez ve kendinden olana bana yardım et diye yalvarmaz.” Güldüm alayla. “O küçük aklın ve seni oynatan kuklacıları çok mu zeki sanıyorsun?”

Köşeye sıkışmıştı, muhtemelen şu an bu kadar büyük bir hatayı nasıl yaptığını ve yıllarca eğitim almış bir gerilla olmasına rağmen bir sivilin elinde oyuncak olmayı nasıl becerdiğini düşünüyordu. Köşeye sıkışıp kendi kurduğu tuzağa düşmüş olması, bir asker tarafından tek kurşunla öldürülmüş olmaktan daha çok acıtıyordu canını. Ama bilmiyordu. Eğer benim elime düştüyse kurtuluşu yoktu.

Yüzlerce meydanda binlerce soysuzu kurşuna dizmiş bir orgeneral ve kimsenin almaya cesaret edemediği ordu kumpası dosyasını tek başına üstlenmiş bir savcının kızıydım ben.

Küçüklüğümden beri babamın ve annemin düşmanları tarafından defalarca takip edilmiştim. Hiçbirinde amaçlarına ulaşamamış olsalar da defalarca kaçırmaya çalışmışlardı beni.

Çocukken ölmekten korkup sadece intikam isterdim ama artık kalbindeki intikamını büyütmüş ve ölümün üzerine yürümeye cesareti olan bir doktordum. Aşağılık bir soysuz beni korkutamazdı.

“Seninle ne yapmamı istersin?” Bıçağın keskin ucunu onunla oyun oynar gibi boynuna sürtmeye devam ettim. “Seni orduya mı teslim edeyim, yoksa kendim mi öldüreyim?”

Bir süre sessiz kaldı. Nefeslerinin son demlerinde olduğunun farkındaydı ama hayalini kurduğu amacı dile getirmeden ölmek istemiyordu. “Pişman olacaksınız,” dedi boğuk sesiyle.

Bıçağı boynuna daha sert bastırdım. “Hayal dünyasında yaşıyorsun, aşağılık gerilla.”

Elindeki silahı aniden yere attı. O an, ben onu bu pozisyonda sıkıştırmışken o namlunun ucunu arkaya doğru, bana gelecek açıda doğrultamayacağının kendi de farkındaydı. Acele edip bıçağı boynuna saplamalıydım, aksi hâlde kurtulma şansı kazanacaktı. Ama lanet

olsun ki onu öldüremezdim. Öldüremezdim çünkü ben bir doktordum. Düşmanını bile kurtarmaya yemin etmiş bir mesleğe sahiptim ve karşımdaki terörist bile olsa onu öldürürsem mesleğime ihanet ederdim.

Karar vermem için iki saniyem vardı. Ama daha birinci saniyede yaralı olan bacağıma vurup dengemi sarstı ve benden kurtulmayı başardı.

Ağır bir küfür savurdum içimden, aklımın içinde ise kırmızı alarmlar çalıyordu. Hata yapmıştım; kimsenin ayak basmadığı kadar ıssız dağlarda, en ağır eğitimlerle yetişmiş bir gerillanın yapabileceklerini hafife almamalıydım. Bu dakikadan sonra asla hata hakkım yoktu.

"Doktorsun sen," dedi boğuk ve ince sesiyle. Nereden bildiğini sormadım çünkü bu hainler, askerlere ve askerlerin ailesine karşı her türlü donanım ve bilgiyle buraya geliyorlardı. "General kızısın hatta…" Karanlık mahzene rağmen gözlerimin tam içine baktığında elindeki silahı daha sert kavrayarak bana doğru bir adım attı. "Laren Karalev…"

Sırtımdan başlayan keskin bir his tüm bedenime yayıldığında buz gibi gözlerle ve büyük bir kinle karşımdaki gerillanın yüzüne baktım.

Başka bir şey söylemedi ve beni köşeye kıstırma arzusuyla alevlenip bacağıma bir darbe daha vurdu, kanın kokusunu almıştı ve bırakmayacaktı. "Doktorsun sen. Zira ancak senin gibi bir doktor," dediğinde keyif alan bir ifadeyle güldü. "Bir gerillayı öldüremez çünkü yemini var: Düşmanı bile olsa kimseye zarar veremez."

Ellerim, içimdeki fırtınayı bastırmak ister gibi yumruk hâlini aldığında onunla karşı karşıyaydık artık.

"Doktor." İnce yüz hatlarına yansıyan tiksindirici bir ifadeyle güldü. "Yeminini bozacak mısın?"

Silahına uzanmasına izin vermeden kolunu sıkıştırdım, yaralı bacağımı gördüğü için o bölgeye hamle yapmaya çalıştı ama izin vermeden bacağını bileğinden kavradığım gibi onu yere devirdim. Ani bir

manevrayla beni kavrayıp kendisiyle birlikte yere doğru çekti. Kuklacıları onu sağlam eğitmişti, iyi dövüşüyordu, mahlukat.

“Sen benim canımı bağışladın.” Eli boğazıma sarıldı. “Ben senin canını alacağım.”

Bileğini kavrayıp büyük bir kuvvetle ittirdim. Karşımdaki bu gerillayla güç ve boy olarak eşit sayılırdık, hatta ben daha bile güçlüydüm belki ondan ama ayağımdaki derine sızmış cam kesiği yarası beni geriye çekiyordu.

Kendisi de bunun farkındaydı, ayağıma bir kez daha vurduğunda bu sefer boynunu sertçe kavrayan bendim ama çok kısa bir anlık boşluktan yararlanıp elimden düşen çakıyı almayı başarmıştı.

“Kimseye iyilik yapmayacaksın,” dedi ağzından şuh bir kahkaha dökülürken, gözleri ise zevk dolu bir ifadeyle parlıyordu. Çakının soğuk tarafını boynumda gezdirmeye başladığında zevkle parlayan gözleri bende tiksinti dolu bir öfke uyandırdı. Bundan sonrası onun için hiç iyi olmayacaktı. “Özellikle de sizin kanınızı içmek isteyen bir KBS örgütünün üyesine.”

KBS... Sınır bölgesinde onlarca askeri şehit etmiş, ülkedeki en büyük terör örgütüydü.

O an kanıma öyle bir adrenalin hücum etti ki kaslarım hareketlendi. Bedenim öyle bir güçle titredi ki etim sertleşti sanki. Acıyı hissetmedim, acımı hissetmedim. Öyle büyük bir güçtü ki bu damarlarımdaki kanı kaynatan, o an onu parçalayarak öldürebilirdim. Fakat şunu da iyi biliyordum: Teröristler, özel eğitimlerle yetiştirilen ve belirli testlerle sahaya inebilen kötülük için yetiştirilmiş güçlü ve şerefsiz birliklerdi. Evet, bu kadın bedensel olarak çok güçlü ve eğitimliydi, normal şartlarda onunla aynı fizikte bir kadının ona karşı koyması neredeyse imkânsızdı. Buna güvenerek beni yenebileceğini sanıyordu. Ama gözden kaçırdığı bir şey vardı. Ben bir general kızıydım.

Yedi yaşımdan beri babam özel olarak benim eğitimimi üstlenmişti. Saldırıda karşımdakini nasıl etkisiz hâle getireceğimi de karşındakini

nasıl öldüreceğimi de ondan daha iyi biliyordum. Çünkü beni eğiten yaşadığı toprağa ihanet eden bir soysuz değildi; beni eğiten, yaşadığı toprak uğruna gözünü kırpmadan canını verecek bir generaldi.

"Demek KBS üyesisin." Yüzümde ürpertici bir gülümseme belirdiğinde onun gülümsemesi aniden soldu. Hızlı bir manevrayla elimi kaldırdım ve onu dirseğinden kavrayıp geri ittim. Güç ve üstünlük kaybedeceğini anladığında bıçağı bana doğrultup rastgele savurdu ve açıkta kalan kolumda derin bir kesik açtı. Ama ben o an bunu umursayacak raddede değildim.

Atak yapmasına izin vermeden hızla onun boğazını kavradım. Adrenalinin hücum ettiği elimde, yüzünü mosmor edecek bir güçle boğazını sıkıp ileri doğru atıldım ve üstüne çıktım.

"General kızı…" dedi zorlukla aldığı nefeslerin içinden, kısık bir sesle.

"Çok daha fazlasıyım."

Son kez çırpındığında boğazını kavrayan ellerimi yukarı doğru hareketlendirip kafasını sertçe yere vurdum. Kafasına aldığı darbe sonunda acıyla inledi. Fiziksel acıdan daha kuvvetli bir acıyla inliyordu çünkü onun için yolun sonuydu, mağlup olmuştu. Son çırpınışlarının başarıya ulaşmasına izin vermeden güçsüzleşen elindeki çakıyı ondan aldım ve boynuna doğrulttum. Hafızamda nefret, kanımda öfkeden başka bir şey hissetmiyordum.

"Senin sorunun ne biliyor musun, aşağılık gerilla?" Gözlerimde parlayan ateş gibi bir ifadeyle yüzüne yaklaştım. "Beni sadece hayat kurtaran biri sanıyorsun. Oysa ben, o hayatı nasıl alacağımı da çok iyi biliyorum."

Gözleri öfkeyle açıldı ve anlık bir gafletle çakıyı geri almak için elini kıpırdattığında başını bir kez daha yere vurdum.

"Boşuna uğraşma. Kazanamazsın." Sesim kaskatıydı. "Sen yaşadığı topraklara ihanet etmiş bir aşağılıksın, ben yaşadığı toprakları canı pahasına savunan bir generalin kızıyım. Sen benimle denk değilsin."

“Sen...” Kan tükürdü. “Eğitilmişsin...” Durdu, acı dolu bir inleme döküldü dudaklarından. “Sadece bir doktor değilsin.”

Tam o an, elinde bana gizlice doğrultmaya çalıştığı bıçağı fark ettiğimde elimin tersiyle vurdum bileğine. Elindeki bıçak öteye savruldu ama kendi pes etmedi. Sağlam eğitilmişti, kasları ve damarları darbeye dayanıklıydı ve gücünü hızlı toparlayabiliyordu. Gücünü toparladığı o çok kısa zaman diliminin hemen ardından sağ yumruğunu, tüm vücudunun ağırlığını arkasına alarak yüzüme doğru savurdu.

Sağ yumruğunu, tüm vücudunun ağırlığını arkasına alarak yüzüme doğru değdiğinde, aldığım bu darbeye karşılık dudağımın kenarındaki o ağır metalik tadı hissettim ama geri adım atmadım. Ağzımdaki kanı bile silmeden, “Öleceksin sen,” dedim içindeki bütün merhameti silmiş korkunç bir sesle. “Benim elimde öleceksin.”

“Sen asla beni öldüremezsin.” Dikkatimi dağıttığı tek bir saniyeyi kullanıp elimden kurtuldu ve saniyelik bir zaman diliminde ayağa kalkmayı başardığında gülerek devam etti. “Sürtük seni.”

O son cümlesinden sonra kanım öyle bir hırsla kaynadı ki adrenalin, tüm damarlarıma şiddetle nüfuz etti. Acı çekecekti. Onu öldürmem için bana yalvarana kadar acı çekecekti.

Hırsım ve kinim cehennem ateşi gibi körüklendiğinde, kanıma karışan şiddetli bir güç arzusuyla saldırının içine çekildim ve atacağı diğer yumruğu, sol kolumla sert bir blok atarak ittirip aynı anda sağ dirseğimi, kaburgalarının arasındaki o en hassas boşluğa, nefesini kesecek bir şiddetle karnına geçirdim.

Ağzından boğuk, acı dolu bir inleme döküldü. Vücudu aldığı darbeyle öne doğru büküldü ama düşmedi. Refleksle tekrar doğrulup boğazıma yapışmaya çalıştığı an, ani bir manevrayla kolunu ters çevirip omzuna baskı uyguladım. Eklemlerinden gelen o çatlama sesi, sığınağın kasvetli sessizliğini yırtar gibi karanlığın içinde dağıldı.

Son aldığı darbe sonucu acıyla geriye sendelediğinde, hiç vakit kaybetmeden boşta kalan elimi yumruk yaptım ve çenesinin yan tarafına sertçe indirdim. Nefesi kesilmişti.

Metal dolaplara çarparak geriye savrulduğunda, onu izleyen gözlerim korkunç bir zevkle parladı. Ama tam o sırada bacağımda beliren o keskin acı, bu zevke vurulmuş bir balyoz gibi saplandı tenime. Ona üstünlük kurmuş olsam da dövüşmeye devam edemezdim çünkü bacağımdaki kanamasının durduğunu sandığım yara, dövüşürken tekrar açılmıştı ve bu sefer daha büyük bir şiddetle kanıyordu. İntikam hırsımı bir kenara bırakıp mantıklı davranmak zorundaydım.

Aklıma doğan ihtimalle ellerime bana buz kestirecek bir soğun yayıldı. Kurter'in verdiği silah.

Son ve en tehlikeli kozum o kalmıştı ve kullanacaktım.

Önlüğümün düğmeli cebini açıp silahı çıkardığımda Kurter'in bana verdiği emaneti kavradım sertçe. Cehennemdeyim ve burada savaşmanın kuralı yoktu.

Ya yakarsın ya yanarsın ama her şekilde tutuşacaksın.

Kurter'in silahını şu an ellerimin arasında tutuyor olmak beni de onu da tehlikeye sokacak çok riskli bir hamleydi ama yapmak zorundaydım. Çünkü benim yaram bu halinden çok daha ağırdı ve onun üzerinde üstünlük kurmuşken geri çekilemezdim.

Silahın emniyetini indirdiğimde çıkan o soğuk ve metalik ses, aramızdaki şiddetli kavgayı bıçak gibi kesti.

Namlunun ucunu, sarsılmaz bir kararlılıkla onun tam üzerine doğrulttum. "Yolun sonu, aşağılık gerilla."

Karanlıkta parlayan gözleri, namlunun ucundaki o siyah deliğe bakarken buz kesmiş bir ifadeyle bir anda üzerime çevrildi. Göğsü hızla inip kalkıyor, dudağından sızan kan çenesine damlıyordu.

Gözlerindeki nefret yerini şiddetli bir kabullenişe bıraktı. Ellerini yavaşça, teslim olurcasına havaya kaldırdı.

“Tamam,” dedi hırıltılı bir sesle, gözlerini namludan ve benden ayırmadan. “Adım Eiza Karks. Yirmi sekiz yaşında, KBS örgütü üyesiyim. An itibariyle Gökbörü Türk ordusuna teslim oluyorum. Savaş bitti. Sen kazandın, Doktor.”

Eiza Karks. Adı da kendi gibi çirkindi.

Kanımı kaynatan bir öfkeyle, gözlerimi kısarak yüzüne baktım. Artık onu öldüremezdim. Bir terörist, ellerini havaya kaldırıp teslim olduğu andan itibaren ordu için net ve keskin kurallar vardı. Teslim olmuş bir terörist öldürülemezdi.

Onunla olan kavgam nefsi müdafaadan çıkmıştı çünkü adını itiraf edip teslimiyetini ilan etmişti. Bu saatten sonra özellikle de düşmanını bile yaşatmaya yemin etmiş bir doktor olarak onu kesinlikle vuramazdım.

Mesleğim ve yeminim... İkisi de bu silahın namlusunun ucunda duruyordu ama bu saatten sonra yapabileceğim tek şey, onu orduya teslim etmekti. Ordu da onu alıp işkence odalarında konuşturacaktı. Konuşmayacak olsa bile öldürülemeyeceğini bildiği için ellerini havaya kaldırıp teslim oluyordu.

“Beni vuramazsın.” Sesi kendinden oldukça emindi. “Teslim oldum. Silahsızım. Yaralıyım. Ayrıca kırmızı listeye alınmış ve İstihbarat Teşkilatı tarafından öldürülmesi yasaklanmış bir örgüt üyesiyim. Ve sen hayat kurtarmaya yemin etmiş bir hekimsin. Beni hiçbir surette öldüremezsin.” Güldü alayla. O lanet gülüşünü bıçakla kazımak istedim yüzünden. “Bir doktor olarak teslim olmuş birini öldürürsen hem mesleğinden olursun hem de hapse düşersin. Hapse mi girmek istiyorsun, Laren Karalev?”

“Seni gebertmek istiyordum.” Elimdeki silahı daha sert bir şekilde kavradım. “Ama şansa bak ki sen tam bir aşağılık korkak çıktın ve bana karşı kazanamayacağını anladığın an pes ettin.”

Dişlerini sıktı, bana olan öfkesinden ve nefretinden gözünün önünü bile görmeyecek seviyedeydi. “Seninle başka koşullar altında savaşsaydık asla yenemezdin beni.”

“Yanlış kişiye bulaştın ve bunu kabul bile edemeyecek kadar zavallısın.” Yüzümde, onu aşağılamak isteyen sahte gülümseme bıçak gibi silindiğinde kararmış gözlerle yüzüne baktım. “Senin gibi binlercesini meydanlarda leş etmiş bir generalin kızıyım ben.”

“Biliyorum.” Gözlerini kıstı, o iğrenç gülümsemesiyse hâlâ yüzündeydi. “Seni, sandığından çok daha iyi tanıyorum, Karalev” Tam da bu cümleden sonra hiç beklemediğim bir hamle yaptı. “Zor, değil mi?” diyen sesi, kulağıma zehir gibi değdiğinde en tehlikeli kozları bana karşı birer birer kullanmaya başladı. “Baban gibi tetiği çekemiyorsun. Abilerin gibi soğukkanlı da değilsin. Sen sadece…” Acır gibi baktı yüzüme. “Onların gölgesinde saklanan küçük, korkak bir kız çocuğusun.”

Onunla olan kavgamızda öyle ağır bir mağlubiyet almıştı ki hazmedemiyordu, asla da hazmedemeyecekti. Beni gücüyle yenememişti, sözleriyle kışkırtmaya çalışıyordu ama ona bu zevki tattırmacaktım.

“Yalan cümlelerinle benim canımı acıtabileceğini mi sanıyorsun? Sen benim kalbimi gerçekten kırabileceğini mi sanıyorsun, aptal seni.” Elimde silahla ona doğru bir adım yaklaştım. “Ayrıca abim ve babamın gölgesine saklanan bir kız olmak benim canımı acıtmıyor çünkü onların gölgeleri bile beni korumaya yetiyor.” Aşağılar bir ifadeyle baktım yüzüne. “Ve çok yazık, sen babasıyla abisinin gölgesine saklanan küçük bir kız çocuğu tarafından alaşağı edilerek yenildin. Bunun acısı bile sana bir ömür yeter.”

Yüzü seğirdi, sinirden nefes bile alamıyordu. “Daha bitmedi,” derken yalandan güldü. “İstediğin kadar saklamaya çalış ama gerçekler canını çok yakıyor senin. Özellikle de abin Arskan’ın gidişi…”

Buz keserek durdum olduğum yerde. *Arskan*. Abim Arskan.

Yıllar önce, bir aile kavgasında kapıyı çarpıp evi terk eden Arskan. Evet, Arskan gitmişti. Gitmiş ve kendini bu aileden, Karalevlerden, tamamen silmişti. Şimdiyse ne yaparsam yapayım ona asla ulaşamadığım, yaşadığını bile bilmediğim bir yabancıdan ibaretti.

Sırtım, keskin bir hisle gerilirken silahı tutan elim sıkılaştı. "Abim Arskan'ın adını ağzına bile almayacaksın."

"Arskan neden gitti sanıyorsun? Evinizden, ailenden, bu şehirden…" En acımasız darbesini sona saklamış gibi gözlerimin içine baktı. "Ve senden. Bir zamanlar canı gibi sevdiği senden, kız kardeşinden." Durmadı, kanın kokusunu almış köpek gibi devam etti. "Çünkü abin Karalevlerin, yani sizin, o sahte asilliğinden tiksiniyordu."

Benim hakkımda bu kadar şey bilmesi normal değildi. "Kes sesini!" diyen sesim yankılandı sığınağın karanlık duvarlarında. Zaafımdı. Arskan benim asla saklayamadığım zaafımdı. Konusunun açılmış olması bile gözlerimin öfkeye bürünmesine yetiyordu. "Eğer abimin adını bir daha o haysiyetsiz ağzına alırsan…" Gözümü bürüyen bir kinle yüzüne baktım. "O ağzını yırtarım senin!"

"İstediğin kadar sakla ama gerçek bu," dedi öfkelenmemden zevk alarak. "Abin sizden nefret ederek gitti o evden."

Parmağım tetiğin üstünde durduğunda sanki tetiğin ucunu ateşe hazırlar gibi gevşekliğini aldım. "O sesini ya sen kesersin ya da bunlar, kurduğun son cümleler olur."

"Akkan," diye devam ettiğinde o keskin his artık bıçak hâlini almıştı. Akkan. Abim Akkan. En büyük zaafım olan Akkan.

"Seni terk edip giden Arskan'ın aksine senin için kendini kurşunun önüne atlayacak kadar çok seviyor seni Akkan. Ki yapmışlığı da var."

Evet, yapmıştı. Geçmişte yapmıştı. Akan… Abim benim için kendini kurşunun önüne atmıştı. O gece benim ömrümden ömür gitmişti ama o yaşamıştı. Akkan benim her şeyim, en büyük zaafımdı.

Gözlerimi kıstığımda bedenim kaskatı kesilmiş gibiydi, izah edemeyeceğim kadar büyük bir nefret kanımda dolaşıyordu ve aklımı delirme seviyesine getiren bir soru zihnimde yankılanıyordu: Bu şerefsiz gerilla bütün bunları nereden biliyordu? Bu aşağılık hain, benim ailemi nasıl bu kadar iyi tanıyordu?

“Beni iyi araştırmışsın.” İçimi kaynatan öfkeye inat yüzüne bakıp güldüm alayla. “Aferin, dersine iyi çalışmışsın.” Gözlerimle elimdeki silahı işaret ettim. “Ama bak, zavallı bir şekilde elime düştün. Şimdi bir namlunun ucunda ölmemek için bana yalvaracak seviyedesin.”

Çenesi seğirdi. Öfkeden ve nefretten gözü dönmüş gibi bakıyordu.

“Benim hayatıma çalışacağın kadar dövüşmeye odaklanamamışsın demek ki,” diyerek bıçak gibi bir sesle devam ettim. “Ordunun eline teslim oldun. Bu hâlinle seni, o çok sevdiğin hain örgütün bile kabul etmez. Kimsesiz, zavallı, hiç kimse tarafından sevilmemiş, sevilmediği için hain olmuş birisin sen Eiza. Şerefli bir şekilde ölemeyecek kadar aşağılıksın. Yazık sana.”

Öldürsem onu, bu kadar acımazdı canı. Gözlerinin arkasında tam olarak böyle bir ifade parladı.

Sana söylemiştim, Eiza. Yaşatmayı bilen, öldürmeyi de bilir.

Çünkü insanı öldürmek, yaşatmaktan daha basittir.

“Sen nesin peki?” Şimdi sıra ondaydı, elindeki bütün kozları oynayacaktı. “Akkan…” dedi saf bir nefretle. “Diğer abin, Akkan Karalev.”

Akkan. Hayatım. Bütün hayatımdı abim. En tehlikeli kozu oynuyordu ve farkındaydı.

“Geçmişte senin için… Kız kardeşi için kendini kurşunun önüne atan Akkan Karalev.” Başını iki yana salladı. “Ama ne yazık ki ölmedi, yaşıyor.”

Akkan'ın adını onun ağzından duymak bile beni delirme seviyesine getirmişti. "Kes!" diye bağırdım.

"Onun gibi bir abiyi asla hak etmiyorsun. İkizi Arskan'ı senin yüzünden kaybetti. Akkan'ın en büyük lanetisin sen. Senin yüz-"

"KES!"

Boğazımı yırtan çığlık gibi bir sesle bağırmıştım. Değildi, benim yüzümden değildi. Arskan o evden kendi isteğiyle giymişti. Benim yüzümden değildi. Yalan söylüyordu. Canımı acıtmak için yalan söylüyordu.

Bağırışım bütün sığınakta yankılandı ama o susmadı. "Ve Kurter Alacakan…"

Alakurt.

Adını duymak bile hislerimi ateşe vermeye yetmişti. Elimdeki silahın, Kurter'in silahının zehri sanki tam o an kanıma nüksetti. "Öldürürüm seni, Eiza Karks. Eğer Kurter hakkında tek bir kelime dahi duyarsan o haysiyetsiz ağzından… Yemin ederim ki hapse girme pahasına, mesleğimi yakma pahasına, hatta ölme pahasına öldürürüm seni."

Tehdidine rağmen durmadı. Canına susumıştı.

"Sınırdaki operasyonun kaderini tek başına değiştiren adam, Alacakan…"

Ona sadece düşmanları '*Alacakan*' derdi.

Elimdeki silahı artık öyle sıkı tutmaya başladım ki biraz daha baskı uygularsam silah elimde patlayacaktı. "Sınırdaki sizden olan hainleri tek başına geberten Kurter Alacakan." Nefretle yüzüne baktım. "Sen Kurter'in adını ağzına bile süremezsin. O asil bir asker, sense soysuz kalleşin tekisin." Konuştukça, içimdeki zehri yüzüne savurdukça öfkem daha da körükleniyordu ama durmadım. "Kurter tek başına hepinizi alaşağı etti diye mi yanıyorsun bu kadar, ha? Nefret et, hatta

daha çok nefret et. Sizin nefretiniz bile bize bir zevk.” Gözlerinin içine baktım. “Çünkü sizi seven de sizden olan da en adi şerefsizdir.”

Gözleri öfkeyle kısıldı. “Mahvolacaksınız.”

“Yaralı bir doktora yenilmiş gerilla, bana bakıp mahvolacaksınız diyor. Öyle mi?” Şuh bir kahkahayla güldüm ama öfkem bütün tenimi kızgın demir gibi dövüyordu. “Hepiniz öleceksiniz. Döktüğünüz her damla kanın bedelini ödeyeceksiniz.”

Dişlerini kırarcasına sıktı. “Alacakan’a çok güveniyorsun, değil mi? Seni koruyacağına, her daim arkanda olacağına…”

Zaaflarıma değdiğinin farkındaydı ve gidebileceği son noktaya kadar ileri gidiyordu. Teslim olduğu için ona zarar veremeyeceğime o kadar güveniyordu ki ama sonu böyle iyi bitmeyecekti, bilmiyordu.

Başını iki yana sallayarak devam etti. “Oysa Alacakan seni sevmiyor, Laren Karalev. O, senin babana sadık bir asker sadece. Sen onun için sadece korumak zorunda olduğu bir görevsin. Sen onun boynundaki tasma-”

Sinir, göğsümden taşar gibi bir hızla yükselirken hiddetle bağırarak kestim sözünü. “Seni öldürürüm!”

“Yapamazsın,” dedi fısıltıyla. “Ama o senin için ölür. Senin yüzünden... Senin o şımarık, korunmaya muhtaç hâlin yüzünden hata yapacak. Zaafları olanlar savaşta ilk ölenlerdir. Ve Alacakan’ın tek zaafı, senin gibi bir yüke sahip olması.”

Darbe.

“Sen yaşadığın sürece,” dedi ve son darbeyi vurarak devam etti. “Alacakan hep ölümün kıyısında olacak. Alacakan’ın mezarını sen kendi ellerinle kazıyorsun. Sen, Alacakan’ın sonu olacaksın, Laren Karalev.”

Bir çınlama. Kulaklarımda sadece tiz bir çınlama. Darbenin getirdiği bir çınlama. Dünya sanki ayaklarımın altından kayıp gidiyordu.

“Bir aciz gibi yurtdışına kaçtın. Aileni, geçmişini, her şeyi arkanda bırakarak kaçtın. Çünkü korkaktın. Bizden korktun, sana vereceğimiz zarardan korktun.” Midemi bulandıran bir ifadeyle güldü. “Korkmalısın da.”

Nefretle, kırarcasına bir öfkeyle sıktım dişlerimi. *Hayır!* diye bağırmak istedim yüzüne ama durdurdum kendimi.

Ben yurtdışına korktuğum için değil, zorunda olduğum için gittim. Ailem önüme o uçak biletini koyup ‘Gideceksin.’ dediğinde seçme hakkım yoktu benim. Ama olsaydı, eğer seçme şansım olsaydı... Kalırdım. Savaşırdım. Ben hiçbir zaman, hiçbir savaş meydanından korkup kaçan olmadım.

“Korkaksın sen,” dedi şuh kahkahasının altına gömdüğü nefretle. “Korkağın tekisin. Hiç büyümemişsin. Hâlâ seni korusun diye abilerinin ve babasının arkasına saklanan o aciz kız çocuğusun.” Kahkahası daha da büyüdü. “Ailesine ayak bağı olan aciz bir kız çocuğusun.”

Merhametim, yeminim, doktorluğum... Hepsi o an, beni bir zehir gibi ele geçiren öfkemin altında ezildi ve ettiğim yemin, sanki birazdan bu tetiğin altında yok olup gidecekti.

“Kurter, Akkan, Arskan, annen ve baban. Hepsi seni korumak için dünyayı yakar ama yaktıkları dünyada senin yüzünden yanacaklar.”

“Kes sesini.”

“Sen doğduğun günden beri o ailenin laneti oldun.”

“Öleceksin, kes sesini.”

“Gerçek yüzünü gören ablan bile nefret etti senden. Hatta o ailede en çok Berfu nefret etti senden.”

Berfu. *Beliz Berfu Karalev.* Nefretiyim, o da benim nefretim.

“Annen senin yüzünden acı çekti hep. Seni korumak için acı çekti, hep acı çektirdin annene sen.”

Annem. *Melina Anastasia Karalev.* Uğruna dünyayı yakacağım kadın.

“Karalevlerin laneti Laren. Uğursuz Laren…

“Sus,” dedim bıçak gibi bir sesle. “Sus yoksa öldürürüm seni.” Elim tetiğin ucundaydı, namlunun ucu artık tam hedefe bakıyordu.

“O silahı tutuşun… Beni, kimsenin yıkamadığı beni, ele geçirmek için etrafta kırmızı alarmlar çaldırdığı beni, Eiza Karks’ı…” Kendini överken üzerime kilitlediği gözleri, şüpheye bulanmış bir şekilde beni izliyordu. “Dağlarda yetişmiş profesyonel bir örgüt üyesini tek başına etkisiz hâle getirdin. Üstelik de yaralı hâlinle…” Kıstı gözlerini, kısık gözlerinden bile bana duyduğu o nefret irin gibi akıyordu. “Söylesene, kimsin sen Laren Karalev?”

Sustu. Gözlerimin en derinine, herkesten sakladığım o diğer kadına baktı. “Sadece bir general ve avukatın kızı olmaktan ziyade, bir doktor için fazla güçlü, fazla…” Gözlerini kıstı. “Profesyonel kokuyorsun. Sanki darbelerinin altına sadece doktorluğun değil; ordunun o karanlık sırları. Benim burnum bu kokuyu çok iyi alır, Laren Karalev... Seni hastane koridorlarında mı eğittiler, yoksa teşkilatın o gün yüzü görmeyen karanlık odalarında mı?”

Dünyamı ayaklarımın altında sarsacak kadar şiddetli bir hisle sınanıyordum. Hastane koridorları, karanlık odalar ve Teşkilat.

Hakkımda bilmemesi gereken çok fazla şey biliyordu.

“Korkma,” dedi, gözlerinde gerçeğin farkına varmış karanlık bir parlamayla. “Gerçeği sadece ben biliyorum. Henüz. Daha doğrusu öğrendim, Laren. Senin aslında kim olduğunu ben bu gece öğrendim.”

Silahın elimde patlamasına ramak kalmıştı artık. “Kes!”

“İstihbarat ajanısın.”

Darbe gibi bir his. Ve eğer ki bu his eğer benim göğsüme düşerse, ki düşmüştü, artık sonun çığlıkları atılacaktı burada. Ve o… Alçak bir hain olan Eiza Karks. Sonuna yürüdüğünün farkında değildi.

“Hiçbir şey bildiğin yok,” dedim aşağılar bir ifadeyle ona bakarken. “Kes o sesini.”

Ama durmadı. O lanet sesini kesmeden devam etti.

“Bu kadar delirdiğine göre ajan olduğun doğru. Ama asıl soru, hangi teşkilatın ajanı olduğun?” Aklının içinde ihtimalleri tartarcasına gözlerini kıstı. “Hem orgeneral hem de ülkenin en başarılı avukatlarından birinin kızı... Vatanına ihanet edecek bir tip değilsin.” Nefretle baktı yüzüme. “Hatta canını alsalar, vatan feda dersin sen.”

Dişlerimi sıktım. Sınırdaydım. Sabrımı çok zorluyordu.

“Gerçi annen Rus.” Güldü. “Anastasia Vassilieva’nın kızısın sen. Rus kanı var sende, sağın solun belli olmaz senin.”

Evet, annem Rustu. *Melina Anastasia Vasilieva’nın* kızıydım ben.

“Annemin adını ağzına almayacaksın.”

“Ne oldu? Yarı Rus olduğunu duymak zoruna mı gitti?”

“Ben asil bir aileden geldim ve yaşadığım topraklar için canımı veririm.” Aşağılarcasına baktım ona. “Senin gibi, yaşadığı topraklara ihanet eden aşağılık bir soysuz değilim.”

“Doğru, ihanet etmezsin. Sen devlete çalışan bir ajansın. Hatta sen…” Gerçeği fark etmiş gibi bakışları parladı. “Askerî Ajan İstihbarat Teşkilatındansın! Aksi takdirde senin gibi yeni mezun genç bir doktoru asla buraya, böyle bir görevin içine almazlardı.”

Dişlerini sıktı. Fark ettiği gerçekle nefreti körüklenmişti. “Belliydi. Dönüşürkenki hareketlerinin profesyonelliğinden, silahı tutan elinin

soğukkanlılığından, bakışlarındaki karanlıktan belliydi. Normal bir sivil senin yaptıklarını asla yapamazdı.”

Durdu. Parçaları aklının içinde birleştirmeye çalışıyordu. “Ama asıl soru şu, Laren Karalev… Askerî İstihbarat Teşkilatı seni en donanımlı askeri alana, ülkedeki en profesyonel askerlerin olduğu binaya ajan olarak neden sızdırdı? Senin buradaki görevin ne? Neden buradasın ve neyin peşindesin?”

Sözlerinin hiçbirine cevap vermedim. O ise konuşmaya devam etti. Sonunu getirecek cümleleri kurarak devam etti. Farkında değildi ama bu onun son cümleleriydi.

“Ailenin bildiği o saf, masum kız değilsin sen.” Alayla güldü ama gözlerindeki nefret katlanarak artıyordu. “Ailene masummuş gibi rol yapan, gerçekte o melek yüzünün altında şeytan yatan bir kızsın sen.”

Canımı yakmak istiyordu ama bakışlarım buz gibiydi. Kalbim gittiğim ülkenin soğuğunu tek başına taşımaktan taşlaşmıştı. Buz gibi gözlerle yüzüne baktığımda aklımın içinde iki ihtimal, tek ihtilal dolaşıyordu. Ya doktorluğumu seçecektim ya da…

“Ne yaparsan yap, hiçbir şeyi asla düzeltemeyeceksin. Arskan senin yüzünden gitti, Akkan senin yüzünden ölecekti, baban senin yüzünden böyle bir adam oldu ve Kurter Alacakan…” Sonunu getirmek isteyeceğim kadar alçak bir ifadeyle güldü. “Alacakan’ın sonu olacak kadınsın sen. Söylesene Laren Karalev, Kurter Alacakan senin gerçekte kim olduğunu…”

Tetiğe bastım.

Elimdeki silah şiddetle patladı.

Namlunun ucundan kuvvetli bir ivmeyle çıkan kurşun; insanın tek saniyede nefesini kesecek tarafından, bir santim bile hedefinden sapmadan onu alnının tam ortasından vurdu ve zemin, saniyeler içinde kan gölü oldu.

Öldürdüm onu.

❄

5. BÖLÜM

Kendi kıyametini kendi ellerinle yazarsın.
Ateşe girer ve yanmaya alışırsın.
Asla yapmaz, dediklerinin zehrine bak,
Çünkü ilk 'asla' dediğin yerden yara alırsın.

❄

5 | ATEŞE VERDİĞİN DÜŞMAN

Kendi kaderini kendi yazar insan. Bazen kanla, bazen canla. Gerekirse bu uğurda ettiği yeminleri bile bozar.

Avuçlarımda patlayan bu kıyamet, hem öfkeme olan mağlubiyetim hem de geçmişime açtığım savaşta kazandığım galibiyetimdi. Kan sızdı, can sızladı ama o intikam bir şekilde benim ellerimde alındı.

Barutun genzimi kavuran o isli dumanı ciğerlerime dolduğunda zehirleniyormuş gibi hissetmedim; aksine, damarlarımda dolaşan kanın artık daha öfkeli ve daha hırçın aktığını duyumsuyordum. Ama kulaklarımın uğultusu dayanılmaz raddedeydi. Namludan çıkan o kurşun, sadece karşımdaki bedeni devirmemiş, içimdeki merhametli o kırılgan kızı da yakıp kül etmişti. O küllerin arasından geçmişi yakmış güçlü bir kadın doğrulurken ne elim titredi ne de vicdanım sızladı; ölümün o buz kesmiş sessizliğinde, kendi yarattığım enkazın tepesinde dik duruyordum.

Yemin bozuldu, kurşun saplandı, o öldü.

Doktorluk yeminimi kendi ellerimle mahvettim bu gece.

Kurter'in silahıyla.

Bana, kendini koru diyerek verdiği silahıyla. Öfkeme yenilmiş bir intikamın arzusuyla.

Öldürdüm onu.

Alnından çenesine, çenesinden de yere akan kan damlalarının sesi de görüntüsü de gözlerimi kararttı. Zehir gibi yapıştı elime silahın soğuk yüzü.

‘Ne zaman başlayacak oyun?’

‘Sen birini öldürdüğünde.’

‘Ben asla birini öldürmem.’

Gerçeğin farkına vardığım an, elimdeki silah zemini kırarmış gibi yere düştü. Son bir güçle doğrulup aklımı delirme raddesine getiren bir soğuklukla yürümeye başladım. Attığım her adımda ardımda kan izleri bırakırken hiçbir şey hissetmiyordum. Pişman değildim, üzgün değildim, korku duymuyordum. Hiçbir şey hissetmiyordum. Hiçbir şey.

Kalbimde buz gibi bir baskıyla üst kata, Kurter’in beni bıraktığı yere geri çıktığımda içime bir kez daha derin bir nefes çektim. Bacağımdaki ağrı artık dayanılmaz bir hâl almıştı. Kesiğin çapı ve boyu ben hareket ettikçe büyümüştü ve ayağım kanlar içindeydi. Adrenalin, o an acısını hissetmemi engelliyor olabilirdi ama hem derin kesikli bir yaraydı hem de yara, üstüne darbe yemiş ve kanaması şiddetlenmişti.

Attığım son adımda gücümü artık sonuna kadar tükettiğimi hissettim. Üzerinden belki de dakikalar geçti. Zaman kavramını yitirmiştim o an, burnum artık kan kokusunu almıyordu. Dudaklarımdan göğüs kafesimi sarsacak bir soluk düştüğü sırada kapının açılma sesi, uğuldayan kulaklarımı doldurdu.

Adım sesleri. Sert, ciddi, ritmik ve güçlü adım sesleri. Onun kokusu.

“Doktor,” dedi tanıdık ve güven veren bir ses. “İyi misin?”

Onun sesi.

Tam karşımda durdu. O an, onu bu şekilde karşımda görmek bir şeyleri devirdi içimde. Kalbimde. Aklımda ve geriye kalan ne varsa. Bir sarsıntı başladı. Düşecek gibi olduğumda Kurter belimi ani bir refleksle kavradı ve düşmeme izin vermeyecek bir kuvvetle beni tutup kendine çekti.

Yüzümü büyük bir dikkatle baştan aşağı süzen bakışları, az önceki kavgada tenime kazınmış yaraları gördü. Kaşları çatılmış, koyu yeşil harelerine ürpertici bir ifade yerleşmişti.

Çenemden tutup ona bakmamı sağladı ve tüyler ürpertici bir sesle tek bir soru sordu: "Bunu sana kim yaptı?"

Duyduğum soruyla histerik bir şekilde gözlerimi kapattım. "Bunu bana kimin yaptığı önemli değil." Sesim bir yangının içinde konuşuyormuş gibi boğuk çıkıyordu. "Asıl önemli olan, benim bunu yapana ne yaptığım..."

Gözlerimi geri açtım ve tam o an, gözleri gözlerime değdiğinde ateş gibi parlayan koyu yeşil irisleri sanki bir şeylerin farkındaymış gibi bakıyordu. Askerler hissederdi. Hissetmişti. Çehresi kaskatıydı ve o ciddi, soğuk ifadeyle gözlerimin tam içine bakıyordu, ben de ona. Bir sessizlik oldu aramızda ama bu sessizliğin ortasında gözlerimiz konuşur gibiydi ve ben ona gerçeği söylemem gerektiğinin farkındaydım.

"Laren, bana ne olduğunu anlatır mısın?"

Gerçeği ona söylemek zorundaydım. Bunun ağırlığıyla kalbim kasvetlendi. "Asker olduğu yalanını söyleyen bir terörist öldü, Kurter."

Onun silahıyla, teslim olmuş bir teröristi öldürmüştüm ve bunu ondan saklayamazdım. Onun silahıyla. Onun. Namusu gibi olan silahıyla. Bana verdiği silahıyla.

"Doktor…" Eli, çenemi daha sağlam bir şekilde kavradığında gözlerimi ondan çekmeme izin vermeden bakışlarını darbe gibi

gözlerime sabitledi. “Anlat bana. Her şeyi anlat. Bunu sana kim yaptı, anlat. Anlat ki öldüreyim.”

“Kurter,” dedim boğazımı temizleyerek. Ne yapacağımı bilmiyordum, ona bunu nasıl izah edeceğimi bilmiyordum. “Bana bunu yapan kişi zaten öldü.”

Derin bir nefes verdi. Sabırlı kalmak için kendini çok zorluyordu. “Bana her şeyi anlat, Laren.” Yüzüme yaklaştı. “Kim öldürdü?”

Ben.

Ve daha da beteri, senin silahınla.

Ben yaptım. Bu günahı ben işledim, bu kanı elime ben bulaştırdım, cinayetin urganını boynuma ben doladım. Ben yaktım, ben yandım ve şimdi bunu sana itiraf etmek zorundayım.

“Ben öldürdüm.”

Çehresi kaskatı kesildi.

Gözbebekleri büyüdü, hareleri simsiyah oldu. Duyduğuna inanamadı. Cevap bile vermedi. Benim birini öldürmüş olmam, işte böyle bir yıkımdı. Onun gibi soğukkanlı bir adamı bile dehşet içinde bırakmıştı.

“Sen mi?” Durdu. Soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. “Nasıl öldürdün?”

Öfkeme yenilerek. Kendime yenilerek. Ama en çok mesleğime ihanet ederek ve bu ihanetin içine seni de çekerek…

“Silahla,” Bıçak gibi bir his durdu boğazımda ama devam ettim. Daha doğrusu, itiraf ettim. “Senin silahınla...”

Kızacağını sandım. Hatta öfkeden delireceğini sandım.

Ama yapmadı. Hiçbir şey söylemedi. Sadece gözlerime baktı ve inanmaya, benim gibi bir doktorun katil olduğuna kendini

inandırmaya çalıştı.

“Adını biliyor musun?”

Sorusuyla birlikte, “Evet,” deyip salladım başımı. “Eiza Karks. KBS üyesi.”

Duyduğu isimle gözleri karardı. Biliyordu. Eiza Karks’ın istihbarat için öldürülmesi kırmızı listeye alınarak yasaklanmış bir terör örgütü üyesi olduğunu biliyordu.

Ama hiçbir şey söylemedi. Duyduklarını hazmetmeye çalıştı sadece.

Ona açıklama yapmam lazımdı, bunu ona borçluydum. Yavaşça boğazımı temizledim. “Nasıl bilmiyorum ama Eiza Karks bir şekilde askeriyenin içine sızmış. Kapıyı yumruklayarak yardım istedi, Ayza adında bir asker olduğunu söyledi ve gerçek bir askere ait kimlik numarasını verdi bana.” Devam ettim, susmaya ve bu yükün altında kalmaya dayanamıyordum. “Amacım onu içeri alıp askeriyedeki sivillere zarar vermesini engellemek ve onu etkisiz hâle getirmekti, getirdim de…”

O anları tekrar yaşıyormuş gibi iki yana salladım başımı. “Ama o alçak gerilla kaybettiğini anlayınca son kozunu kullandı ve ellerini kaldırıp teslim olduğunu söyledi. O saatten sonra onu vuramayacağımı biliyordu çünkü.” Derince soluklandığım sırada gözlerimi kaçırdım ondan. Her şeyi anlatacaktım, ona yalan söylemek istemiyordum ama gerçeği itiraf ederken de gözlerine bakamıyordum. “Sonra beni kışkırtmak için her şeyi yaptı. Lanet olası kadın beni tanıyordu; adımı, ailemi, her şeyi, bana dair her şeyi biliyordu. Beni geçmişinden vurmaya çalıştı ve ben…” Başımı, olanlara tahammülümü kaybetmiş gibi iki yana salladım. “Kendime hakim olamadım. Silah elimde patladı ve öldü.”

Aramızda ağır bir sessizlik asılı kaldığında zehir gibi bir yük benim omuzlarıma binmişti. “Özür dilerim Kurter, çok…”

Devamını getirmeme izin vermeden Kurter çenemi kavrayıp yüzüme yaklaştı. “Sen iyi misin peki, Doktor? O gerilla sana bir şey yaptı mı?”

“Yapamadı.” Çenemin üzerinde duran elini bileğini yavaşça kavrayarak tuttum. “İzin vermedim, etkisiz hâle getirdim onu. Kazanamayacağını anlayınca teslim oldu ama…” Ama bana dair kimsenin bilmediği bir sırrı öğrenmişti.

Kurter'e söylemediğim tek detay buydu. O aşağılık kadını öldürmemin altında yatan çok fazla sebep vardı. Beni abilerimden vurmaya çalışmıştı, ailemden ve Kurter'den. Dayanabilirdim. Dayandım da. Bir noktaya kadar tabii. Çok ileri gitti. Beni, onu öldürmek zorunda kalacağım yere kadar şansını zorladı ve öldü.

“Hataydı, biliyorum…” dedim koyu yeşil harelerinin içine bakarken. “O silah, senin silahındı ve ortada teslim olmuş, istihbarat için öldürülmemesi gereken bir terörist vardı. Her şeyden ötesi… Ben bir doktorum. Ne olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın birini öldüremem.”

“Laren.” Baş parmağı, beni susturmak için dudağımın üzerinde durduğunda teması karşısında irkilerek ona baktım.

İkinci irkilme ise adımı, onun dudaklarından ve onun sesiyle duyduğumda geldi. O bana adımla hitap etmezdi kolay kolay. Doktor, derdi. Doktoruydum çünkü onun.

Ama artık değil. Mesleğim elimden gidecekti, artık onun doktoru değildim çünkü artık bir doktor değildim.

“Ben o silahı sana neden verdim, Laren?”

Parmağını, dudağımın üstünden çektiğinde, “Kurter…” dedim fısıldayarak. “Bak, biliyorum. Farkındayım ve bütün sorumluluk benim. Silahın…” Kalbimdeki baskı o kadar fazlaydı ki zor konuşuyordum. “Silahın çok değerliydi. Böyle bir cinayete karışmaması gerekecek kadar hem de ama sana yemin ederim, mesleğine bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Suç benim. Her şey benim üzerime. Seni-”

“Açıklama istemiyorum,” diyerek kesti sözümü. “Sadece cevap ver, ben o silahı sana neden verdim, Laren?”

Duraksadım. Ne diyeceğimi bilemedim bir süre. Kurter'in sesi ne sakindi ne de sinirli. Soğukkanlıydı, ne hissettiğini çözemiyordum. “Kendimi…” dedim derin bir nefes vererek. “Kendimi korumam için verdin.”

“Kendini korudun mu bu silahla peki?”

Başımı salladım. “Evet.” Kafamın içi yangın yeri gibiydi. “Bacağımdaki yarayla daha fazla dövüşemeyeceğimi anladığımda ona silahını doğrulttum, o da çaresizce teslim oldu. Beni, senin silahın kurtardı.” Kısa bir an durup gözlerine bakarak devam ettim. “Kurter…”

“Laren,” diyerek kesti sözümü tekrar. Konuştukça taştığımı, taştıkça boğulduğumu hissediyordu ve beni bu duygudan kurtarmaya çalışıyordu. “Ben o silahı sana kendini koruman için verdim ve sen de kendini korudun, tamam mı? Bu kadar. Bitti.”

Bir şey söylemek için dudaklarımı aralayacaktım ki araya girmeme izin vermeden devam etti. “Bak Doktor, sen iyileştirmeyi iyi bilirsin ama tıpta öğretilmeyen bir gerçek vardır.” Derin bir nefes verdi, eli hâlâ destek verircesine üzerimdeydi. “Kendimizi sadece fiziksel olarak korumak yetmez bazen. Düşmanın, senin zaafını bildiğinde sana öyle sözler sarf eder ki bu sende fiziksel acı kadar ağır izler bırakabilir ve insan ne kadar güçlü olursa olsun, kendini bundan koruyamayabilir. Güçlüyüm dersin ama öyle bir an gelir ki o söz senin ömür boyu kulağında çınlar. Bıçak izi değil, saramazsın; kurşun yarası değil, dikemezsin ama kalbini yaralar ve silemezsin.”

Sözleri darbe gibi ruhuma işlediğinde gözlerine baktım. “Haklısın ama…” Ama’sı vardı, sızısı vardı, geçmeyen bir izi vardı. İçimdeki vicdan terazisi, o kurşun o namludan çıktığı an kırılmıştı ve şimdi doğruyla yanlışı ayırt edemediğim karanlık bir noktada duruyordum.

“Bana kızdın mı?” diye sordum sessizce, gözlerine bile bakamadım o an. “Çünkü o silah senin kalbindi.”

“Kızmadım,” dedi keskin bir sesle. Tekrar çenemi kavradı ve gözlerine bakmamı sağladı. “Evet o silah benim kalbimdi ama sen, benim kalbimle kendi kalbini korudun, ben sana bu yüzden kızmam.”

Gözlerinden gözlerime taşan neydi bilmiyorum ama sanki boşlukta sallanıyordum ve boşlukla uçurum arasında beni tutan el, ona aitti. Düşmüyorsam sebebi oydu.

“Kızdın,” diye fısıldadım kısık bir sesle. “Kızmalısın.”

“Hiç kızmadım sana, Doktor. Hiç. Duydun mu?” Bir şey söylememe izin vermedi. “Hatta iyi yapmışsın.” Başını salladı, yaşanan sanki çok normal bir olaymış gibi bir sakinlik ve soğukkanlılıkla karşılıyordu. “Eline sağlık.”

Benim bu olayı onun karşıladığı kadar rahat ve sakin karşılamadığımın farkındaydı. Bu cevabı karşısında ne hissetmesi gerektiğini bilmeyen bir yüz ifadesiyle ona baktığımda o beni anladı ve başka bir şey söylememe gerek bırakmadan, cesaret vermek istercesine gözlerime baktı. “Kendini korudun ve bu bir suç değil.”

Aynı şey değil, demek istedim ama sustum. Sustum çünkü aklımın içi deliriyordu.

Teslim olmuş ve istihbarat için aranan bir teröristi öldürdüm. Suç.

Hayat kurtarmaya yemin etmiş bir doktorum ve birini öldürdüm. Suç.

Kurter'in silahınla, ordunun en değerli ve en saygı duyulanlardan biri olan askerin silahıyla, onu öldürdüm. Suç.

General kızıydım, kuralları kendi adımdan bile daha iyi bilmem gerekirken kuralbozdum. Suç.

Suçluydum. Mesleğim yanacaktı. Bunlar kesindi.

“Mesleğimi kaybedeceğim.” Bu gerçeği her hatırladığımda nefesim kesiliyormuş gibi hissediyordum “Her şey bitti.”

“Ben halledeceğim.” Yüzüme eğildi, sesi güven veriyordu. “Mesleğine zarar gelmesine izin vermem ve bunun için gerekirse…”

Mesleğini mi feda edersin?

“Sakın!” diye bağırdım aklıma gelen ihtimalin keskinliğiyle. Tepkim karşısında kaşlarını kaldırdı. Bir şey söylemesine izin vermeden devam ettim. “Kurter, bak…” Durdum, aklıma gelen bu ihtimal ruhumu boğuyordu. “Sen bu suça iştirak edemezsin, çok riskli. Çünkü o aşağılık kadın teslim olmuştu. Teslim olmuş bir teröristi öldürmek suç, hele de benim gibi bir doktor ve senin gibi bir asker söz konusuyken.” Elimi saçımdan geçirdim hiddetle. “Yetmezmiş gibi o, istihbarat için-”

Kesti sözümü. “O kadının da, teslim oluşunun da, vereceği istihbaratın da artık bir önemi yok.” Sözlerimi bıçak yapıp kendimi doğrulttuğumun farkındaydı ve buna izin vermiyordu. “Unut bunu artık, tamam mı?”

“Mesleğin-”

“Kimsenin mesleği yanmayacak. Özellikle de sen,” dedi kelimelerin üstüne basa basa. “Hiçbir şey olmadan doktorluğuna devam edeceksin.”

“Ama…”

“Sana bir şey olmasına izin vermem.” Söylediği cümlenin ağırlığıyla duraksadığımda açıklama yaparak devam etti. “Seni böyle bir ateşin içinde tek başına bırakmam.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Neden?” Soğuk değildi sesim, aksine ateş gibiydi. “Neden yapıyorsun bunu?”

“Çünkü sen benim hayatımı kurtardın.” Gözlerimin içine baktı. “Şimdi sıra bende, Doktor.”

“Yapma…” diye fısıldadım, devamını getirecek direnci kendimde bulamamış gibi iki yana salladım başımı. “Benim için mesleğini ateşe atacak bir yalana ortak olmanı istemiyorum.”

“Yaparım. Çünkü sen benim hayatımı kurtaran doktorsun.” Yaklaştı yüzüme. “Sen benim doktorumsun.”

Sen benim doktorumsun.

Ne diyeceğimi bilemeyerek baktım yüzüne. Mantığımı kaybetmiştim o an, birini öldürmüş olduğum gerçeğiyle yüzleşemiyordum. Basit değildi. Pişmanlık bir uçurum gibiydi, geçmiyordu, geçse bile oradaymış ve yakamı hiç bırakmayacakmış gibi hissettiriyordu. Aklımın içinde her şey yanmıştı ve delirterek üzerime geliyordu, basit değildi. Kontrolümü kaybettiğimi kabullenemiyordum. Gerçek buydu: Öfkeme yenilmiştim.

Ama yapmak zorundaydım. O aşağılığı öldürmek zorundaydım.

Yine de bu, olacak olanı değiştirmiyordu. Kendi elimle kendimi o uçurumdan atmıştım. Cehennemdeydim, farkına varmıştım.

“Görecekler,” dedim, kalbim delirmiş gibi göğüs kafesimde çarpıyordu. Soğukkanlı değildim, kalamıyordum. Birini öldürmüştüm. Nedeni, nasılı da yoktu. Ortaya çıktığı an bütün manşetlerde adım yazılacaktı.

Orgeneral Hakan Karalev ve Avukat Melina Karalev’in kızı Doktor Laren Karalev cinayet suçundan yargılanıyor.

Bu. Manşetler bu. Yazmayacaklar nedenini, nasılını. Öldürülen kişinin bir terörist olduğunu yazmayacaklar. Sadece benim eli kanlı bir katil olduğum dolaşacak sayfalarda ve ağızlarda.

Babamın da annemin de çok düşmanı vardı, içlerinden sadece birinin nefreti bile bu haberlerle ülkeyi ayağa kaldırmaya yeterdi. Para vereceklerdi gazetecilere, suçu büyüterek yayınlasınlar diye. Sonun sonuydu burası.

“Görüntüleri yayınlayacaklar…” Dişlerimi sıktım, öfkemi kontrol edemiyordum. “Cinayetin görüntüleri yayınlayacaklar manşetlerde. Hatta her yerde.”

“Birincisi, bizim izniniz olmadan bunu yapamazlar. Sıkar biraz, göze alamazlar. İkincisi, endişlenmeni gerektirecek bir durum yok çünkü burada kamera kaydı yok.” Kurter’in sesi netti. Aklımın içinde alevlenen soruları gözlerimden okuyordu sanki. “Bu sığınak işkence odası olarak da kullanılıyor ve bu yüzden aşağıdaki bölgede kameralar karartılmış, kullanılmıyor.” Yaklaştı yüzüme. “Endişelenme, Doktor. Mesleğin elinden gitmeyecek çünkü ellerinde seni suçlu durumuna düşürecek bir kanıt yok.”

“Yapma,” diye fısıldadım derince soluklanarak. Ne yapacağını, ne yapmak istediğini, aklından geçeni anlamıştım. “Benim için suça iştirak edemezsin. Cinayeti sakın sen üstlenme, istihbarat için gerekli birini öldürmek yasak. Özellikle de senin gibi kırmızı listeyi ezbere bilmesi gereken kıdemli bir asker için.” Aldığım her nefes diken gibi göğüs kafesime saplanıyordu. “Başın yanar Kurter. Üniformanı yakma. Yapma. Benim için yapma. Ben böyle bir yükün altında kalmak istemiyorum.”

“Doktor…” İfadesi soğukkanlıydı ama sesinin altındaki öfkeyi gizlememişti. “Ben her şeyi halledeceğim, sen sakın karışma.”

Arkasını dönüp ilerlemeye başladığında askerî postallarının merdivenlerde çıkardığı tok ses yankılandı kulağımda. Bir süre arkasından baktım ama o an aklımı da hislerimi de durduramadım. Bu adam, ben kabul etmek istemesem de bana uzatılmış bir el, arkamda duran bir dağdı.

Gözlerimi zorlukla kaldırıp onu izlemeye başladım. Üzerine yeni bir tişört ve tişörtün üstüne de mermilerle dolu askerî yeleğini giymişti. Kimsenin karşısında eğilmeyecek ve kimseye boyun eğmeyecek kadar dik bir duruşu vardı. Sanki hiç yara almamış gibi bakıyordu ve eğer yarasını diken doktor ben olmasaydım, onun yaralı bir asker olduğuna inanmazdım. Çok güçlüydü, yaralarını gizleyebiliyordu. Çünkü yaraların zaaf olduğunu iyi biliyordu.

Dost veya düşman fark etmez; sana ihanet edecek kişi, canını en çok acıtacağını bildiği yerden vurur seni. *Yaralarından*.

Kurter alt kata indiğinde zorlukla peşinden indim ve ne yapacağını izlemeye çalıştım. O olay yerini dikkatli bir şekilde ve hiçbir detayını atlamadan incelerken, ateş ettikten sonra yere attığım silahı alıp üstündeki kanı dikkatlice silerek tekrar önlüğümün cebine koydum.

Kurter ne yaptığımı gördü ama bir şey söylemedi. Cesedin yanına geldiğinde soğukkanlılığı hiç bozulmadı, yüzünde mimik bile kıpırdamadı. Bakışlarında tiksinti dolu bir ifadeyle cesedin bileğini tek harekette sertçe kavradı ve kazağın kolunu yukarı çekti. Kadının bileğinde uzaktan tam seçemediğim ama gördüğüm kadarıyla U şekline benzeyen bir dövme vardı ve üzerinde isim yazıyordu.

“Eiza Karks,” diye mırıldandı dudaklarının içinde, sesi küfreder gibi bir öfkeyle çıkıyordu.

“Ölmemesi gereken biriydi.”

“Hayır,” dedi sert sesiyle. “Sana zarar vermeye çalıştığı için tam olarak ölmesi gereken biriydi.”

Durdum. Cevabı nabzımı hızlandırarak aklımın içinde dolanmaya başladığında derin bir nefes verip olanları düşünmeye başladım ama işin içinden çıkamıyordum.

“Olması gerekeni yaptın,” dedi düşüncelerin arasında kaybolduğumu fark ettiğinde. “Sakın kendini suçlama.”

Adını koyamadığım bir bakışma geçti gözlerimiz arasında, kısa bir sessizlik oldu ve ikimiz de bozmadık bunu. Kurter yapması gerekenleri hızlı bir şekilde halledip maktulü incelemeyi bitirmişti. Vakit kaybetmeden merdivenleri hızlı bir şekilde çıktığında ben de peşinden ilerlemeye başladım. Merdivenlerin orta basamağında kaşlarını çatıp yüzüme baktı. “Bacağında yara yok mu senin, neden peşimden geliyorsun?”

“Bırak da kendi eserimle son kez bir daha yüzleşeyim,” diye mırıldandım öfkeli bir sesle, bir yandan da bakışlarım öldürdüğüm maktulün üzerindeydi.

“Bırakmam. Yaralısın,” diyen sert ses bu sefer ona aitti ve beni tek eliyle sıkıca kavrayıp havaya kaldırarak merdivenlerden çıkarmaya başladı.

Şaşkınlıktan dehşete düşsem de itiraz bile edemedim bu hareketine. Soğuk bedenime değen ateş gibi bir eli vardı ve ben kendi karanlığımda onun ışığıyla, onun kollarında yürüyordum.

“Güzel iş çıkarmışsın, sevdim. Tam alnının çatından vurmuşsun teröristi, aferin sana Doktor.” Dudakları hafifçe sağa kırıldı. “Elin de bayağı marifetliymiş senin.”

O kadar duygu vardı ki içimi kaplayan, ne diyeceğimi bilemeyerek baktım ona. “Yeni mi anlıyorsun?”

“Yok, yaramı ilk diktiğinde anlamıştım marifetli olduğunu da ilk defa söylüyorum.”

Sinirlenerek kaşlarımı çattım. “Sen benimle dalga mı geçiyorsun?”

Kolunda sıkıca tuttuğu bedenimle merdivenlerden hızlıca çıkarken, dudaklarında beliren bir alaycılıkla yüzünü bana çevirdi. “Seninle kavga edersek bu sefer beni de alnımın çatından vurmazsın değil mi?”

Dehşetle ona baktım ama bu duygunun öfkeye dönüşmesi birkaç saniye sürdü.

Sıcak nefesi tenime çarparken yavaşça yüzüme yaklaştı. “Neticede yarayı saran, yarayı kanatmasını da bilir, Doktor.”

Cevap vermedim. Başka zaman olsa gülerdim ama şu an gülümseyecek hâlde bile değildim. Aklımın içinde, kulağımın bir köşesinde az önceki anılar yankılanıyordu ve sesleri o kadar yüksekti ki benim sesimi bastırıyordu. Kurter merdivenlerden çıkıp beni güvenli bir köşeye

bıraktığında yanımda durdu. Çünkü o an, hiçbir şey yapmasa bile yanımda durmasını istediğimi biliyordu.

Yüz ifadesinden ne düşündüğünü ya da ne hissettiğini anlamaya çalıştım ama her zamanki gibi kaskatı bir çehreye çarptım. Soru sormadan ne düşündüğünü anlayamayacağımı fark ettiğimde başımı kaldırıp baktım ona. "Şimdi ne olacak?"

"Torbalanıp yakılacak," diye açıkladı soğukkanlı bir sesle. Yüzü bir anda çok ciddileşmişti ama gözlerinin derinlerindeki o soğukluğa rağmen beni düşündüğünü anlayabiliyordum. "Görmek istemiyorsan..."

"Sorun değil." Başımı iki yana salladım. Aklımın içinde bir yangın, sesimde ise tuhaf bir soğukluk vardı. "Öldürürken gözlerinin içine baktım."

"Herkes bakamaz." Sesi sertti, bakışları da öyle. O koyu yeşil, insanı içinde kaybeden gözlerini konuşurken üzerimden hiç çekmiyordu. "Sadece hayatının merkezine intikamı koyanlar, öldüreceği insanın gözlerinin içine bakacak kadar cesur olur." Yaklaştı yüzüme, sıcak nefesini buz kesmiş tenimde hissediyordum. "Sen hangi intikamın sebebisin, Doktor?"

"Ben artık bir intikamın sadece sebebi değilim," Önlüğümün cebine koyduğum ve üzerindeki kanları sildiğim silahı çıkarıp ona uzattım. "Ortağıyım."

Ona uzattığım silahı alıp belindeki diğer silahının yanına koyduğunda derin bir nefes vererek gözlerime baktı. "Pişman mısın?"

"Değilim," dedim net bir sesle. Sesim sertti. "Yine olsa yine yapardım."

"Pişman değilsin." Bana doğru bir adım attı ve yüzüme eğildi. "Öyleyse niye nefes alamıyormuş gibisin, Doktor?"

O kadar doğru bir soruydu ki beni kaçmaya çalıştığım gerçekle çok daha keskin bir şekilde yüzleştirdi. Soruyla birlikte irkildiğimi

hissettim. Neden? Neden nefes alamıyormuş gibiydim?

Beni boğan bu duygunun içindeydim ve çıkamıyordum. Doğruydu, nefes alamıyordum. "Çünkü," dedim ellerimi yumruk hâline getirdiğimde. Zevk aldım. Cinayeti işlerken, onu öldürürken korkunç bir zevk aldım. "Çünkü," dedim bir kez daha. Çünkü bir doktorun olmaktan en çok korktuğu kişiydim artık. Yıllarımı verdiğim mesleğim kayıp gidecekti ellerimden. "Çünkü…" Yolun sonuna gelmişim gibi hissettiriyor. Ailemin o masum kızı olmaktan çıktığım gerçeği beni mahvediyor. Annem, babam ve abilerimin gözünde hep o masum kızdım ben ve şimdi, ailemin birini öldürdüğümü öğrenecekleri gerçeği beni boğazlıyor.

"Açıklama yapmak zorunda değilsin," dedi konuşmadığımı ve ona bir sebep sunamadığımı fark ettiğinde. Aklımın içi deliriyordu, sebepler kurşun gibi düşüncelerimin arasında uçuyordu ama ben hiçbir şey söyleyemiyordum. *Nefes alamıyordum.*

Çenemi kavradı yavaşça. "Nefes al, Laren."

Alamadım.

"Sana zarar gelmeyecek," diyerek devam etti. "Hiçbir şey olmayacak. Kimse bilmeyecek, tamam mı? Hiç kimse bilmeyecek." Sesi o kadar kesin ve netti ki sanki aksi olamayacakmış gibi hissettiriyordu. "Sadece senin ve benim aramızda kalacak olan bir sır bu. Anladın mı, Doktor?"

Başımı salladım. Ne yaşanırsa yaşansın ona duyduğum bu güven silinmeyecekti. Bir yangının ortasında beni kurtaracağına inandığım adamdı, beni içine sürüklendiğim karanlıktan çıkaracak güçlü bir eldi. "Sana güveniyorum." Bu cümlemden sonra aramızda kısa bir bakışma geçtiğinde gözlerimi başka tarafa çevirdim. "İdari mahkemeden önce avukat ve savunma işlemleri için annemi arayaca-"

Sertçe sözümü kesti. "Mahkemeye dair hiçbir şey görmene izin vermeyeceğim." Sesi, söylediklerinin aksi olamayacak kadar kararlı ve netti. "Bu mahluku torbaya koyup postalayacağız ve sen de hiçbir şey yaşanmamış gibi mesleğine devam edeceksin. Olacak olan bu."

Başımı iki yana sallayarak elini saçlarımdan geçirdim. “Bu kadar basit değil.”

“Bu kadar basit.” Adımları aniden durduğunda gözlerime bakıp yüzüme eğildi. “Biz Gökbörü Türk ordusu olarak dünyanın en güçlü askerî kuvvetlerinden biriyiz. Senin hakkını kimse yiyemez.” Sessizliğimi sürdürdüğümde yavaşça yüzüme yaklaştı. “Burada hiçbir günah bedelsiz değildir. Sen o bedeli ona ödettin ve bitti. Kendini daha fazla yıpratma, Doktor.”

“Kurter sakın,” dedim gözlerine bakarak. İhtimali bile tenimi ürpertiyordu. “Sakın cinayeti üstüne alma.” İşaret parmağımı kaldırdım. “Sakın.”

“Bak Doktor…” Ona doğrulttuğum işaret parmağımı sağ bileğimden tutarak yavaşça tuttu ve indirdi.

“Burası cehennem ve burada iki taraf var. Ya aydınlığa ait olursun ya karanlığa.” Yüzüme yaklaştı. “Sen aydınlıksın, ben karanlık. Senin elindeki kan lekesini herkes görür ama benim üstüm kan da koksa, avuçlarımdan oluk oluk kan da damlasa kimse ağzını açıp da bana neden diye sormaz. Soramaz. Çünkü karanlığa ait olana, elin neden kanlı diye sorulmaz. Anladın mı?”

Anlamıştım. Cümlesinin altında yatan o imayı anlamıştım. Gözlerine baktığımda sessiz ama kasvetli bir bakışma geçti aramızda. Son cümlesi kulağımdan silinmiyordu, iz gibi kalmıştı.

Karanlığa ait olana, elin neden kanlı diye sorulmaz.

İkimizin arasında uzun bir sessizlik asılı kaldı. Bu baskın sessizlikten sonra arkasını döndü ve ilerledi. Ne yapacağını merak ederek onu izlediğimde sığınağın hemen girişinde, açıktaki lavabonun önünde durdu ve cesede dokunduğu için ellerini oldukça uzun bir süre, bilmem kaç kez sabunlayarak yıkadı. Anlaşılan işini temiz yapıp temiz bitirmeyi seven bir adamdı.

Ellerini kuruladıktan sonra bakışları bana döndü. “Gel,” dedi elini uzatarak, bacağımdaki yaradan dolayı yürümekte ve hatta ayakta kalmakta bile zorlandığımı bildiğinden yanıma yaklaştı yavaşça. Belimden tutarak yürümem için destek verdi ama yaramın ağır olduğunu anladığında tek eliyle belimi kavrayıp beni tek harekette kaldırdı ve hızlıca lavabonun önüne getirdi.

Elini yavaşça belimden çekti, dengemi kaybedecek gibi olduğum çok kısa bir an oldu ama düşmeme izin vermeden hızla arkamda durdu. Sırtımı ona yasladım.

“Düşmeyeceksin,” dedi.

“Düşmem,” dedim.

“Düşemezsin.” Kulağıma eğildi. “Onlara istediklerini vermeyeceksin.”

Başımı salladım, içimi kaynatan tuhaf bir sıcaklık vardı. “Mücadelem bunun içindi.”

“Mücadelen harikaydı,” diyen tok sesi doldurdu kulağımı. “Hem çok cesur hem de çok asil bir kızsın.”

“Kurter...” Aynadaki kesişen gözlerimize bakarken ciddi bir sesle fısıldadım ismini. “Aklımın içinde deliren tarafı bilmiyorsun.”

“Seni aklının içindeki deliren taraftan kurtaracağım.” Eli güven verircesine değdi omzuma. “Söz.”

Sen... *Sen nasıl bir adamsın?*

“Yıka ellerini,” deyip suyu açtı. Başım döner de dengemi kaybederim diye sol elini beni sağlama almak için lavabonun kenarına yaslamıştı. Ben ellerimi yıkarken o da elini ıslatıp yüzümdeki ve boynumdaki kan izlerini sildi.

Ellerimi yıkamayı bitirdiğimde musluğu kapatıp bedenimi çevirerek yüzümü ona döndüm, sırtımı lavabonun mermerine yasladım ve düşmemek için ellerimi arkaya doğru uzatıp lavabonun kenarlarına

tutundum. O da o sırada cebindeki bir paketi açıp içinden büyükçe bir gazlı sargı bezi çıkardı ve önümde diz çöküp bezi, yaralı bacağıma kanamayı yavaşlatacak şekilde sıkıca bağladı. *Yaramı sarıyordu.*

“Daha iyi misin, Doktor?”

“Evet.” Onunla göz göze gelmek için başımı başka tarafa çevirdim. “Yaramı sardığın için teşekkür...” Nefesimin boğazıma dizildiğini hissediyordum. “Teşekkür ederim.”

İşi bittiğinde tekrar ayağa kalkıp aramızdaki boy farkından dolayı yüzünü bana doğru eğdi. Bu hareketi karşısında ona bakmak zorunda kaldım.

“Ödeştik, Doktor.”

Onun tebessümüne karşılık benim de yüzümde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. “Sen yine de dengeleri değiştirmek için yeni bir yara alma ya da mevcut yaralarındaki dikişleri patlatma.”

“Söz veremem.”

Hafifçe, hatta benim bile hissedemeyeceğim kadar hafifçe güldüm ama gülmek bana tuhaf hissettiriyordu o an. Koca bir günahı ellerimle örtmeye çalışmak gibiydi. Bir şey söylemek istedim ama aklımla kalbim arasındaki gelgitlerim yüzünden konuşamadım. İçim çok doluydu ve sanki... Kabullenemediğim kaç gerçek varsa onun gözlerinden bana bakıyordu.

“Senden bir şey isteyebilir miyim?” dedim sessizliğe dayanamayarak.

Başını olumlu anlamda salladı. “Ne istersen.”

Tereddüt ettiğimi düşünmesin diye başımı dikleştirdim ve oldukça ciddi bir sesle söze girdim. “Bu olanları şimdilik babamın bilmesini istemiyorum.” Sözlerimin ağırlığı omzuna çoktüğünde ciddi sesim bir anda fısıltı hâlini aldı. “Sen… Ona hiçbir şey söylemesen olur mu?”

Kaşları çatıldı. “Baban bir general,” derken gözlerinden, sözlerimi anlamlandıramayan bir ifade geçti. “Bilmesini neden istemiyorsun?”

***Anlayamazsın*. Kasvetli bir soluk düştü dudağımdan. “Çünkü ona benzediğimi düşünmesini istemiyorum.”**

“Ona benzemek sana gurur vermeli.”

“Bir doktor için geçerli değil bu.” Kaşlarım çatıldı. “Babamın içimde bir canavar yattığını bilmesini istemiyorum.”

Tam cevap vermek için dudaklarını kıpırdatacaktı ki telefon sesi doldurdu aramızı. Cebinden telefonu çıkarıp aramayı hemen yanıtlarken “Yüzbaşım...” diyen ciddi bir ses duyuldu telefondan. Arkadaki uğultulara rağmen konuşan kişinin sesindeki endişe ve öfke hissedilebiliyordu. “Hemen buraya gelmeniz gerekiyor.”

Lafı hiç uzatmadan, “Tamam,” dedi ve kapattı telefonu. Ardından bakışları tekrar bana döndü. “Sen burada kal. Dışarısı yangın yeri.”

“Hayır,” dedim ama yanımdan öyle hızlı ayrılmıştı ki cevabımı duymadı. Yapmamam gerekiyordu belki ama kendimi zorlayıp peşinden ilerlemeye başladım. Bu iş bir inattan çok kendimi aklama isteğiydi.

Dışarıdaki o manzarayı görecek ve bu gece cinayet işleyen tek kişinin ben olmadığını bilecektim. O zaman bu işin normalini gözlerimle görürdüm ve işte o zaman omuzlarımda hissettiğim bu ağır yük belki biraz hafiflerdi.

Bacağımdaki yaraya rağmen yüksek bir hızla yürümeye başladım. Ağrım eskisi gibi şiddetli değildi o yüzden daha rahat yürüyordum. Kurter çoktan çıkmıştı, öyle hızlı ve öfkeli bir şekilde koridorun çıkış kapısına doğru ilerliyordu ki ardından gelen beni bile fark etmemişti. Bense saniyeler sonra onun peşinden dışarıya uzanan çıkış kapısından adımımı atmıştım ve dışarı adımımı attığım ilk an, cehennemdeyim sandım. Yerde bir sürü ölü beden... Kan kokusu... Barut kokusu... Ceset kokusu... Ve bütün bunlara inat kopan fırtına, yağan yağmur.

Ama hepsinden beteri, yağmurda dağılmasına rağmen silinmemiş bir not. Duvara kanla yazılmış bir not...

Herkes buz kesmişti.

Biri hariç.

Kurter Alacakan.

Kurter duvardaki yazıyı okuduktan sonra bir sigara çıkardı, ucunu çakmakla ateşledi ve yaktı. Sigaradan içine derin bir nefes çekti, dumanı saniyeler sonunda ancak dudaklarından boşaldı ve tam o an yüzünde öyle bir gülümseme belirdi ki irkildiğimi hissettim. Korkunç bir şekilde güldü karşısındaki manzaraya.

Sonra sigara yağmura dayanamadı, söndü. Ama kanla yazılmış bu not, bir cehennem ateşi gibi orada durmaya devam etti:

'SEN BİZİM CANIMIZI YAKTIN, BİZ DE SENİN CANINI ALACAĞIZ, ALACAKAN.'

❄

6. BÖLÜM

'Sana ateşin içinde nasıl yanmadan duracağını öğreteceğim.'

❄

6 | HERKESTEN SAKLADIĞIN YÜZÜN

Bir cehennemin içine düştüğünde, ateş sana değene dek yandığını fark etmezdin.

Gerçeğin bu olduğunu düşünürdüm. Herkesin mesuliyetinin kendi ateşinden ibaret olduğunu. Fakat ilk defa başkasına değen ateş beni de yakıyordu. Kurter'e gelen bu korkunç ölüm tehdidi... Beni ve etraftaki diğer herkesi kanlı canlı bir ateşin ortasına sürüklemişti. Kimse konuşmuyordu, kimseden ses çıkmıyordu. Askerlerin üstünde ölüm gibi bir sessizlik vardı.

Sanki bir kâbustan uyanmak istercesine gözlerimi kapatıp geri açtım. Kirpik uçlarıma kadar bir ağırlık hissediyordum üstümde. Gözlerimin önündeki sahne sadece bir kâbusa ait değildi, korkunç bir savaşın tecelli edeceği intikamın başlangıcıydı. Etraftaki suskunluğun sebebi de buydu, intikama giden bir yolun kandan temelleri atılıyordu.

Fırtınadan kalan kasvetin uğultuları tırmalarken kulağımı, askeriyedeki lambaların duvarı aydınlattığı kadarıyla seçilebilen kanla yazılmış o cümleye baktım. O sırada ben dâhil herkes, çavuşundan generaline kadar herkes, karanlık gözlerle bu kanlı nota bakıyordu. Herkesin yüzünde donuk bir ifade vardı, kimse konuşmuyordu.

Gülen tek kişi Kurter'di.

Ölüm tehdidine bakıp da gülen tek kişi.

"Bu yazı kanla yazılmış," diyen bir ses duyuldu.

Herkes buz kesti bu cümleden sonra. Teröristler tarafından kanla yazılmış bir ölüm tehdidi... Savaş sebebiydi. Bu, bir savaşın atılan ilk fitiliydi. Bugün, her şeyin mahvolduğu işte o geceydi.

"Yüzbaşı'm." Sessizliği bir fısıltıyla bölen kalın bir asker sesiydi. "Bu..." Uygun kelimeyi arar gibi durdu. Küfretmek istiyor ama ağzına gelen hakaretleri bastırıyordu. "Adi şerefsizlik," dedi sonra, doğru ifadenin bundan daha ağır bir kelime olduğunu düşünse de bununla yetindi. "Bu soysuz, arsız şerefsizliğin karşılığında onlara bir cevap vermemiz gerekiyor."

"Vereceğiz," dedi Kurter. Sesi boğazdan gelen öyle korkunç bir tonda çıkmıştı ki irkildiğimi hissettim. Gözlerini duvarın üstünden çekmezken notu bir kez daha okudu: Sen bizim canımızı yaktın, biz de senin canını alacağız, Alacakan. "Başını alırsınız," dedi ağzının içinde, kısık bir sesle.

Gözlerinde intikam ateşi parlıyordu. Şakaklarından aşağı doğru kayan yağmur damlaları yüzünü ıslatırken bir gök gürültüsünün şiddeti sarstı etrafı. "Bu kopan fırtına benim kalbimdeki kıyametten daha büyük değil." İntikam yemini gibiydi sesinin tonu. Bu sözlerden sonra tekrar başını dikleştirdi, ardından yavaşça yere eğildi. Yerdeki kanlı toprağı avuçladı ve ölüm gibi soğuk bir sesle devam etti. "Doğan güneşe de batan aya da yemin ederim ki bu savaşta ölmüş hiç kimsenin kanını yerde bırakmayacağım."

Başka bir şey söylemedi ve adımını attığı yeri sarsan bir öfkeyle arkasına bakmadan gitti.

Elinde bir avuç kan dolu toprakla.

Bazı günahlar vardır, asla kapanmaz. Bazı geceler vardır, güneş doğsa da aydınlığa çıkmaz. Eğer ateşin içine girdiysen artık seni hiçbir şey kurtaramaz.

Ben bu gece, ruhuma bulaşan o kan lekesini hiçbir şafağın temizleyemeyeceğini, Kurter'in gözlerindeki o cehennemi gördüğüm an anladım. Çünkü o kan, o ele bir kere değdi mi insan bir daha asla aynı kişi olarak kalmaz.

Yağmur damlaları, saçlarımdan süzülüp yüzümdeki o kimsenin görmediği ama benim hissettiğim kan izlerine değiyordu sanki. Bir adım attım. Bir adım daha. Adımlarım güçlüydü ama attığım her adımda kendi içimde kayboluyordum. Kazanmıştım ama galibiyet hissi yoktu içimde. Birini öldürmüş olmak… Gözünü bile kırpmadan, tek kurşunla birini öldürmüş olmak. Daha da kötüsü… Bundan zerre kadar pişmanlık duymamak.

Ve o pislik yüzünden mesleğimi kaybedecek olmak.

Tek pişmanlığım, bu cinayetin Kurter'in silahıyla işlemiş olmaktı. Onun gibi şerefli bir askerin silahı benim ellerimdeyken onun silahını Eiza gibi bir pisliğin kanıyla kirletmek isteyeceğim son şey bile değildi.

Yüzüme yapışan ıslak saç tutamlarını geriye attım ve yürümeye devam ettim. Nereye gittiğimi, ayaklarımın beni hangi cehenneme sürüklediğini bilmiyordum. Sadece gitmek, uzaklaşmak, bu kan ve barut kokan havadan kurtulmak istiyordum.

Zihnim çok fazla şey düşünmekten hissizleşmişti. Ama tek bildiğim, asla pişman hissetmediğimdi. Yine olsa, yine gelse o silah elime ama bu sefer Kurter'in silahı olmasa… O tetiği bir kez daha hiç düşünmeden çekerdim. Ama Kurter'in silahıyla değil. Eğer cinayet araştırıldığında balistik raporu istenirse cinayeti Kurter'in silahıyla işlediğim ortaya çıkacaktı ve Kurter'in başını yakacaktım. Bu olsun istemiyordum. Kendi öfke kontrolsüzlüğümün bedelini o ödesin istemiyordum.

Aklımda bu düşüncelerle yağmurun altında yürümeye devam ederken aniden sert bir bedene çarparak durdum.

Onun kokusu.

"Doktor?"

Onun sesi.

Ona çarpmak bir duvara çarpmak gibiydi. Sarsıldım ama düşmeme izin vermeyen o demir gibi parmaklar kolumu kavrayıp beni kendine çekti.

Başımı kaldırdığımda, yağmurun ıslattığı kirpiklerimin arasından gecenin karanlığından bile daha koyu bakan o yeşil hareleri gördüm.

Kurter Alacakan.

O kanlı toprağı avuçlamış, intikam yeminini etmiş ve gitmişti. Gitmiş sanmıştım ama… *Karşımdaydı*.

Boynundaki damarlar belirgin, yüzü ise kaskatıydı. Bana bakan gözleri sakinliğini korumaya çalışıyor olsa da cehennem gibi bir öfke vardı üstünde. Dakikalar önce, duvarda kanlı bir ölüm tehdidi almasına rağmen dimdik duruyordu. *Nasıl yapıyorsun?* diye sormak istedim ona. *Nasıl dayanıyorsun?*

"Sen…" Başımı kaldırıp yüzüme daha dikkatli baktım. "Gitmemiş miydin, Kurter?"

"Senin için kaldım," dedi ciddi bir sesle, ardından aynı ciddiyetle etrafı izledi. Yağmur şiddetlenmiş, bahçede bizden başka kimse kalmamıştı. "Seni burada tek bırakamazdım."

Cevap vermedim. Teşekkür etmek istedim ama hiçbir şey söyleyemedim.

"Sen nereye gidiyordun?"

Sorusu, aklımdaki düşünceleri dağıttı. "Bilmiyorum," dedim, net çıkan sesimle. "Yürümek istedim sadece biraz."

"Yağmurun altında mı?"

"Evet, yağmurun altında." Başka tarafa çevirdim başımı. Ama ne tarafa çevirirsem çevireyim her yerde kurşun izleri ve savaş görüntüsü

vardı. "Bu gece bir an önce bitsin istiyorum. Gözlerimi kapattığımda her şey silinsin istiyorum. Her şeyi yeniden unutmak istiyorum."

'Unutmak' kelimesini duyduğu an yüzündeki ifade değişti, kaşları çatılmıştı.

"Doktor…" dedi sakin kalmaya çalışarak. Çenemden yavaşça kavrayıp ona bakmamı sağladı, bakışlarımı kaçırmama izin vermedi. "Sen iyi misin?"

"Kurter…" Çenemi tutan bileğini kavradım. "Ben nefes alamıyorum."

Alamıyorum. Ben nefes alamıyorum.

"Alacaksın," dedi keskin bir kararlılıkla. Parmaklarımın ucunda hissettiğim nabzı, benimkinden çok daha güçlü atıyordu. "Korktuğun kişiye dönüşmemek ve dik duruşuna ihanet etmemek istiyorsan o nefesi alacaksın."

"Ben kendime çok kızıyorum." Gözlerimi sıkıca kapattım. Ama dışarıdakine gözümü kapatsam bile içimdeki fırtına durulmuyordu. "O hain ellerini kaldırdı, teslim oldu ama beni kışkırtmayı asla bırakmadı. Beni geçmişimden, unuttuklarımdan, ailemden vurmak için her şeyi yaptı. Bir doktor olarak onu öldüremeyeceğimden o kadar emindi ki gidebileceği son noktaya kadar ileri gitti." Gözlerimi açtığımda maviliklerimde yanan o saf bir nefreti sonuna kadar hissettim. "Öfkemi kontrol altına alamadım, kendimi durduramadım. Ben ona izin verdim, Kurter. Amacına ulaşmasına, beni kışkırtmasına izin verdim. Ben en çok bu yüzden kendime kızıyorum."

"Kendine kızacağın hiçbir şey yok, Doktor."

Göğsüm hızla inip kalkarken, ciğerlerime dolan o havayı zehir gibi bir nefesle verdim.

"Ateşin içindeyim."

"Ben o ateşin sana değmesine izin vermeyeceğim." Yüzüme yaklaştı. "Sana ateşin içinde yanmadan durmayı öğreteceğim."

Sana ateşin içinde yanmadan durmayı öğreteceğim.

***Darbe*. Darbeden beter bir cümle.**

"Ama yanmadan durmayı öğrenmen için önce küllerinden doğmayı bilmen gerek." Baş parmağı, yanağımdan süzülen yağmur damlasını sertçe sildi. Dokunuşu bir şefkatten ziyade, beni sarsıp kendime getirmeyi amaçlayan bir uyarı niyetindeydi.

"Kaldır başını, Laren. Senin baban general. Bu baş eğik duramaz." Çenemden daha sıkı tutup yüzüne bakmamı sağladı. "Şimdi içeri gireceğiz ve sen de orada bir dağ gibi duracaksın. Tek bir kez tereddüt etsen bile onlar şüpheye düşüp o kanın kokusunu alırlar. Senin dik durmaktan başka şansın yok."

Onlar şüpheye düşerler… Öfkeyle ve içime doğan bu hisle bağırmak istedim. Çünkü gerçeğin bütün suretiyle farkındaydım artık. Ekip gelmişti. Olay Yeri İnceleme ekibi gelmişti ve bu da demek oluyordu ki işler çığrından çıkarak büyüyecekti. Eiza'nın katilinin ben olduğumu onlara söylemem gerekiyordu.

Gözlerimi kapattım. Tüm dünyaya meydan okuyacak güç de vardı içimde, olduğum yere çöküp saatlerce burada, yağmurun altında kalacak tükenmişlik de. Ama gücüm, tükenmişliğime çok daha baskındı. Ateşin içinde yanmadan durmayı küllerimden doğarak öğrenmiştim ve o küller şimdi tekrar ateşe dönüşmeyi bekliyordu.

Derin bir nefes aldım. Ciğerlerime dolan hava hâlâ soğuktu ama artık beni üşütmüyordu. "Gidelim," dedim, sesim az önceki fısıltı hâlinden sıyrılmış, yerine fırtınanın sesini bile bastıran bir hâl almıştı.

Kurter, çenemde duran elini yavaşça benden çekti ve yüzüme eğilmek için eğildiği duruşunu bir anda değiştirdi. "Gidelim, Doktor."

Yan yana, sessizce ilerledik askeriyeye doğru. Birkaç dakika içinde o kapının önüne gelmiştik. Sığınağın ağır demir kapısı, ağır bir ses bırakarak açıldığında içeriden yüzüme çarpan hava sadece soğuk değil, aynı zamanda metalikti. Kan kokusu. Ölümün o genzi yakan, insanı nefessiz bırakan, demir tadındaki kokusu…

"Dik dur," dedi Kurter, sadece benim duyabileceğim kadar kısık ama kulaklarımda yankılanacak kadar keskin çıkan sesiyle. "Sakın yere bakma."

Başımı dikleştirdim.

İçerisi, dışarıdaki fırtınayı aratmayacak seviyedeydi. Olay Yeri İnceleme ekipleri, beyaz tulumları içinde hayaletler gibi dolaşıyor, fotoğraf makinelerinin patlayan flaşları sığınağın karanlık köşelerini anlık olarak aydınlatıp tekrar karanlığa bırakıyordu ve her flaş patlamasında, yerdeki kan gölünün kırmızısı gözüme bir bıçak gibi saplanıyordu.

"Komutanım!" Bir astsubay, bizi görür görmez elindeki dosyayla yanımıza koştu. Yüz ifadesi ciddiydi. "Bölgeyi kordon altına aldık. Maktulün üzerinden çıkanlar da kayıt altına alındı."

Kurter, sadece kısa bir baş hareketiyle onayladı. "Dosyayı takip etmeyi bırakmayın. Bir sorun olursa gelip ilk bana bildirin."

"Emredersiniz Komutanım!"

Subay, yanımızdan hızla uzaklaştığında Kurter'in bakışları odanın ortasında, siyah bir ceset torbasının başında duran ve hararetli bir şekilde tartışan olay yeri inceleme uzmanına kaydı ve tereddüt etmeden oraya doğru yürümeye başladı.

Cesedin başındaki uzman, elindeki neşteri metal tepsiye bırakıp doğruldu ve Kurter'in karşısında durdu. "Komutanım…" dedi boy hizasına yetişmek için başını kaldırıp Kurter'e bakarken. Kurter de başını eğip ona baktı.

"Maktul, KBS üyesi Eiza Karks. Alnının ortasından tek kurşunla etkisiz hâle getirilmiş. Ancak…" Adam duraksadı, gözleri, söyleyeceklerine inanamıyormuş gibi bir ifadeyle etrafta gezindi. Sonra tekrar Kurter'e döndü ve devam etti. "Atış mesafesi yakın ama fazlasıyla profesyonel. Panikle ateşlenmiş gibi durmuyor. Tam alnının çatından, milimetrik bir isabetle vurulmuş."

Milimetrik bir isabetle vurulmuş. Bu cümleyi duyduktan sonra şuh kahkahalarla gülmek istedim ama yapamadım. Henüz o kadar delirmemiştim.

Başımı iki yana sallayarak yüzümü, sağ elimin içine aldım ve gözlerimi kapattım. Ben, diye bağırmak istiyordum onlara. Ben yaptım.

"Bu atışı kimin yaptığını ya da yapabileceğini rapora işlememiz gerekiyor," diye devam etti olay yeri inceleme uzmanı.

Herkes susmuştu. Bakışlar sadece Kurter'in üstündeydi ve onun iki dudağı arasında çıkacak tek bir isim lazımdı onlara: Laren Karalev.

Kurter'i böyle bir yükün altında bırakmak istemiyordum. Bir adım öne attım. Mesleğimi kaybetme pahasına onlara kendi adımı verecektim. Zira eğer gerçeği gizlersem, cinayeti soruşturup katili -yani beni- ortaya çıkartırlardı ve o zaman içine gireceğim cehennemden beni hiç kimse kurtaramazdı.

"Sizce bu kadar profesyonel bir cinayeti kim işlemiş olabilir, Komutanım?"

Gerçek, şimdi Kurter'in iki dudağı arasındaydı.

Bir adım daha öne atıp onların karşısında duracaktım ki Kurter buna izin vermeden önüme geçti ve, "Ben yaptım," dedi tenimi ürperten bir sesle. Sesindeki o tereddütsüz ciddiyet, fırtınadan daha sarsıcıydı. "*Eiza Karks'ı ben öldürdüm*."

Buz kestim.

Beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Sığınağın içinde derin bir sessizlik olmuştu ama benim içimde kıyamet kopuyordu.

Yaptı. Gerçekten bunu yaptı.

Benim için.

Bedeni, önümde duruyordu. Aramızda sadece bir adım mesafe vardı ama o bir adımla beni cehennemden çıkarıp, kendisi girmişti ateşe.

Bu basit bir yalan değildi. Bu, bir askerin siciline, onuruna, yıllarına süreceği bir lekeydi ve o, bunu sanki üzerine toz konmuş gibi umursamadan yapıyordu.

Ezildim.

Onun bu yıkılmaz duruşu karşısında, ruhumun bin parçaya bölünüp yerle bir olduğunu hissettim. Ağırdı. Birinin senin için kendini feda etmesi, o tetiği çekmekten çok daha ağırdı.

"Siz…" dedi uzman dehşet içinde. Ne diyeceğini o bile bilemiyordu.

"Evet," dedi tekrar. Sesi o kadar net, o kadar kendinden emindi ki… Bir anlığına ben bile şüphe ettim kendimden. Sanki o tetiği gerçekten o çekmiş, o barut kokusu benim değil, onun ellerine sinmiş gibiydi. "Ben yaptım."

Ayaklarımın altındaki zemin kayıyor gibiydi, düşecekmişim gibi bir his tüm bedenimi sardı ama düşmedim. Düşemezdim. O benim için böyle bir yalanı bir dağ gibi sırtlanmışken benim yıkılmaya hakkım yoktu.

Tırnaklarımı avuç içime batırdım. Acı, beni ayakta tutsun, gerçeğe tutundursun diye etimi delercesine sıktım ellerimi.

Dilim damağım kurumuş, sanki boğazıma görünmez bir el yapışmıştı. Onun o yıkılmaz duruşu, o tavizsiz sesi beni olduğum yere kilitlemişti. Beni korumak için kendini feda edişini, dehşet verici bir hayranlık ve kahredici bir suçlulukla izledim.

O ise bana bakmadı. Tek bir saniye bile başını çevirip bana bakmadı ama o an hissettim: Önümde etten bir duvar örmüştü. Beni saklıyordu. Günahımı, katilliğimi, o anlık cinnetimi saklıyordu.

Bu, sadece beni kurtarmak değildi. Bu, onun kendi hayatını benimkinin önüne siper edişiydi.

Sığınaktaki bu yoğun sessizliği uzmanın sesi bozdu. "Komutanım, siz daha iyisini bilirsiniz tabii fakat Eiza Karks, kırmızı listeye alınmış bir teröristti. İstihbarat için sağ ele geçirilmesi gerekiyordu." Derin bir nefes verdi ve kaygılı bir sesle devam etti. "Onu neden öldürdünüz?"

Kurter'in gözleri bana çevrildi. "Doktor Hanım için."

Uzmanın ve sığınaktaki diğer herkesin de gözlerine aynı anda bana çevrildiğinde nefesimi tutuyor ama hâlâ dik duruyordum.

"Koridordaydım ve sığınaktan gelen çığlıkları duydum." Gözlerini uzmanın gözlerine dikerek anlatmaya başladı. Bakışlarında öyle bir karanlık vardı ki karşıdaki adamın yutkunuşunu görebiliyordum. "İçeri girdiğimde terörist, Doktor Hanım'ın üzerindeydi. Boğuşuyorlardı." Sesi sertleşti, her kelime bir mermi gibi ağzından dökülüyordu. "Terörist, Laren Karalev'i öldürmek üzereydi."

Ben artık ne hissedeceğimi bilmiyordum. Dürüstlüğü hayatının merkezine koymuş bir adam, benim için hayatında ilk kez yalan söylüyordu.

"Düşünecek vaktim yoktu. Tereddüt etseydim, Laren Karalev ölecekti. Seçim yapmak zor olmadı." Gözlerini, o koyu yeşil harelere yerleşmiş delici bir ifadeyle bana çevirdi. "Hayatımı kurtaran doktoru yaşatmayı seçtim."

Eiza'nın teslim olduğu bilgisini gizlemiş ve beni öldürmek üzere olduğu yalanını eklemişti. Mesleğine ihanet ediyordu. *Benim için.*

Uzman, başını kaldırıp sığınağın karanlık duvarlarını ve köşeleri inceledi. Ciddi bir sesle, "Kurter Komutanım," dedi, bir yandan da

elindeki dosya detaylarını inceliyordu. "Raporu detaylandırmam için görüntü kayıtlarına ihtiyacım vardı ancak sistem kaydı istediğimde kesin bir dille sığınağın giriş ve çıkışlarını gören herhangi bir kamera kaydı olmadığı söylendi bana. Aynı şekilde içeride de kör noktalar var ve cihazlarımız ağ bağlantısı kuramıyor. Sığınakta güçlü sinyal kesiciler mevcut."

Kurter, sakin bir şekilde başını salladı. "Kayıt yok," dedi keskin bir sesle. Bakışları, yerdeki izlerde dolaştı. "Burası, askeriyenin sistemde 'Kırmızı Liste'ye aldığı ve konuşmamakta direnen teröristlerin konuşturulduğu yerdir," dedi. Sesi, bir itiraftan çok bir tehdit gibiydi. "Burada yapılanların, uygulanan yöntemlerin kayda alınması yasaktır. O yüzden bu bölgede, içeride ve dışarıda kamera sistemi kullanmıyoruz. Sinyal kesiciler de burada konuşulanların kayda alınmasını engellemek için var."

Uzman yüzüne düşen gölgeyle başını salladı. Kurter'in neyden bahsettiğini, o yöntemlerin ne olduğunu anlamıştı.

"Anlıyorum. Ancak bunlar…" dedi tereddütle. "Etrafta hiç kamera olmaması güvenlik zafiyeti oluşturmaz mı?"

"Burada onlara yapılanların kayıt altına alınması, devlet için daha büyük bir zafiyet oluşturur," dedi Kurter. Bu cevabın tartışmaya kapalı olduğunu net bir şekilde vurgulamıştı sesi.

"Anlıyorum. Askeri istihbaratın işine karışmak bizim haddimiz değil." Uzman, başını dosyaya doğru eğdi. "Fakat Eiza Karks'ın bu kadar yüksek güvenlikli bir bölgeye nasıl girebildiğini çözmemiz lazım."

"Eiza, askeriyemizde çalışan hemşirelerden birini sivil hayatta takibe almış. Onu evinde öldürüp kimliğini ve giriş kartını çaldıktan sonra hemşire kılığına girerek nizamiyeye yaklaşmış."

Bu cümlelerden sonra sığınakta bir sessizlik oldu. Eiza denen o alçak mahlukatın ölmesine kimse üzülmüyordu.

Ciddi bir sesle devam etti. "Bizim amacımız başından beri o teröristleri ‘çember taktiğiyle' içeri alıp sıkıştırmaktı. Bu gece, bilhassa benim geldiğim andan itibaren teröristlerin saldırı amacıyla harekete geçeceğini bildiğimiz için sistemde bilerek sahte bir açık verdik. O yemi yuttular. İçeri girdikleri an kapıları kapattık ve hepsi şu an elimizde esir düşmüş durumda."

Şaşkınlığımı gizlemek için başımı hafifçe yana çevirdim. Eiza'yı onun öldürdüğü dışında verdiği bütün bilgiler doğruydu ve eksik kalan parçaları tablonun bütününü ortaya çıkartarak tamamlıyordu. Fakat onunla ayrıldığımız çok kısa bir boşlukta, ne ara bütün bu bilgilerin hepsine en ince ayrıntısına kadar bu kadar detaylı şekilde erişmişti? Onun gücü artık beni korkutuyordu.

"Fakat tabii ki bunun bir bedeli oldu," diye devam etti Kurter, bakışları bana kayarken. "Çatışma başladığında Doktor Hanım'ı korumak için bu sığınağa bıraktım. Sığınağın kapıları zırhlıdır. Dışarıdan hiçbir özel güçle, patlayıcıyla veya silahla açılamayacak kadar güçlüdür."

Uzman tekrar araya girdi. "Öyleyse terörist içeri nasıl girdi? Kapı zorlanmamış."

"Ben açtım," diyerek girdim söze.

Sesim, sığınağın metal duvarlarında yankılandı. Kurter yavaşça bana döndü ama bakışlarımdaki kararlılığı görünce araya girmesi çünkü bu kısmı benim anlatmam sorgu açısından daha doğruydu.

"O terörist kapının ardındayken bir asker kılığında, Yaralıyım, yardım edin, ölüyorum diye bağırdı." Sesim netti. Titremiyordu. Belki de bu koca kurgunun içindeki tek doğru cümle buydu ve ben o cümleye tutunmuştum. "Teyit için kimlik bilgisi istedim. Nasıl yapmış, o asker kimliğine ve o isme nasıl ulaşmış bilmiyorum. Ama askeriye ait bir askerin doğru kimlik bilgilerini verdi ve beni kapıyı ona açmaya mahkum bıraktı." Gözlerimi uzmanın gözlerine diktim. Yalan söylerkenki sesimin bu kadar pürüzsüz çıkması beni dehşet içinde

bırakıyordu ama yüz ifadem buz gibiydi. İçimdeki o masum kız ölmüş, yerine kusursuz bir yalancı doğmuştu.

"Yaptığım size yanlış gelebilir ama kapının ardındaki kişi gerçekten can çekişen bir asker olabilirdi. Ve ben bir doktorum. Mesleki yeminimi çiğneyemem."

Oysa ben o yemini, o alçağı öldürdüğüm an çiğnedim…

"Kapıyı açmak zorundaydım. Ama kilidi çevirmemle üzerime saldırması bir oldu." Başımı başka tarafa çevirdim ve yüzüme üzgün bir ifade yerleştirdim. "Sonrası malumunuz."

Uzman, yüzümdeki o mağrur ifadeye baktı. Bir doktorun vicdanını sorgulayamazdı, bunu kendi de biliyordu.

"Bu konuyu daha fazla üstelemeyin," diye araya girdi Kurter, sesindeki korumacı tonu yükselterek. Bir adım atıp benimle uzmanın arasına girdi. "Doktor Hanım kendini iyi hissetmiyor. Olayın travmasını tazelemeye gerek yok."

"Anlıyorum, elbette," dedi uzman, sesini yumuşatarak. "Her mesleğin bir gerekliliği, bir yemini vardır. Doktor Hanım da kendi mesleğinin gerektirdiğini yapmış. Üstelemeyeceğim."

Kendimi derin bir nefes almaya zorlarken, Kurter'in omzunun üzerinden bana kısa, onaylayan bir bakış attığını gördüm. O bakışta, aferin diyen sessiz bir takdir vardı.

Artık sadece onun doktoru değildim. Suç ortağıydım.

"Nefsi müdafaa sınırlarını aşan bir durum yok," dedi Kurter, konuyu tartışmaya kapatan o kesin tonuyla. "Kendini savunmaya çalışan bir doktoru, gözü dönmüş bir teröristin elinden kurtardım. Olay bundan ibaret. Savcıya, otopsiye, balistik incelemeye gerek yok. Dosyayı kapatabilirsiniz."

Uzman, Kurter'in gözlerindeki o tavizsiz karanlığı gördü. Bir asker için emir, demiri keserdi. Ve Kurter Alacakan, bir olay hakkında böyle oldu diyorsa, o olay öyle olmuş demekti.

Kurter'in korkunç bir yetki gücü vardı ve bu gücü de sonuna kadar kullanıyordu.

"Anlaşıldı Komutanım. Tutanaklara bu şekilde geçiyorum: Tehdit unsuru Eiza Karks, Yüzbaşı Kurter Alacakan tarafından, doktor Laren Karalev'i kurtarmak amacıyla ve nefsi müdafaa sınırları içinde etkisiz hâle getirilmiştir," dedi uzman, başını önündeki dosyaya doğru eğerek.

Yüzbaşı Kurter Alacakan tarafından, Doktor Laren Karalev'i kurtarmak amacıyla… Bu cümle, benim kalbime saplanan ikinci kurşundu. Birincisi, suçumu üstlendiği andı.

"Dosyanın kapatılması için gerekli bazı prosedürleri uyguladıktan sonra kapatılması için gerekli talimatları vereceğim, Komutanım."

Kurter, uzmanın yüzüne bakarken başını hafifçe, sadece bir askerî onay verecek kadar eğdi. Yüzünde ne bir pişmanlık ne de bir tereddüt vardı. Sanki dünyanın en doğal şeyini yapmış, gerçekten o tetiği o çekmiş gibiydi.

"Maktulden çıkan mermi çekirdeği, kafatasını delip arkadaki duvara saplanmış." Uzman, önündeki dosyaya bir şeyler yazıp bakışlarını tekrar Kurter'e çevirdi. "Prosedür gereği balistik inceleme yapılması ve çekirdeğin hangi silahtan çıktığının rapora işlenmesi gerekiyor."

Kurter, elini beline atarken tereddüt bile etmedi. "Silah benim beylik tabancam." Soğukkanlı bir hareketle silahını kılıfından çıkardı, şarjörünü tek hamlede ayırdı ve namluyu boşaltarak silahı kabzasından tutup adama uzattı. Hareketi o kadar net, o kadar kendinden emindi ki, odadaki herkes gerildi.

"Balistiğe gönderin," dedi keskin bir sesle ve gözlerini uzmanın gözlerine dikerek devam etti. "Rapor benim silahımla eşleşecek."

Uzman, dikkatli bir şekilde ona uzatılan kabzayı aldı. "Bir durum daha var, Komutanım…" diye devam etti. "Prosedür gereği atış artığı tespiti için her iki taraftan da el svabı almamız gerekiyor. Barut izinin yoğunluğu ve dağılımı, atışın sizin tarafınızdan yapıldığını fiziksel olarak kanıtlamamız için dosyaya eklenmeli."

Svap örneği… Kalbimde hissettiğim ağır baskıyla gözlerimi kapattım. Eğer o bant benim elime değerse benim için bir son olurdu bu. Silahı ateş ettiğim an parmak boğumlarıma, tırnak aralarıma sinmiş olan o yoğun barut izini anında tespit ederdi. Yetmezmiş gibi Kurter'in yalanı ortaya çıkarır ve benim katil olduğum belgelenirdi.

Tabii eğer Kurter, o cinayetten hemen sonra ellerimi bana yıkatmamış ve barut izlerini ellerimden temizlememiş olmasaydı…

Kurter'in duruşu hâlâ buz gibiydi. Soğuk gözlerle adamın elindeki svap kitine baktı. Yüzünde en ufak bir endişe kırıntısı yoktu. "Gerek yok," dedi, sesi keskin bir bıçak gibi aradaki o resmiyeti keserken. "Doktor Hanım, olayın şokundaydı. Yüzünde çizikler ve kan lekeleri vardı, titriyordu. Sakinleşmesi için ona elini yüzünü yıkatmak zorunda kaldım. Svap alsanız da sonuç çıkmayacak." diyerek bu incelemeyi de kesin bir şekilde engelledi.

Kurter'in beni, ona cinayeti işlediğimi söyledikten hemen sonra lavaboya götürüşü, ellerimi suyun altına sokup dakikalarca ovalayarak yıkaması… Hepsi bir film şeridi gibi gözümün önünden geçtiğinde, fark ettiğim gerçekle nefesimin zehir gibi boğazıma değdiğini hissettim. Ellerimi, yüzümü kendi yıkamış ve ellerimin köşelerini o temizlemişti. *Barut izini ellerimden temizlemek için.*

Korkunç bir zekası vardı. Kriz anında bile her detayı, en ince ayrıntısına kadar hesaplanmıştı.

Ama kalbimi ateşe vermişim gibi hissettiren bir gerçek vardı… *Kurter Alacakan bu cinayeti üzerine almayı, ona gerçeği söylediğim ilk andan beri planlamıştı.*

Uzman, onun bu cevabından sonra duraksadı. "Savcılık dosyası için…"

"Ortada bir savcılık dosyası yok," diyerek kesti sözünü ve bir adım öne çıkarak adamın üzerindeki gölgesini büyüttü. "Burada faili meçhul bir cinayet işlenmedi, karanlıkta saklanan bir katil aramıyoruz. Fail benim. Silah benim. Ceset de devlete silah doğrultmuş bir terörist." Gözlerini uzmanın gözlerine dikti. O bakışlarda öyle bir sertlik ve ciddiyet vardı ki, odadaki havayı bile ağırlaştırdı. "Ben, Yüzbaşı Kurter Alacakan olarak beyan ediyorum. Şahsı etkisiz hâle ben getirdim."

Uzman, elindeki svap kitini tutan parmakları gevşedi. Karşısındakinin kim olduğunu biliyor ve onunla anlaşmazlık yaşamaktan çekiniyordu. Zira karşısındaki adam, sınır ötesinde tek başına tim yöneten, genelkurmayın bile saygı duyduğu bir askerdi. Onun sözünü sorgulayamazdı.

"Estağfurullah Komutanım," dedi uzman, bir adım geri çekilerek. "Sizin beyanınız bizim için emirdir. Haddimi aşmak istemedim."

Bu cümle, benim için bir idam sehpasının devrilmeyişiydi. Mesleğime özgürce devam etme anahtarımdı. Kurter'in rütbesi, benim hayatımın kurtuluşu olmuştu.

"Madem olayı bizzat üstleniyorsunuz ve maktul bir terör örgütü üyesi… O hâlde askeri tutanak yeterlidir. Ekstra bir adli incelemeye gerek görmüyorum." Dosyasını kapattı, kalemini cebine taktı ve silahın kabzasını Kurter'e geri uzattı. "Tutanaklara ifadenizi esas alarak geçiyorum, Komutanım. Olay; sizin, Doktor Hanım'ı korumak için teröristi etkisiz hâle getirilmesi olarak kapanmıştır."

Uzman, silahın kabzasını Kurter'e uzattıktan sonra bakışlarını yavaşça bana çevirdi.

O ana kadar odadaki varlığım, korkmuş bir kurban silüetinden ibaretti onun gözünde. Oysa katil bendim.

"Ben…" diye araya girdim içerideki boğucu hava ruhumu boğazlarken. "Biraz dışarı çıkabilir miyim, nefes alamıyorum."

"İyi misin?" diye sordu o üzerime kilitlenen koyu yeşil hareler. "Geleyim mi?"

"İyiyim," dedim. Oysa ölüyor gibiydim. "Sadece bir dakika, temiz hava alıp geliyorum."

Hiçbir şey söylemelerine izin vermeden koşar adım sığınağın bahçeye açılan kapısından dışarı çıktım.

Elim boğazıma gitti. Buz kesmiş tenime, buz kesmiş parmaklarımla dokundum.

Nefes alamıyordum.

Nefes… Alamıyordum. Yanıyordum. Soğuğun ortasında. Fırtına. Yalanlar… Sır… Meslek… Yemin. Geçmedi ki. Beni o kurtardı. Kurtardı… Ama beni kurtarmak için kendini ateşe attı. Ortaya çıkarsa mesleğinden atılacak.

Ölmedim. Ama yaşamıyorum. Nefes alamıyordum.

Güçlü ol.

Dik dur.

Güçlü ol. Dik dur. *Nefes al.*

Yapmak zorundasın.

Düşersen bir daha kalkamazsın.

Çevren ne kadar kalabalık olursa olsun, dik durmak zorunda olduğun her an yalnız başınasın.

Başımı çevirip gökyüzüne baktım. Dayanmak için güç ver. *Bana güç ver.*

Haini öldürürken çok güçlüydüm.

Başımı dik tutarken çok güçlüydüm.

Şimdi… O, beni ateşin içinden çıkarmak için kendini cehenneme attığından beri… Bütün direncim kırılmış gibi hissediyordum.

Hiçbir zaman yaptıklarımın arkasında durmayan biri olmadım. Hata yaptığımda da kendi yanımda sadece ben vardım, bütün yanlışlarımın içinden tek başıma çıktım. Kendimi ateşin içine atar, gerekirse gözü kapalı yanardım ama benim yüzümden ona bir şey olmasına, onun yanmasına... *Dayanamazdım*.

Boğazımda duran elim sertleşti. *Nefes al. Nefes al.*

Dayanamıyordum. Sanki parçalanıyordum. Bu fırtına beni alsın götürsün istiyordum. Bu şehre geri döndüğüm için kendimden nefret ediyordum. Onun, kendi mesleğini yalanla kirletmesine sebep olduğum için nefret ediyordum.

Sır.

Bana Eiza'yı öldürten sır.

Teşkilat.

Hayatımı kurtarırken mahveden bu… *Sır*. Ya da… *Yalan*.

***Alacakan*.**

Yalan ben, yanan sen.

Başkan: Eiza Karks'a ne yaptın?

Telefonuma gelen bildirim sesiyle buz kesmiş bakışlarımın hedefi ekranı buldu. Hırsla ve kendime itiraf edemediğim diğer bütün duygularla mesajın üstüne tıkladım.

Lau: Öldürdüm.

Onu görmesem de telefonun diğer ucunda öfkeden deliye döndüğünü biliyordum.

Başkan: Aferin sana.

Telefonu kırarcasına sıktım elimde. Bu mesaj bir tebrik değildi. Aksine, birazdan gelecek kallavi bir azarın başlangıcıydı.

Başkan: Kadını etkisiz hâle getirmen gerekiyordu, öldürmen değil!

Başkan: Cinayetin kendini korumak için gerçekleşmiş bir nefsi müdafaa mıydı yoksa hain, orduya teslim olmuş muydu?

Başkan: Bana gerçeği söyle.

Ona yalan söyleme gibi bir lüksüm yoktu zaten. Yerin altında, göğün üstünde, kamera olsun olmasın her yerde… *Başkan'dı o.* Her şeyi bulurdu.

Lau: Ellerini kaldırıp bana teslim olmuştu.

Başkan: Ve sen, sana teslim olmuş bir teröristi öldürdün, öyle mi?

Başkan: Eiza Karks istihbarat için gerekli biriydi, onun sağ bir şekilde ele geçirilmesi gerekiyordu. İşlediğin cinayetin ağır bir sonucu olacak, farkında değil misin?

Başkan: Hangi akla hizmet sana verilen görevin dışına çıkıyorsun! Teslim olmuş bir terörist istihbarat için kullanılacakken onu nasıl öldürürsün!

Başkan: En güçlülerinden olarak anılan bir gerillayı etkisiz hâle getirecek kadar gücün var ama onun istihbarat için gerekli olduğunu hesap edecek mantığın yok mu senin!

Lau: Yok.

Başkan: Ne diyorsun, Lau?

Lau. Benim karanlık adım, Lau.

Lau: Hakkımda bilmemesi gereken şeyler biliyordu.

Lau: Sınırını defalarca aştı ve kendi sonunu kendi kazdı.

Lau: Benim iki kırmızı çizgim var, Başkan.

Lau: Eğer biri benden, benim değerlim olanı almaya çalışırsa onu yaşatmam.

Lau: Eğer biri beni geçmişimden vurmaya çalışırsa onu yaşatmam.

Lau: Bunu sen de çok iyi biliyorsun.

Başkan: Öfkene yenildin. Onu etkisiz hâle getirecek gücün vardı ama gücüne ihanet ettin. Sen sadece onu öldürmedin. Sen bu gece görevine, mesleğine, ailene ama en çok da kendine ihanet ettin.

Lau: Ben kimseye ihanet etmedim.

Lau: Ben sadece o alçağa hak ettiği sonu verdim.

Başkan: Sen sadece öfkesine yenilen, geçmişini aşamamış bir kız çocuğusun, Lau.

Lau: Değilim!

Başkan: Değilim derken bile öylesin.

Başkan: Gerçeği söyle, neden öldürdün onu?

Lau: İleri gitti. Haddinden fazla ileri gitti. Benim hakkımda bilmemesi gereken şeyler biliyordu.

Başkan: Hakkında gerçeği mi öğrendi? O yüzden mi öldürdün onu?

Lau: Bu, o aşağılığı öldürme sebeplerimden sadece biri.

Lau: ‘Alacakan'ın sonu sen olacaksın.' deyişi bardağı taşıran son damlaydı.

Lau: Hak etti ki öldürdüm.

Başkan: Nasıl öldürdün peki onu? Neyle öldürdün?

Lau: Silahla.

Başkan: Sende silah yoktu.

Başkan: O hâlde kimin silahıyla öldürdün onu?

İşte kalbime bıçak gibi saplanan en acı gerçek buydu. Elimdeki silahın sahibi…

Lau: Kurter'in silahıyla.

Başkan: Ne demek Kurter'in? Sen delirdin mi!

Başkan: Onun gibi ordunun en kıymetli askeri olan bir adamın silahıyla cinayet işledin, öyle mi? Sen ne yaptığının farkında mısın! Onu da kendini de nasıl bir cehennemin içine attığının farkında mısın sen!

Lau: Farkındayım. Her şey olabilirim ama asla korkak değilim. Benim suçum bu, benim cinayetim. Bütün sorumluluğu kendim üsteleneceğim.

Lau: Yanacağım gerekirse ama asla geri adım atmam.

Başkan: Kurter Alacakan gibi bir adam senin yalnız yanmana izin verir mi sanıyorsun?

Başkan: Kurter de seninle birlikte ateşin içine atlayacak.

Lau: Kurter o ateşin içine çoktan atladı, Başkan.

Başkan: Biliyorum. Her şeyi biliyorum.

Başkan: Senin, Kurter'in hayatını kurtardığını da biliyorum; Kurter'in, senin için mesleğini feda ettiğini de biliyorum.

Başkan: Cinayeti Kurter üstlendi.

Biliyordu. Her şeyi biliyordu. Ama beni asıl ateşe atacak cümle bu değildi. Beni cehennemin içinde yakacak cümle, bundan sonra geldi.

Başkan: Belki de o hain, sana 'Kurter'in sonu olacaksın.' derken haksız değildi, Lau.

❄

7. BÖLÜM

Gerçekler önüne bir bir dizilecek,
Sen kaçacaksın.
Ama öyle bir an gelecek ki,
Kaçtığın kaç gerçek varsa,
Hepsinin altında kalacaksın.

Bu ateşin içinde yanan sen olacaksın.

Ama şimdi önünde iki şansın:
Ya yan,
Ya da yalan.

❄

7 | YA YAN YA DA YALAN

Kalbime bütün sırları gömdüm. Kalbimi mezara dönüştürdüm.

Ruhum üşüdü. Ama ben o fırtınanın ortasında dik durmayı öğrendim.

Telefonumu tekrar önlüğümün cebine attım ve bu sırrı bir yeminle dudaklarımın arasına kapatıp yuttum. Başımı dik tuttum, içeri girdim. Ama sanki o adımları atan bile ben değildim, aklımın içi deliriyordu.

İçeri girip kapıyı sessizce kapattığımda uzman ve Kurter aralarında ciddi bir konu konuşuyordu, benimse onların ne söylediklerini duymayacak kadar başım dönüyordu.

Geldiğimi fark ettiklerinde Kurter hızlı adımlarla yanıma doğru ilerlemeye başladı ve adımları tam önümde durduğunda yavaşça çenemi kavrayıp başımı yukarı kaldırdı. "İyi misin, Doktor?"

"İyiyim," dedim net bir sesle. Konuşurken gözlerinin içine bakıyordum. Yüzleşmek için. "Sadece bu kan kokusundan biraz uzaklaşmak istedim."

“Doktor Hanım,” diye araya girdi uzman. Bakışları ciddiydi ve gözlerinin hedefinde ben vardım. “Büyük bir travma atlattınız. Teröristle boğuşma sırasında ciddi bir hayati tehlike geçirmişsiniz. İfadeniz için sizi şu an zorlamayacağım, Komutanımızın beyanı olayı netleştirdi ama…” Gözlerini kısarak yüzüme baktı. “Yine de sormak zorundayım: Komutan, odaya girip müdahale edene kadar saldırganla yalnızdınız. O sırada herhangi bir…” Duraksadı, doğru kelimeyi seçmeye çalışıyordu. “Silah veya kesici alet kullanma girişiminiz oldu mu?”

Bu soru, son bir tuzaktı. Son bir teyit sorusu.

Kurter’in gözleri bana çevrildi. Bakışları asla es vermiyordu ama iki saniyeden fazla susarsam araya girip beni korumak için cevabı benim yerime vereceğini biliyordum.

“Hayır, kullanmadım,” dedim birinci saniyede, kesin bir sesle. Oysa kesin olan tek şey, benim söylediğim yalandı. “O terör örgütü üyesi bana bir anda saldırdı, olayı idrak edip harekete geçecek vaktim yoktu.” Sesim titremedi. Hatta bana babamın kızı olduğumu hissettiren buz gibi bir soğukluk vardı üzerimde. “Kurter Komutan zamanında yetişmeseydi, şu an o ceset torbasında yatan kişi terörist değil, ben olurdum.”

Yalan söylüyordum. Hem de gözlerimi bile kırpmadan, buz gibi bir soğukkanlılıkla. “Mesleğime ve yeminime sadığım,” diye devam ettim yalanıma, oldukça ciddi bir sesle. “Odanın içinde yaşanan tek şey, benim hayatta kalma mücadelem ve Kurter Komutan’ın, bir askerin yapması gerekeni yaparak benim, bir sivilin, hayatını kurtarmasıydı.”

Uzman, bu net ve kararlı çıkışım karşısında bir an afalladı. Bu kadar ağır bir saldırıya rağmen karşısında travma geçirmiş bir kadın yerine ne dediğini bilen, kendinden emin bir doktor görmesi onun için beklenmedikti. “Anlaşıldı Doktor Hanım,” dedi başını hafifçe eğerek. “Metanetiniz takdire şayan. Geçmiş olsun, ucuz atlatmışsınız.”

Başımı sallayıp kısık bir sesle teşekkür ettim.

Yalan. Yalanın içindesin. Hem de öyle bir yalan ki seni kendi içinde cayır cayır yakacak, öyle bir yalan ki geceleri seni uyutmayacak; nereye gidersen git seni bulup yakana yapışacak. Öyle bir yalan ki sen susturmaya çalışsan da hep bir köşede çığlık çığlığa bağıracak. Seni öldürmeyecek ama aynı zamanda da yaşatmayacak. Ömür boyunca boğazına sarılı bir el gibi orada duracak. Yalan. Ama öyle bir yalan ki… *Ortaya çıkarsa hayatının sonu olacak.*

Uzman, derin bir nefes alıp arkasındaki ekibine döndü. "Cesedi torbaya koyun ve araca taşıyın," dedi kesin bir sesle. "Tutanak işini bel hallederim, siz çıkın."

Ekip, kendilerine verilen bu komut üzerine saniyeler içinde toparlandı. Siyah ceset torbasının fermuarı çekildiğinde çıkan o ses, odadaki son ölüm belirtisini de içine hapsedip götürdü.

Kurter de o sırada sığınaktaki askerlerine döndü. "Siz de çıkın."

"Emredersiniz Komutanım!"

Askerler ve olay yeri ekibi tamamen dışarı çıktığında, sığınağın o boğucu havasında sadece üçümüz kaldık: Ben, Kurter ve uzman. Uzman, dosyasını kapatırken bakışlarını yavaşça bana çevirdi. "Büyük bir badire atlattınız." dedi, beni tekrar dikkatli bir şekilde süzerek. "Ölümle burun buruna geldiniz ama şaşırtıcı derecede sakinsiniz. Normalde böyle bir travma yaşayan biri şok geçirir, titrer, konuşamaz. Ama siz sanki…" Doğru kelimeyi arar gibi duraksadı. "Alışkın gibisiniz."

Şüpheliydi. Özellikle de benden.

Terazi gibi bir soru sormuştu, kantarın ayarında en ufak bir oynama olursa Kurter'in inşa ettiği bütün dengeler bozulurdu. "Ben Orgeneral Hakan Karalev'in kızıyım," dediğimde başım benden bağımsız bir şekilde dikleşti ve babamın kızı olduğumu hatırlatan o mağrur ifadeyle adamın yüzüne baktım. "Bu benim o soğuk namluların ucunda geçirdiğim ilk gece değil. Benim çocukluğum bu silahlara ve çatışmalara direnerek geçti."

Uzmanın kaşları havalandı. Bense onun gözlerinin içine bakarak konuşuyordum. “Terör örgütleri beni babamın saygınlığından ve ordu içindeki ağırlığından dolayı defalarca hedef aldı. Kaçırılma girişimleri, tehdit mektupları… Ben çok küçük yaşta öğrendim korkmamayı. Soğukkanlı kalmayı ve kendimi savunmayı babam öğretti bana.”

Boğazımı temizleyip, “O yüzden alışkınım.” diyerek devam ettim. “Zira bilirsiniz, insan bazen kendi cehennemine de alışır.”

“Anlıyorum…” Uzman, verdiğim bu cevabın ağırlığı karşısında saygıyla başını salladı. “Hakan Paşa gibi bir orgeneralin kızı olmak zordur tabii, haklısınız. Alışık olmanız normal.”

Ardından bakışlarını benden çekip Kurter’e, sonra tekrar bana çevirdi. Aklında birleştiremediği son bir parça kalmış gibiydi. Tutanak dostasını hâlâ kapatmadığı için biz hâlâ sorguda sayılırdık ve ben artık bu sığınakta geçireceğim tek bir saniyeye bile tahammül edemiyordum. Bu kan, barut, ölüm kokan yerde nefesim kesiliyordu ve artık burada durmak istemiyordum.

“Peki sığınağa…” dedi, etrafına bakınarak. Lanet olsun ki soruları hâlâ bitmemişti. “Doktor Hanım’ı o alana siz mi bıraktınız Komutanım, yoksa kendi mi geldi?”

“Ben bıraktım,” dedi Kurter hiç düşünmeden. Ses tonuna bakılırsa bu sorgunun uzamasını artık onu sinirlendirmeye başlamıştı ve bunu belli etmekten de çekiniyordu. “Çatışma başladığında onu korumak için buraya getirdim.”

“Anlıyorum.” Uzman hafifçe gülümsedi, kafasındaki senaryoyu tamamlamış gibiydi. “İnsan sevgilisini böyle bir tehlikenin ortasında…”

İkimiz de ona ters bir bakış attığımızda uzman, cümlesini tamamlayamadan durdu.

Gözleri bir anlığına aramızda gezinirken boğazını temizleyip, “Pardon… dedi. “Ben aranızdaki bu bağı ve Kurter Komutan’ın sizi

böylesine içten koruduğunu görünce sizi sevgili sandım. Kusura bakmayın.”

Soğuk bir sessizlik oldu. ‘*Yanlış anladınız,*’ demek için dudaklarımı aralayacakken Kurter’in sabrı artık taşmış gibiydi. Daha fazla soru sorulmasını istemezmiş gibi sert bir sesle, “Doğru anlamışsınız,” dedi aniden.

Ne olduğunu anlamadan, sıcak ve büyük eli benim elimin üstüne kapandı ve elimi sıkıca kavradı. Ateş gibi yanan parmaklarını buz kesmiş parmaklarıma kenetlediğinde, bu temasın gücüyle sarsıldım.

“Doktor Hanım benim sevgilim.”

O kadar ciddi ve kesin bir ses tonuyla söylemişti ki bunu bir anlığına nefesim, boğazıma takılı kalmış gibi hissettim. Onunla göz göze geldiğimizde buz keserek baktım yüzüne.

***Ne yapmaya çalışıyorsun?* demek istedim ama sustum.**

Elimi öyle sıkı tutuyordu ki bu yalanı sürdürmekten başka şansım olmadığını sanki elleriyle tenime kazıyordu.

Bense o an, o temasın sarsıcılığıyla Kurter Alacakan’ın neden bu yalanı söylediğini anladım. Çünkü verdiği beyanda beni sığınağa bırakması, sonra kontrol için tekrar yanıma gelmesi, beni kurtarmak için hiç düşünmeden ateş etmesi… Duygusal bağ olmadan bir insan, bir insana bunu yapmazdı ve uzmanın içinde kalan son şüpheyi de silmek için söylediği son yalan bu oldu.

Hâlbuki o sadece bana duyduğu ‘can’ borcunu ödemeye çalışıyordu.

Düşünecek fazla vaktim olmadığını anladığımda onaylarcasına salladım başımı. “Sevgiliyiz.”

Başımı kaldırıp kararmış bir şekilde beni izleyen o koyu yeşil harelere baktım. “Saatler önce benim hayatımı sevdiğim adam kurtardı. Ona minnettarım.”

Uzman ise sanki parçalar kafasında net bir zemine oturmuş gibi bir ifadeyle Kurter'le birleşen ellerimize bakıyordu. "Aranızdaki aşkın yoğunluğuna bakılırsa Doktor Hanım'ı neden böylesine koruduğunuz şimdi anlaşılıyor, Komutanım."

Olaylar gittikçe içinden çıkılmaz bir hâl alırken soğukkanlılığını korumayı başararak başını salladı Kurter. "Sevgilimi sığınağa ben bıraktım. Sonra da operasyonun ortasında aklım onda kaldığı için yanına geldiğimde bağırışmalarını duydum ve ona bir şey olmasına izin vermeden teröriste ateş ettim." Böyle büyük bir yalanı, öyle kusursuz ve soğukkanlı bir şekilde söylemişti ki, ben bile bir anlığına kendi hafızamdan şüphe ettim, Kurter ise aynı soğukkanlılıkla devam etti. "Ben bir askerim, sevgilim doktor ve ben sevgilimi kurtarmak için yine olsa, yine aynı şeyi yaparım."

Sesinde '*sevgilimi kurtarmak için yaptım, uzatma artık ve konuyu kapat,*' diyen bir ima vardı.

Uzman da bu imayı çok net bir şekilde hissedip duyduğu bu itiraf karşısında hafifçe gülümsedi. "Dosyayı kapatıyorum, artık sizi bunun için sorguya çekmem doğru olmaz Komutanım."

Babam bu sığınaktaki cinayet olayını ve Kurter'in beni kurtarmak için o teröristi öldürdüğü yalanını kesin olarak duyacaktı, bundan kaçış yoktu. Ama esas sorun… Bu sevgiliyiz yalanını duymamasıydı yoksa çok daha kötü olurdu. Babam, Kurter'in beni korumak için birini öldürmesine kızmazdı ama ondan habersiz elimi tutmasına kızardı.

Çünkü Kurter Alacakan eli kanlı bir adamdı. Beni korumak için eline daha fazla kan bulaştırabilirdi ama babam için çok keskin kurallar vardı: Babamın, 'Bu karargâhtaki en güvendiğim adam,' dediği askeri, bana dokunamazdı.

Aklımdan geçenlere inat, Kurter'in elini daha sıkı kavradım. Çünkü bu kurallar babama aitti, bana değil.

"Yalnız…" diye araya girdim ciddi bir sesle. "Bu sevgililik olayını kimseye söylemezseniz iyi olur. Kurter'le ilişkimiz çok yeni, henüz

babama söylemedik ve kulağına gitsin istemiyoruz. Takdir edersiniz ki babamın bu durumu bu şekilde, bir cinayet sonrasında öğrenmesi pek hoş olmaz. Hakan Paşa bu konularda biraz…"

"Yakında herkes öğrenecek," diye kesti sözümü Kurter. Bunu öyle bir tonla söylemişti ki gerçekten de dediğinin olacağını vaat ediyordu sanki. Aynı kararlılıkla elimi daha sıkı tuttu ve beni aniden yanına çekti.

Bedenim sert bir şekilde ona çarptığında bakışlarımı, yüzümdeki dehşeti gizlemeye çalışarak birleşen ellerimize indirdim. Elim, onun büyük parmakları arasında resmen kaybolmuştu ve saniyeler önce buz kesmiş parmaklarım, şu an onun eliyle aynı sıcaklıkta bir ateşle yanıyordu.

"Saklayacak bir şeyimiz yok fakat şu an ben önemli bir operasyondan döndüm, tuttuğum yas daha bitmedi." Ciddileşti yüzü. "Söylemek için doğru zaman değil diye susuyoruz."

'Ben kimseden bir şey saklamam,' mesajını veriyordu. O yüzden üstelemedim. Yaptığı her şeyin bir sebebi vardı, oyun olsun diye yapmıyordu.

Uzman, aramızdaki bu tutkulu ve yasak gibi duran havayı görünce yüzüne samimi bir tebessüm yerleşti ve gözleri, ikimizin arasında gidip geldi. "Merak etmeyin Komutanım, benim ağzım sıkıdır. Rapor dışında gördüklerim beni ilgilendirmez."

Ardından bakışları tekrar Kurter'e döndü. Gözleri, otoriteye ve güce duyulan o hayranlıkla parlarken elini yavaşça Kurter'e doğru uzattı ve devam etti. "Kurt Kafes operasyonun detayları araştırdığımda operasyon komutanı olarak yaptıklarınızı hayran olarak okurum. Sizin gibi komutanların varlığı, bizim bu ülkedeki en büyük güvencemiz Kurter Bey."

Duyduğum her cümle gittikçe ağırlaşıyordu ve ben artık bayılacak gibi hissediyordum kendimi. Ruhumda hissettiğim baskı katlanılamaz seviyedeydi. Kendimden nefret ettim. Onun gibi saygı duyulan ve

çevresindeki herkesi kendine hayran bırakan bir komutan, benim yüzümden mesleki hayatının en büyük yalanını söylemişti ve eğer ileride ortaya çıkarsa… Sırf bu yalan yüzünden mesleğinden olacaktı. Benim yüzümden.

Bunun ağırlığını taşıyamıyordum.

“Vatan, bizim zaafımız.” Kurter, uzmanın ona uzattığı eli ciddi bir tavırla sıktı. “Zaten asker adamın bu hayatta iki zaafı olur.” Koyu yeşil harelerinde bir parlama belirdi. “Birincisi vatandır.”

Kalp atışlarım odayı doldurduğunda sakinleşmek için derin bir nefes döküldü dudaklarımdan ve başımı yavaşça ona doğru çevirdim. “İkincisi?”

Gözlerime baktı. “Aşk.”

‘İnsan bu hayatta iki şeye hükmedemez. Birincisi kendi kanına…’

‘İkincisi?’

‘Aşka.’

Beni kendi sözlerimden mi vuruyorsun, Kurter Alacakan?

“Kesinlikle katılıyorum,” diyen uzmanın sesiyle andan sıyrılıp birbirimizden gözlerimizi ayırdık. “Eşine aşık bir adam olarak bu söylediklerinizi inkar etmem mümkün değil, Komutanım.”

O an nedensizce uzmanın elindeki yüzük çekti dikkatimi. Evli olduğunu fark etmemiştim. “Bu arada adımı söylemeyi unuttum, Ulaş ben.”

“Memnun oldum Ulaş Bey,” dedi Kurter, kısa ve net bir şekilde. Uzmana saygı duysa da artık bu sorgunun devam etmesine tahammülünün kalmadığını, sesinin altında yatan imayla belli ediyordu. “Siz çıkabilirsiniz. Bölge güvenliği artık bizde.”

“Tekrar geçmiş olsun,” deyip başını salladı Ulaş. “Sizin gibi birbirini kollayan çiftleri görmek güzel. Allah tamamına erdirsin, Komutanım.”

“Size de…” Ulaş’ın elindeki yüzüğü Kurter de fark etmişti. “Mutluluklar.”

“Çok teşekkür ederim.”

Ulaş, elindeki dosya tutanağını imzalatmak için Kurter’e ve bana uzattığında tutunmak ister gibi Kurter’in koluna dokundum. Koluna değen soğuk ele baktı ama temasıma itiraz etmedi, hatta kötü olduğumu fark ettiği an beni belimden tutup dik durmam için eliyle destekledi.

O sırada temasının yakıcılığı tüm bedenimi satarken başımı eğip gözümün önünde kayan dünyaya direnerek kağıtta yazılanları okumaya çalıştım ama o satırları okumak bile başımı döndürüyordu. *Yüzbaşı Kurter Alacakan’ın, Doktor Laren Karalev’i korumak amacıyla…*

Burada yazan gerçeği sadece Kurter ve ben biliyorduk.

Katil bendim, kahraman Kurter.

Gerçek ortaya çıktığı an ise ikimiz de mesleklerinden edilmiş iki suçlu olacaktık.

Kurter kağıdı imzalayıp bana uzattı. Titrememesi için baskıladığım ellerim ve buz gibi bir yüz ifadesiyle onun imzasının yanına kendi imzamı attım.

Şimdi, eğer ortaya çıkarsa ikimizin de mesleki hayatını bitirecek koca bir yalanın altında ikimizin de yan yana atılmış imzaları vardı.

Ulaş, imzaladığımız tutanağı dosyanın içine dikkatlice koyup elindeki kırmızı kapaklı adli dosyayı bir daha hiç açmamak üzere kapattı.

Tabii geleceğin ne getireceğini kimse bilemezdi.

Dosyayı özenlice çantasına yerleştirdikten sonra, “Hoşçakalın,” diyerek saygıyla bir baş selamı verdi ve arkasını dönüp hızlı adımlarla bu kan kokan duvarlardan uzaklaştı.

Kapı kapandı.

Ellerimizi ayırdık.

Ve koca bir yalanın ortasında sadece ikimiz kaldık.

İkimiz yandık.

Göz göze geldiğimizde o koyu yeşil harelerinde, *‘Gördün mü?’* diyen bir ifade vardı. *‘Seni ateşin içinden aldım. Ama şimdi sıra sende. Yanmadan duracaksın.’*

Kendini ateşe atmıştı. *Ben yanmadan durayım diye.*

Oysa ben kendimi küllerden ibaret hissediyordum. Zira o an bedenim bana isyan ediyordu, kalbim bana isyan ediyordu; ruhum, aklım, benliğim, her şeyim, hatta geçmişim bile bana isyan ediyordu. Kendi ayaklarının üstünde kendi başına durmaya ve kendi yandığı ateşe başka kimseyi atmamaya yemin etmiş o kız bana isyan ediyordu.

“Kimse yok,” dedi sığınakta biri kaldı mı diye kontrol ettiğimi fark edince. “Artık nefes alabilirsin.”

Dayanamadım.

Saatlerdir içimde tuttuğum, boğazımı yakan o çığlık sonunda serbest kaldı. “Sen ne yaptığını sanıyorsun!” diye bağırdım son gücümle.

Sesim sığınağın kan kokan duvarlarında yankılanırken öfkeli bakışlarının hedefi beni buldu. “Hiç düşünmüyor musun ya bu yalan ortaya çıkarsa diye? Yıllarını verdiğin mesleğini benim yüzümden nasıl böyle bir ateşin içine atarsın ya sen!”

Benim cayır cayır yanan öfkeme rağmen onun çehresinde kaskatı bir ifade vardı. Ne düşündüğünü anlamak imkansızdı ve ben bu duygunun

altında kalmaktan nefret ettim.

Kendimi durduramıyordum, öfkemi durduramıyordum. Saatlerdir baskıladığım bu gerçeğin artık dudaklarımdan dökülme vaktiydi ve burası, onunla yüzleşebileceğimiz tek yerdi. Artık rol yapmamıza gerek yoktu. Biri kapıya kulağını dayasa bile bizi duyamazdı çünkü burası askeriyedeki bütün günahların tek sağır ve dilsiz noktasıydı. Şimdiyse günah çıkarma yeri olacaktı.

“Sen benim için kendini nasıl böyle bir ateşin içine atarsın Kurter! Aklını mı yitirdin, mantığını mı kaybettin, delirdin mi ya sem? Beni geç, hadi beni geç, kendine nasıl yaptın bunu? Bu kötülüğü kendine neden yaptın, söyle!”

Nefes nefese kalmıştım. Göğüs kafesim patlayacakmış gibi inip kalkıyor, sinirden odak noktam kararıyor, gözüm bile önünü görmüyordu. “Herkesin saygı duyduğu, hayranlıkla baktığı askersin sen! Az önce o uzman sana nasıl bakıyordu, görmedin mi? Koridordan geçen askerler bile karşında nasıl saygıyla duruyordu, görmedin mi! Askerlerin sana bakarken gözleri parlıyor, saygıdan ve hürmetten duruşları değişiyor. Sen yıllarca ulaşmak için bütün hayatını feda ettiğin bu rütbeyi kendi ellerinle ateşe attın. Koskoca Genelkurmay Başkanının bile saygı duyduğu askersin sen, bunu kendine nasıl yaptın!”

Kurter’in bakışları buz gibiydi. Hiçbir şey hissetmiyormuş gibi bakıyordu, asla pişman olmuş gibi durmuyordu.

Onu kendine getirmek ve bu soğukkanlılığını onun üzerinden yıkıp atmak için elimle üniformasından tutacaktım ki, son anda bundan vazgeçtim. Dikişleri vardı, saatler önce benim ona yeni attığım dikişleri vardı ve değil onu sarsmak, ona dokunamazdım bile.

O dikişleriyle, bu yaralı hâliyle bile kalkan olmuştu bana. Ama o kalkanın ve kanla kazandığı rütbesinin ağırlığı altında, korkunç bir vicdan azabıyla ezilen bendim. “Hiç düşünmüyor musun? O yalan ortaya çıkar da bu çok sevdiğin üniformanı, mesleğini senden alırlarsa kendini nasıl bir ateşin içine atacağını hiç düşünmüyor musun? Şerefli

bir askerin hapse girmesi ne demek, farkında değil misin sen!" Ondan çıkartamadığım hıncımı kendimden çıkarmak ister gibi ellerimi, saçlarımdan geçirdim ve hiddetle bağırmaya devam ettim. "Söylese, beni nasıl bir vicdan azabının ortasında bıraktığının farkında değil misin!"

Son sözlerimden sonra o koyu yeşil gözleri karardı. Sabrı artık taşmıştı, soğukkanlılığı buraya kadardı.

Ona doğrulttuğum ellerimi aniden bileklerimden kavrayıp beni büyük bir hızla kendine doğru çekti.

Göğsüm, onun bedenine çarptığı an; ben daha neye uğradığımı bile idrak edemezken o, keskin bir kararlılıkla gözlerime bakıp tehlikeli bir mesafeyi aşarak yüzüme yaklaştı. "Hayatımı kurtardın ve benim sana bir can borcum vardı, Doktor." Kaskatı olmuş çehresi konuştukça daha çok sertleşiyordu ve aynı öfkeyle cevabına son noktayı koydu. "Ödedim ve bitti. Uzatma."

Duyduklarımı hazmetmek istercesine soluklandım. Soluklanmaya çalıştım ama yapamadım. "Senin bana borcun falan yoktu, ben sadece görevimi yaptım. Fakat şimdi benim, bir ömür boyu ne yaparsam yapayım sana karşı asla ödeyemeyeceğim bir borcum var!" Bir kez daha soluk almaya çalıştım ama o lanet nefes hâlâ içime girmiyordu. "Değer miydi?" Onun gözlerine baktıkça göğsümden yukarı tırmanan o boğucu hisle iki yana salladım başımı. "Bir yabancı için yıllarını verdiğin üniformanı ateşe atmaya değer miydi? Mesleğini yakmaya değer miydi Kurter Alacakan!"

"Değerdi," dedi, sesi tehlikeli derecede ciddi çıkıyordu. Yüzüme biraz daha yaklaştı. "Çünkü sandığının aksine ben bir yabancı için değil, benim hayatımı kurtaran bir kadın için yaptım bunu."

Dehşetle baktım yüzüne. Sözlerini idrak edemiyordum, bu ağırlık ruhuma işliyordu sanki ve ben artık hissettiğim bu yükün altından kalkamıyordum. Fakat o an bir gerçeği çok iyi anladım: Ona ne söylersem söyleyeyim, bu karanlığın sonu aydınlığa çıkmayacaktı. İnkar edemiyordum, edemezdim. Kurter Alacakan'ın yıkılmaz bir

güce sahip duruşu ve o buz gibi durup ateş gibi yanan kalbinde herkesten gizlediği bir merhameti vardı.

Kalbini savaş meydanında bırakmış ama merhametini yanına almıştı. Üzerindeki üniformayı bir rütbe olarak değil, ruhunun bir parçası olarak taşıyan ve boyun eğmeyi ölümden beter sayan gururlu bir askerdi o. Ama bu rütbeyi bu gece ve de tek bir cümleyle yalan denen o günahın kollarına bırakmıştı. Benim yanacağım ateşe bile isteye kendini atmış ve beni kurtarırken kendini yakmıştı.

Can borcunu ödemek için kendini hiç düşünmeden bu ateşe atışı sadece fedakarlık değildi, onun o kalbine sığmayan gururunun ve herkesten sakladığı merhametinin en keskin tezahürüydü. Birinin ona yaptığı iyiliğin gölgesinde yaşamaktansa, kendi istikbalini yakmayı tercih edecek kadar cesur ve ödenmemiş bir borçla nefes almaktansa o nefesi tutmayı seçecek kadar tavizsizdi.

Ona her baktığımda, maviliklerim o koyu yeşillerin içinde her kaybolduğunda, her çarptığında gözlerim onun gözlerindeki karanlığa… İçimdeki öfke, mantığımın duvarlarını yumrukluyor ve neden? diye bağırmaya başlıyordu. Nasıl olur da yıllarını, emeğini ve o kutsal saydığı üniformasını sırf hayatını kurtardığım için ateşe atardı? Bir doktor olarak görevim olanı yaptım diye, onu yaşattım diye benim için rütbesini neden tek kalemde harcardı?

İçimde kopan bu delice öfkenin hemen yanı başında, inkar edemediğim kahredici bir hayranlık vardı ve bu lanet hayranlık, onun beni yaktığı yerden, küllerimin arasından yükseliyordu. Çünkü Kurter Alacakan, herkesin kaçtığı o cehennemi benim için göğsünde söndürüren bir adamdı.

Ve bunu yaparken bile, beni cehennemden kurtarışını büyük bir lütuf gibi değil, yapması gereken buymuş gibi dağ gibi bir sükunetle karşılıyordu ve bu beni hem öfkeden deliye çeviriyor, hem de ona duyduğum bu kahredici hayranlıkla aklımı ve kalbimi ele geçiriyordu.

Ama öfke, damarlarıma nükseden bir zehir gibiydi ve minnetten çok daha baskındı. “Mutlu musun?” diye sordum. Sesimde de yüzümde de

delirmenin eşiğine gelmiş ama sınırda durmak için kendini zorlayan bir ifade vardı. “Eğer gerçek ortaya çıkarsa hem benim hem senin mesleğin yanacak. İkimiz de cehennemin dibini boylayacağız, mutlu musun?”

“Mutluluk, bizim gibi namlunun ucunda yaşayanlar için fazla lüks bir kelime.” Yüzü mümkünmüş gibi daha da ciddi bir hâl aldı. “Senin anlamadığın şu, Doktor: Ben mutlu olmak için yaşamıyorum, ben yaşatmak için yaşıyorum ve bunu hiçbir zaman mutlu olmak için yapmadım.” İşaret parmağı, önce omuzunda parlayan armaları; ardından da sığınağın kan kokan duvarlarını gösterdi duygusuzca. “Bu üniformayı üstüme giydiğim ilk gün, ömrüm boyunca asla mutlu olamayacağım bir cehenneme adımımı attığımı zaten biliyordum. O yüzden bana bu ateşin hesabını yapma. Hayatımı kurtaran birini yaşatmak için yanmam gerekiyorsa yanarım. Bu benim için ceza değil, bedel olur sadece ve ben eğer bu bedeli ödemeyi göze almasaydım, senin için bu yalanın içine girmezdim.”

Sesi o kadar net, o kadar kendinden emindi ki, içimdeki o yarayı bir bıçak gibi kesip attı. Ama kanamayı durdurmadı. Aksine, görünmeyen bir yalanın sızısı bütün bedenime yayıldı. Aramızdaki o son mesafeyi kapatıp üzerime doğru eğildiğinde, sığınağın o soğuk, metalik kokusu yerini onun nefesine, o tehlikeli yakınlığına bıraktı. “Ve eğer bedeli yanmaksa…” dedi, gözlerimin en derinini görerek. “Ben o ateşi çoktan göze aldım.”

Delici bakışlarına rağmen gözlerimi kaçırmadım ondan. “Bu yalanın ikimiz için de çok ağır bir sonucu olacak, bunun farkındasın değil mi Kurter Alacakan?”

Onun bu kendini tavizsiz feda edişi, omuzlarıma dağ gibi bir yük bindiriyordu. Beni kurtarmıştı, evet. Ama beni kendi vicdanımın içine hapsetmişti. Şimdi ikimiz de aynı uçurumun kenarındaydık; o dimdik duruyordu, bense kendimi o uçurumdan atmakla ona tutunmak arasında gidip geliyordum.

“Ya sen yanacaksın...” dedim, kelimeler dudaklarımdan ateş gibi dökülürken. “Ya ben söneceğim.” Gözlerimi gözlerinden ayırmadım.

“Ama bir şekilde…” Ona doğru yaklaştım. “Biz seninle…” Ve kaderimizi mühürleyen o cümleyi, bir kehanet gibi fısıldadım yüzüne: “Tutuşacağız, Kurter Alacakan.”

Saatlerdir öfke dışında hiçbir duygu görmediğim gözlerinde ilk defa bir patlama belirdi. Dudaklarından dökülmedi belki ama tutuşacağımız gerçeğini o da kabul etti.

Önümde duruyordu. Çekilmesini beklemeden ve artık burada, bu kan kokan duvarların arasında alamadığım nefeslere tahammül edemeden, tam yanından geçip gidecektim ki tek eliyle kolumu kavradı. Gövdesini bile bana çevirmeden ani bir refleksle yapmıştı bunu.

Amacının ne olduğunu anlamak ister gibi yüzüne baktığımda o koyu yeşil harelerin altındaki karanlıkla karşılaştım. “Yanmaktan neden bu kadar korkuyorsun, Laren?”

Laren. Sadece çok ciddi ve önemli anlarda bana adımla hitap ediyordu ve ben adımın onun dudakları arasında nasıl bir kıyamet gibi durduğunu sadece bu anlarda fark ediyordum.

“Yanmaktan değil,” dedim azalmak gerine gittikçe daha da artan nabız şiddetimi duymamaya çalışarak. “Kendi yandığım ateşe başkasını çekmekten korkuyorum.”

Seni diyemedim. Başkasını dedim. Oysa çok iyi biliyordum ki Kurter Alacakan benim için asla başkası değildi.

Bileğimdeki eli, itiraf ettiğim bu gerçekten sonra beni daha sıkı tuttu. “Önce kendini iyileştir, Doktor.”

‘Doktor, sen önce kendini iyileştir.’

Saatler önce gözlerime bakarak söylediği bu cümle kulaklarımda çınlarken nabzın artık dayanamayacağım bir şiddete ulaşmıştı.

“Artık imkansız!” diye bağırdım kendimi durduramayarak. Her tahammülün bir sınırı vardı ve o sınır artık bende delik deşikti. “Öyle

bir ateşe attın ki beni, öyle bir vicdan azabıyla bıraktın ki beni… Ortaya çıkmasından korktuğum bir yalanın endişesiyle ömür boyu yaşayacağım ama kendim için değil, senin için korkuyorum. Lanet olsun ki senin için korkuyorum! Bana ne olacağı artık umrumda bile değil. Hapse de girebilirim, mesleğimi de kaybedebilirim ama umurumda değil!"

Ses tellerin yırtılırcasına devam ettim. "Ama senin gibi, ordunun en şerefli olarak bilinen ve herkesin karşısında saygıdan asker selamına geçtiği, astsubayından generaline kadar herkesin hayranlıkla baktığı bir adamın benim yüzümden mesleğini kaybetmesi umurumda!"

Nefesim kesilmiş gibi hissettim ama durmadım. "Ben o tetiği çekerken korkmadım, Kurter Alacakan. O kurşun, o namlunun ucundan çıkarken benim o silahı tutan elim bile titremedi. Ama şimdi, beni kurtarmak için söylediğin bu yalan yüzünden mesleğine ya da sana bir şey olmasından ödüm kopuyor!"

Hiddetle ve ihtimaller yüzünden delircesine iki yana salladım başımı. "Bana bir daha sakın kendini iyileştir, deme. Çünkü artık imkansız, benim kendimi iyileştirmem artık imkansız!"

Ciğerlerime dolan hava yetmiyordu. Kurter'in o kendinden emin, sarsılmaz duruşu ve üzerime yıktığı bu minnet duygusu beni sanki boğazlıyor, darmadağın ediyordu. "Bir daha sakın benim için böyle bir iyilik yapma," dedim ve dişlerimi sıkıp öfkeyle devam ettim. "Ben senin kahramanlığına muhtaç değilim."

Bileklerimi elinden kurtardım ve kaskatı olmuş çehresine son kez bakıp hiddetle arkamı döndüm ona. Çünkü eğer onun yüzüne daha fazla bakarsam, o yeşil harelerdeki karanlığa biraz daha maruz kalırsam aklımı kaybedecektim.

Hızlı adımlarla sığınağın kapısına yöneldim. O ağır demir kapıyı gücümün son damlasıyla itip kendimi dışarı, koridora attım.

Kaçıyordum.

Ondan, vicdanımdan, gerçeğimden kaçıyordum. Günahımdan, yalanımdan, yangınımdan kaçıyordum. Ta ki arkamdan gelen sert, güçlü ve ağır postallı adım seslerini duyana kadar.

Kaçmama izin vermeyeceğini hesaba katmam gerekirdi tabii.

Durmadım. Hızlandım. Koridorun sonuna, çıkışa doğru yürümeye devam ettim.

Kolumdan yakaladı.

Beni tutup kendine çevirdiğinde dikişlerini zorlamasın diye karşı koyamadım ona. Gözlerimde parlayan öfkeli bir ifadeyle başımı kaldırıp ona baktığımda yüzlerimiz arasında birkaç santim vardı sadece.

"Muhtaçtın," dedi dişlerinin arasından, kısık bir sesle. Birkaç saniye boyunca bunu neye istinaden söylediğini düşündüm. 'Ben senin kahramanlığına muhtaç değilim,' diye yüzüne bağırdığım an aklıma gelince sustum. O ise korkunç bir öfkeyle devam etti. "Çünkü sana nefes aldırmayan, mesleğini kaybedecek olma ihtimalindi. Doktorluk senin için nefes almak gibi ve sen eğer mesleğini kaybedersen yaşayamazdın."

Benim yüzümden sana bir şey olursa yaşayabilir miyim peki? Sormadım bunu ona, bu soru dilimin ucuna kadar geldi ama sormadım.

Ve evet, doğruydu. Doktorluğum benim için nefes almak gibiydi ama bana nefes aldırmayan, sadece mesleğimi kaybedecek olma ihtimalim değildi.

"Nefes alayım diye mi yaptın?" Bu sefer bağırmak isteyip de fısıldayan bendim. Artık kapalı duvarlar arasındaki sığınakta değildik, askeriye koridorundaydık ve ne o ne de ben bağıramazdık. Birbirimizin yüzüne santimler kalmış bir mesafeden, kısık bir sesle konuşuyorduk. Oysa ikimizin de istediği şiddetli bir yüzleşmeydi.

“Askerlik senin için nefes almak gibi değil mi?” diye devam ettim aynı öfkeyle. “Ben nefes alayım diye sen neden kendi nefesinden vazgeçtin?”

Gözlerimin içine baktığında yüzü artık öfkesinin şiddetini gizlemiyordu. “Çünkü karşımda hayatımı kurtarmış bir doktor duruyor.”

Geri çekilmek istedim ama yapamadım. Göğsü göğsüme değecek kadar yakındı, dudakları sıcak nefesini yüzümde hissettirecek kadar yakındı ve kalp atışları, benimkilerin ritmini bozacak kadar güçlüydü. Bir kavganın ortasındaydık ama duruşumuz, bütün günahların kıyısındaydı.

“Hani yaşardın sen?” Hiddetle güldüm ama bu gülüşün her santimi zehir gibi damarlarıma aktı sanki. “Hani kanında bir şarapnele karşı koyardın sen?”

“Sen haklıydın, Doktor.” Yüzüme değen o sıcak nefesi buz kesmiş tenimi yakıyordu. Sırtım soğuk duvara çarptığında kaçacak ne bir santim yerim kalmıştı ne de saklanacak bir gölgem. “İnsan kendi kanına hükmedemiyor.”

Aramızdaki o son kalan tehlikeli mesafeyi de kapatarak yüzüme eğildiğinde, gölgesi üzerime devrilmiş bir dağ gibiydi.

Geri çekilmek istedim ama yapamadım çünkü zaten son noktada duruyordum. Sırtım duvara yaslıydı, yüzüm yüzüne. Dışarıdan bakan bir göz için bu görüntü, mahrem bir yakınlıktan farksızdı ama ikimiz de biliyorduk ki bu, aramızda hiç bitmeyecek bir savaşın ilk fitilini ateşleyen o kavgaydı.

“Ve insanın hükmedemediği tek şey sadece kanı değilmiş.”

“Diğeri?” diye sordum nefes nefese, sanki bu cümleyi ona kuran ben değilmişim gibi. “Neymiş?”

“Diğeri…”

Yüzüme biraz daha yaklaştı ama cümlesini tamamlamadan durdu. Bir şey durdurdu onu.

Gözleri, omzumun üzerinden yan tarafıma, koridorun diğer ucuna kaydığı an gördüğü kişi karşısında yüzündeki o sert, öfkeli ifade aniden buz kesmiş bir surete dönüştü.

Ne olduğunu, kime böyle baktığını anlamak için başımı çevirdim. Ve o ezbere bildiğim sert bakışı karşımda gördüğüm an, yüzündeki ifadesi buz kesen sadece Kurter olmadı.

Koridorun başında, loş ışığın altında duran o heybetli gölge…

Babam. *Orgeneral Hakan Karalev.*

Kurter'in beni kolumdan tutuşuna, aramızdaki o tehlikeli yakınlığa, nefes nefese kalmış hâlimize baktı. Tam karşımızdaydı ve bütün bunlar olurken… *Babam bizi görmüştü.*

❄

8. BÖLÜM

Görüyorsun yansımanı,
Zehir gibi yansımanı.
Her gece sana bakan,
O gözler varken aynadan,
Kendine söylediğin yalanlar,
Olacak kıyametin.
Aynı oyunun içinde,
Tekrar tekrar yanmaya,
Daha ne kadar devam edeceksin?

Kan.
İntikam.
Yalan.
Baksana aynaya,
Hepsi sensin.

❄

8 | HER YOLUN SONU EVE ÇIKMAZ

Zamanın akışı, bir merminin namludan çıkıp hedefini bulması kadar keskin bir hızla durdu.

Koridorun soğuk kasvetine karışan nefeslerimiz, babamın gölgesinin üzerimize düşmesiyle ağırlaşırken Kurter, saniyeler önce beni duvarla kendi bedeni arasına hapseden o adam değilmiş gibi, askerî bir disiplinle yavaşça geri çekildi. Ancak geri çekilirken bile aramızdaki o görünmez bağı koparmamış, bedenini tamamen benden ayırmamıştı; sanki babamın öfkesi bana ulaşmasın diye hâlâ önümde bir kalkan gibi duruyordu.

Babamsa koridorun loş ışığını yaran adımlarla bize doğru yaklaşıyordu. Her adımı zemine değil, bize çarpıyor gibiydi. Gözlerinde, yılların ve savaşların kazındığı o derin harelerin arasında, şimdiye kadar hiç görmediğim kadar tehlikeli bir sükûnet vardı. Bir

fırtınadan önceki sessizlik değildi bu, babam birazdan gök gürültüsü olacakmış gibi üzerimize geliyordu.

Postalları yere sertçe vurduğunda çıkan ses, az önceki kalp atışlarımın gürültüsünü bastırdı. Babamın karşısında eliyle asker selamı verdi ve saygıyla baktı ona.

Babamın çelik mavisi gözleri, önce Kurter'in hâlâ gergin duran omuzlarında, sonra benim bembeyaz kesilmiş yüzümde ve en son, hâlâ birbirine değecekmiş gibi duran ellerimizde gezindi.

Gördüğü manzara bir ast ile üstün karşılaşması değildi. Gördüğü şey, kızı ile en güvendiği askerinin, askeriye koridorunda, mahremiyetin sınırlarını ihlal eden o yakınlığıydı.

Kurter'le konuştuklarımız duyulmasın ve birbirimize olan öfkemiz başkaları tarafından görülmesin diye o yakınlıktaydık ama babam tabii ki gördüğüne inanırdı, duyduğuna değil.

Aramızda bir metre mesafe kalana kadar durmadı. Otoritesi, koridordaki havayı vakumlayıp bizi nefessiz bırakacak kadar ağırlaşırken, "Neymiş?" diye sordu. Bağırmıyordu ama sesi koridordaki duvarları titretecek kadar toktu. Bakışlarını Kurter'in yüzüne dikmişti. Az önce Kurter'in bana fısıldadığı o yarım kalmış cümlenin hesabıydı gözlerindeki. "İnsanın hükmedemediği..." Gözlerini kısarak Kurter'e baktı. "Neymiş?"

Babam uzun boylu ve heybetli bir adam olmasına rağmen Kurter'e bakarken başını kaldırmak zorunda kaldı.

Kurter ise gözlerini bir saniye bile kaçırmadan, babamın gözlerinin içine baktı. Karşısındaki adam koskoca bir orduyu yöneten Orgeneraldi ama Kurter Alacakan da cehennemden dönmüş bir komutandı. Babama duyduğu saygının altında ezilmedi.

"Biri kanı," dedi Kurter, sesi ciddi çıkarken.

Babamın tek kaşı usulca havalandı. Bu cevap onu tatmin etmemiş, aksine merakını daha da keskinleştirmişti. “Diğeri?”

Kurter sustu. Çok kısa, saniyelik bir an için o yeşil hareleri babamdan ayrılıp bana, duvara yaslı duran bedenime kaydı. O bakışta, az önce sığınakta bana verdiği o sözsüz yemin vardı.

Gözleri hâlâ üzerimdeyken, “Canı,” dedi.

***Can*.**

Güldüm alayla ama Kurter’le aramızdaki sözsüz yemini bozmadım, bozamazdım da. Gerçek, onun da benim de iki dudağımız arasında duran kanlı bir sırdı ve ben bu gerçeği kimseye söylemek istemiyordum.

Kurter’e her ne kadar benim yüzümden mesleğini tehlikeye attığı için kızsam da ona olan minnettarlığım ömür boyu sürecekti çünkü beni, öfkeme olan yenilginin kimseye asla izah edilemeyecek yükünden kurtarmıştı. Her ne kadar söylediği yalanla daha büyük bir yük bindirse de omuzlarıma… Bu, Kurter’in beni kurtardığı gerçeğini değiştirmiyordu.

“Can...” diye tekrar etti babam Kurter’in cümlesini, sanki bu kelimenin ağırlığını tartıyormuş gibi. “İnsan ona hükmedemez, haklısın.” Çelik mavisi gözlerini yüzüme sabitledi. “Ama onu korumak için...” Bana doğru bir adım attı ve elini uzatıp omzuma, sanki orada olduğumu hatırlatmak istercesine dokundu. “Her şeyi yapar. İnsan canını korumak için herkesi yakar,” dedikten sonra gözlerini kaskatı bir ifadeyle Kurter’e çevirdi. “Kendini bile.”

Babamın cümleleri aklımın içine kurşun gibi saplandığında bu sefer nefesimin tamamen kesildiğini hissettim. Biliyor… Biliyor olabilir miydi? Hayır… Bilse bu kadar sakin durabilir miydi? Durmazdı. Babam gerçeği bilse… Düşüncesi bile korkunçtu…

“Hem canını...” dedi babam, kelimelerin üzerine basa basa ve gözleri bir kez daha beni buldu. “Hem de canından olanı.”

Babamın ‘*canı*’ bendim. Canından olan bendim.

Koridorda ağır bir sessizlik oldu. Babamın eli omzumdayken, Kurter’in karşısında duruyorduk. İki adam, iki asker ve ortada kalan bir can.

“Kızımın canını sen kurtarmışsın, Kurter.”

Biliyordu.

Bilmemesi imkansızdı zaten. Babamın her şeyden haberi olurdu, her şeyden. Şu an öğrenmemiş olsa bile bu cinayet olayının altında yatan sırrı babamdan nasıl ömür boyu saklayacaktık, bilmiyordum. Şu an gerçeği öğrenmemiş oluşu, öğrenmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Kurter… Söyler miydi komutanına? Kızınız için rütbemi yaktım, mesleğim bir yalanın namlusunun ucunda duruyor… *Der miydi bunu ona?*

Gerçek sicim gibi aklıma nüksettiğinde buz kestiğimi hissettim. Eğer babam bu cinayeti Kurter’in değil de benim işlediğimi öğrenirse… Bütün terör örgütünün bana zarar vermek için peşime düşeceğini bilirdi. Ve beni tekrar yurtdışına gönderirdi.

Gitmek istemiyordum. O ait olmadığım ülkenin ait olmadığım sokaklarına, insanına dönmek istemiyordum. Ait hissetmediğim o yerde ailemden uzak yaşamak istemiyordum. Yalnız hissetmek istemiyordum. Başımın çaresine tek başıma bakmak istemiyordum artık. Güçlü olmak zorunda olduğum için tüm dünyaya tek başına göğüs germek istemiyordum.

Ama benim yüzümden Kurter’e, onun mesleğine bir şey olsun da istemiyordum.

Araftaydım. Yüzleşmek istemediğim ne varsa karşıma dizilmiş benden hesap soruyordu sanki. Ya Kurter’i seçecektim ya kendimi. Ya da onunla bu yalanın ortağı olacaktım. Düşünmedim bile. Bu yalanın

ortağı olmayı ve hayatım boyunca bu namlunun ucunda yaşamayı seçtim.

“Kızımın hayatını kurtardığın için sana bir teşekkür borcum var.” Babamın sesi artık sorgulayan değil, hüküm veren bir tondaydı. Bir generalin, bir askere teşekkür borcunun olması… Görülmüş bir şey değildi ve Kurter nezdinde çok değerliydi bu teşekkür.

Saygıyla başını salladı. “Görevimi yaptım, Komutanım.”

Babamın gözleri kısıldı. O keskin zekasına o şüphe bir kere düştüyse artık geri dönüşü yoktu. “Senin görevin...” dedi Kurter’e doğru bir adım yaklaşarak. Karşı karşıya durduklarında aralarındaki rütbe farkı büyümüştü. “Benim kızımın canımı kurtarmak mıydı Kurter Alacakan?”

Kurter’in koyu yeşil bakışları, babamın rütbe üstünlüğüne rağmen bir an olsun tereddüt etmedi. “Benim görevim...” dedi, sesi bir yemin gibi koridoru doldururken. Gözlerini babamın gözlerine kilitlerken. “Beni yaşatanı yaşatmaktı, Komutanım.”

Nefesimi tuttum.

Kendi ise aynı soğuk ve ciddi sesle devam etti. “Kızınız benim vücudumdan şarapnel parçası çıkarıp beni yaşattı, ben de karşılığında onun canını korudum.” diye devam etti, her kelimesi ruhuma bir darbe gibi iniyordu. “Ben kızınıza olan can borcumu ödedim.”

Babam, duyduğu bu cevap karşısında duraksadı. Kurter, olayı bir kahramanlık hikayesine değil, ödenmiş bir can borcuna yormuştu. Bir asker için can borcu her şeyden önce gelirdi ve babam askerî nizamın içinde yetişmiş bir adam olarak, vefanın ne demek olduğunu en iyi bilenlerdendi.

“Yüzbaşı doğru söylüyor,” dedim, bu kasvetli konuşma boyunca ilk kez araya girerek. Aklımın içi delirme raddesindeydi artık. “Beni o kurtardı, baba.” Maviliklerimi, o koyu yeşil harelerin üzerine

sabitledim ve kelimelerimi bir minnetten çok bir itiraf gibi fısıldadım. “O olmasa yaşamıyordum.”

Bu cümleyi duyduktan sonra babamın yüzündeki o sert ve asla taviz vermeyen komutan ifadesi bir anlığına dağıldı. Heybetli üniformanın hakkını veren sert bakışlarından geriye sadece bir babanın tek zaafı olan evlat korkusu kaldı. Bana doğru bir adım attı, elini yanağıma koyup baş parmağıyla yüzümü okşadı. Sonra ciddi bir sertlikle Kurter’e doğru çevirdi.

“Laren… Benim bu hayattaki tek mağlubiyetim.” dedi babam, sesi koridordaki o kasvetli soğukluğu delecek kadar yoğundu. “Ben orduları yönettim, cepheleri savundum, onca savaşın içinden çıktım ama…” Gözleri tekrar bana kaydı, o çelik mavilerinde derin bir keder parladı. “Onun nefesi kesilirse, benim dünyam durur. Laren’in saçının teline zarar gelirse bütün dünyayı yakarım.” Bakışlarını, kendine has o korkunç sertliğiyle Kurter’in gözlerine dikmişti. “Bundan sonra, benim nefesimin yetmediği yerde onun nefesi sensin. Benim uzanamadığım yerde onun elleri sensin. Benim olmadığım yerde onun kalkanı sensin. Ve bundan sonra…”

Babamın sesi titretmedi ama her kelimesi, omuzlarıma dağ gibi bir sorumluluk yüklüyordu. Elini ağır bir hareketle Kurter’in omzuna koydu. “Kızımın canı sana emanet, Yüzbaşı Alakurt.”

Kurter’in bakışları önce beni buldu; o kısa anda, gözlerinde taşıdığımız o ağır sırrın ve suç ortaklığının gölgesi geçti. Ardından tekrar babama döndü. Duruşu dik, ifadesi sarsılmazdı ama sesi, dudaklarından bir yemin gibi döküldü:

“*Canı canımdır, Komutanım*.”

□

Eve dönüş hiç bu kadar zor olmamıştı benim için. Direksiyonu tutan ellerimdeki kanı temizlemiştim ama aklımdan hiç çıkmadan o kan görüntüsü, yol çizgileri gibi akıp gidiyordu gözlerimin önünden. Bazı duygular, bazı hisler, bazı anlar aşılmıyordu. Özellikle şiddetli bir

sarsıntı gibi hissettiren duygular sanki bir yara gibi insanın tenine kazınıyordu ve her anda, her anıda kendini hatırlatır gibi sızlıyordu.

Arabamı evin yanına park ettim, motoru durdurdum ve bir süre sadece arabanın camına şiddetli bir şekilde vuran yağmur damlalarını dinledim.

Arabanın kapısını çarpıp çıktığımdaysa yağmurda ıslanarak, bir ruh gibi eve girdim.

Evime girdiğim an sırtımı kapıya yaslayıp derin bir nefes almaya çalıştım. Gayriihtiyari bir şekilde boynuma gitti elim. Yıllardır orada duran, varlığından güç aldığım o tanıdık soğukluğu, o ince zinciri aradı parmaklarım. Ama yoktu. *Yoktu*.

Parmaklarım boşluğa değdi. Telaşla ürpererek boynumu, köprücük kemiklerimi yokladım ama elime gelen tek şey buz kesmiş tenimin soğukluğuydu.

Kolyem… *Kar tanesi kolyem.Kaybolmuştu*.

“Hayır. Hayır ya!” diye bağırarak tekrar aradım kolyemi. Aynaya baktığım anda boynumda gördüğüm boşluk sarsılmama sebep oldu.

Onu kaybettiğim gerçeğiyle ilk defa bu kadar keskin bir şekilde yüzleştim.

O sığınakta, o savaşta, yalanlarla dolu sorgu sırasında ya da hangi lanet yerde bilmiyorum. Sanki katil olduğum gün, benden masumiyet namına elimde kalmış son şeyi de silmek istercesine boynumdan kopup gitmişti kolyem. Yokluğu, göğsümün ortasında koca bir delik açılmış gibi hissettirdi.

Eksildim. *Artık eksiktim.*

Art arda, şiddetli bir darbe gibi gelen bu yaşananlara fazla dayanamayarak üzerimdeki o kan ve barut kokan kıyafetleri hızla

çıkardım, yıkamaya bile tenezzül etmeden çöpe fırlattım ve kendimi banyoya attım.

Sıcak su tenimden aşağı akıp giderken, sadece üzerimdeki o barut kokusunu ve sıçrayan kan lekelerini değil; o eski Laren'i de kendimden silmiştim.

Güzelce yıkadım kendimi. Bedenimin her santimini. Ellerim, temizlenmedik yer bırakmak istemezmiş gibi tenimin her yerinde gezindi.

Ama suyun en sıcak ayarı bile, sağ avucunun içindeki o izi geçiremiyordu. Kurter'in sığınaktan çıkarken kolumu kavrayan o demir gibi parmaklarının baskısı, görünmez bir kelepçe gibi hâlâ tenimdeydi. Oraya su değdikçe, sanki onun o koridordaki sıcak nefesi tekrar yüzüme çarpıyor, o koyu yeşil gözlerindeki 'gerekirse kendimi yakarım ama hayatımı kurtaran kadının yanmasına izin vermem' diyen o sessiz yemini, ateş olup etrafımı sarıyordu.

Banyoyu kapyalan sıcak buharlar nefesimi keser gibi hissettirdiğinde banyodan çıktım ve aynadaki buğuyu silip yansımama baktım. Aynadan kendime baktığımda tertemizdim. Paklanmıştım. Arınmıştım. Ama gözlerim bana hiç de temiz bir kadın gibi bakmıyordu.

O maviliklerin ardında artık sadece bir doktorun merhameti yoktu, bir katilin soğukkanlılığı da kanlı bir gerçek gibi oradaydı ve o maviliklerin hemen kıyısında, beni o uçurumdan tutup çeken adamın gölgesi duruyordu. Kendi yansımama bakarken, onun bana sığınakta 'Ateş olmayı öğrenmen için küllerinden doğmayı bilmen gerek,' deyişini duydum. Sanki aynadaki gözlerim benim değil, onun o tavizsiz bakan yeşil hareleriydi.

Korkmuyordum.

Garip olan da buydu zaten. Ellerim titreyerek değil, buz gibi bir metanetle lavabonun kenarlarını kavramıştı. Sağ elimi kaldırdım. Avuç içime, o hayat çizgimin geçtiği yere baktım. Çocukluğumdan kalan o yara izinin yanına, bir ölüm çizgisi eklenmişti bugün.

Suyla yıkamıştım, sabunla ovalamıştım. Derim kızarana, etim acıyana kadar temizlemiştim o eli.

Ama biliyordum.

O görünmez leke, tenime değil; ruhuma mühürlenmişti. Ve ben o mührü söküp artık atmak istemiyordum. Çünkü o mühür, benim hayatta kalışımın kanıtıydı.

Vicdanım…

Beni geceleri uyutmayan, bir hastayı kaybettiğimde günlerce bana yas tutturana o vicdanım… Şimdi suskundu, susmuştu.

Eiza Karks'ın son nefesini verirken gözlerindeki o sönüşü hatırladım.

Üzülmedim.

İçimdeki o küçük kız çocuğu ağlamıyordu. Aksine, içimdeki o güçlü kadın, o kız çocuğunun başını okşuyor ve 'Geçti,' diyordu. 'Seni korudum. Bak, ölmedik. Öldürdük ama ölmedik.'

Artık geçmişteki o kalbi kırık kız değildim, bütün dünyayı karşıma alacak gücüm vardı ama düşmanımın canını bağışlayacak merhametim yoktu.

Babamın koridordaki o bakışı geldi aklıma. Masum kızına baktığını sanıyordu ama benim elime yıllar önce o yurtdışı biletini tutuşturduğu gün, o masum kızı içimde yok ettiğimi bilmiyordu. Çünkü ben o yabancı sokaklarda kendimi büyütürken şunu anladım, cehennemin ortasında masum olarak hayatta kalınmıyordu. Yanmamak için ateş olacaktın, günah olacaktın, karanlık olacaktın ki hayatta kalasın. Seni büyüten, senin günahlarındı. İçinde büyüttüğün, intikam isteyen o küçük kızdı. Seni yaşatan, senin karanlığındı. Yanında kimsenin olmadığı yerde kendine bir dünya olmak zorunda kalışındı.

Genlerimdeki o miras, bugün ilk defa bu kadar şiddetli bir şekilde uyanmıştı. Ben Karalev'lerin kızıydım. Damarlarımda dolaşan kan,

sadece hayat vermek için değil; gerektiğinde o hayatı söküp almak için de akıyordu. Bunu bugün, o tetiği çektiğim an anlamıştım.

Ve Kurter… *Kurter Alacakan.*

Benim için kendini ateşe atan adam.

Onun fedakarlığı omuzlarımda sadece bir yük değildi artık; giydiğim en sağlam zırhtı. Babam beni masum olduğum için korurken, Kurter beni katil olduğum an bile bırakmamıştı. Benim sığınakta işlediğim o kanlı günahı benim yerime sırtlanırken gözünü bile kırpmamıştı. Bir askerin en kutsal saydığı şeyi, üniformasını benim için yakmıştı.

Kurter Alacakan beni korumak için kendi rütbesini önüme kalkan olarak koymuştu, bense artık o siperin arkasında korkarak beklemeyecektim.

Ona layık bir suç ortağı olacaktım. Madem o benim için yandı; ben de o yangının içinde, onun yanında savrulmadan dik duracaktım.

Boynumdaki boşluğa dokundum. Kolyem hiç geri gelmemek üzere artık yoktu. Ve yokluğu eksik hissettiriyordu. Eksik ve tamamlanmayacakmış gibi. Masumiyet benden silinmiş ve kolyemin benden gidişi bunun kanıtıymış gibi.

Derin bir nefes verdim. Havluyla saçlarımı kuruladım, başımı dikleştirdim ve aynadaki o kadına son kez, bir yabancıya bakar gibi değil, kendi içimde yeni tanıştığım bir Laren'e bakar gibi baktım.

Masumiyetim ölmüştü.

Ama yerine çok daha tehlikeli bir şey doğmuştu: Kendi karanlığıyla barışmış, iradesi sağlamlaşmış ve gücünün farkına varmış bir kadın.

Bu gece uyuyacaktım.

Kabus görmeden, korkmadan uyuyacaktım.

Çünkü artık canavar yatağımın altında değildi.

Canavar artık bendim.

Şehrin üzerine çöken gece yarısı ve şiddetli fırtına, Kurter'in evinin içine sızan sessizlikten daha ağır değildi.

Tekerleri yerden yüksek arabasını, dağ evinin garajına park ettiğinde dik duran omuzlarını kaldırdı ve eve doğru ilerlemeye başladı. Anahtarı kapı deliğine sokup içeri girdiğinde ona ev gibi hissettirmeyen evine girdi. Kurter Alacakan yıllardır kendini hiç evinde gibi hissetmemişti.

Burası onun için bir evden çok, savaş aralarında nefes almak için uğradığı bir sığınaktı sanki. Duvarlarda ne bir tablo ne de yaşanmışlığa dair sıcak bir iz vardı; her şey siyah, her şey işlevsel ve her şey en az onun kadar kasvetliydi.

Odasına girdi. Üniformasının ceketini ve üstünde savaş aletleriyle dolu askerî yeleğini çıkarıp koltuğa bıraktı. Omuzlarındaki yıldızları, o ağır apoletleri, bir kenara koyduğunda, geriye sadece etten ve kemikten ama ruhu karanlıkla kaplanmış eli kanlı bir adam kalmıştı.

Gömleğinin düğmelerini çözerken parmaklarında bir acele yoktu, sanki üzerindeki o kan ve barut kokan kumaş, derisinin bir parçasıydı ve onu soymak, kendi derisini yüzmek gibiydi.

Banyoya girdiğinde ışığı yakmadı. Tavanda hareketle birlikte otomatik aydınlayıp parlayan o belli belirsiz sarı ışığın loşluğu içeriyi yarı karanlık bir alana çeviriyordu.

Dolaptan su geçirmez bir bandaj çıkarıp dikişlerinin üstüne koydu ve suyu soğuk ayara çevirip duşun altına girdi. Soğuk, bedenindeki yangını söndürmeye yetmeden aşağı dökülürken, tenine yapışan o görünmez ölümü akıtmak istercesine bekledi. Ama su, sadece kirleri ve üstündeki kan lekelerini temizliyordu; zihnindeki o fırtınayı, ruhundan damlayan kanı ve gözlerinin önünden hiç çıkmayan o savaş meydanının görüntüsünü değil.

Ellerini duvarın soğuk fayansına yaslayıp başını eğdi. Su damlaları, geniş omuzlarından başlayıp sırtındaki aşağı ve tenindeki taze yaralardan süzülüp gidiyordu.

Dikişleri…

Başını ağır bir hareketle kaldırıp duşakabinin buğulanan camına baktı. Eliyle camdaki buğuyu sertçe sildiğinde, karşısındaki o silüet netleşti. Camdaki yansımasında teninin üzerine atılmış o muntazam dikişler duruyordu. Laren'in ellerinin değdiği, Laren'in iğnesinin geçtiği ve Laren'in nefesinin çarptığı o yer… O dikişler sadece kapanmış bir yara değil, mühürlenmiş bir kaderdi artık. Doktoru onun yarasını dikmişti ama farkında olmadan o dikişlerin içine sökülüp atılamayacak bir şey de eklemişti.

Gözleri, camda parlayan kendi gözlerine değdi.

Bir zamanlar orman yeşili o koyu harelerde merhamet vardı, belki biraz umut, belki de sevgi… Ama şimdi o orman yanmış, geriye sadece kül ve duman rengi bir karanlık kalmıştı.

Kurter Alacakan, bir insanı öldürmenin ağırlığını değil, bir insanı kurtarmanın bedelini taşıyordu gözlerinde.

Duygularını ne zaman kaybettiğini hatırlamaya çalıştı. İlk çatışmada mı? İlk arkadaşını şehit verdiğinde mi? Yoksa o cehennemden sağ çıktığı gün, kalbini o savaş meydanında bıraktığında mı?

Bilmiyordu. Bildiği tek şey, göğsündeki o boşluktu.

***Canı canımdır…* demişti komutanına.**

Bu bir yalan değildi. Bu, bir askerin namusu üzerine ettiği yemindi. Ama banyodan çıkıp aynadaki aksine bakarken, kendi kendine itiraf ettiği o acı gerçek, bir cam kırığı gibi battı zihnine: *Kalbi olmayan ve 'kalpsiz' diye anılan bir adam, başkasının canını nasıl koruyacaktı?*

Hissizleşmişti. Acıyı hissetmiyordu, korkuyu hissetmiyordu, sevmeyi çoktan unutmuştu. O, namlusu soğumayan bir silahtı sadece. Ama bugün… O koridorda, o kadının titreyen nefesi ona değdiğinde, o buz tutmuş kalbinin etrafındaki duvarlarda ince bir çatlak oluşmuştu. Ve Kurter, bir düşman mermisinden değil, asıl bu çatlaktan sızacak olan o ışıktan korkuyordu.

Eline havluyu alıp yüzünü kurularken, aynadaki o intikam isteyen, o yorgun ama yıkılmaz bakışlara son kez baktı.

İçindeki insan ölmüştü belki ama içindeki asker, şimdi her zamankinden daha uyanıktı. Çünkü artık koruması gereken bir can ve girmesi gereken çok daha büyük bir savaş vardı. Bu savaşta kendi kanı dökülse bile o maviliklerdeki ışığın solmasına izin vermeyecekti. Gerekirse kendi karanlığını yakacaktı, onun ışığı parlasın diye.

Işığı kapattı ve karanlığa, o en sadık dostuna geri döndü.

Banyodan çıktığında soğuk suyla yıkanmasına rağmen teninden yükselen sıcaklık, salonun soğuk havasına karışıp kayboldu. Üstüne hiç kumaş değdirmeden, sadece altına siyah bir eşofman giydi ve göğsündeki taze dikişlerin sızısıyla, evin en sessiz köşesine, o gümüş çerçevenin durduğu konsolun önüne yürüdü.

Karanlığın içinde parlayan tek şey, o aile fotoğrafının karesine hapsolmuş gülümsemelerdi.

Titreyen parmakları değil, ruhuydu. Elini uzatıp çerçeveyi kavradı. Camın soğukluğu parmak uçlarını yakarken, gözleri o tanıdık yüzlerde, o eksik kalmış aile tablosunda gezindi.

Önce ailenin en büyüğüne değdi gözleri…

Babası, *Kerem Alacakan.*

Fotoğrafın en arkasında, ailesini kanatları altına almış bir kartal gibi duruyordu. Askerî Heyet'in başkanı, gölgelerin komutanı derlerdi ona. Aynı ona benzeyen koyu yeşil hareleri, kâğıt üzerinde bile bir tehdit

gibi bakıyordu dünyaya. Gözlerindeki o kasvetli bakış devletin yükünü omuzlamaktan, bildiği sırların ağırlığından kaynaklanıyordu. O, bu ailenin hem kalkanıydı. Alacakan'lara değecek kurşun ilk ondan geçerdi.

Sonra bakışları, yüreğindeki en derin sızıya, o zümrüt yeşili gözlere kaydı. Annesi… *Alisa Victoria Alacakan.*

Bir zamanlar elleriyle kalplere hayat veren o efsanevi kalp cerrahı. Fotoğrafta öyle bir gülümsüyordu ki, Kurter o gülüşün sıcaklığını hâlâ göğüs kafesinde hissedebiliyordu. Annesinin güzelliği sadece yüzünden değil, ruhundan da taşıyordu.

Ama o gülüş, soğuk bir merminin ucunda silinmişti.

Kurter'in gözleri karardı. O lanetli gün… Kara Harp Okulu'ndan birincilikle mezun olduğu, onur kürsüsüne çıktığı o gün.

Annesinin gururla ona el salladığı o anın hemen ardından kopan kıyamet…

Mezuniyet törenini kana bulayan o terör saldırısı ondan sadece annesini almamış, Kurter'in içindeki o masum çocuğu da o kürsüde öldürmüştü. Annesinin zümrüt yeşili gözleri kapandığında, Kurter için dünya siyah beyaz bir filme dönüşmüştü. O günden beri aldığı her nefes, annesinin yarım kalan nefesiydi.

Gözlerini zorlukla o içinin gittiği kareden ayırıp, annesinin yanındaki iki çiçeğe çevirdi. Kız kardeşleri… *Laris ve Ladin*. Ona hayat veren can parçalarıydı.

Ladin Alacakan.

Hukuk fakültesinin son sınıfında, adaletin terazisini tutmaya hazırlanan, ailesinin en küçüğü olan o masum yüz. Açık yeşil gözleri ve koyu kahve saçlarıyla annesinin parlak bir yansıması gibiydi. Kurter'in sert ve fırtınalı dünyasındaki tek yumuşak limanlardan biriydi. Kurter'in karanlığında açan çiçekti Ladin.

Ve *Laris Alacakan…*

Tıptan yeni mezun olmuş, yeminini etmiş, hayatı boyunca ailenin göğsünü hep gururla kabartan doktor kardeşi. Nadir bulunan o sarı-yeşil gözleri, fotoğraf karesinde bile parlıyordu. Ama o gözler şimdi ona çok uzaktaydı. Babasınkn ve abilerinin düşmanlarının namlusu onlara dönmesin diye, Laris'i zorla yurtdışında tutuyorlardı.

Sürgün gibi… Kurter, kardeşini o sürgünden çekip almak istiyordu ama annesine değen soğuk merminin o lanet, bazı geceler onu kusturan anısı onu durduruyordu.

Annesinin acısını bile daha doğru dürüst atlamamışken kardeşlerinden birine bir şey olsa asla dayanamazdı. Her gece Laris'in o sokaklardaki yalnızlığını düşünüp dişlerini sıkıyordu. Yanına gitmek istiyordu, gidemiyordu. Onu yanına almak istiyordu, alamıyordu. Kurter, Laris'i korumak için, ona hasret kalmak zorundaydı ve buna dayanamıyordu.

Ruhunun bakmaya dayandığı tek yere değdi gözleri ve parmağıyla okşadı onun olduğu tarafı. Erkek kardeşi, evin ortanca çocuğu…

Karan Alacakan.

Karan da Kurter gibi askerdi. Ama tek fark, daha mezun olmamıştı. Abisinin izinden giden, yakında birincilikle mezun olacak bir kara harp okulu öğrencisiydi.

Kurter'in kalbine sığmayan özlemi gittikçe artarken, gözleri fotoğrafta bir çıkış yolu arar gibi gezindi ve saniyeler sonra o çıkış yolunu buldu. Fotoğrafta onun yanında duran ve elini omzuna atıp onu sıkıca saran, kendi yansıması gibi duran tarafa baktı.

İkizi, ruhunun diğer yarısı. *Kaan Alacakan…*

Cumhuriyet Savcısı Kaan Alacakan.

Kurter'den koyu kahve saçlarından farklı olarak simsiyah saçları ve gecenin en koyu tonunu taşıyan simsiyah gözleri vardı. Ten rengi ise o

karanlık gözlere inat beyazdı.

Cumhuriyet Savcısı Kaan Alacakan ve hemen yanında duran, hem Yüzbaşı hem de Keskin Nişancı olan Kurter Alacakan…

Biri kanunla, diğeri silahla savaşıyordu. Biri adliyenin soğuk koridorlarında adaleti kolluyordu, diğeri dağların zirvesinde adaleti namlunun ucuyla dağıtıyordu. Ama aralarındaki bağ, kandan ve aynı karında doğmaktan çok daha öteydi. Kurter, Kaan'ı canı gibi, kendi nefesi gibi severdi. Kaan da Kurter'i.

Birbirlerinin varlığı, onların bu dünyada yalnız olmadığının tek kanıtıydı.

Parmakları arasındaki çerçeveyi yavaşça yerine bıraktı. Bu fotoğraf, onun hem cenneti hem de cehennemiydi. Sevdikleri, koruması gerekenler ve kaybettikleri… Hepsi elinde tuttuğu bu fotoğraf çerçevesinin içindeydi.

Ailesini özlüyordu. Kurter, ailesini çok özlüyordu.

Yerine bıraktığı fotoğrafa bakarken göğsündeki dikiş sızladı. Laren'in diktiği yara taze olsa da, annesinin açtığı boşluk asırlıktı.

Fotoğraftaki o eksik parçaya, annesine bakıp, "Hepsini koruyacağım anne," dedi annesini kaybettiği günden beri asla durduramadığı öfkesiyle ve devam etti. "Yemin ederim, senin gidişinle açılan o boşluğa, başka bir mezar taşı dikilmesine izin vermeyeceğim."

Karanlığın içinde, yıllar önce ettiği o asker yemini bir kez daha döküldü dudaklarından. Sadece vatan için değil, o fotoğraftaki canlar için de namlusu asla soğumayacaktı.

Ve hayatını kurtaran o doktor için…

Şiddetli bir şekilde gürleyen göğün sesi odanın içini doldurduğunda bakışları, perdesi çekilmemiş pencereye kaydı. Dışarıda sağanak bir yağmur ve kıyameti andıran kuvvetli bir fırtına kopuyordu.

Kurter Alacakan o görevden dönüp şehre ayak bastığından beri gökyüzünde güneş açmamıştı.

Perdeyi yırtarcasına bir kuvvetle çekip kapattı öfkeyle. Bir sandalye çekip oturduğunda elindeki yeni doldurduğu viski bardağını parmaklarının arasına sıkıştırıp çevirmeye başladı.

Odanın içi karanlıktı. Sadece perdesi çekilmemiş diğer pencereden içeri sokak lambasının soluk, dolunayınsa beyaz ışıkları sızıp masadaki viski bardağına vuruyordu.

Masanın üstündeki diğer ailesine ait fotoğrafı görünce kalbine bir bıçak saplanır gibi oldu. Timi… Çatışmada bütün dostlarını kaybettiği timi. Komutanı olduğu Tim 365'i…

Kaybettiği dostlarının onda bıraktığı o keskin yara hâlâ tazeydi ve öyle bir acıydı ki sanki hiç geçmeyecekti.

Ellerini koyu kahverengi ve gecenin içinde siyah gibi duran saçlarına daldırıp zihnindeki sesleri boğmak istercesine karıştırdı. Aklının içindeki sesler, o kanlı geceden beri hiç susmuyordu. Bardağın içinde duran o kehribar rengi sıvıda bile gördüğü kendi yansıması değil, kaybettiği silah arkadaşlarının yüzleriydi.

Uyuyamıyordu. Kabusa çevrilen rüyalarında onları görmeye dayanamıyordu. O kabuslardan uyandığında kusacağını biliyordu ve ruhu artık bunun ağırlığını kaldıramıyordu.

Odanın içindeki kasvetli sessizlik o kadar ağırdı ki nefeslerinin göğüs kafesine çarptığını hissetti. Ona ağır gelmişti, dostlarının hepsinin öldüğü bir savaşta yaşayan tek kişi kalmak… Ona çok ağır gelmişti.

Sessizlik tıpkı geceleri onu uyutmayan kabusları gibi bir hâl aldığında, sanki onu bu karanlıktan çıkarmak isteyen adım sesleri yankılandı dışarıda.

Hemen ardından, evin dış kapısından gelen sert bir ses duyuldu.

Kapının kilidinde dönen anahtarı fark ettiğinde irkilmedi bile. Beklediği bir düşman ya da ölüm olsaydı, çoktan silahına davranırdı. Ama gelen tanıdıktı. Hatta canından bile yakındı.

Kapı açıldı.

Sonra içeri, tıpkı ona benzeyen güçlü bir beden girdi.

O bedene ait adım sesleri odada yankılanırken Kurter arkasına dönmedi bile. Çünkü o adım seslerinin sahibini herkesten iyi tanıyordu.

Kaan Alacakan.

Birbirlerini korumak için birbirlerinden vazgeçmişlerdi. İkisinin de düşmanı çoktu ve düşman, daima zaaftan vururdu. Kardeş oldukları bilinmesin, birbirlerine olan zaafları açığa çıkmasın diye yıllardır iki yabancı gibi yaşıyorlardı.

Bunun yükü çok ağırdı. İnsan, kendinden olan bir parçayı başka yerde bırakıp yaşayamıyordu, hayatına kaldığı yerden devam edemiyordu. Orada, kalbinde, bir boşluk kalıyordu ve yeri hiçbir zaman dolmuyordu.

Kurter de Kaan da bunu çok iyi biliyordu. Çünkü yaşamışlardı. Birbirlerinden uzakta, birbirleri olmadan eksik yaşamışlardı.

Odada yankılanan adım sesleri aniden bir bıçak gibi kesildi. Kardeşinin tam arkasında durdurmuştu adımlarını Kaan.

Elini yavaşça uzatıp Kurter'in boynuna, şah damarının attığı o noktaya koydu. Kurter'in kasılan bedeni, bu dokunuşla birlikte belli belirsiz gevşedi.

"Yirmi yedi yıl önce, 14 Temmuz." Kaan eğildi, nefesi kardeşinin kulağına değdiğinde fısıltısı odadaki kasvetli sessizliği bozdu. "Annem o gün hastaneye gittiğinde, karnındaki ikizlerden birini kaybedeceğine emindi." Daha sıkı sardı Kurter'i. "Ama o gece bir mucize oldu; sen,

kendi kan damarlarınla beni hayata bağladın. Anne karnında ölmek üzere olan kardeşini, kendini feda etme pahasına yaşattın.”

Parmakları Kurter’in şah damarının üzerine sarılıydı ve yavaşça kulağına yaklaştı. “Senin burada canın yansa ben dünyanın öbür ucundan hissederim.” Eli hâlâ Kurter’in boynunu sararken başını onun omzuna yasladı. “Ölürüm senin için, Kurter.”

Kurter, kardeşinin onu saran elini bileğinden kavrayıp ondan güç alır gibi sıktı. Parmakları, diğer elinde tuttuğu viski bardağını çatlatacak kadar sıkılaşırken kalbinde de aynı kasılmayı hissediyordu. Kaan’ın her cümlesi bıçak gibi zihnine kazınmıştı. Yıllardır sırf ona zarar gelmesin diye gölgesinden bile sakındığı kardeşinin varlığı, şimdi onu ayakta tutan tek güçtü.

“Başın sağolsun,” dedi Kaan ciddi bir sesle. Kardeşini böyle bir konuda teselli edemeyeceğini bilse de onu asla yalnız bırakmazdı.

Kurter masadaki paketten bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına sıkıştırdı. Boğazındaki düğüm o kadar sertti ki yutkunamıyordu bile.

“Onları kurtaramadım Kaan,” dedi. Sesi bir fısıltı gibi çıksa da kalbine gömdüğü öfkesi ve nefreti dışarıdaki fırtınadan bile daha şiddetliydi. “Silah arkadaşlarımı o cehennemden çıkaramadım.”

Kaan, kardeşinin acısını da öfkesini de nefretini de kalbinde hissediyordu ve artık verilebilecek hiçbir tesellinin Kurter’i durduramayacağını, onun içindeki intikam arzusunu bastıramayacağını da iyi biliyordu. Kardeşini herkesten iyi tanıyordu. Şah damarlarında atan ritim bile aynıydı onların.

Kaan yavaşça geri çekildi ama teması koparmadı. Parmakları, Kurter’in kazağının altındaki gergin kaslara bir pençe gibi saplanmıştı. Az önceki şefkatli gözler gitmiş, yerini gözlerinde tekinsiz bir parıltı olan, karanlık bir yansıma almıştı. Odanın havası bile o anda ağırlaştı.

Kaan, kardeşinin gözlerinin en derinindeki enkazı değil, o enkazın altındaki öfkeyi gördü. O öfkeyi harlayacak ve kardeşini, aklındaki o yangının içinden çekip çıkaracaktı. Yüzünü tekrar Kurter'e yaklaştırdı. O zehri kardeşinin ruhuna akıtacaktı.

"Kurter…" Sesi az önceki gibi yumuşak değildi, aksine keskindi. "Timin öldü," derken gerçeği bir bıçak gibi kardeşinin önüne fırlatarak devam etti. "Ama sen yaşıyorsun."

Kurter cevap vermedi. Dudaklarının arasındaki sigarayı küllüğün içine bıraktığı sırada parmaklarının arasındaki viski bardağı üzerine uygulanan kuvvete dayanamıyormuş gibi avucunun içinde parçalara ayrıldı. Cam kırıkları tenine battı ama umursamadı. Öfkesini kontrol edemiyordu, elinin tersiyle bardağı ve masada kalan diğer her şeyi yere itti. Bardağın kalan son parçaları da yerle buluştuktan sonra kulağı neredeyse sağır eden bir gürültüyle tuzla buz olmuştu.

Kaan, karşısındaki bu görüntüye şaşırmadı. Çünkü ikizinin, öfkelendiğinde kalbindeki merhameti silip nasıl bir canavara dönüşebileceğini iyi biliyordu. Kurter'in merhameti ile öfkesi arasında çok ince bir çizgi vardı ve eğer o çizgi bir kez aşılırsa, bir daha geri dönüşü olmazdı.

Kaan, Kurter'in olmak isteyip olamadığı adalet yanı; Kurter ise Kaan'ın içindeki bastırılmış intikam yanıydı. Onlar zehir ve panzehirdi, birbirlerini böyle tamamlıyorlardı.

"Anne karnında beni nasıl yaşattıysan," dedi Kurter'in yüzüne yaklaşarak. "Şimdi de silah arkadaşlarının intikamını öyle alacaksın. Ama bu sefer can vererek değil, can alarak."

Kurter sandalyesini itip ayağa kalktığında karşı karşıya geldiler. İkisi de aynı boydaydı ve artık birbirlerinin tam gözlerinin içine bakacak mesafede karşı karşıya duruyorlardı.

Birbirlerini yalnız onlar ayağa kaldırabilirlerdi. Birbirlerinin zaaflarını ancak onlar bilebilirlerdi. Birinin rüzgar olduğu yerde diğeri fırtına olurdu, birinin ateş olduğu yerde diğeri cehennem olurdu. Biri

düşse diğeri onun için direnirdi. Birine bir şey olsa diğeri kardeşi için ortalığı ateşe verirdi. Eksik kaldıkları yerden tamamlarlardı birbirlerini.

“İntikam için dönüşeceğim canavarı sen bile tanıyamacaksın. Onlara yapacaklarımdan sonra her yerde, herkes düşmanım olacak. Senin kardeşim olduğunu anlamasınlar diye belki de bir daha hiç yan yana bile duramayacağız.” Kaan’ın yüzüne yaklaştı. “Gerçekten bunu istiyor musun, Kaan?”

“O ölüm tehdidi sana geldiğinden beri,” derken Kaan da Kurter’in yüzüne yaklaştı. Düşmanların kanlı bir yazıyla duvara ‘*Canını alacağız Kurter Alacakan*’ yazdığını biliyordu. Ne kadar uzakta olursa olsun kardeşinin hayatına dair her şeyi bilirdi Kaan.

“Onların mezarını kazıp hepsini içine gömmek istiyorum, Kurter.” Yaklaştı ve keskin sesiyle devam etti. “Benim zaafım sensin ve senin için gerekirse dünyayı ateşe veririm. Ama üzerimde bu ağır savcılık cübbesi varken insan öldüremem. Sadece sana zarar verenleri, yasaların bana verdiği yetki kadarıyla yargılayabilirim.” Kaan, bu olsun istemiyormuş gibi başını iki yana salladı. “Ama ben sana zarar vermeye kalkan o orospu çocuklarını yargılamakla kalmam, öldürürüm Kurter.”

Kurter, Kaan’ın omzundan tutup kendine çekti onu ve sıkıca sarıldı kardeşine. “Bana bırak,” derkenki sesi keskindi. Kardeşinin savcılık cübbesi için ne kadar emek ettiğini biliyordu ve Kurter’in bu dünyada zarar görmesini isteyeceği en son kişi bile değildi Kaan. “O piçlerin hepsini cehenneme göndereceğim.”

“Yapacaksın,” dedi Kaan, kendini geri çekip Kurter’in gözlerine baktığında karşısındaki bu adam için gerekirse ölürdü de öldürürdü de.

Gözlerinde parlayan aynı öfke ve intikam hırsıyla devam etti. “Çünkü sen Alacakan’sın. O intikamı alana kadar akacak kansın.”

Kaan’ın bu sözleri, Kurter için barutun ateşe değdiği andı. Bu cümle damarlarındaki kanı zehirli bir nehire, kalbindeki acıyı ise durdurulamaz bir öfkeye çevirmişti. Bakışları sertleşti, gözlerindeki belirsizlik sisi dağıldı ve geriye sadece zifiri, korkutucu bir kararlılık kaldı.

Çünkü gerçek, zehir gibi ortadaydı:

Alacakan.
Sen o intikamı alana kadar,
Akacak kan.

Gecenin karanlığı yerini yavaş yavaş şafak vaktine bırakırken yatağımın içindeki huzursuz bir ruh gibi kıpırdandım.

Fırtına dünden beri dinmemişti, ne içimdeki ne de gökyüzündeki. Uyuyamamıştım. Sağa döndüm, sola döndüm, ellerimi saçlarımdan geçirdim ama zihnimin içindeki o gürültüyü susturamadım.

Ne olursa olsun korkmuyordum. Ne gürleyen göğün şiddetinden ne de dışarıda kopan fırtınadan. Hiçbir şeyden korkmuyordum ama gözlerimi de artık kapatamıyordum. Ne zaman kirpiklerim birbirine değse gözlerimin önünde o koyu yeşil hareler canlanıyordu. Beni kurtaran o güçlü eli tenimde hissediyordum. Kalın sesi kulaklarımdan gitmiyor, bakışıysa gözlerimden silinmiyordu.

Kurter Alacakan.

Kendini bir can borcu için bir yalanın tam ortasına atmış; rütbesini, mesleğini ve yıllarını verdiği o üniformasını benim için yakıp önüme bir kalkan gibi koymuştu. Hayatım boyunca ona duyacağım bir minneti omuzlarıma bırakmıştı ve ben bu gece kabuslardan değil, bu minnetin yükünden uyuyamıyordum.

'Canı, canımdır Komutanım.'

Babamla olan konuşmasından ve gözlerimin içine bakıp canı, canımdır dedikten sonra babamla birlikte askeriyenin toplantı salonuna gitmişlerdi, bense eve dönmüştüm.

Babamın karşısında, o koridorda, beni sarsan tek bir cümle… *Canı canımdır.*

Bu söz dün geceden beri kulaklarımdan silinmiyordu. Sadece bir cevap değildi çünkü bu. Babamın otoritesine ve askeriyenin kurallarına ateşin sınırında edilmiş bir yemindi.

Yanımdaki telefona uzanıp saate baktım. Gecenin üçüydü ve ben o cinayetten beri kahredici bir suçlulukla boğuşuyordum.

Kurter Alacakan olmasa meslekten atılacaktım, o olmasa belki de hapse girecektim. Bu ağır suçluluk hissi öldürdüğüm için değil; hayatını kurtardığım bir adamı, ortaya çıkarsa alnına leke olacak ağır bir yalanın ortasına attığım içindi.

Öyle bir düzenin içindeydik ki o günah işleyebilirdi, ben işleyemezdim. Çünkü o askerdi, ben doktordum. O düşmanı öldürürdü, kimse onu yargılamazdı ama ben düşmanım bile olsa yaşatırdım, yaşatmak zorundaydım çünkü beni yargılarlardı.

Ben yargılanmayayım diye kendini ateşe attı.

Çünkü ona göre hiç kimse, karanlıktan gelmiş bir adama *elin neden kanlı* diye sormazdı.

Ve şimdi, bütün zıtlıklarımıza rağmen bizi ortak paydada buluşturan tek günah yalandı. Ne o ne de ben mesleki hayatımız boyunca yalan söyleyemezdik. Ama söylemiştik. O, beni kurtarmak için bu günahı işlemişti. Ben de hem onu hem de kendimi yakmamak için bencilce bu günaha ortak olmuştum.

Şimdi o yalan, üzerimize doğrultulmuş bir namlu gibi, gerçek ortaya çıkana kadar orada kalacaktı. Belki de gerçek hiç ortaya çıkmayacaktı ama namlunun ucu her zaman orada duracaktı ve ben kucağıma

bırakılmış bir bombayla savaş meydanında bekliyordum. Patlayacak mı, patlamayacak mı? Kurter Alacakan benim yüzümden yanacak mı, yanmayacak mı? O namlunun ucu, iki sorunun ortasında duruyordu. Ve beni başkalarının ateşinden çeken o güçlü el bile benim kendi ateşimde yanmamı engelleyemiyordu.

Gözlerimi kapattım. Gözlerimin önünde uyumamı engelleyen o sığınak sahnesi canlanıyordu. Özellikle de o son an... Olay yeri inceleme uzmanının şüphesini silmek için elimi tuttuğu, ateş gibi yanan parmaklarını parmaklarıma kenetlediği o an.

'Doktor Hanım benim sevgilim.'

Zihnim o anı tekrar tekrar, bir film şeridi gibi başa sarıp oynatırken, fark ettiğim gerçekle birdenbire göğsüme görünmez bir balyoz inmiş gibi nefesim kesildi. Eli… Yatakta bir hışımla doğrulup oturdum. Ateş gibi yanan eli… O anın heyecanı ve o yalanın omuzlarıma yüklediği ağırlıkla gözden asla kaçırmamam gereken bir detayı şimdi fark ediyordum. Kurter'in eli...

O güçlü ve silah tutmaktan sertleşmiş eli benim elimi kavradığında hissettiğim o sıcaklık... Yanıyordu. Ateş gibi yanıyordu hem de. O sadece bir askerin öfkesi değildi. Ateşler içindeydi. Kelimenin tam anlamıyla, ateşler içindeydi.

O an, onun parmak uçlarında hissettiğim o deli gibi atan nabız, sadece adrenalin olamazdı. O nabzın şiddeti, vücudun damarlara yayılan bir zehire karşı verdiği savaştı.

Sepsis başlangıcı.

Elimi hınçla saçlarımdan geçirip kalktım yataktan ve odamda ileri geri volta atmaya başladım. Nasıl… Nasıl fark etmedim? Bir doktor olarak bunu o an nasıl görememiştim? Nasıl hayati önem taşıyan bu gerçeği kaçırmıştım?

Sığınak pisti. Toz, toprak ve mikrop yuvasıydı, ayrıca kan doluydu. Ve ben... Ben onun yarasını alelacele, titreyen ellerle dikmiştim. Üstüne

saatlerce o sağanak yağmuru yemiş, soğukta beklemiş ve vücudu direncini tamamen yitirmişti.

Kurter Alacakan'ın vücudu şu an enfeksiyonla savaşıyor olabilirdi ve o inatçı adam, adım gibi eminim ki kendi kendine geçmesini bekleyecek, enfeksiyonu kendi kendine yenebileceğine inanacak ve bunu kimseye söylemeyecekti. Vücudundan şarapnel çıkardığımda bana bir şey olmazdı diye adam… Şimdi, sepsis için de aynı şeyi söyleyecek ve ölümle arasında bir rulet tutturacaktı. Yine.

"O benim hayatımı kurtardı," diye fısıldadım karanlığa. Sesim, ihtimallerin şiddetiyle deliriyordu sanki. "Ben şimdi onu ölüme terk edemem."

Belki de yanılıyordum. Elim buz gibi diye elini ateş gibi hissetmiştim. İki ihtimal vardı, ya her şey normaldi ve onun sıcaklığı benim düşünmekten kafayı yeme raddesine gelen aklımın bana oynadığı bir oyundu ya da Kurter Alacakan gerçek anlamda ölümün pençesindeydi. Ama ben her ne olursa olsun bu şüpheyle burada duramazdım, onu görmem ve her şeyin iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Kurter'e benim ihmalim yüzünden bir şey olursa bu vicdan azabı beni öldürürdü. Yarasını ben açmamıştım ama iyileştirmesi gereken bendim. Ve eğer o yaradan sızan zehir onu öldürürse… Kendimi ömür boyu affetmezdim.

Odadan fırladım. Üzerime alelacele geçirdiğim kıyafetlerin ne olduğuna, saçımın başımın hâline bile bakmadan, kabanımı omuzlarıma atıp evden çıktım.

Onu görmeye gidecektim ve sanki gece boyu bu planı düşünmüşçesine kesin hareket ediyordum.

Arabama bindim, gaza bastım, dakikalar sonra askeriyenin kapısındaydım. Bu askeriye, benim yollarını ezbere bildiğim tanıdık cehennemimdi artık.

Arabanın farları nizamiyenin devasa demir kapılarını aydınlattığında, yağan yağmur ışığın önünde çizgiler halinde gözlerimi kamaştırdı. Ayağımı frene tam basıp aracı durdurdum ve camı indirdim. İçeri dolan o soğuk hava ve yağmur kokusu yüzüme çarparken nöbet kulübesinden çıkan iki asker, plakamı ve beni tanıdıkları için selam verdiler.

"Doktor Hanım?" dedi uzman çavuşlardan biri, saygılı ve mesafeli bir sesle. Saatin geç olduğunu ve benim normal şartlarda bu saatte buraya gelmeyeceğimi biliyorlardı. "Bir emriniz mi var?"

"Yüzbaşı Alakurt…" dedim, sesim yağmurun sesine karışıp kaybolmasın diye biraz yüksek çıkarak. Ama boğazımdaki o düğüm, ismini söylerken bile canımı yakıyordu. "İçeride mi kendisi?"

Askerin yüzündeki ifade bir anda değişti. O resmi ciddiyet, yerini hayranlık dolu, neredeyse parlayan bir ifadeye bıraktı. "Hayır Doktor Hanım," dedi başını hafifçe iki yana sallayarak. "Kurter Komutan, saldırı tamamen kontrol altına alındıktan sonra bölgede güvenliği sağlayıp nizamiyeden ayrıldı."

Gitmiş olmasına şaşırarak ve kalbimde beliren baskıyla gözlerimi askeriyeye çevirdim. Kahretsin. Ben şimdi onu nerede bulacaktım?

Evi neredeydi, canı sıkılınca nereye giderdi, yanında kim olurdu… Hiçbir şey bilmiyordum. Ona dair bildiğim tek şey, bana yaptığı kahramanlığıydı. Onun dışında iki yabancı oluşumuz ilk defa yüzüme bu kadar şiddetli bir şekilde çarptı.

Birbirlerinin hayatını kurtarmış iki yabancı…

Kasvetli bir nefes dudaklarımdan düşerken, "Anladım," dedim başımı sallayıp camı kapatmaya yeltenerek. "Teşekkürler."

"Yardımcı olabileceğimiz başka bir konu var mı, Doktor Hanım?"

Askerin saygı sınırlarını aşmayan, ciddi sesini duyduğumda bakışlarımı tekrar onlara çevirdim. Kırmızı listede aranan terörist

Eiza Karks ve onun ölümü tabii ki bütün askeriyede duyulmuştu. Dahası, onun beni öldürmeye teşebbüs ettiğini ve Kurter'in gelip benim hayatımı kurtardığını da biliyorlardı.

Öyle bir yalandı ki ben bile kendimi buna inandırmıştım.

Benimle birlikte askeriyedeki herkes de inanmıştı çünkü ifadeyi Kurter Alacakan vermişti. Sözü hüküm sayılan, nizamiyenin içinde askeri deha olarak anılan bir adam söylemişti bunu. Tabii ki ona inanacaklardı.

Generalin kızını kurtaran güçlü bir asker. Hikâye onların gözünde inanmak için fazlasıyla yeterliydi. Ama yalandı ve bu, sadece Kurter Alacakan'la benim aramda olan büyük bir sırdı.

Aklımdan geçenler nabzımı hızlandırırken, tam camı kapatmak için elimi tuşa bastırdığım sırada nöbetçi kulübesinin önündeki diğer askerin, arkadaşına dönüp fısıldadığı ama gecenin sessizliğinde netçe duyulan o konuşmayla elim havada asılı kaldı.

"İnanabiliyor musun?" diyordu asker, tanık olduğu bir dehşeti anlatır gibiydi sesi. "Adam operasyondan yeni dönmüş… Timini, kardeşlerini daha yeni toprağa vermiş. Üstünden saatler sonra gitti başka operasyona katıldı."

"Kurter Yüzbaşı o," diye cevapladı benimle konuşan uzman çavuş, sesi gururla karışık bir hayranlık doluydu. "Yaralıymış diyorlar, göğsünde dikiş varmış. Ama gözetleme kulesine çıkıp o teröristleri indirişi nasıldı gördün mü? Üstelik de o zifiri karanlıkta, yağmurun altında…"

"Tek atış," dedi diğeri. "Ben yanındaydım, bizzat gördüm. İkisine de tek atış. Arka arkaya. Saniye sektirmeden. O mesafeden, o rüzgarda, o ruh haliyle… Eli bile titremedi. İnsan işi değil bu. Milimetrik hesap. Bunu o adrenalin altında yapabilecek başka bir babayiğit yok bu orduda."

"Var olsun," dedi diğeri derin bir nefes alarak. "Efsane dedikleri kadar varmış."

"Tabii oğlum, Alacakan efsanesi adam. Boşuna Alakurt demiyorlar ona."

Başını sallayarak onayladı erbaşının cümlesini. "Doktor Hanım'ı da o olaylardan Kurter Komutan kurtarmış."

Duyduğum cümleyle birlikte elim sertleşerek direksiyonu sıktı. Tırnaklarım derime batıyordu. Bir kahramanı, bir yalancıya dönüştürmüştüm.

"Generalin kızı tabii. Kızının saçının teline zarar gelse Hakan Paşa o dağları onlar için cehenneme çevirir…" Gülerek devam etti. "Bu sefer onlara o dağları cehennem eden Kurter Komutan oldu ama."

Onlara uzak mesafede durduğum için konuşulanları duymadığımı sanıyorlardı ya da duyulsa da sözleri övgü dolu olduğu için sessiz konuşmaya lüzum görmüyorlardı. Ama bu hayranlık dolu konuşmaları aklımda uğursuz bir yankı gibi tekrar etmeye başladı: '*Zifiri karanlıkta, yağmurun altında durdu.*'

Resmen ölüme kafa tutuyordu. Yaralı hâliyle kendini zorlaması, soğukta beklemesi… Sepsis ihtimali çok güçlüydü.

Camı hızla kapattım ve aklımdakilerin hıncını tekerlerden çıkarmak istiyormuş gibi arabayı sert bir manevrayla geri çevirdim.

Ne yapacağımı bilemezcesine vurdum direksiyona. Askeriyede değildi. Evindeydi. Ama evinin nerede olduğunu bilmiyordum. Adresini bilmiyordum.

Gözlerimi dikiz aynasına çevirip, "Bulacaksın," dedim kendi kendime. Sesimde keskin bir kararlılık vardı.

Rotam artık belliydi. *Babam*.

Arabadan indikten dakikalar sonra nefes nefese bir hızla babamın makam odasının önünde buldum kendimi. Koridordaki nöbetçi askerlerin ayak sesleri dışında askeriyedem çıt çıkmıyordu. İçeri

girmek için hamle yapacağım sırada nöbetçi askerlerden biri beni durdurdu. "Laren Hanım, içeride önemli bir toplantı var. Şu an giremezsiniz."

"Tamam," dedim başımı kaldırarak. Kapı açıktı ve içeride gerçekten de toplantı vardı, aceleyle kapıdan girmeye çalıştığım için görmemiştim. "Toplantı bitince girerim, burada bekleyeceğim." İzin vermeme ve beni gönderme ihtimaline karşılık ciddi bir sesle devam ettim. "Babamla konuşmak istediğim önemli bir konu var."

Başkası olsa bu teklifi kabul etmeyeceğini belirten bir bakış attı asker yüzüme ama üstelemedi. Hakan Karalev'in kızı olduğumu ve saatler önce bu askeriyede suikasta uğramak üzere olduğumu gerçeğini biliyordu. Tüm askeriye biliyordu bunu. Ve tabii, beni kurtaranın Kurter olduğunu da. Haber herkese ulaşmıştı.

"Kurallar gereği kim olursa olsun toplantı esnasında değil kapıda, koridorda bile bulunamaz," dedi asker disiplini bozmak istemeyen ama bazı kuralları esnetmenin zorundalığıyla. "Fakat toplantının bitmesine az bir vakit kaldı diye bu seferlik kalabilirsiniz." Babamın azarından korkması da bu kararı vermesinde etkiliydi tabii. "Burada bekleyin lütfen," diyerek kapının karşısındaki duvarı ve oradaki sandalyelerden birini işaret etti.

Başımı sallayıp geçtim karşıdaki sandalyelerden birine geçtim. Şu an, önemli bir toplantı esnasında burada bulunmam bile bir lükstü o yüzden üstelemeyip beklemeyi seçtim. Sakin kalmaya çalışarak parmaklarımla oynarken yerimde irkilmeme sebep olan, babamın bütün koridorda yankılanan şiddetli bağırışı oldu.

Gözlerimi kısıp odanın içine baktım, babamın odası çok büyüktü ve kapı açık olmasına rağmen toplantı çok uzak bir mesafede kalıyordu bana. Babamın karşısında albaylar ve üst rütbeden kurmaylar vardı ama babam onların rütbesini hiç eden bir öfkeyle elini yumruk yapıp masaya vurdu.

"Bu nasıl bir güvenlik zafiyeti!" Elini bir kez daha vurduğunda, masadaki dosyalar ve bardaklar sarsıldı. "Ya o şerefsizler benim

kızıma zarar verseydi? Size o gece bölge koruması 'kırmızı alarm' seviyesinde olacak demiştim. Ne hakla savunma protokolünü esnetirsiniz!"

"Hakan Paşam," diye ciddi ama temkinli bir sesle söze girdi albaylardan biri. "Siz de biliyorsunuz ki bu planlı saldırının en başından beri amacımız, onlar askeriyeye sızdıklarını sanırken, onları sağ ele geçirip işkence odalarında konuşturmaktı. Eiza Karks da bu isimlerin başını çekiyordu ama alçak, bizim asla böyle bir açık vermeyeceğimizi ve bu zaafiyetin planlı olduğunu anlamış olacak, çok profesyonel hareket etti. Sahadan gelen istihbarat raporları hava koşulları nedeniyle çok kısıtlı olsa da Eiza'nın yolun sonunda canından olma pahasına askeriyeye girip verebildiği en büyük zayiatı vererek askerleri öldürmeye çalıştığını düşünüyoruz."

"Söylenenlere katılıyorum ve izninizle eklemek istediğim bir konu var Hakan Komutanım…" Babam onay verircesine el işareti yaptığında albay ciddi bir sesle devam etti. "Aslında o gece kızınız Laren'in, doktor içgüdüyle sığınağın kapısını açıp Eiza'yı içeri alması, büyük bir felaketi önledi ve teröristi izole bir alana hapsederek diğer askerlere zarar vermesini engelledi. Aksi takdirde açık alanda çok daha fazla şehit verebilirdik."

Duyduğum cümlelerle içime garip, çok garip bir ferahlık yayıldı. En azından onu sığınağa hapsedip tetiği çekmemin sandığımdan daha büyük bir faydası olmuştu, kendi mesleğimi feda edip askerleri kurtarmıştım.

"Fakat teröristin imha edilmesi Teşkilat tarafında rahatsızlık yarattı Komutanım," diye araya girdi omzunda Tuğgeneral yıldızları taşıyan, babam yaşlarında bir asker. "Eiza'yı paketleyip merkeze almayı planlıyorlardı. Örgütün kara kutusu olduğu için, sorguda çözülene kadar canlı tutulması ve KBS yapılanması hakkında stratejik bilgi vermesi onlara göre operasyon için hayati önem taşıyordu."

"Aynı mevzuyu yüzüncü kez konuşuyoruz!" Babam dişlerini sıktı. "Teşkilat ne derse desin benim son emrin şudur…" Elleri belinde, masanın baş köşesinde bir kaplan gibi volta atarken aniden durdu. O

ürpertici, buz gibi bakışlarını subaylara dikti. "Önemli olan benim kızımın yaşamasıydı. Kurter hem o tehdidi bertaraf etti hem de kızımın hayatını kurtardı. Bu konu Genelkurmay ve Askerî Şura nezdinde kapanmıştır. Teşkilata söyleyin, dosyayı zorlamasınlar. İlla kırmızı listeden adam istiyorlarsa sahaya inip kendileri alsınlar, ellerini tutan yok!" Öfkesi bir yangın gibi büyürken hiddetle gürledi. "Aynen böyle iletin, Hakan Paşa'nın da selamı var dersiniz."

Askerler bu söylenenlere baş eğdi. "Emredersiniz Komutanım!"

"Şimdi gelelim toplantının asıl mevzusu olan adama…" Babamın sesi az önceki öfkesinden arınmış, yerini derin, sarsılmaz bir saygıya bırakmıştı. "Kurter Alacakan'a." Babam, yüzünde beliren ve nadiren şahit olduğum bir gurur ifadesiyle devam etti. "Genelkurmay Başkanı, Kurter Alacakan'la özel olarak görüşmek istiyor."

Masada ağır, saygı dolu bir sessizlik oluştu fakat bu sefer ilk kez saygı babama değil, Kurter'eydi.

"Genelkurmay Başkanı'nı Kurter'i istiyorsa bunun tek bir sebebi vardır." Söze giren albay kısa bir an durdu, devamını getirirken ise gözleri parladı. "Kurter Alacakan, Gökbörü'de yalnızca askerî deha olarak seçilen askerlere verilen altın mührün sahibi olacak."

Duyduğum cümlenin ağırlığıyla kalbim hızlandı. Altın mühür. Gökbörü Devleti'nde bir askerin alacağı en büyük şeref madalyasıydı.

Yakında altın mühre sahip olacak bir komutanın, gerçek ortaya çıkarsa mesleğini bitirecek suç ortağıydım ve bu bana nefes aldırmıyordu.

"Kurter Alacakan bu mührü sonuna kadar hak eden bir asker, buna şüphe yok," dedi tuğgenerallerden diğeri. "Onun bu askeriyeden çıkması bizim için son derece gurur verici."

Babam, masada konuşulanları onaylarcasına başını salladı. "Kurter Alacakan, her şeyden öte benim kızımın hayatını kurtaran adam. Operasyondaki başarılarıysa Genelkurmay'a kadar ülkedeki bütün

yetkililerin dikkatini çekti," dedi ve keskin çıkan bir sesle devam etti. "Ve herkes bilsin ki Yüzbaşı Alakurt bundan sonra benim bir numaralı askerimdir!"

İki elini masaya yaslayıp otoriter bir ifadeyle masadakilere baktı ve devam etti. "Ayrıca, Kurter Alacakan'a verilecek altın mühür için ona en şaşaalı törenlerden birini hazırlatacağım. Bu töreninin bizzat benim, Orgeneral Hakan Karalev'in emri olduğunu ve hazırlıklara vakit kaybetmeden başlanmasını söyleyin."

"Emredersiniz Komutanım!"

Babam, hep bir ağızdan aldığı onay cümlesine karşılık soğuk bir şekilde başını salladı babam ve iki elini de aynı otoriteli tavrıyla beline yaslayıp pencerenin önünde durdu. "Çıkabilirsiniz. Toplantı bitmiştir."

Masadakiler babamın emriyle dosyaları toplayıp harekete geçtiğinde bütün askerlerin yüzünde aynı ciddiyet vardı, o saldırıdan beri bu toplantının defalarca kez tekrarlandığı tavırlarındaki soğukluktan belliydi.

Hepsi dışarı çıkmak için harekete geçtiğinde geçmiş olsun dileklerini duymamak için odanın yakınlarından ayrılıp koridorun diğer ucunda yürüdüm. Çünkü beni gördüklerinde cinayetin nasıl gerçekleştiğine dair soru sorma ihtimalleri vardı ve ben o cinayet gecesine ait hiçbir şey hatırlamak ya da cevaplamak istemiyordum. Şu an tek önceliğim vakit kaybetmeden Kurter'e ulaşabilmekti.

Bütün askerlerin gittiğine emin olduktan sonra, koridora çöken sessizlikle adımlarımı babamın odasına kaydırdım. Kapı kapalı değildi, askeriyede kırmızı alarm verilen günlerde babam kapısını hep açık bırakırdı; onunla konuşmak isteyen biri, onun rütbesinden çekinip içeri girmemezlik yapmasın diye.

Oysa benim adımlarım şu an geri geri gitmek istiyordu ama iradem baskın gelince açık kapıyı çalıp hızlıca içeri girdim. Kimsenin konuşmalarımızı duymasını istemediğim için kapıyı da aynı hızla ardımdan kapattım.

Başını bir kez bile bana çevirmemiş olmasına rağmen, "Gel Laren," dedi, sanki gelenin ben olacağımı dakikalar öncesinden hissetmiş gibi.

İçeri doğru bir adım attım. Biliyordum ki toplantıdayken uzaktan onları izlediğimin farkındaydı. Babam… Görmese bile hissederdi. Kelimelerimin onu izah etmeye yetmeyeceği bir adamdı ve bizim onunla aramızda her zaman farklı bir baba-kız ilişkisi olmuştu.

Önündeki kalın dosyayı gürültülü bir şekilde kapattı ve sert bakan gözlerini bana çevirdi. "Bu saatte neden buradasın?"

Sesindeki keskin tonu duyduğum an, nabzımın hızlandığını hissettim. Şu an çok öfkeli bir anına denk gelmiştim ve ona ne dersem diyeyim, sözlerimi asla kabul etmeyeceğini biliyordum fakat inatçı olup sonuna kadar diretecektim. Karalev öfkesi kanımda vardı.

"Kurter'in adresini istiyorum baba," dedim direkt söze girerek, kaybedecek zamanım yoktu. "Personel dosyasında ikametgâhı gizli görünüyor. Nerede kaldığını öğrenmem lazım."

Babamın kaşları çatıldı, yüzündeki baba şefkati yerini komutanlığının ciddiyetine bıraktı. Reddedecekti kesin.

Geceyi uykusuz devirmesine rağmen, çelik gibi iradesinde en ufak bir yorgunluk belirtisi yoktu. Omuzlarındaki yıldızların heybeti, yüzüne kazınmış o kaskatı ifadeyle bütünleşmişti. Ancak beni asıl geren otoritesi değil, gözlerine sinmiş o sessiz sorguydu. O gece koridorda Kurter'le beni yakın temas hâlinde gördüğünden beri, zihninin bir köşesinde tehlikeli bir ihtimal duruyordu ve bu şüpheyi gözlerinde keskin bir tehdit gibi taşıyordu.

"Kurter şu an izinde ve yanında kimseyi istemediğini söyledi." Sesi, aramızdaki mesafeyi açacak kadar soğuktu.

"Kaybedecek zamanım yok. Sepsis ihtimalinden şüpheleniyorum," dedim, masasına doğru kararlı bir adım atarak. Onun otoritesinin altında ezilen o küçük kız değildi artık karşısındaki. "Durumu risk taşıyor ve ben onun doktoruyum, baba. Dün gece şarapneli çıkardıktan

sonra olayın şokuyla o dikişleri alelacele attım. Ama senin askerin sonrasında kendine hiç dikkat etmedi ve bedeninde daha üstündeki kanı kurumamış on beş dikişle operasyona gitti. Enfeksiyon riski var, pansumanının yenilenmesi ve yaranın tekrar kontrol edilmesi lazım. Ayrıca…"

"Neden bu saatte?" diyerek kesti sözümü.

"Uyuyamadım," dedim doğruyu söyleyerek. O soruşturma olayından beri doğruyu söylediğim nadir anlardan biriydi bu. "Kurter Akacakan'a kendimi borçlu hissediyorum, baba."

"Hissetme." Çelik mavisi keskin bakışlarını şüpheli bir şekilde yüzümde gezdirdi. Her şeyi sorgulayan bakışları beni zan altında bırakıyordu. "Kendini hiçbir zaman kimseye borçlu hissetme."

Hayatını benim için riske atmış bir adama borçlu hissediyorum ama baba.

"Kurter Alacakan benim hayatımı kurtardı. Ona bir can borcum var ve onun, benim ihmalim yüzünden zarar görmesine izin vermem, veremem." Derin bir soluk verdim, boğazımdaki o yalan düğümünü çözmeye çalıştım ama o düğüm artık kaskatı olmuştu. "Kızını daha iyi tanıyor olmam gerekirdi, baba."

"Senin de babanı daha iyi tanıyor olmam gerekirdi." Babam sandalyesini itip ayağa kalktı ve yüzünde duygusuz bir ifadeyle bana doğru yürüdü. "Gidemezsin."

Cevabına şaşırmadım çünkü zaten reddedeceğini biliyordum. Ben buraya reddedeceğini bilmeme rağmen bana Kurter'in adresini vermesi için ikna etmeye gelmiştim. "Neden gidemem baba? Bana bir sebep söyler misin?"

Babam elleri arkasında kenetli şekilde, bir süre dışarıdaki puslu, fırtınalı havayı izledi. Odanın içindeki sessizlik, söylenmemiş sözlerin ağırlığıyla doluydu. "Kurter, askerî lojmanlarda kalmıyor. Riskli sayılacak bir bölgede, dağ evinde yaşıyor ve uzun bir süre izin aldı,

orada kalmaya devam edecek. Ve sen…" Gözlerini bana çevirdi. "O tehlikeli yere bu kadar geç bir saatte tek başına gidemezsin."

İzin vermeyişine aldırmadan, anlattıklarının arasında aklımda beliren soruyu sordum. "Kurter Alacakan, düşmanların bir numaralı hedefi olan bir adam. Ya bir şey olursa ona orada?" Kaşlarımı çattım. "Hani bu adam senin bir numaralı askerindi, niye dağ evinde tek başında yaşamaması için onu engellemedin baba?"

Sorum onu fazlasıyla sinirlendirmişti. "Bu adamın engellenemez olduğunu ve aklına bir şeyi koyduysa, kimsenin ne dediğini umursamadan aklına koyduğunu yapacak biri olduğunu öğrenemedin mi hâlâ?"

Afalladım. Sözlerin gerçekçiliği karşısında ne diyeceğimi bilemedim bir süre. Öğrendim baba, demek istedim ama son anda durdurdum kendimi. Hem de çok iyi öğrendim… O eğer bir şeyi kafaya koyduysa artık hiç kimse onu engelleyemezdi.

Kendimi hızlıca toparlayıp, "Neden?" diye sordum ciddi bir sesle. "Neden dağ başında kalıyor, kafayı mı yemiş?"

Babamın bakışları, sanki hatırası ağır bir maziye dalmış gibi donuklaştı. "Yıllar önce bir terör saldırısında annesini kaybetti ve o dağ evi ona annesinden hatıra. Kurter hatırlara bağlı bir adam, istese de o evden kopamıyor."

Bu cümlelerden sonra ruhumda ağır bir baskı hissettim. Annesini kaybetmiş olması… Onun gibi ailesine bağlı bir adam için bu çok ağırdı. Belki de bu yüzden gözleri hiç yaşıyormuş gibi bakmıyordu hayata. İntikam isteyen bir canavara da annesini kaybettikten sonra dönüşmüştü, yoksa bu noktaya gelmezdi. Zira artık onu durduracak bir zaafı yoktu.

"Düşmanların hedefi olan adam olmasına rağmen, onu lojmanda kalması için ne kadar ikna etmeye çalışsak da vazgeçmedi, hâlâ o dağ evinde yaşıyor ve şimdi de yüksek ihtimalle orada." Sustu. Kurter'in bu ürpertici sadakati babama da ağır geliyordu, görebiliyordum.

Gözlerinde eski bir yasın gölgesi vardı. "Kafası ne zaman atsa dinlenmek için oraya gider."

"Uzak mı buraya?" diye sordum benim bile zor duyabileceğim bir sesle.

"Askeriyeye uzak değil, etrafında askerlerin oluşturduğu güvenlik kalkanları var ama oraya giden yol dağlık ve ıssız. Kurter'in düşmanı çoktur." Durdu. Çelik mavisi gözleri yüzüme yaklaştı. "Ona giden yolun sonu her zaman eve çıkmaz."

Son cümlesiyle birlikte garip bir hisle ona baktım. Sanki bıçakla aklıma kazımıştı son cümleyi. *Alacakan'a giden yolun sonu her zaman eve çıkmaz.*

Gözlerimi yumdum sıkıca, açtığımda ise o mavililikler aynı bakmıyordu. "Hayatımı kurtaran adam için," dedim sertçe. "Bu Kurter'di ve evet, Kurter için. Ben oraya gideceğim baba."

"Gitmeyeceksin dediysem gitmeyeceksin." Sabrını çoktan tüketmiş gibi baktı gözlerime. "Başka doktor gönderirim yanına ama sen oraya adımını bile atmayacaksın."

"Neden!" diye bağırdım dayanamayarak. Kendimi durdurmaya çalışıyordum, deniyordum ama olmuyordu. Olmuyordu. "Neden baba, neden?"

"Çünkü Kurter'in yaralarına giden yol bile cehennemden geçiyor!"

Bağırışıyla birlikte irkilerek ona baktım. Cümlesinin gerçekçiliği kalbime saplanan bir acıya sebep oldu. Çünkü onun yaralarına giden yol bile… *Cehennemden geçiyordu.*

Fakat ben de cennetten gelmiyorum.

"Sen daha dünyaya gözlerini yeni yeni açan bir kız çocuğusun. Bilmiyorsun..." Üzerime doğru tehditkâr bir adım attı babam. "Her yolun sonu eve çıkmaz."

***Çıkmasın*.**

"Senin anlamadığın şu baba," dedim başımı dikleştirerek. Nabzım göğüs kafesini parçalar gibi çarpıyordu ve belki de kaderim olacak o cümle, bundan hemen sonra düştü dudaklarımdan.

"*Alacakan'a giden yolun sonu cehenneme de çıksa ben ona varacağım.*"

❄

9. BÖLÜM

Gözlerini her açtığında,
Karşında o gözler olacak.
Yolların sonu eve çıkar da,
Yılların sonu nereye varacak?

❄

9 | BAZI YOLLAR EVE ÇIKAR

Bazı kelimeler zehir gibi büyür. Söylesen de sussan da ne kusabilirsin ne de yutabilirsin o zehri. Dudaklarımdan saniyeler önce dökülen cümle, işte tam olarak böyle bir cümleydi ve artık geri dönüşü yoktu.

Çünkü babam duymuştu.

O çelik mavisi gözleri gittikçe kararırken çenesi kaskatı bir öfkeye büründü, bakışları sanki kurşun gibi üzerime doğruldu. "Ne?" diyen sesi bir sorudan çok hesap soran bir öfkeydi. "Ne dedin sen?"

"Yanlış anladın," diye cevap verdim saniyesinde. Başka çok fazla cümle kurabilirdim belki ama aklıma ilk gelen savunma buydu. "Kastetmek istediğim öyle bir şey değildi, bu adam benim için sadece…" Sustum. Ne, diye düşündüm uzunca bir süre. Bu adam benim için sadece ne?

"İş arkadaşı," diye devam ettim ciddi bir sesle. "Ayrıca beni ölümün ucundan kurtardı. Ben şimdi onu ölüme terk edemem." Bıkkın, öfkeli bir nefes düştü dudağımdan. "Çünkü sen de biliyorsun, Kurter Alacakan gururlu delinin teki. Ölse bile kendisine uzanan yardım elini kabul etmez."

"Gidemezsin," dedi babam. Saniyeler önce kurduğum cümlenin öfkesi hâlâ üzerindeydi ve artık ne dersem diyeyim beni onun yanına göndermeyecekti.

“Giderim,” diyerek direttim. Konu inatçılığa geldi mi beni kimse durduramazdı. Aklıma gelen o anılardan sıyrılmak ister gibi başımı iki yana salladım. “Sonuç olarak yolda askerlerin aldığı güvenlik önlemleri var.” Babama doğru bir adım attım ve kararlığımı belirten bir ifadeyle gözlerine baktım. “Öyleyse bu, gitmem için önümdeki engelleri kaldırıyor. Bu gece oraya gidebilirim.”

“Oraya bu saatte seni tek başına göndermem diyorum Laren, anlamıyor musun!” Artık kendini kontrol etmeyi bırakıp bağırmaya başlamıştı. “Kurter’in yanına şimdilik başka doktor atarım. İlla sen görmek istiyorsan da başka bir gün seni ben götürürüm ya da yanına tam teçhizatlı bir koruma timi veririm… Ama bu şuan ne ben ne de askeriyedeki diğer timler müsait değil, herkesin önemli görevleri var; planlamanın dışına çıkamayız.”

Başımı başka tarafa çevirip ağzımın içinde benim bile zor duyabileceğim bir sesle mırıldandım. “Kurter benden başka doktor kabul etmez.”

“Ne dedin sen?”

Babamın öfkeli gözleriyle denk düştüğümde yavaşça boğazımı temizledim. “Benim gitmem gerekiyor,” dedim söylediklerimin anlamı çevirerek. “Daha günler önce onlarca hain doktorun haberi çıkmışken ben, kendi diktiğim yaranın kontrolünü yapması için başka doktora güvenemem!”

Oraya tek başıma gitmek ve Kurter’le yalnız konuşmam lazımdı. Yanımda kimseyi istemiyordum. Ayrıca babamın bana korunmaya muhtaç küçük bir kız gibi davranmasına, nereye gidersem gideyim peşime sürekli koruma takmasına artık dayanamıyordum. Özgürlüğümün içinde bile esaret vardı, babam beni korumak için beni görünmez bir kafese kapatmıştı ve ben ne zaman kaçmak istesem o kafesin duvarlarına çarpıp duruyordum. Artık bundan nefret ediyordum.

“Hayır,” dediğim an sesimdeki o sertlik, odadaki havayı bile ağırlaştırdı. Damarlarımda dolaşan Karalev kanı vardı ve bu kanın

verdiği güçle babamın karşısında başkaldırıyordum. “Yanımda bir orduyla bir yere gitmeyeceğim, kendi başımın çaresine bakabilirim. Büyüdüğümü kabul et. Ben artık senin korunmaya muhtaç küçük kız çocuğun değilim baba!”

“Senin büyümüş olman, benim seni korumayacağım anlamına gelmez.” Öfkeyle yüzüme yaklaştı. “Kaç yaşında olursan ol, ben yaşadığım müddetçe sen ömür boyu benim himayem altındasın!”

***Himaye*… Bu kelime, boğazıma dolanan görünmez bir el gibi nefesimi kesti. Odanın içindeki hava aniden ağırlaştı, geçmişin anıları orada kilitlediğim bir kapıyı kırdı ve o an, babamın otoritesinden duyduğum korku yerini, yıllardır içimde ona karşı biriktirdiğim o zehirli öfkeye bıraktı.**

“Abilerimi de korudun mu böyle!”

Babamdan sormam gereken çok hesap vardı belki ama bu hesapların en ağır bedeli, hiç şüphesiz abilerimdi. “Arskan ve Akkan…” diye fısıldadım. İsimleri dudaklarımdan dökülürken boğazım yırtılıyor gibi hissettim. Babamın gözlerinin içine bakarak, geçmişten beri biriktirdiğim zehri yıllar sonra ilk kez yüzüne kustum.

“Arskan kapıyı çarpıp evi bir daha gelmemek üzere terk ettiğinde ona gitme dedin mi!”

Boğazımı yakan şiddetli sesle devam etyim. “Akkan bu şehre bir daha ayak basmamaya yemin ettiğinde onu durdurdun mu! Korudun mu abilerimi! Koruyabildin mi?”

Varlığını yıllardır anmadığı oğullarının isimlerini bu şekilde duyunca bir an, çok kısa bir an, gözlerinden bir kırılma noktası geçti. Ama kendini saniyesinde topladı ve sanki bu gerçeği duymaya tahammülü yokmuş gibi yumruklarını sıktı. “Abilerinin konusunu bir daha açmayacaksın demedim mi ben sana!”

Babam bana kolay kolay bağırmazdı ama ben sınırımı aşmıştım ve artık o da sabrını kaybetmişti. Abilerimin konusunun açılmasına bile

tahammülü yoktu çünkü onların hayatını babam mahvetmişti ve bunu en iyi kendi biliyordu.

“Devam etme,” dedi dişlerini sıkarak. “Kalbini kırmak istemiyorum.”

“Kalbimi kıramazsın.” Başımı hiddetle iki yana salladım ve aynı öfkeyle babamın yüzüne yaklaştım. “Sen, altı yıl önce o bileti elime verip beni zorla yurtdışına gönderdiğin ve beni yıllarca orada yaşamaya mahkum ettiğin gün kalbimi öyle çok kırdın ki baba, benim kalbim artık bir daha kırılamaz hâle geldi.”

“Hanımefendinin kalbi kırılmış!” Kendini durduramayıp bağırmaya başladı. “Ben ailemin canının derdine düşmüşüm ama o yurtdışına gittiği için kalbi kırılmış!”

“Evet kalbim kırıldı!” Bu sefer ses telleri yırtılır gibi bağıran taraf bendim, durma noktamı ise çoktan kaybetmiştim. “Abilerime kan kusturduğunda benim kalbim kırıldı! Her aile kavgasında elini masaya çarpıp çıktığında benim kalbim kırıldı! Beni korumak için size veda etmeme bile izin vermeden elime o yurtdışı biletini tutuşturduğunda benim kalbim kırıldı! Ben hiç bilmediğim bir ülkede yapayalnızken sen beni bir kere bile aramadığında benim kalbim kırıldı! Mezuniyet törenime bile gelmediğinde benim kalbim kırıldı!”

“Kalbinin kırılması, durmasından iyidir!” Yüzüme eğildi. Şakağındaki damar, sabrının son sınırında olduğunu gösterircesine seğiriyordu. “Ben seni yurtdışına göndermeseydim sen yaşayabilecek miydin bu ülkede! Benim, ailemi öldürmek için pusuda bekleyen düşmanlarım varken sen hayatta kalabilecek miydin!”

Babam anlamıyordu. Babam benim derdimi anlamıyordu. Benim asıl derdimin beni yurtdışına göndermesi değil, beni o ülkede *yalnız* bırakması olduğunu anlamıyordu. “Mezuniyetime bile gelmedin,” dedim kin dolu bir sesle. “Annemin de gelmesine izin vermedin. Ben o diplomayı tek başıma aldım. Koskoca ülkede altı yıl boyunca kimsesiz gibi tek başıma yaşadım. Ve bu senin umurumda bile değildi.”

“Senin izini silmek istedim, seni orada bulmasınlar istedim! Ben ya da annen, ailenden biri oraya adımını attığı an senin peşine düşeceklerdi.” Öfkesini kontrol edemeyeceğini anladığında bakışlarını cama çevirdi. “Anlamıyor musun bunu hâlâ?”

“Anlamıyorum!” diye bağırdım, babamın karşısında her zaman saygılıydım ama ilk defa öfkem kontrolümden çıkmıştı ve artık kendimi durduramıyordum. “Ama en çok da neyi anlamıyorum, biliyor musun baba?” Yüzüne yaklaşıp aynı kinle devam ettim. “Abilerimi neden oğlun gibi değil de, düşmanınmış gibi büyüttüğünü anlamıyorum.”

Hayatımın en büyük yaralarından biriydi abilerim. *Akkan*… O benim her şeyimdi.

Ama *Arskan*… O benim nefretimdi. Evi terk edip gittiğinden ve yaşadığını bile bilmeyelim diye kendini bu aileden sildiğinden beri… *Nefretimdi*.

Arskan evi terk ettiği gece, Akkan da gidecekti ama onu ben durdurdum. Akkan benim için kaldı, Arskan’ı ise hiçbir şey durduramadı. Gitti. Bir daha hiç geri gelmemek üzere… *Gitti*.

“Onları askerî disiplinle büyüteceksin diye oğullarına kan kusturdun sen!” diye bağırdım, sesim titremesin diye tırnaklarımı avuçlarıma geçirerek. “Sen Akkan’la Arskan’ı, kendi öz evlatlarını, evlattan saymadın. Oğulların değil, askerlerin olarak gördün ikisini de! Kendi oğullarına kan kusturdun ya, kan kusturdun! Sen onların ruhlarını döve döve öldürdün!”

Kırarcasına sıktım dişlerimi, boğazım patlarcasına bağırıyordum. “Arskan senin yüzünden gitti, Akkan senin yüzünden dönmedi! Aileni başka yollarla da koruyabilirdin ama sen bize en acı verecek yolu seçtin!”

“SUS ARTIK!”

Elinin tersiyle önündeki masada ne var ne yoksa devirdiğinde sesi, odanın duvarlarına çarpan bir darbe gibi yankılandı. Masanın üzerindeki kristal isimlik, elinin tersiyle indirdiği o sert darbeyle yere savrulup tuzla buz oldu. Kırılma sesinden sonra odanın içine yayılan o keskin sessizlikte, hayal kırıklığıyla gözlerine baktım. Oğullarının adı, onun mahkemesinde yıllardır yasaklıydı. Ve ben bugün o yasağı çiğneyip yıllar sonra ilk kez babamın yüzüne bağırmıştım.

“Ben onlara hayatta kalmayı öğrettim!” diye gürledi, işaret parmağını göğsüme doğrultarak. “Bu dünya annenin sen çocukken sizi uyutmak için sana anlattığı o masal diyarı değil! Karalev soyadını taşıyorsan, alnında bir namluyla doğarsın. Ben eğer abilerini bu disiplinle yetiştirmeseydim hayata karşı bu kadar dik duramazlardı!”

“Abilerimi hayatta tuttun, evet…” derken başımı kabullenemezmiş gibi hiddetle iki yana salladım. Babamın haklı olduğunu kabul etmek istemiyordum. “Ama bedenlerini hayatta tutmak için onların ruhlarını öldürdün sen.”

“Yaşamak için ruhlarının ölmesi gerekiyorsa ölsün.”

Acımasız, buz gibi çıkan sesini duyduğum an babamın gözlerine dehşetle baktım ve o gözlerdeki gerçekle ilk defa bu kadar keskin bir şekilde yüzleştim. Ben… Ben babama ne anlatıyordum ki? Ne bekliyordum ki? Kalbi taştan, ruhu buzdan, gözleri ateşten bir adamdı o. Yılların cephelerde ölüm makinesi olarak anılan generali, askerlerin saygıdan ve hürmetten karşısında hazırola geçtiği, düşmanlarınınsa ölümüne nefretiydi.

Yüzlerce düşmanı gözünü kırpmadan leşe basar gibi öldürmüş ve yıllar geçtikçe kalbindeki merhametin hepsini koparıp atmıştı içinden. Doğru bildiğinden asla vazgeçmezdi, gerekirse bunun için herkesin kalbini kırardı ve asla geçmişe dönük pişmanlık yaşamazdı. Hakan Karalev’di o. Karalevlerin cehennemi.

Ne yapacağımı bilmiyordum artık. Kırabilirdim, dökebilirdim, babama kendimi anlatmaya çalışabilirdim ama… Ama hiçbiri yapmadım

çünkü çırpındıkça beni daha dibe çeken o çelik mavisi gözlere direnmekten yorulmuştum.

Aklımın içi yangın yerine döndüğünde tek bir isim hayatta kaldı orada. "Kurter'in yanına…" dedim nefes nefese, tükenmiş hissediyordum artık. "Bu gece, bu saatte Kurter'in yanına gideceğim ve sen peşimden koruma göndermeyecek ya da bana engel olacak hiçbir şey yapmayacaksın baba."

Babam artık benden duyduklarına inanamıyordu. "Sen çok uysal bir kızdın," dedi bana karşı yükselen öfkesine karışan ve tepkimi anlamlandıramayan bir ifadeyle gözlerime bakarken. "Hayatında ilk defa bana böyle başkaldırıyorsun." Sesi de sözleri gibi keskinleşti ve başından beri aklındaki o soruyu sordu. "Kurter için mi?"

"Anlamıyorsun baba." Gözlerimi yumdum sıkıca, açtığımda ise o mavililikler aynı bakmıyordu. "Kurter için değil, hayatımı kurtaran adam için yapıyorum bunu," dedim sertçe. "Bu Kurter'di ve evet, bu yüzden Kurter için. Ben oraya gideceğim."

"Gitmeyeceksin dediysem gitmeyeceksin!" Sabrını çoktan tüketmiş gibi baktı gözlerime. "Başka doktor gönderirim yanına ama sen oraya adımını bile atmayacaksın."

"Neden!" diye bağırdım dayanamayarak. Kendimi durdurmaya çalışıyordum, deniyordum ama olmuyordu. Olmuyordu. "Neden baba, neden?"

"Çünkü Kurter'in yaralarına giden yol bile cehennemden geçiyor!"

Geriye doğru bir adım attım. Cümlesinin gerçekçiliği irkilmeme sebep oldu. Yaralarına giden yol bile… Cehennemden geçiyor.

"Alacakan'ın ruhu mayın tarlası. Sen o tarlada yürüyemezsin, parçalanırsın." Aynı öfkeyle yüzüme doğru yaklaştı, gölgesi bile üzerime devrilmiş bir dağ gibi hissettiriyordu. "Sen bu savaşın içindeki ceylansın, o kurt. O seni korur ama sen ona yaklaşmayacaksın."

Etkilendiğimi bildiği sözlerini namlu gibi üzerime doğrulttu ama bu sefer geri adım atmadım. Atmayacaktım da. Çünkü biliyordum, babam beni sadece Kurter'den değil, herkesten uzak tutmaya çalışıyordu. Ona göre ben kimseye yaklaşmamalıydım, kimse de bana yaklaşmamalıydı. Yaşamak istiyorsam ömür boyu yalnız kalmalıydım.

Çenemi dikleştirip yüzüne yaklaştım. "Onu iyileştirmeye çalışıyorum sadece. Bir doktor olarak, bir insan olarak…"

"İyileştiremezsin." Sesi acımasız bir gerçeği yüzüme çarpar gibi keskindi. "Onu kimse iyileştiremedi."

"Çünkü kimse denemedi!" dedim bağırarak, ardından işaret parmağımı kendime doğrulttum. "Ama ben deneyeceğim."

"Hayır dedim sana, anlamıyor musun!" Babamın yüzü kaskatı kesildi. Kolumu tutup beni rüyadan uyandırmak ister gibi hafifçe sarstı. Öfkesi artık katlanılmaz boyuttaydı. "Kurter kurşunların arasından geçip sağ kalmayı başarmış bir asker, o kendi başının çaresine bakar çünkü o ateşin içinde yanmaya alışkın. Ama sen…"

Gözleri yüzümde gezindi. Sanki bu kavgayı sadece Kurter'in yanına gitmemem için değil, aynı zamanda Kurter'den her zaman uzak durmam için ediyordu benimle. Babam beni Kurter'den uzak tutmaya çalışıyordu.

Çünkü beni hâlâ o saçlarını ördüğü, parkta düşmesin diye elinden tuttuğu, korunmaya muhtaç kız çocuğu olarak görüyordu. "Sen, kendisine doğrultulan namluyu görünce bile titreyen bir kızsın Laren. Bu dünyanın sertliği seni kırar."

Bu sözler, içimdeki son kaleyi da yıktı. Babamın beni zannettiği o masum kız, dün gece o tetiği çektiğim an, Eiza'nın kanı elime bulaştığı an paramparça olmuştu. Babam bilmiyordu ama ben o enkazın altından çoktan çıkmıştım. İçimdeki o titreyen kız çocuğu artık yoktu.

Kolumu elinden sertçe, hırçın bir hareketle kurtardım. "Yanılıyorsun baba," dedim. Sesim buz gibi bir sakinlikle çıkıyordu. "Ben artık o

namluyu görünce titreyen kız değilim.” Başımı dikleştirdim ve gözlerimi, bir generalin karşısında rüştünü ispatlayan, en az onun kadar inatçı bir evlat gibi gözlerine diktim. “Ben artık ölümün namlusunu karşımdakine doğrultan o kızım.”

Bu cümlemin vuruculuğundan sonra babamın yüzündeki o donup kalmış ifadeyi, şaşkınlığı ve dehşeti izlemeden arkamı döndüm ve o ağır kapıyı ardımdan kapatarak öfkeyle odasından çıktım. Arkamda bıraktığım o ağır kapı sadece bir odayı değil, benim çocukluğumda kalmış bütün korkularımı da kapatmıştı.

Koridorda yeri dövercesine, öfkeyle ilerliyordum. Damarlarımda dolaşan o deli kan, babamın inadıyla birleşmiş, beni durdurulamaz bir güce dönüştürmüştü. Deliriyordum sanki. Beni delirtmek isteyen korkunç bir öfkenin pençesine düşmüştüm ama bu kadar savaşmışken, her yerimi yara bere içinde bırakmışken değil geri dönmek; bu saatten sonra bir adım bile geriye atmazdım.

Personel ve İdari İşler Şube Müdürlüğü’nün önüne geldiğimde kolu indirip bir saniye bile düşünmeden içeri girdim.

İçerideki kıdemli memur, kapının gürültüyle açılmasıyla irkilerek bana baktı. “Doktor Hanım?”

“Kurter Alacakan,” dedim, sesim odayı dolduran bir emir gibi çıkıyordu. Vakit kaybetmeden adamın masasına doğru bir hışım yürümeye başladım. “Adresini ve telefon numarasını verin bana. Acil.”

Memurun yüzü, Kurter ismini duyduğu an bir anda ciddileşmişti. Gözleri kaçamak bir şekilde bilgisayar ekranına, sonra da bana kaydı. “Doktor Hanım…” dedi ses tonundaki resmiyeti bozmadan. “Askerî gizlilik burada esastır. Kurter Komutan’ın ikametgâh bilgileri kendi verdiği emirle, kesin bir şekilde gizli dosyada tutuluyor. Erişim yetkisi sadece…”

“Yetki umrumda değil!” diye bağırdım kendimi durduramayarak, artık öfkemi kontrol edecek sabır noktasında değildim. “O dosyayı bana vereceksiniz. Size bunu yetkili bir asker olarak değil, Kurter

Alacakan'ın vücudundan şarapnel parçası çıkartıp bedenine on beş dikiş atan ve bunun takibini derhal yapmak zorunda olan bir doktor olarak söylüyorum!"

Personelin odasına girip bu şekilde bağıramazdım, bu yaptığım disiplin suçuydu. Normal bir zamanda ve kafada olsam bu sınırı asla aşmazdım ama şimdi durum farklıydı ve ben babamla olan o odadaki kavgadan beri aklımı kaybetmiştim.

"Yapamam Doktor Hanım," dedi memur, aynı ciddiyetle. Bir doktordan böyle bir çıkış beklemiyordu, tavırlarım onu şaşırtmıştı. "Siz bana Hakan Paşa'dan onaylı belge getirmeden ben size dosyasının erişimini verememe. Eğer verirsem…"

"Eğer vermezsen," diyerek sözünü kestim ve elimi masaya vurup yüzüne doğru eğildim. "Ben o dosyayı bu odadan zorla alırım."

Kaşlarını çattı fakat yüzündeki irkilmiş ifadeyi gizleyememişti. "Bu yaptığınız artık disiplin suçu."

"Git beni şikâyet et!"

Sakinliğini korumaya çalışarak başını iki yana salladı. İki ateş arasında kalmıştı ama seçeceği yol belliydi. "Hakan Paşa'nın emrini çiğnemem. Lütfen bana zorluk çıkartmayın."

Babamın adını duyduğum an zaten kontrolden çıkmış olan öfkem iyice şiddetlendi. "Bana o adresi vereceksin," dedim korkutucu bir sakinlikle. "Mevzu bahis bir askerin sağlık durumuysa bir doktorun emri, bir komutanın emrinden üstündür." Tehdit etmekten çekinmeyen bir sesle devam ettim. "Eğer bana Kurter Alacakan'ın adresini vermezsen Yönetmelik Hükümlerinin gerekliliğini çiğnemekten seni şikâyet ederim ve hakkında tutanak tutulması için gerekli işlemleri başlatırım."

Yüzüme dehşetle baktı. Gözlerimdeki o kararlılığı, o geri adım atmayacak olan deliliği görmüştü. İstediğimi almadan gitmeyeceğimi

de anlamıştı ve artık dediğimi yapmak zorunda olduğunun farkındaydı.

“Siz…” dedi ama devamını getiremedi.

Titreyen parmaklarla klavyeye uzandı. Uzun bir süre bilgisayardaki işlemlerine devam etti, dakikalar sonra son tuşa basıp çıktı aldığı kağıdı bana uzattı. “Gecenin bu saatinde… Bu yaptığınız gerçekten delilik.”

“Delilikse delilik.” Kağıdı elinden aldım. “Unutma,” dedim, geri çekilirken. “Ben bu odaya hiç gelmedim. Sen de bana hiçbir şey göstermedin.”

Cevabını beklemeden, geldiğim gibi hışımla arkamı dönüp kapıdan çıktım.

Bir hışımla ilerlemeye devam ederken koridorun çapraz kısmında, aniden omzuna çarpan bedenin keskinliğiyle olduğum yerde durdurdum adımlarımı.

Başımı kaldırıp bana çarpan adama baktım.

Benim yaşlarımdaydı, belki bir iki yaş büyüktü, omzunda üsteğmen rütbesi ve buz gibi bakışları vardı.

Kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. “Bir sorun mu var, Sayın Üsteğmen?”

“Hayır,” dedi ciddi bir sesle ve soğuk gözlerini yüzüme çevirdi. “Bir sorun yok Doktor Hanım, iyi akşamlar.”

Buz gibi bakışlara sahip üsteğmenle birkaç saniye anlamsızca göz göze geldikten sonra bakışlarımı ondan çevirdim ve çıkış kapısına doğru ilerlemeye başladım.

Doktor olduğumu nereden bildiğini ona sormamıştım bile. O cinayet soruşturmasında, adım Kurter Alacakan’la yan yana yazıldığından ve

soyadımın Karalev olduğu duyulduğundan beri, bu askeriyedeki herkes benim kim olduğumu biliyordu.

Orgenaral Hakan Karalev'in kızıydım ben.

Ya da onların gözündeki bir başka kimliğimle… Kurter Alacakan'ın canını kurtardığı kızdım.

Elimdeki kağıdı avucumun içinde yırtarcasına sıktım ve kapıyı kırarcasına bir öfkeyle açıp arabama bindim. Adres zihnimde, öfkem kalbimde, rotam ise ellerimdeydi.

Her yolun sonu eve çıkmaz.

Ama Kurter Alacakan'a giden yolun sonu cehenneme de çıksa ben ona varacaktım.

Laren'in odadan çıkışının üstünden geçen saniyelerden sonra, Personel Şube'nin kapısı sert bir şekilde açıldı ve içeriye soğuk bakışları ve uzun boyuyla dikkat çeken o Üsteğmen girdi.

Karşısında korkudan elleri buz kesmiş kıdemli memura bakıp, "Sakin ol," dedi ciddi bir sesle. "Sen, sana verilen görevi yaptın."

"Hayatımda hiç böyle bir muamele ile karşılaşmamıştım Sayın Üsteğmen," dedi Memur. Elleri titriyordu ve az önce yaşadığı şokun etkisini hâlâ atlatamamıştı.

Sakinleşmek için bir kez daha derince soluklandıktan sonra bakışlarını karşısındaki demir gibi dimdik duran Üsteğmen'e çevirdi. "Siz…" dedi fark ettiği gerçekle afallayarak. "Daha önce sizi hiç bu askeriyede görmemiştim. Yeni mi atandınız?" Karşısındaki adamın omzundaki yıldızlara baktı, üsteğmen rütbesi göz kamaştırıyordu. "Yeni atanıp Hakan Paşa'nın sağ kolu olacak kadar yükselmek… Üstelik de bir üsteğmen için. Garip."

Ürpertici bakışlarını karşısındaki adama dikip, “Daha fazla soru sorma,” dedi keskin bir sesle ve başıyla kapıyı işaret etti. “Çık odadan.”

Memur duyduğu ses karşısında irkilerek karşısındaki adama baktı. Soğukkanlılık bu üsteğmenin damarlarına işlemiş bir zehirdi sanki.

“Emredersiniz,” deyip hızlı adımlarla odadan çıktı. Bu gece şok üstüne şok yaşıyordu ve bünyesi bu askeriyede olanları artık kaldırmıyordu.

Üsteğmen, kapının kapanma sesini duyduktan sonra tek hareketle kapıyı kilitledi ve birazdan telefonda konuşacağı kişinin ağırlığıyla sesini kontrol altına alıp o numarayı tuşladı. Birinci çalışta açıldı telefon.

“Komutanım,” dedi sesi askeriye nizamiyesinin ağırlığını taşıyan bir ciddiyette çıkarken. “Kızınız adresi alıp çıktı… Tam tahmin ettiğiniz gibi.”

Hattın diğer ucunda, Hakan General gözlerini nizamiyeden çıkıp giden kızının o beyaz arabasına kilitlenmiş şekilde pencerenin önünde duruyordu. Bakışlarında ne bir kızgınlık vardı ne de bir şaşırma. Sadece, beklenen bir satranç hamlesini izleyen o soğukkanlı hakimiyetle kızının askeriyeden gidişini izliyordu.

“Her ihtimale karşı civardaki kameraları iyi konuşlandırın,” dedi Hakan Karalev, insanı ürperten o kasvetli ses tonuyla. “ Drone takibini başlatın. Dağ yolunda kuş uçsa haberim olacak.”

“Emredersiniz Komutanım. Bölge sabaha kadar denetimimde olacak, silahları özel sahaya konuşlandıracağım ve denetimi bizzat ben üstleneceğim, şüpheniz olmasın.”

“Aferin sana,” dedi, birini tebrik ederken bile ciddiyetinden taviz vermeyen sesiyle. “Ben bu hareketini ödülsüz bırakmam. Seni, yakında Kurter Alacakan için oluşturacağım time özel asker olarak atayacağım.”

Duyduğu cümle karşısında o soğuk bakışlarında saniyelik bir kırılma belirdi. Bedenindeki ürpermeyi bastırıp duygularını kontrol altına alarak, “Kurter Komutan’ın timinde olmak benim için bir onurdur,” dedi. “Bütün emir ve görüşlerinize hazırım Komutanım.”

“Yakında atanacağın timde Kurter’in gözüne girmek için her şeyi yap. Gerekirse Kurter için canını feda edeceksin.”

Duyduğu cümlenin ağırlığıyla gözlerini kapattı ve hiç düşünmeden cevapladı. “Emriniz olur, Komutanım.”

Telefon kapandı.

Hakan General, kapattığı telefonu masaya bıraktıktan sonra elindeki sönmüş sigarayı kül tablasına bastırdı yavaşça. Pencereden yansıyan aksinde, bir generalin yılları namlusunun ucuyla devirmiş keskin bakışları vardı.

Kızının inatçılığıyla gurur mu duymalıydı, yoksa onu cezalandırmalı mıydı, bilmiyordu. Bildiği tek şey, okun artık yaydan çıktığıydı.

“Senin canını Kurter’e emanet etmiştim...” Sigarasından çektiği dumanı havaya üfledi ve kızının arkasından bakarken içine doğan keskin gerçekle devam etti. *“Ama bilmeden, Kurter’in canını da sana emanet etmişim.”*

□

Savaşın en şiddetli hâli, insanın kendi aklıyla girdiğiydi. Çünkü her savaş bir gün biterdi ama bunun sonu yoktu.

Kurter, şöminenin karşısındaki deri koltuğa oturmuş, başını geriye yaslamıştı. Bedeni saatler önce on beş dikiş yemiş bir adama göre sağlam duruyordu. Yarasını bandajla kapatmış ve varlığını bile unutmuştu. Üstüyse bedeninde hissettiği o yoğun sıcaklığa dayanamıyormuş gibi hâlâ çıplaktı.

Geniş omuzlarını öne doğru çekti, bedenindeki yangına rağmen o sarsılmaz sakinliğiyle önündeki masadan bir dal alıp dudaklarının arasına yerleştirdi. Çakmağın sesi odaya dolarken ucunda beliren o cılız ateş, Kurter'in yüzündeki derin gölgeleri aydınlattı.

Dumanı ciğerlerine derin bir nefesle çektiğinde, sanki kanına zehir karıştı. Oda hâlâ karanlık ve kasvetliyken o sırada gözlerinin önünde en az kendi kadar büyük bir gölge ve güçlü bir el uzandı ona doğru. Erkek kardeşi Kaan onun karşısındaki boş koltuğa sessizce süzülmüş, Kurter'i ve dudaklarından dökülen dumanı izliyordu.

Kaan sigara kullanmazdı. Dumanından da kokusundan da nefret ederdi. Ama gözleri, Kurter'in dudaklarının arasındaki o ateşe takıldı. Masanın üzerindeki paketten bir dal çıkarıp Kurter'in, ne yaptığını sorgulayan bakışlarına aldırmadan dalı dudaklarına götürdü ve ikizinin elindeki çakmağı alıp sigaranın ucunu ateşledi.

"Sen içmezsin," dedi Kurter, sesi dumandan dolayı hafifçe boğuk çıkarken.

Kaan, derin bir nefes çekip dumanı havaya üfledi. Boğazı yanmıştı ama yüzü ifadesizdi. "Sen içiyorsan," dedi, gözlerini kardeşinin koyu yeşil harelerine dikerek. "İçerim."

Kurter'in dudakları hafifçe sağa kıvrıldı. Bu, sadece Kaan'ın görebileceği, o nadir gülümsemelerden biriydi.

Bir süre sessizce dudaklarından dökülen dumanı izledikten sonra Kaan'ın bakışları, kardeşinin omzundaki taze pansumana kaydı. Gözlerindeki ifade bir savcının sorgulayıcı bakışı değil, bir kardeşin şefkatiydi ama o şefkatin altında karanlık bir öfke yatıyordu. Elini uzatıp parmak uçlarını yavaşça sargının üzerinde gezdirdi. Dokunuşu o kadar hafifti ki, sanki canını yakmaktan değil, o acıyı kendi parmak uçlarına hissetmekten korkuyordu. Adı konulamayan bir bağ vardı aralarında, Kurter'in canı yansa Kaan, Kurter'in canının yandığı yeri hissederdi.

"Omzun…" dedi fısıltıyla. "Operasyonda mı oldu?"

“Ufak bir sıyrık.” Kurter başını salladı, sigarasından bir nefes daha alırken bakışlarını ateşe çevirdi. “Mermi teğet geçti.”

“Pek ufak bir sıyrık gibi durmuyor.” Kaşları çatıldı. “Daha çok damarını delmişler gibi duruyor.”

Kurter sustu.

“Gerçeği söyle.”

Dudağındaki dumanı sessizce üflerken koyu yeşil harelerini kardeşinin simsiyah gözlerine çevirdi Kurter. Kaan’dan hiçbir şey saklayamayacağını biliyordu. Zeki bir ikizi vardı.

“Kurşunun şarapnel parçası vücuduma isabet etmişti ve damar duvarımı delebilirdi.”

“Siktir.” Kaan’ın yüzü kasıldı. Mesleğinin ciddiyetinden dolayı kolay kolay küfür eden biri değildi ama o an sanki mermi Kurter’i teğet geçmiş ama Kaan’ın etine saplanmıştı.

“Çıkardılar mı şarapneli?”

Duyduğu soru karşısında koyu yeşil gözleri kasvetlendi. Laren’in onu yaşatmak için verdiği mücadele aklına gelince nabız ritminin değiştiğini hissetti ve elindeki daldan içine çektiği duman derinleşti. “Çıkardılar,” dedi sadece. Laren Karalev beni yaşattı, cümlesi dudaklarının ucunda durdu ama söylemedi.

Kaan elini geri çekerken, “Başka?” diye sordu. “Başka yerden yara aldın mı?”

Kurter bir an duraksadı. Zihninde o an canlandı; çatışmanın ortasında, ona pusu kurmak isteyen düşmanlar, bıçağın soğuk çeliğinin sıcak etine girdiği o an ve ardından öldürdüğü adamlar. Sayısını saymamıştı çünkü sayamayacağı kadar fazlaydı.

“Kasığımda,” dedi, içine çektiği dumanı dudaklarından geri verirken. “Bir bıçak yarası.”

Kaan’ın gözleri aniden kısıldı. Bakışları, Kurter’in siyah eşofmanının bel kısmına indi. “Göster.”

Kurter, Kaan’ın o yarayı görmeden vazgeçmeyeceğini bildiği için ayağa kalktı. Şömineden gelen kızıl ışık, heybetli gövdesine vururken, siyah eşofmanının ipini çözdü ve bel kısmındaki lastiğini hafifçe aşağıya sıyırdı.

Adonis kasının hemen üzerinde, deriye vahşice atılmış o kesik ve üzerindeki siyah, nizami bir şekilde uzanan dikiş ipleri vardı. Yara tazeydi, etrafı hala mor ve ödemliydi. Fakat yara derin ve parçalı olmasına rağmen dikişleri çok özenli atılmıştı, tenin üzerinde nizami çizilmiş bir çizgi gibi duruyordu.

Kaan, yaraya baktı. Gözbebekleri büyüdü, nefesi boğazında düğümlendi. Yüzündeki ifade şaşkınlıktan öte, dehşet verici bir kabullenişti. Sanki bildiği bir gerçeğin kanıtını görmüştü.

Kurter, eşofmanını düzeltip, “Niye böyle bakıyorsun?” diyecek oldu ama kardeşinin ani hareketiyle cümlesi yarım kaldı.

Kaan hızla ayağa kalktı. Elleri, kumaş pantolonunun kemer tokasına gitti. Metalin sert sesi odanın içinde yankılandı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Kurter, kaşlarını çatarak. Kardeşinin bu hareketini bir mantığa oturtmaya çalışıyordu.

Kaan cevap vermedi. Gözlerini Kurter’in gözlerinden ayırmadan kemerini çözdü, düğmesini açtı ve pantolonunu, tıpkı Kurter’in yaptığı gibi, adonis kaslarını ortaya çıkaracak kadar aşağı indirdi.

Kurter’in bakışları, kardeşinin tenine değdiği an, dudaklarının arasındaki sigara neredeyse yere düşecekti.

Kaan’ın kasığının üzerinde, tam adonis kasının olduğu yerde…

Kurter’in yarasıyla satımı santimine aynı yerde.

Aynı uzunlukta.

Ve aynı sayıda dikişe sahip bir yara duruyordu.

Kurter'in nefesi kesildi. Gözleri kendi yarasından kardeşininkine gidip geldi. Kaan o operasyonda yoktu. Kaan o dağda değildi. Kaan'a bıçak değmemişti. Ama Kurter'le aynı yerden bir yara izine sahipti.

"Aynı yerden…" dedi Kurter, sesi bir fısıltıdan farksızdı. Elini uzatıp kardeşinin yarasındaki dikişlere dokunmak istedi ama yapamadı. "Aynı yerden yaralanmışız."

Kaan, pantolonunu ve kemerini hızlıca düzeltti ama gözlerindeki o karanlık parıltı sönmemişti. Kurter'e doğru bir adım attı, aralarındaki mesafeyi kapattı ve elini ikizinin yaralı olmayan omzuna koydu. O an, iki bedenin değil, tek bir ruhun yansıması olduklarını ikisi de iliklerine kadar hissetti.

"Sana bir şey olursa beni gömmelerine gerek kalmaz." Gözlerini kardeşinin gözlerine dikti ama baktığı yer ruhuydu. "Ben o toprağın altına seninle çoktan girmiş olurum, Kurter."

Odanın içindeki hava, dışarıdaki fırtınadan daha ağır bir basınca gömüldü. İki kardeşin birbirine değen bakışları arasında, kelimelerin taşıyamayacağı kadar ağır bir sessizlik asılı kaldı. Kurter, Kaan'ın az önce kurduğu o yıkıcı cümleyi sindirmeye çalışırken, elindeki sigaranın külü halıya düştü ama fark etmedi bile.

"Nasıl oldu?" dedi dişlerinin arasından, sesindeki öfke tüyler ürperticiydi. "Kim yaptı sana bunu?"

"Bir terör saldırısında oldu," dedi, sesi sertti. Sanki sıradan bir adli vakayı rapor ediyordu ama gözlerindeki o tehlikeli parlama, cümlenin altındaki kaosu ele veriyordu. "Bölgeye soruşturmayı başlatan savcı olarak gitmiştim."

Kurter'in çenesi kasıldı, şakaklarındaki damarlar belirginleşti. Kardeşine dokunan o elin sahibini bulup, o eli bileğinden koparmak isteyen vahşi bir dürtüyle doldu içi. "Sana bunu yapanların..." dedi ama cümlenin devamını getirmesine gerek kalmadı.

Kaan, başını hafifçe yana eğdi. Dudaklarında, bir savcıya hiç yakışmayan ama bir Alacakan'ın yüzüne tam oturan o zalim tebessüm belirdi. "İcabına baktım."

Kısa, net ve tartışmaya kapalı.

Kaan devamını anlatmadı. Adaletin terazisinin nasıl kanla dengelendiğini, o bıçağı tutan elin sahibinin akıbetini söylemedi. Kurter de sormadı. Çünkü biliyordu; Kaan birinin icabına baktıysa o kişinin dosyasını sadece adliyede değil, hayatta da kapatmış demekti.

Sessizlik, dumanın arasına karışıp odaya yeniden çöktüğünde Kaan, konuyu o kanlı geceden uzaklaştırmak istercesine bakışlarını yeniden Kurter'in omzuna çevirdi ve pansumanın altından belli olan üstü kapatılmış yaraya baktı. "Hiç bu kadar nizami atılmış dikiş görmemiştim," dedi, parmaklarını acıtmaya çekinerek kardeşinin dikişleri üzerinde gezinirken. Sesindeki hayranlık ve şüphe iç içe geçmişti. "Sanki deriyi birleştirmemiş de kumaşa nakış işlemiş."

Kurter'in karanlık gözlerinde beliren ışık Kaan'ı şüphelendirirken bakışlarını dikişlerden ayırıp Kurter'in gözlerine dikti. "Kim dikti yaranı?"

Kurter, dumanı ciğerlerine hapsedip bir an duraksadı. O dikişleri atan ellerin sahibini düşündüğünde, göğsündeki o boşlukta garip bir sızı hissetti. İsmini söylemek bile onu bu karanlık ve tehlikeli dünyaya davet etmek gibi geliyordu.

"Doktor," dedi sadece.

Kardeşinin bu cevabını duyunca Kaan'ın kaşları alayla çatıldı. "Yapma ya, gerçekten mi? Demek doktor dikti yaranı."

"*Benim doktorum*," diye açıkladı Kurter.

Kaan bu sefer tek kaşını kaldırdı. Bu kaçamak cevabın altındaki sırrı sezmişti ve dudakları alaycı bir hareketle yukarı doğru kıvrıldı. "Demek *senin* doktorun."

Kurter cevap vermedi, sadece başını çevirip dumanı üflemekle yetindi. Ama Kaan'ın keskin dikkati, o kısa sessizliğin içine gizlenmiş olan anlamı çoktan yakalamıştı.

Duruşunu dikleştirip gümüş çerçevenin olduğu yerden yüksek masaya doğru yürürken bakışları, az önce Kurter'in öfkeyle dağıttığı ama dokunmaya kıyamadığı o şeye takıldı. Deri kaplı, eski bir fotoğraf albümü. Kurter'in unutamadığı anılarını sakladığı o albüm masanın köşesinde duruyordu.

"Hayırdır," dedi Kaan, elini albümün kapağına koyarken. Sesi az önceki gergin tondan sıyrılmış, daha yumuşak ama meraklı bir hal almıştı. "Maziye mi daldın?"

Kurter daha *dokunma,* diyemeden Kaan çoktan albümün kapağını aralamıştı.

Sayfaların hışırtısı odadaki sessizliği bozdu. Gözleri geçmişin karelerinde, annelerinin gülüşünde ve babalarının gölgesinde gezindi bir süre. Ancak parmakları, albümün ortalarında bir sayfaya geldiğinde durdu.

Sayfanın arasından kayıp masaya düşen küçük, vesikalık bir fotoğraf karesi, Kaan'ın dikkatini çekti.

Eğilip fotoğrafı Kurter'den önce aldı.

Fotoğrafta, sarıya kaçan açık kumral saçları beline kadar uzanan, yüzünde çocuksu bir masumiyet ve masmavi gözlerinde aydınlığı taşıyan çok tatlı bir kız çocuğu vardı.

Kaan, siyah harelerini fotoğrafa dikip gözlerini kıstı. "Bu kız…" dedi, bakışlarını fotoğraftan ayırmadan. Sonra başını yavaşça kaldırıp Kurter'e baktı ve elindeki fotoğrafı, Kurter'in az önce doktor diyerek geçiştirdiği o gerçeğin üzerine bir kanıt gibi bıraktı. "*Yaranı diken doktor olmasın*?"

Kurter cevap vermedi. Dudakları mühürlenmiş gibi sımsıkı kapalıydı ama gözlerindeki o anlık kıpırtı, Kaan'ın aradığı cevabın ta kendisiydi.

Simsiyah hareleri resme bakmaya devam ederken, hiçbir detayı atlamayan dikkatinde geçmişin kapıları sertçe çarpılarak açıldı. "Çocukken gölde boğulmak üzereyken hayatını kurtardığın kız bu…"

"Kaan…" dedi Kurter. Sesinin altındaki ton, devamını getirme ve sus diyordu. Bu konunun açılmasını istemediği yüzündeki ifadeden belliydi.

Fakat Kaan durmadı. "Demek geçmişte hayatını kurtardığın kız, yıllar sonra kaderin bir oyunu gibi karşına çıkıp yaranı diken doktor olmuş."

"Yıllar sonra da o benim hayatımı kurtardı," diye mırıldandı Kurter kısık bir sesle. Ne düşüneceğini bilemeyeceği kadar çok fazla şey vardı aklında, kelimeleri toparlamakta zorluk çekti bir süre. "Sana bahsettiğim o şarapnel, hayat damarlarından birine, ven'e, dayanmıştı. Şarapneli fark edip çıkartan da…" Kasvetli bir nefes düştü kalın dudaklarından. "*O'ydu*."

Aralarında ağır bir sessizlik oldu. Uzun, ciddi ve ikisinin ruhuna karanlığı daha derinden hissettiren bir sessizlik.

"Çocukken hayatını kurtardığın kızın, yıllar sonra karşına hayatını kurtaran bir doktor olarak çıkması…" Kaan cümlenin ağırlığıyla duraksadı ve kardeşinin gözlerinin içine baktı. "Ona bunu söylemedin mi?"

"Kendime bile söylemedim," dedi Kurter, sinirli bir ses tonuyla.

"Neden?" Anlam vermeye çalışır gibi kardeşinin yüzüne baktı. "Kader seni onunla yıllar sonra onunla bir araya getirmişken neden sustun?"

Kurter başını kaldırdı. Gözleri, dumanlı bir orman yangını gibiydi ve hemen ardından, oçindeki o bastırılmış cümle dudaklarından zehirli bir itiraf gibi döküldü. "Çünkü beni hatırlamıyor!"

Gür sesi odanın duvarlarında yankılandığı an Kurter'in yüzündeki maske paramparça olmuştu. "Unutmuş!" dedi öfkesini bastırmanın zehriyle. "Gözlerimin içine baktı, yarama dokundu, nefesi yüzüme değdi ama beni görmedi. Ben onda geçmişi gördüm, o bende kendi cehenneminde yanan bir adam gördü. Ama beni unutmuş, hatırlamıyor!"

Sigarasından çok uzun bir soluk çekti içine. "O beni hiç tanımamış gibi bakarken, ben ona bendim diyemedim, geçmişte seni ölümden alan o çocuk bendim diyemedim." Başını hiddetle iki yana salladı. "Çünkü onun hafızasında ben bir hiç olmuşum. Her şeyi hatırlıyor, sadece beni unutmuş."

Kaan'ın elleri kardeşinin omuzlarından yavaşça düştü. Kurter'in yaşadığı bu sessiz cehennemi şimdi iliklerine kadar hissediyordu. Başını yavaşça kaldırıp kardeşinin her detayını ezbere bildiği gözlerine baktı. "Aşık mısın?" diye fısıldadı Kurter'e.

Kasvetli bir sessizlik oldu salonda. Gelen tek ses, dışarıdaki fırtınanın gök gürültüsüydü. Kurter kaşlarını çatarak Kaan'a baktı ama ona kızamadı çünkü şunu biliyordu: Kaan, savcı kimliğini bir kenara bırakıp bu soruyu Kurter'e sadece bir kardeş olarak sormuştu.

Kurter, masada duran fotoğrafa son kez baktı. Gözlerindeki o ifade bir vedadan daha ağırdı. "Hayır," derken sesi çok keskin ve kendinden emin çıkıyordu. Devamında yine aynı kesinlikle reddetti. "İmkansız."

"Ona aşık olman mı imkansız," diye sordu Kaan, cümlesi bir neşter gibi derine inerken. "Yoksa aşık olup kavuşman mı?"

Kurter, elindeki viski bardağını tek dikişte bitirip bardağı sertçe masaya bıraktı. Camın sesi, içindeki o bastırılmış öfkenin yansıması gibi kulaklarına dolduğu sırada, "İkisi de," dedi ciddi bir tonla ve kardeşinin gözlerine bakarak devam etti. "Benim hayatımda aşk olamaz, Kaan. Bir kadının benim zaafım olması demek, aynı zamanda düşmanımın da hedefi olması demek ve ben kimseyi böyle bir ateşin içine atmam." Durdu, gözleri uzağa dalmıştı. "Laren Karalev'le aramızda bir şey olamaz. Ben öldürmek için yaşıyorum o ise yaşatmak

için var. Uzaktan bakıldığında bile aydınlık ve karanlık gibiyiz. Yan yana gelmemiz kıyamet demek.”

Kaan, derin bir nefes verdi. Kardeşinin kendini hapsettiği o zindanı görüyordu. Parmaklarını kardeşinin omzuna yasladı. “Sen imkansızların adamısın, Kurter.”

Kaan’ın gözleri artık şüpheyle değil, sarsıcı bir gerçeğin ağırlığıyla bakıyordu ikizine. Masadaki fotoğrafı tekrar eline aldığında yavaşça ve orada bir detay bulma umuduyla fotoğrafı arkasını çevirdi ve yıllanmış kâğıdın arkasında, mürekkebe bulanmış o ismi gördü.

Laren Karalev.

Bu ismi gördükten Kaan’ın zihninde çok şiddetli bir şimşek çaktı. Karalev. Erkekleri, dededen toruna asker olarak yetişmiş, ordunun seçkin ve asil ailesi olarak bilinen o soyadı. *Karalevler*.

Tanıdığı en büyük Karalev’i düşündü Kaan, aklına gelen ise tek bir isim vardı. *Orgenaral Hakan Karalev*…

“Hakan Karalev…”

“Komutanım,” dedi Kurter, ciddi bir sesle.

“Öyleyse Laren Karalev de…”

“*Komutanımın kızı*.”

Kaçıncı olduğu sayamadıkları bir sessizlik çöktü aralarına. Sadece şöminedeki odunların çıtırtısı ve rüzgârın uğultusu duyuluyordu. Kaan, bu ağır havayı dağıtmak istercesine, sessizce geriye yaslandı. Elleri, masada duran o deri kaplı albüme tekrar uzandı. Geçmişin sayfalarını çevirmeye devam etti. Her sayfa, Kurter’in hayatından bir kesitti. Sayfalar ilerledikçe, çocukluk fotoğrafları yerini askerî lise yıllarına, o toy delikanlılık zamanlarına bıraktı. Kaan’ın parmakları bir sayfada duraksadı.

Fotoğrafta iki genç adam vardı.

Biri Kurter'di. Omuzları dik, bakışları o zamanlar bile sert ama umutluydu.

Diğeri ise…

Kaan'ın kaşları çatıldı. Fotoğraftaki diğer adamı tanıyordu. Kurter'in omzuna kolunu atmış, yüzünde o serseri ama güven veren gülümsemesiyle kameraya bakıyordu.

Ateşgâh Kuleli Harp Okulu'nun devleri…

Kurter'le yedikleri içtikleri ayrı gitmeyen, sırt sırta verip çatışmalara girdikleri o adam. Kurter'in en yakın arkadaşı… ***Akkan Karalev.***

Kaan'ın bakışları fotoğraftan ayrılıp, masanın üzerindeki o küçük vesikalık fotoğrafa, Laren'in fotoğrafına kaydı. Sonra tekrar Akkan Karalev'e baktı, aklında ise tek bir şey vardı. Akkan'ın soyadı… ***Karalev.***

Gözlerindeki şüphe, yerini sarsıcı bir idrake bırakırken kardeşinin içinde bulunduğu durumun ağırlığını kendi omuzlarında hissetti. Kader, sadece ağlarını örmemiş, onları sanki birbirine kördüğüm yapmıştı.

Parmağını Akkan'ın gülen yüzünün üzerine koyup, "Bu adam…" dedi Kaan, sesi artık az önceki kadar sakin değildi. "Senin en yakın arkadaşın."

"Akkan benim can dostum," diyerek onayladı Kurter onu. "Omuz omuza savaştığım silah arkadaşım."

Hemen ardından başını çevirip Kaan'ın işaret ettiği fotoğrafa baktı. Akkan'ın yüzünü gördüğünde adını koyamadığı derin bir his içini doldurdu.

"Ve yaranı diken doktor da…" Kaan ise elini albümden çekip arkasına yaslandı ve Kurter'in içindeki o kasvetli hissi körükleyecek o cümleyi

kurdu. “Hem komutanının kızı hem de… En yakın arkadaşının kardeşi.”

Son cümle, odanın ortasına zifiri bir karanlık gibi çökerken, “Kaderin cilvesi değil bu,” diye devam etti Kaan. O sırada albümün kapağını parmaklarının ucuyla yavaşça kapatmıştı. “Bu, kaderin sana açtığı bir savaş. Kılıcın iki keskin yüzü gibi... Hangi tarafı tutarsan tut, elin kanayacak.”

Kurter’in çenesini kasıldı. Bakışları şöminedeki ateşteydi ama o, kendi cehennemi yanıyordu. “Bir savaş yok Kaan. Akkan benim kardeşim, omuz omuza ölüme yürüdüğüm adam. Hakan Karalev benim komutanın, emri demirden keskin olan adam. Laren’se benim sadece doktorum, başka bir şey de olamaz zaten.”

Kaan tam ona cevap verecekti ki ceketinin cebinden yükselen telefonun titreşimiyle sustu. Ekranda beliren isme baktığında, yüzündeki o kardeş şefkati anında silindi; yerine cübbesinin o ağır, merhametsiz ve karanlık ağırlığı çöktü. Telefonu açıp kulağına götürdüğünde sesi bir savcıya göre bile fazla resmi ve soğuktu.

“Başkomiser?”

Hattın diğer ucundan da ciddi bir ses duyuldu. “Sayın Savcım, gecenin bu saatinde rahatsızlık verdiğim için özür dilerim. Ancak az önce düzenlenen operasyonda ele geçirilen kilit isimler adliyeye getirildi ve sorgu odasına alındı. Başsavcılığın kesin talimatı var, soruşturmanın bizzat sizin tarafınızdan yürütülmesini istiyorlar. Zanlıların ifadelerini almak için emrinizi bekliyoruz.”

Kaan’ın simsiyah gözleri bahsi geçen zanlıların kim olduğunu anladığı an, şöminenin ateşini yansıtarak tekinsiz bir ifadeye büründü. “Ben gelene kadar o odanın kapısı açılmayacak,” dedi, kesin bir emirle. “Kimse onlara tek bir soru bile sormayacak hatta bir yudum su dahi vermeyecek.”

“Emredersiniz, Sayın Savcım.”

Telefon kapandığında odada sadece yağmurun cama vuran sesi kaldı. Kaan, telefonunu cebine geri koyarken omuzlarını dikleştirdi ve gözleri son kez kardeşinin, yaralarına rağmen o her daim güçlü duran askerin gözlerine değdi.

“Benim için sorgu, senin için savaş vakti.”

Kurter, oturduğu yerden başını hafifçe kaldırıp ikizine baktı. Aralarındaki o karanlık bağ, kelimelere ihtiyaç duymadan her şeyi anlatıyordu. “Acıma,” dedi Kurter, sesi cümlesini destekler gibi acımasızdı. “Onlara öyle bir cehennem yaşat ki ölmek için sana yalvarsınlar.”

Kaan’ın dudakları o tehlikeli tebessümle sağa kıvrıldı. “İkimizin aynı kandan olduğu nasıl da belli.”

Kurter’in de dudağı Kaan’ın bu cümlesini duyduktan sonra hafifçe kıvrıldı sağa ve ikisi de sanki bu vedanın gerçekleşmesini istemiyormuş gibi ağır adımlarla kapıya doğru yürümeye başladı.

Kaan, eşiğe geldiğinde durdu. Elini kapı koluna atmadan önce başını omzunun üzerinden, karanlığın içindeki ikizine doğru çevirdi. “Yarana iyi bak,” dedi ciddi sesle. Gözlerinde sadece Kurter’e sakladığı o derin sadakat ve aynı zamanda sarsıcı bir uyarı vardı. “Hem yarana hem de sana yara olana.”

Kurter cevap vermedi. İki kardeş birbirlerine sıkıca sarılıp sessizce vedalaştılar. Vedaları bile sessizdi çünkü ikisi de farkındaydı, kelimeler araya giderse vedalar daha acı verici oluyordu.

Birbirlerinden zorlukla ayrıldıklarında, Kaan kıyameti andıran fırtınaya doğru bir adım attı ve yolun kenarına park ettiği, Kurter’le aynı model olan siyah Jeep’ine doğru ilerlemeye başladı.

Kurter ise onun gidişini izlemeye dayanamıyormuş gibi kapıyı kapatıp salonun içine doğru yürüdü. Masadaki fotoğraf albümünü aldı ve Laren’in fotoğrafını dikkatlice albümün baş sayfasına koyup albümün kapağını sertçe kapattı.

Bu fotoğrafı Laren'in abisinden, *Akkan'dan*, gizlice almıştı.

Harp okulu yıllarında Akkan'la aynı odada kalıyorlardı ve Akkan, bir abinin sevebileceğinden çok daha fazla seviyordu Laren'i.

Aynı zamanda kız kardeşine karşı çok korumacıydı, her hafta Laren'i ve Laren'i korusunlar diye görevlendirdiği adamları arayıp kız kardeşinin peşinde onu rahatsız eden bir erkek olup olmadığına dair istihbarat alıyordu, eğer varsa gidip dövüp geri geliyordu.

Bu fotoğrafı da Akkan'ın haberi olmadan almıştı. Akkan ise fotoğrafı en yakın arkadaşına çaldırdığından habersiz üzülmüştü fotoğrafı kaybettiğine, hâlbuki eğer Kurter'de olduğunu bilse olay çıkartır, ortalığı birbirine katardı.

Neyse ki Kurter dikkatli adamdı, en yakın arkadaşına fark ettirmeden alıp saklamıştı Laren'in fotoğrafını.

O büyük emeklerle aldığı fotoğrafı da albümünün ilk sayfasına koymuştu ve orada saklıyordu, hep de saklayacaktı. Bu, onun için bir aşk değildi ama o resimde parlayan mavi gözler, onun kötü anılarla dolu geçmişinin güzel bir anısıydı ve Kurter de bu anıyı kaybetmek istemediği için albümünde saklamıştı.

Onu unutan kızın resmini saklıyordu.

"Akıl işi değil yaptığım," diye mırıldandı kendi kendine, kısık bir sesle.

Ardından albümün kapağındaki tozu eliyle hafifçe sildi ve özenli bir şekilde çekmeceye kaldırıp çekmeceyi de kilitledi. Manyak en yakın arkadaşı her an evini basabilirdi ve kız kardeşinin resmini onun evinde görürse olay çıkarabilirdi. Bu riski almıyordu Kurter.

Dışarıda ise Akkan'ın, kız kardeşinin resmini Kurter'in evinde görünce çıkaracağı kadar büyük bir fırtına kopmaya devam ediyordu.

Kaan, evin demir kapısına doğru ağır adımlarla ilerledi. Siyah cübbesini andıran uzun paltosu fırtınada savrulurken yüzüne çarpan

yağmur damlalarını umursamıyordu. Dağ evinin sınırlarını belirleyen o paslı ve ağır demir kapıya ulaştığında elini soğuk metale atıp kapıyı araladı ve kapıyı açıp dışarı çıkacağı an, fırtınanın içinden kopup gelen bir gölgeyle burun buruna geldi.

Kaan'ın adımları bıçak gibi kesildi. Fırtınadan sırılsıklam olmuş, beyaz teni soğuktan kırmızıya boyanmış ama bakışlarındaki o inatçı ateş ve mavi gözlerinde parlayan ışıkla karşısında duran oldukça güzel bir kadın vardı.

Fırtınanın içinde bile iç ısıtan bakışları ve karanlığın içinde ışık gibi parlayan bir yüzle etrafa baktı. Kibar bir insan olmasına rağmen tanımadığı insanlara karşı sert ve ciddi bir yapısı vardı ama aniden karşısına çıkan uzun boylu ve geniş omuzlu bu dev silüeti karşısında irkildiğini hissetti.

Başını kaldırıp ona yabancı bu adamın yüzüne daha dikkatli baktığında, içinde kuvvetli sarsılma hissetti. Sanki karanlığın ortasında *Kurter'i* görmüş gibiydi.

Karşısındaki adamın yüz hatları Kurter'in neredeyse aynısıydı. Aynı keskin çene, aynı sert elmacık kemikleri… Ama bakışları Kurter değildi.

Kurter'in insanı saran orman yeşili gözlerinin yerine, dipsiz bir kuyuyu andıran zifiri karanlık ve simsiyah gözler duruyordu karşısında. Kurter'in sessizliğinde gizli bir koruma içgüdüsü varken bu adamın sessizliğinde bile bir ölüm tehlikesi yatıyordu.

Birbirlerini ilk defa gören bu yüzler arasında karanlık duvar oluştu ve ikisi de bu duvarı aşmaya yeltenmedi.

***Çekil de geçeyim,* dercesine kaşlarını çatarak karşısında duran bu tekinsiz adamın yüzüne sert bir bakış attı.**

Kaan ise çehresine yerleşmiş o tehlikeli ifadeyle sanki genç kadının içeri geçmesine izin veriyormuş gibi başını hafifçe yana eğdi ve geriye çekildi.

Sonrasındaysa kaderi, kendi oyununu oynaması için bırakmış gibi kadının yanından geçip gitti ve karanlığın içinde ilerledi. Ama dakikalar önce gördüğü o fotoğraf gözlerinin önünde belirdiğinde, aklının içinde dolaşan o keskin ihtimalin gerçekliğinden emin olmak ister gibi omzunun üstünden başını çevirip kadının arkasından son kez baktı.

Ama genç kadın Kaan'ın arkasından bakmadı.

O kimsenin arkasından bakmayı sevmezdi, gözü sadece karşısındaki karanlık evi izliyordu.

Kurter'in evini.

Yağmurdan alnına yapışmış saç tutamlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve gecedeki karanlığı ruhunda hissederek, gözlerini evden ayırmadan temkinli adımlarla demir kapıdan içeri süzülüp dağ evine doğru yürümeye başladı.

Evin ışıkları yanmıyordu.

***Acaba evde değil mi,* diye düşündüğü sırada arabasına binmek üzere olan ve omzunun üstünden başını çevirip onun arkasından son kez bakan Kaan Alacakan'ın farkında değildi.**

Kaan, aklındaki ihtimalin kesinliğinden emin olduktan sonra genç kadına son bir kez baktı ve yolun kenarındaki siyah Jeep'ine bindi. Direksiyonun başına geçtiği an dudağının kenarı belli belirsiz bir şekilde sağa kıvrıldı, arabayı çalıştırıp gaza basmadan ve adliyeye gidip o suçluların nefesini kesmeden önce yapması gereken son bir şey vardı. Islanan parmaklarıyla telefonunu çıkardı ve ikizinin numarasına tıkladı.

Kaan: Seninki geliyor.

Kurter, ışıkları açmadığı karanlık evinde ilerlerken aniden cebinde titreyen telefonu fark ettiğinde hızlıca telefonunu çıkardı. Fakat ekranda parlayan Kaan'ın mesajını görünce onun da kaşları çatılmıştı.

Kurter: Benimki kim?

Kaan: Gelince görürsün.

Koyu yeşil hareleri anlamsızca baktı ekranda beliren mesaja. Kim? diye düşündü ama bir isim bulamadı. Kafasını dinlemek için geldiği bu dağ evine asla kimse gelmezdi, hatta evinin kapısında zil bile yoktu.

Kurter: Ne diyorsun oğlum?

Telefon birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra art arda titredi. Kaan, adliyeye dönmeden ve kardeşini kendi imkânsızlığıyla baş başa bırakmadan önce son görevini yerine getirmek istiyordu.

Kaan: Kapıyı aç. Sırf yanına gelmek için yağmurda ıslanmayı hatta fırtınaya karşı koymayı göze almış.

Kurter: Kafayı mı yedin lan sen? Kimden bahsediyorsun?

Kaan: Anlamadın mı lan hâlâ?

Kurter: Buraya senden ve Akkan'dan başka kimse gelmez, bilmiyor musun?

Ekranda Kaan'ın yazıyor… ibaresi belirdiğinde mesajlar bir kez daha art arda gelmeye başladı.

Kaan: Cevabın seni kapıda bekliyor.

Kaan: Ya da daha doğru bir tabirle...

Kaan: 'Seninki' seni kapıda bekliyor.

Kurter son mesajı okuduğu an artık daha fazla dayanamayıp telefonu koltuğa fırlattı ve hızlı adımlarla kapıya doğru yürümeye başladı. Bu dağ evinin adresini Kaan'dan, Akkan'dan ve acil durum ihtimaline karşılık verdiği komutanlarından başka hiç kimse bilmezdi, hiç kimse de adresini alamazdı. Sırf bunun için İdari Şube'ye gizli tutun diye özel olarak talimat vermişti.

Ama şimdi, asla yalan söylemeyeceğini bildiği ikizinin mesajlarındaki seninki ibaresine karşılık aklında hiçbir isim gelmiyordu. Zira bu fırtınanın ortasında, gizli tutulması için özel emir verdiği adresini alıp da yanına gelecek bir onunki tanımıyordu.

Fakat Kaan'ın da ona asla yalan söylemeyeceğini biliyordu.

Öfkeli adımları o kadar sertti ki mermer zemin ayaklarının altında sarsılır gibi oldu. Eli hızlıca kapı koluna gittiğinde metalin soğukluğu ateş gibi yanan teninde iz bıraktı. Derin bir nefes aldı ve kapıyı açıp sertçe kendine doğru çekti.

İçeri bir anda fırtınanın o sağır edici uğultusu ve buz gibi hava hücum etti. Ama Kurter, rüzgârın şiddetini ya da yüzüne vuran damlaları hissetmedi.

Karşısında gördüğü yüzle tüm dünyası hatta nefesi bile o an durdu. Zaman, kapının eşiğinde kilitlenip kaldı.

Dünyadaki bütün fırtınaları dindirecek kadar kusursuz ama güzelliğiyle karşısındakinin aklını, mantığını ve hatta yeminlerini bile yerle bir edecek kadar yıkıcı bir kadın duruyordu karşısında. O uçurumları andıran mavi gözlerinden dökülen tek bir bakış, Kurter'in yıllardır buz tutmuş cehennemini ateşe verecek kadar yakıcı bir ışıktı.

Sırılsıklam olmuş ve ince boynuna yapışmış saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Üzerindeki ıslak kıyafetler fırtınanın şiddetiyle savruluyor, dağın ayazı beyaz ve soğuktan kızarmış tenini görünmez bir bıçak gibi kesiyordu. Bu lanetli dağ başına bu fırtınada çıkmak bir delilikti, ölümü göze almaktı. Ama genç kadın bütün bunlara aldırış etmeden buz kesmiş bedenini dikleştirdi. Duruşunda ölüme bile meydan okuyan, sarsılmaz derecede vahşi bir inat vardı.

Dalgalı ve derin mavilikleri, Kurter'in fırtınalı orman yeşili gözlerine değdiğinde, dışarıdaki kıyamet bütün anlamını yitirdi.

"Kurter…" diyen ince bir ses yayıldı geceye.

Kurter, karşısında dikilen bu bedenin etten ve kemikten bir gerçeklik olduğuna aklını bir türlü ikna edemiyordu. Zihninin ona oynadığı merhametsiz bir serap olma ihtimaline karşı, bakışlarını kadının sırılsıklam yüzündeki her bir çizgide ağır ağır gezdirdi. Aklında hâlâ gerçek mi sorusu dolaşıyordu ve hayatında ilk defa zihninden şüphe ediyordu.

“Adresimi…” diye fısıldadı. Sert çıkan sesinde gerçek bir soru yoktu, sadece kendi kıyametiyle yüzleşen bir adamın ciddiyeti vardı. “Nasıl buldun?”

Genç kadının soğuktan uyuşmuş dudaklarının kenarı usulca yukarı kıvrıldı. O belli belirsiz tebessüm, dışarıdaki fırtınaya atılmış açık bir rest gibiydi. Hırçın bir denizi andıran maviliklerinde ise zerre kadar yumuşama yoktu; aksine, aştığı uçurumlardan daha keskin, daha asi bakıyordu.

“Bütün askeriyeyi,” dedi sarsılmaz bir kararlılıkla. “Birbirine katmam gerekti.”

Kurter’in zifiri, soğuk ve dipsiz sığınağına düşen ilk kar tanesi gibi çıkmıştı sesi ve Kurter’in kendi karanlığıyla kirletmek istemediği o aydınlık, şimdi cehenneminin tam eşiğindeydi.

Zira karşısındaki kadın, *Laren Karalev’den* başkası değildi.

❄

Bir nevi çarpışma gibi olan bir karşılaşmaydı.

Sonraki bölümde görüşürüz. Sevgiler, yazalven <3

10. BÖLÜM

Av, avcının inine kendi ayaklarıyla diklendiğinde;
Cennetle cehennem arasında,
Sadece bir nefeslik mesafe kalır.

Ve kurdun inine kendi ayaklarıyla giren bir ceylanın kaderi,
Ya o amansız pençelerde parçalanmak,
Ya da o sarsılmaz karanlığın ışığı olmaktır.

❄

10 | KURDUN KUCAĞINDA

Hayat seçimlerimizdir.

Yollarını kendi belirler insan. Hangi yoldan gideceğini kendi seçer. Hayat bazen kendi kaderine bile baş kaldırabilmek, sana dayatılanı reddedip kendi yolunu çizebilmektir.

Gideceğim yolu kendim seçtim. Kendim seçtim çünkü bu sefer kendine dayatılanı kabul eden geçmişteki o küçük kız değildim.

Aklımdaki düşünceler, arabamım camlarını döven yağmur sesiyle şiddetlendi. Fırtına o kadar şiddetliydi ki silecekler ön cama kırarcasına çarpan damlaları temizlemekte acizdi artık. Farların en yüksek ışığı bile zifiri karanlığı parlatmaya yetmiyor, sadece önümdeki çamur deryasına dönmüş dik dağ yolunu aydınlatıyordu.

Direksiyonu sıkan parmak boğumlarım kaskatı kesilmiş, bembeyaz olmuştu. Bedenimdeki yorgunluk, yerini damarlarıma pompalanan o keskin, acımasız adrenaline bırakmıştı. Tekerlekler altımdaki kaygan zemine her tutunamadığında araba tehlikeli bir şekilde savruluyor, direksiyon hâkimiyetini elimde tutabilmek için bütün gücümü ellerime vermem gerekiyordu. Motorun zorlandığını belli eden iniltisi, dışarıdaki sağır edici uğultuya karışırken arabamın bir metre ilerisindeki uçuruma bakmamaya çalıştım.

Bu kenarı uçurum dolu dağ yolunda, özellikle de bu fırtınada ilerlemek açıkça ölüme meydan okumaktı. Uçurumla aramda sadece santimler ve arabamın tekerlerinin durmadan saplandığı kaygan bir çamur tabakası vardı.

Fakat vazgeçmedim.

Gaza biraz daha yüklendiğim anda tekerlekler derin bir çamura saplandı ve tiz bir ses koptu zeminden. Araba yana doğru şiddetle kaydı, midemi ağzıma getiren o sarsıntıyla birlikte uçurumun kenarına bir metre kala motor titreyerek sustu. Gösterge panelindeki ışıklar sönüp karanlık beni yuttuğunda, o derin sessizlikte sadece kendi nefesim ve arabanın kaportasını döven yağmur sesi kaldı.

Kontak anahtarını sertçe çevirdim. Bir tıkırtı koptu ama motor çalışmadı. Bir kez daha denedim. Cevap yoktu.

Öfkeyle direksiyonu vurdum. "Tam onun yanına gidecekken beni yarı yolda mı bırakıyorsun?"

Gözlerimi kapatıp derin, buz gibi bir nefes çektim ciğerlerime. Ne yapacağımı düşündüm bir süre ama geri dönmek ya da arabamın içinde sabahı beklemek gibi zayıf seçenekler zihnimin hiçbir köşesinde barınmıyordu.

Ani verdiğim bir kararla kapıyı açtığımda, soğuk esen rüzgâr kapıyı vahşi bir güçle geriye çarpmaya çalıştı. Sanki yukarıdan bir kuvvet bile bana *onun yanına gitme* diyordu.

Vazgeçmedim. Bütün ağırlığımı vererek o arabanın kapısını araladım. Dışarı çıktığım an, siyah botlarım çamura saplandı ve daha adımımı attığım o ilk saniyede dağın ayazı görünmez bir bıçak gibi tenime değdi.

Gök gürültüsü ayaklarımın altındaki toprağı sarsarken, yağmur saniyeler içinde üzerimdeki kıyafetleri ıslatmıştı. Rüzgâr beni geriye savurmak ve o karanlık uçurumdan aşağı itmek istercesine sert esiyor, adeta buradan gitmem gerektiğini yüzüme bağırıyordu. Ama

adımlarım ileri doğru ilerlemeye devam etti, ne olursa olsun geri dönmeyecektim.

Boynuma yapışan ıslak saçlarımı sert bir hareketle geriye iterken soğuktan kızaran tenimde hissettiğim şey acı değil, sadece bana, onun yanına varmak gerektiğini hatırlatan o sarsılmaz inadımdı.

Çamura bata çıka, dağ evine giden o son, insana sinir krizi geçirten yokuşu yürümeye başladım. Attığım her adımın beni bir felakete mi yoksa kendi kıyametime mi götürdüğünü bilmiyordum.

Kaç dakika yürüdüğümü saymamıştım. Yanımda uçurum, diğer yanımda vahşi hayvanların sesinin ve ulumalarının yükseldiği tekinsiz bir orman vardı.

Ormanın derinliklerinden gelen o ulumalar rüzgâra karışıp tenimi ürpertse de adımlarımı yavaşlatmadı. Gecenin karanlığında, kan kokusunu almış bir *kurdun* inine kendi ayaklarıyla yürüyen bir *ceylanın* o tuhaf, ölüme meydan okuyan cüretkârlığı vardı üzerimde.

Yolun sonu nereye varacaktı, onu da bilmiyordum. Belki de Kurter'in evine değil, kendi uçurumuma yürüyordum.

Tek bildiğim, fırtınaya teslim olmayacağımdı. Çünkü ben bu şehre ilk geldiğim gün, o uçurumun kenarında, fırtınadan kaçan değil, fırtınanın ta kendisi olmaya yemin etmiştim.

Bacaklarımdaki sızıyı, tenimi kamçılayan dondurucu rüzgârı zihnimin en ücra köşesine iterek yokuşun son arbedesini tırmandım. Ayaklarım çamura saplandıkça ağırlaşıyor ama ruhumdaki o dizginlenemez ateş beni yukarıdaki sonu gelmez karanlığa doğru çekiyordu.

Görüş alanıma giren iki katlı, bahçeli, demir kapılı evi gördüğümde hissettiğim bütün kasvetli duygulara rağmen gülümsedim. *Yolun sonu eve çıkmıştı.*

Ve o an başka bir gerçek de tüm suretiyle karşımdaydı: Ben eğer bir şeyi istersem er ya da geç alırdım.

Kurter'in dağ evinin sınırlarını çizen o demir kapıya doğru adımlarımı hızlandırdım. Son adımı attığım artık nefes nefeseydim. Kalp atışlarımı dizginlemeye çalışarak tam elimi uzatıp o soğuk demiri aralayacağım sırada, etraftaki karanlığı bir bıçak gibi keserek karşımda beliren o devasa gölgeyle burun buruna geldim.

Ellerim, görünmez bir namlunun ucuna takılmışım gibi aniden durdu. Karşımda yabancı ama bir o kadar da garip bir şekilde tanıdık bir adam vardı.

Siyah ve uzun boyuna tam olan paltosu rüzgârın şiddetiyle vahşice savrulurken fırtınanın o sağır edici uğultusunu bile salt varlığıyla bastıran heybetli bir bedendi karşımdaki.

Kaskatı duruşum, bu adamın aniden karşıma çıkmasıyla anlık bir sarsıntı geçirdi.

Başımı kaldırıp da fırtınanın gölgelediği o yüze baktığım ilk saniye... Tenimin, hissettiğim soğuğun ötesinde buz kestiğini hissettim. Zihnim, karşımda gördüğüm o çehreye mantıklı bir açıklama bulamıyordu. Sanki gecenin ve kıyametin tam ortasında, Kurter duruyordu karşımda. Ama Kurter olmadığını biliyordum.

Kurter bana böyle bakmazdı.

Ama çehresi Kurter'e o kadar benziyordu ki bir an aklımı kaybettiğimi sandım. Aynı keskin yüz ifadesi, aynı uzun boy, aynı duruş… Dağları devirecek gibi sert duran o sarsılmaz ve kaskatı omuzları bile aynıydı.

Bir an için aklımın bana oyun oynadığını, o buz gibi dağ havasının ciğerlerime dolarken bana Kurter'in çehresini serap olarak gösterdiğini sandım. Gördüğüm o ezbere bildiğim yüzün çarpıcılığıyla başımdan aşağı bir ürperti indiğinde kaşlarım şüpheyle, derin bir çizgi hâlinde çatıldı.

Fakat saniyeler sonra bakışlarım onun gözlerine tırmandığında, bütün hücrelerim eşzamanlı ve ölümcül bir alarm verdi. Tenime çarpan o ağır

ifadeyle yüzleştiğim an biliyordum, bu adam Kurter değildi ama Kurter'in ya erkek kardeşi ya da… *İkiziydi*.

Ona o kadar benziyordu ki bu benzerlik bir anlığına nefesimi boğazımda düğümlemişti ama onda, Kurter'in baktığında insanın içini yakan ve en sert fırtınalarda bile insana sığınak olan o orman yeşili gözleri yoktu.

Karşımdaki adamın gözleri ışıksız, zifiri karanlık ve dipsiz bir kuyuyu andırırcasına simsiyahtı. Kurter'in o ağır sessizliğinde bile merhametin izleri varken; bu adamın sessizliğinde kana susamışlık, acımasız bir yargı ve ensenizde soluyan bir ölüm tehlikesi vardı.

Aynı kandan kopmuş ama birbirinin tam zıttı olan iki farklı cehennem gibiydiler. Biri yakarken koruyan bir ateş, diğeri yutarken boğan dipsiz bir karanlıktı.

Ne ben o zifiri karanlık gözlerden bakışlarımı kaçırıp geriye doğru tek bir adım attım, ne de o omuzlarındaki o ezici güçle bana doğru bir hamle yaptı. Sadece durduk. İki yabancı, iki büyük tehlike gibi birbirimizi tarttık.

***Kardeşin evde ateşler içinde, belki de sepsis geçiriyor, sen onu bırakıp da nereye gidiyorsun?* diye kızmak istedim ona ama öyle sert bakışları vardı ki insan onunla göz göze gelmek bile istemiyordu.**

Sert çehresine karşılık olarak öfkeli bir ifadeyle kaşlarımı çatıp *çekil önümden* dercesine baktım ona.

Dev cüssesiyle kapının önünde durduğu için onun yüzünden içeri geçemiyordum.

Kaşlarımı çatıp ona attığım bakışı görünce, sanki ona ilk defa böyle sert bakmaya cesaret eden benmişim gibi hafifçe yukarı kıvrılan dudaklarıyla karşılık verdi.

Ardından yüzündeki o tehlikeli ifadeyle, sanki kaderin kendi kurallarını yazmasına izin veriyormuş gibi, başını hafifçe yana eğdi ve

ağır, asil ama bir o kadar da ciddi bir hareketle, sanki kendi yoluma gitmeme izin veriyormuşçasına kenara çekildi.

Artık kaderi, kendi felaketimi kucaklamam için bana bırakmıştı. *Kurter'i.*

İçimdeki körüklenen o ateşle baş başa kaldığımda arkasından dönüp bakmadım. Ben kimsenin arkasından bakmazdım. Ama onun o karanlık bakışlarını nedensizce sırtımda hissediyordum.

Tüm cesaretim ve inadımla demir kapıdan içeri, evin bahçesine doğru girdim ve karanlığın içinde yürümeye başladım. Gözlerimi bir an olsun karşımda duran bu kasvetli, sessiz dağ evinden ayırmıyordum. Islanan yüzüme çarpan rüzgârı umursamadan, yağmurdan alnıma yapışmış saç tutamlarını kulağımın arkasına sıkıştırıp gecedeki karanlığı ruhuma kazıyarak, gözlerimi karşımdaki bu ışıksız dağ evine sabitledim.

Kurter'in evine.

Evin hiçbir penceresinde ışık yoktu. Adeta bir ölüm sessizliğine bürünmüş, etrafındaki ormanla bir bütün olup karanlığa gömülmüştü. Zihnimin köşesinde o tehlikeli ihtimal yankılandı: *Ya evde değilse?*

Bu ihtimalin yakıcı öfkesiyle artık geri dönüşü olmayan adımlarımla evin girişine doğru ilerledim. O sağır edici sessizliği bozmak için tam kapıya vurmaya hazırlanıyordum ki ben daha çeliğe dokunmadan kapı büyük ve sert bir gürültüyle, sanki ardındaki bir fırtına tarafından vurulmuş gibi aniden açıldı.

İçeriden dışarıya hücum eden o sıcak havayla birlikte, zaman bu kapının eşiğinde asılı kaldı. Dışarıdaki fırtınanın çığlığı, gök gürültüsü, yüzüme çarpan buz gibi yağmur damlaları... Hepsi karşımda gördüğüm o koyu yeşil harelerden sonra bütün anlamını yitirdi, koca dünya o an sadece ikimizin etrafında dönmeyi bıraktı.

***Karşımdaydı*.**

Gözlerimi onun bedenine kilitlediğimde yol boyunca zihnimin karanlık köşelerinde kurguladığım o felaket senaryolarının hepsi saniyeler içinde tuzla buz oldu. Ben, teninde gezinen hummalı bir ateşle sarsılmış, o sinsi sepsisin zehriyle damarları kavrulan ve kendi karanlığında ölüme yenik düşmek üzere olan bir adam görmeyi bekliyordum.

Bütün o uçurumları, çamur deryasını ve kıyameti; onun damarlarındaki zehrin şüphesiyle aşmıştım. Ama şimdi, bu eşikte rüzgârın ve karanlığın tam kalbinde, en ufak bir sarsıntı bile geçirmemiş, sapasağlam bir beden duruyordu karşımda.

Çıplak, geniş göğsünü saran o beyaz sargıların altındaki ölümcül yara, sanki onun etine hiç saplanmamış gibi omuzları dik, bedeni her zamanki gibi kaskatı ve sarsılmazdı.

Onu böyle yıkılmaz bir dağ gibi, ecelin bile sırtını yere getiremediği bir adam olarak karşımda gördüğümde, içimde derin ve sersemletici bir afallama dalgası koptu. Nasıl ayakta durabiliyordu? Gerçekten soruyordum bunu o an kendime. *Nasıl*? Gördüğü onca hasara, bedenine sızma ihtimali olan sepsise rağmen nasıl etten ve kemikten bir duvar gibi sarsılmaz bakabiliyordu?

Zihnim, sahip olduğum tüm tıp bilgisinin sınırlarını zorlayarak bu korkunç dirence mantıklı bir açıklama bulmak için kıvranırken, acaba, diye geçirdim içimden, tenime varan dondurucu yağmura rağmen şaşkınlığımı asi duruşumun ardına gizlemeye çalışarak. O şarapnel bana hiçbir şey yapamaz, derken gerçekten haklı mıydı? Dünyadaki hiçbir sebep bu adamın dizlerini yere çöktüremez miydi?

Geniş omuzları ve kapının pervazını dolduracak kadar uzun boyuyla, bedeninden yükselen ateşle inatlaşıyormuş gibi ciddiydi ve çıplak göğsünde, ona attığım dikişlerin üstünde yarasını korumak için zahmet edip koyduğu bir bandaj duruyordu.

Gözlerimde beliren dehşetle baktım ona, o da benim dehşetimden daha büyük bir ifadeyle bana baktı.

Orman yeşili gözleri, beni bu ıssız dağ başında, fırtınanın tam kalbinde sırılsıklam bir hâlde gördüğüne aklını inandıramıyormuş gibi koyu duruyordu. Bakışları, yüzümden süzülen her bir yağmur damlasında, soğuktan bembeyaz kesilmiş tenimde ve karşısında dik duran o inatçı bedenimin üzerinde inanamayarak gezinmeye başladı. Bir rüya olduğumu düşünüyordu, ateşler içindeki zihninin ona oynadığı merhametsiz bir kabustum belki de.

Sesim gecenin o yıkıcı soğuğunda dudağından dökülen nefesin buharına karışırken, "Kurter…" dedim. Ne olursa olsun, iyi olduğunu görmek beni sevindirmiş ve saatlerdir kalbimde hissettiğim o ağır yükü kaldırmıştı.

"Adresimi…" Gözlerindeki o fırtına, etten ve kemikten bir gerçeklik olduğumu ve onun için geldiğimi anladığı an daha da koyulaştı. Sert sesinin ardında ise koca bir orduyu dize getirip de bir kadının inadı karşısında geri adım atan bir adamın ciddiyeti vardı. "Nasıl buldun?"

Bedenimde hissettiğim o histerik krizle, soğuktan uyuşmuş dudaklarımın kenarı usulca yukarı doğru kıvrıldı. Benim ona gelişimi sorguluyordu ama yüzümdeki gülümseme dışarıdaki fırtınaya ve onun o sarsılmaz, bencil yalnızlığına karşı açık bir restti.

"Seni bulmak için bütün askeriyeyi," dedim ciddi bir sesle. Gözlerimde pişmanlık yoktu. Aksine, çıktığım o uçurumdan daha keskin, daha asi bakıyordum gözlerinin içine. "Birbirine katmam gerekti."

Bu cümleden sonra Kurter'in fırtınalı bakışlarında koskoca bir ateşin yandığını gördüm. Şaşkınlığı saniyeler içinde o ezbere bildiğim, yakıcı bir öfkeye ve dizginlenemez bir koruma içgüdüsüne bıraktı yerini. Kaskatı kesilmiş kemikli çenesi gerilirken gözlerini dışarıdaki kıyamete, o amansız sağanak yağmura çevirdi. Bu havada, bu dağ başına tek başıma çıkmış olmam aklının ve mantığının bütün sınırlarını yerle bir etmiş gibi bakıyordu.

Ağır, tereddütsüz bir nefes aldı ve o saniyeden sonra, karşımda susmuş bir adam değil; öfkesinden çehresi kaskatı olmuş bir adam duruyordu.

Uzun ve sert parmakları aniden ama canımı yakmaktan imtina edercesine ıslak kabanımın koluna kapandı.

Teması bedenime değdiği o ilk an, sarsıldığımı hissettim. Ancak bu sarsılma dışarıdaki insana buz kestiren soğuktan değildi. Parmak uçlarından tenime sızan o tekinsiz ateşten, o yakıcı sıcaklıktandı. Yanıyordu. Vücudu, koca bir yangının merkezine hapsolmuş gibi ateşler içindeydi.

Beni tek ve kesin bir hamleyle eşikten içeri, kendi karanlığına çektiği an, diğer eliyle o ağır çelik kapıyı dışarıdaki kıyametin üzerine çarparcasına kapattı. Fırtınanın o sağır edici çığlığı kapının ardında kesilirken bu karanlık ve kasvetli odanın içinde sadece ikimizin ağırlaşmış, kesik nefesleri kaldı.

Beni dışarıdaki fırtınadan kurtarmıştı ama kapattığı o demir kapıyla birlikte beni kendi cehennemine çekmişti. Karşımda duran bu adamın gözlerindeki o dipsiz karanlıkta, yırtıcı bir *kurdun* acımasız öfkesi vardı. Bense kaçmak yerine onun gözlerinin tam içine, o karanlığa direniyordum.

“Aklını mı kaçırdın sen?” diye bağırdı tüm öfkesiyle. Sesi, dışarıdaki gök gürültüsünden çok daha şiddetli çıkıyor ve bütün bu öfkesiyle birlikte gözleri sırılsıklam olmuş bedenimde, soğuktan kızarmış yüzümde dehşetle geziniyordu. “Bu fırtınada, üstelik de gecenin bu saatinde, kenarında uçurum olan yolları aşarak buraya gelmeyi aklından bile geçirmemen gerekiyorken sen nasıl geldin yanıma? Ölmek mi istiyorsun!”

Sesi neredeyse son raddede çıkıyordu ama ben korkmuyordum. Onun öfkesinden de evi sarsan o bağırışından da zerre kadar çekinmiyordum. Çünkü ne olursa olsun, ona ne yaparsam yapayım saçımın teline bile asla zarar vermeyeceğini biliyordum. Beni kendinden bile sakınıyordu. Kolumdan tutup beni içeri çekerken bile canımı acıtmaktan imtina ediyordu.

O bana fiziksel zarar vermezdi ama bildiğim gerçek de en az bunun kadar keskindi: Burada, onun yanında, ruhum da kalbim de

tehlikedeydi.

“Baban nasıl izin verdi gelmene? Yollar ne kadar tehlikeli bilmiyor musun, ya karşına örgütten biri çıksaydı! Üstelik de dün geceden sonra hedef tahtası hâline gelmişken… Dün gece bana, benim için kendini ateşe atma derken bile kendine karşı bu kadar merhametsiz değildin.” Öfkesi büyüyerek yüzüme yaklaştı. “Ölüme yürümeyi bu kadar mı göze aldın sen!”

Islak saçlarımı tek hareketle omuzlarımdan geriye atıp, aramıza ördüğü o görünmez ateş çemberine cüretkâr bir şekilde yaklaştım. Aramızdaki o tehlikeli mesafe kapandığında, ondan yayılan o hummalı sıcaklık buz kesmiş tenime ateş gibi çarptı.

Maviliklerim, onun o alev alev yanan yeşillerine kilitlendiğinde, sesim onunki kadar gürültülü değildi ama bir o kadar keskin ve tavizsizdi. “Benim ölümüm, bu dağ yolunda aştığım uçurumların ya da benden intikam almak isteyen düşmanların hiçbirinden gelmeyecek Kurter Alacakan,” dedim, kelimelerin üzerine basa basa.

Elimi yavaşça havaya kaldırdım. İşaret parmağımı, omzunun tam üzerine, kolunu saran o sargıların başladığı noktaya, sıcak tenine bastırdım. Dokunuşumla birlikte geniş göğsü aniden kasıldı.

“Ama hayatımı kurtarmış bir adam; benim attığım bu dikişlerin altında yatan bir zehirle, kendini kimsesiz bıraktığı bu dağ evinde tek başına can verirse…” Gözlerimi bir saniye bile ondan ayırmadan devam ettim. “İşte o zaman benim ölümüm gelirdi.”

Gözlerindeki ifade, parmağımın ucundaki o minik baskıyla yavaşça duruldu. İkimiz de biliyorduk. O tetiği çeken de, o kurşunu çıkaran da, şimdi o yarayı kendi elleriyle sarmaya gelen de bendim. O zehirdi, ben ona koşan panzehirdim; o kendi karanlığında boğulan bir adamdı, ben o karanlığın ortasında ona doğmuş ışıktım.

Parmak uçlarım yavaşça sargısının kenarında gezinirken, bakışlarımı ona diktim. Şimdi karşısında sadece sırılsıklam olmuş bir kadın değil; ölümün kıyısından dönerek ona gelmiş tavizsiz bir güç vardı.

Başımı dikleştirip, geniş ve çıplak göğsünü saran o beyaz, ama kenarlarından sızıntılarla kirlenmiş sargılara sabitledim gözlerimi. “Şimdi geç otur şuraya,” dedim, sesimdeki o keskin iradeyle. “Ve yarana bakmama izin ver.”

Onu başka türlü durduramayacağımı, içindeki karanlığı başka türlü dindirmeyeceğimi biliyordum. O da en az benim kadar büyük bir fırtınaydı ve insan, fırtınayla ona karşı koymadan baş edemezdi.

Sözlerim o zifiri karanlık eşikte asılı kalırken, o karanlık koyu yeşil gözlerindeki öfkenin yavaşça dindiğini gördüm. “Sen delirmişsin,” dedi ama sözlerime itiraz etmedi.

Dünyaya kafa tutan, kurşunlara göğüs geren o yenilmez adam, söz konusu ben olduğumda görünmez bir tahakküme boyun eğerek yavaşça geri çekildi ve şöminenin karşısındaki geniş, siyah deri koltuğa oturdu.

“Önce ellerimi yıkamam gerek,” dedim derin bir nefes alarak. Üstümdeki kabanı ve çamurlaşmış, dizime kadar gelen botlarımı kapının eşiğinde soydum. Islak kabanımı askılığa, botlarımı ise ayakkabılığın kenarındaki zeminin boşluğuna koyduğumda, üzerimde beyaz, bedenini tam saran bir bluz ve açık mavi bir kot kalmıştı. “Lavabo nerede?”

Hiç konuşmadan,başıyla tam karşıdaki kapıyı gösterdiğinde adımlarım tereddütsüz bir şekilde oraya ilerledi. Işığı açıp etrafı hiç incelemeden direkt elimi yıkadım. Sonra yine aynı hızla, vakit kaybetmeden salonda, onun karşısında buldum kendimi.

Gözlerimi kısa bir an ondan ayırıp etrafa, içinde bulunduğumuz bu ışıksız, kasvetli salona çevirdim. Evin içi, adeta Kurter'in kendi ruhunun bir aynası gibiydi; karanlık, soğuk ve dünyadan tamamen soyutlanmış.

“Bu ev neden böyle karanlık?” diye sordum anlam veremeyen gözlerle etrafa bakarken. “Neden ışıklar kapalı?”

Duvardaki elektrik anahtarını bulmak için arandığımda hareketlerim tereddütsüzdü. Ardından elim hiç beklemeden duvardaki lamba anahtarına bastı. Saniyeler içinde sarı, sıcak bir ışık huzmesi bütün salonu doldurmuş ve Kurter'in yıllardır kendi etrafına ördüğü o zifiri karanlık duvarlar, benim tek bir dokunuşumla kendini aydınlığa bırakmıştı.

Ona doğru döndüm. Işığın altında daha da belirginleşen, o ciddi ve bir o kadar da sarsılmaz yüzüne gözlerimi çevirerek, "Bak," dedim salondaki ışıkları göstererek. "Böyle daha güzel oldu."

Hiçbir şey söylemedi. Sadece o koyu yeşil gözleriyle sanki hayatında ilk defa aydınlığı görüyormuş gibi oturduğu yerden beni izlemeye devam etti.

Yıllarca kendi cehenneminin sessizliğinde yaşamaya, bu ışıksız evde kendi yalnızlığını kucaklamaya alışmış bir adamdı. Bense onun bu karanlık eve girmeye cüret edip tüm ışıklarını yakan, onu kendi zehirli karanlığında ilk kez çekip alan ışıktım.

Yanına yaklaştım ve koltuğun kolçağına yaslanarak bütün dikkatimi çıplak omzundaki o sargıya verdim. Artık karşısında fırtınadan kaçan bir kadın değil, işinin ehli bir doktor vardı. Parmaklarım usulca sargının kenarlarına dokundu, bandajı dikkatle araladım. Omuz çevresindeki dokuyu, yaranın etrafındaki doku bütünlüğünü ve açık renkteki teninin durumunu inceledim. Üstünün çıplak olması işimi kolaylaştırıyordu.

Gözlerim enfeksiyonun o sinsi belirtilerini, deri altında dolaşan ölümcül bir sepsisin yıkıcı izlerini aradı. Ancak korktuğum o tabloyla karşılaşmadım. Yarası temizdi, attığım dikişler görevini yerine getiriyordu ve etrafta hiçbir nekrotik doku izi yoktu. İçimde saatlerdir amansızca büyüyen o zehirli sepsis şüphesi, derin bir nefesle birlikte tamamen göğsümden sökülüp atıldı.

Fakat tenine temas eden parmak uçlarım, sanki harlı bir ateşe dokunuyormuşum gibi yanıyordu. Ateşine bakmak için elimin tersini alnına ve boynuna yasladığımda, kaşları hafifçe çatıldı. Dokunuşumla

birlikte bedeni kasılmış gibi kendini geriye çekti. Sanki ona bu şekilde dokunmamı istemiyordu.

Geri çekilişini göz ardı etmeye çalışarak, "Ateşin yok," dedim. Bakışlarımı yaradan çekilip onun yüzüne tırmandı. "Ama teninin sıcaklığı çok yüksek."

"Vücut ısım böyle." Kalın sesi son derece net çıkıyordu. O dipsiz yeşillerine karışan yoğun bakışlarını doğrudan gözlerimin içine kilitledi. "Yüksek."

Hafifçe gülümsedim ama tam yeni bir pansuman yapmak için elimi tekrar omzuna doğru uzattığımda, parmaklarıma değen ıslaklıkla duraksadım. Başlangıçta bunun dışarıdaki fırtınadan benim üzerime sıçrayan bir damla olduğunu düşündüm ama hayır. Kurter'in koyu kahve saçlarının uçları ıslaktı ve burnuma oldukça yoğun bir şekilde onun taze bir kokusu geliyordu.

Gözlerim irileşirken aklıma gelen o ihtimalle doktor soğukluğum saniyeler içinde yerle bir oldu. İçimde harlanan öfkeyle bir adım geri çekilerek, "Banyo mu yaptın sen!" diye bağırdım. "Dikişlerin yeniyken banyo yapmayacaksın, demedim mi ben sana? Yaraya su değmemesi gerekiyordu!"

Benim bu haklı ve yakıcı öfkeme karşılık o, bana bakmadı bile. Sanki bahsettiğimiz şey onun bedeni, onun hayatı değilmiş gibi kayıtsızdı.

"Su geçirmez bandaj koydum," dedi sakin bir sesle. "Bir şey olmaz."

"İstersen su geçirmez zırh koy!" diye çıkıştım, işaret parmağımı havaya kaldırıp onun gözlerine bakarak. Bu vurdumduymazlığı beni gerçek anlamda çileden çıkartıyordu. "İlk yirmi dört saat yaraya su değmemesi gerekiyor diyorum, anlamıyor musun!"

Sesimdeki o keskin öfke ve dik başlılık karşısında gözleri kısıldı. Çenesi seğirdi. Benim ya da bir başkasının ona bağırmasına hiç alışkın olmayan bu adam, yeşilin en tehlikeli tonuna bürünen gözleriyle, ters

ve karanlık bir bakış attı yüzüme. Karşısında kim olursa olsun birinin ona bağırmasına tahammül edemiyordu.

“Bağırma,” derkenki ses tonu tenimi değecek kadar keskindi.

Havaya kaldırdığım işaret parmağımı yavaşça indirdim. Parmak uçlarım hâlâ onun harlı teninin, o yangın yerini andıran göğsünün sıcaklığını taşıyordu.

Kimseye, hatta birinin ona bağırmasına bile tahammül edemeyen bir adamdı ve bu düşünce aklımın içine zehir gibi nükseden bir soruyu getirdi. “Hiç…” dedim ve durdum. Uzun bir süre durdum hem de. Ellerim hâlâ iyileştirmek istercesine yarasının üzerinde geziyor ve dilimin ucuna dolan soruyu sormak ve susmak arasında gidip geliyordu. “Hiç birinin önünde diz çöktün mü?” diye sordum sonunda dayanamayarak.

Bu soruyu neden sorduğumu bilmiyordum. Pervasızca ve bir anda dökülmüştü dudağımdan, durduramamıştım.

Sorum karşısında çenesi kaskatı kesilmişti ama bedeninde en ufak bir sarsılma bile olmadan, “Hayır,” dedi keskin bir sesle.

Bu cevabından sonra aramıza, dışarıdaki kıyametin bile geçemeyeceği kadar yoğun bir sessizlik çöktü. O tek kelime, Kurter Alacakan’ın kim olduğunun en acımasız özetiydi. Gövdesinden kırılırdı, kanardı, paramparça olurdu ama asla hiç kimsenin önünde eğilmezdi.

Kabullenir gibi başımı salladım. “Ne olursa olsun hiç kimse sana diz çöktüremez zaten.”

“*Biri* çöktürür.”

Sesi benim bağırışımın aksine bir fısıltı kadar kısıktı ama bu loş, kasvetli odanın duvarlarına çarparken bir kurşun kadar da ağır yankılandı.

Bense aniden duyduğum bu cümlesi karşısında kaskatı kesildiğimi hissettim. “Kim?” diye sordum açlığı andıran büyük bir merakla. Soruma karşılık inatla sessiz kalınca direttim. “Bu hayatta kim sana diz çöktürebilir?”

Gözlerimin içine baktı ama cevap vermedi.

Hayatım boyunca tehlikenin içinde hissettiğim çok fazla an olmuştu ama hiçbiri, şu an tenime bıçak gibi değen bu belirsizlik kadar kesin değildi. Farkına vardım. İşimi yapıp gitmem ve onun zehrine daha fazla karışmamam gerekiyordu çünkü içine girdikçe nefessiz kalıyordum.

O karanlıktı ve ben onu karanlıktan çekmek için kendi ışığımı feda ediyordum. Böyle… Kahretsin, böyle hissettiriyordu ama bundan, kendi ışığımı verme pahasına onun karanlığını aydınlatıyor olmaktan asla pişmanlık duymuyordum. Toksik, anlamlandıramadığım, adını da koyamadığım garip bir duyguydu bu. Bütün ışığımı ona versem bile yetmeyecekmiş gibi geliyordu ama yetmeyeceğini bilsem bile verirdim, biliyordum.

“Beni burada istemiyorsun, değil mi?” diye sordum gerçeği ondan duymak istercesine, kısık bir sesle. "Beni yanında istemiyorsun."

Fakat o duymuştu ve sorumu bir kez daha cevapsız bırakmayı seçti.

***İşini bitir ve git,* dedi gururum. Babamı ezip geçen inadımın aksine bu sefer o gururumu dinledim. İşimi bitirip gidecektim buradan.**

O ağır sessizliğin içinde bakışlarımı ondan çekmek zorunda kaldım ve koltuğun yanına bıraktığım çantama uzandım. Elimin sterilliği bozulmasın diye temiz bir peçeteyle fermuarı açıp içinden çıkardığım antiseptik solüsyonu, temiz gazlı bezleri ve yeni sargı rulosunu sehpaya dizdim. Kurter’in o delici bakışları ellerimin her hareketini bir avcı gibi izlerken, ben sessizce çıplak omuzundaki dikişlerin etrafını temizlemeye başladım.

Yaraya dokunan parmaklarım ne kadar zarifse, içimdeki kararlılık da bir o kadar sertti. Solüsyonun keskin, temiz kokusu, odadaki o ıslak ve isli havaya karıştı. İşim bittiğinde, omzunu koruyucu bir şekilde tamamen yeniden sardım.

Fakat asıl savaşın şimdi başladığını biliyordum. Derin bir nefes alıp doğrulduğumda, gözlerimi doğrudan onun gözlerine dikip, "Şimdi sıra diğerinde," dedim. Soruma cevap vermeye bile erinen bir adamla daha fazla durmayacaktım, son yarasını da kontrol edip gidecektim.

"Yaranı aç." Gözlerim karnından aşağıya, ışığa karışan silüetine kaydı. "Kasığında olan yaranı."

Geniş omuzları aniden gerildi. Koltuğun kenarını sıkan iri parmaklarının boğumları kaskatı kesilip beyazladı. Az önce omuzundaki yaraya dokunmama izin veren o kişi gitmiş, yerine sınırlarına girilmesine zerre kadar tahammülü olmayan tehlikeli bir adam gelmişti.

"Kontrole gerek yok," dedi, sesi soğuktu. "İyiyim. Yaram da iyi."

"İyi olup olmadığına ben karar veririm." Üzerimdeki sırılsıklam kıyafetlerin dondurucu ağırlığına rağmen duruşum ondan farksızdı; kaskatı, asi ve inatçı. "O şarapneli senden çıkaran da bendim, bıçak yaranı diken de. Enfeksiyon riskinin en yüksek olduğu yer orası ve ayrıca ilk yirmi dört saat çok kritik. Kontrol edilmesi lazım." Sert bir sesle devam ettim. "Aç yaranı."

"Gerek yok dedim, Laren." Adımı telaffuz edişi bile bir uyarı gibiydi. "Omzumu hallettin, yeterli. Diğerine dokunma."

Dudaklarımdan alaycı, sinirleri bozulmuş, öfkeli bir nefes döküldü. Elimdeki gazlı bezi hızla masanın üstüne fırlatıp üzerine doğru eğildim. Tek elimi siyah deri koltuğun üzerine, onun tam onun iri omzunun yanına yasladığımda, yüzümle yüzü arasında santimler vardı.

Nefesindeki o tanıdık koku doğrudan ciğerlerime dolarken, "Senin o asker inadın benim doktorluğumla yarışamaz, Kurter Alacakan," diye

fısıldadım, dişlerimin arasından. “O yara açılacak ve ben o dikişlerin ne durumda olduğuna bakacağım. Ya sen kendin yaparsın bunu ya da…” Gözlerimi kısıp, o karanlık yüzündeki tehlikeli ifadeyi izledim. “Ben yaparım.”

Cüretkâr tehdidim Kurter’in o kaskatı yüzüne ulaştığında, gözlerindeki o dipsiz yeşiller daha da karardı. Onu ölümden kurtarmış bir doktor gibi değil de sınırlarına girmiş bir tehlike gibi bakıyordu bana.

Bedeninden yayılan o ateşi andıran sıcaklık tenime çarparken yüzündeki tek bir kas bile oynamadı. Sadece geniş göğsünün o ağır, ritmik inip kalkışı hızlanmıştı. “Sınırlarım var,” dedi. Sesi, bir fırtınanın öncesindeki o ürkütücü uğultusunu andırıyordu.

“Bana karşı olamaz,” diye karşılık verdim sertçe ve elimi kasığına doğru uzattım. “Çünkü ben senin-”

***Doktorunum*, diyemeden durdurdu beni.**

Siyah deri koltuğun kolçaklarını sıkan iri parmakları aniden gevşedi ve saniyeler içinde, gözümle bile takip edemediğim askerî bir refleksle bileğime kapandı.

Sıcak, sert ve tavizsiz parmakları tenimi bir sardığında beni geriye doğru itmedi; aksine, aramızdaki o santimlik mesafeyi tamamen yok edip yüzünü yüzüme doğru eğdi. Burun burunaydık. Aldığı her nefes, onun kokusuyla karışıp dudaklarımdan içeri sızıyor, ciğerlerimi onun o tehlikeli karanlığıyla dolduruyordu.

“Beni zorlama.”

"Zorlarsam ne olur?" diye fısıldadım, nefesim dudaklarına yaklaşırken. Sırılsıklam bedenime rağmen içimdeki cesaret sarsılmazdı. "İnine izinsiz giren ceylanı parçalar mısın, Kurter Alacakan?"

Geniş göğsü saniyeler süren kasvetli bir sessizlikle havalanıp indi. Gözlerindeki karanlık beni yutacak gibi karardığında, çenesi kaskatı kesildi. Cevap vermese bile ikimiz de gerçeği biliyorduk; o inine gireni parçalamaz, yutardı.

“İnime girmeye cesaret eden tek ceylansın.”

Kelimeler, dudaklarının arasından birer uyarı gibi döküldüğünde bileğimi tutan o ateş gibi parmaklarına rağmen geri adım atmadım. Çenemi daha da dikleştirip gözlerinin içine baktım. “Saatler önce, askeriyede, bedenin kanlar içindeyken yaranı dikmem için bana gelen sendin. Kendi ellerinle açmıştın yaranı bana. Şimdi ne değişti?”

Gözlerim, onun yüzünden ayrılıp saniyeliğine aşağıya kaydı ve hemen ardından tekrar gözlerine tırmandı. Anlamıyordum. Zihnim, bu direncin altındaki sebebi çözemiyordu. Bir hastanın, hayatını kurtaran doktorundan yarasını gizlemeye çalışması, hele ki bu kişi ölümü bile umursamayan Kurter Alacakan ise, tamamen mantık dışıydı.

“Neden bu kadar diretiyorsun?” diye sordum. İnatçı öfkem, yerini ciddi bir tona bırakmıştı. “Enfeksiyon kaparsa, o dikişlere sepsis yayılırsa bunun çok ciddi bir durum olduğunu biliyorsun. Neyi saklıyorsun benden?”

Bileklerimdeki tutuşu daha da sertleşti, canımı acıtmasa da parmak boğumları bembeyaz olmuştu. Gözlerindeki yeşile düşen o tekinsiz gölge, bana aramızdaki bu savaşın sadece bir 'doktor-hasta' inadı olmadığını belirtircesine kararmaya başladı.

“Sakladığım bir şey yok,” dedi keskin bir tonla. “O sığınak bir savaş alanıydı Laren. Orada sen doktordun, ben asker.” Gözleri tekrar gözlerime tırmandı. “Ama burası benim evim ve ikimizin arasında çok net bir sınır var.”

“Saçmalıyorsun,” diye fısıldadım, bileklerimi onun o demir gibi tutuşundan hırsla kurtararak. Doğrulmadım. Üzerine biraz daha eğildim. “Seninle aramda sınır falan yok. Ben bir doktorum ve işimi yapmaya çalışıyorum.”

Gözlerindeki bakış daha da karanlık bir hâl alırken, “Hangi doktor,” diye fısıldadı dudaklarıma doğru. “Tehlikeli bir fırtınanın ortasında, sırf hastasının yarasına bakmak için gelir?”

“Eğer o hasta,” derken bu sefer benim nefesim onun dudaklarına değiyordu. “Doktorun hayatını kurtarmış bir askerse, o doktor fırtınayı dinlemez.” Biraz daha yaklaştım, onunla aramızda çok tehlikeli bir mesafe bırakmıştım. “Gelir.”

“İşini omzumda yaptın,” diye kesti sözümü, acımasız ve net bir tavırla. Yüzünü benden uzaklaştırırken, siyah kumaşın altındaki bacağını da hafifçe geriye doğru çekti. “Diğerine dokunma.”

“Sen deli misin!” diye bağırdım en sonunda dayanamayarak. İçimdeki o zapt edilemediğim bir öfke harlanmıştı. “Beni buraya, senin yanına, uçurumları aşarak getiren bu zehir şüphesi aklımdan silinmeden bu evden gitmeyeceğim. Ve benim, istediği almadan bırakmayacak kadar inatçı olduğumu en iyi bilen kişi sensin, Kurter Alacakan.”

Aramızdaki havada ateşler tutuşuyordu. Gözlerindeki o dipsiz karanlık ve benim inatçı maviliklerim çarpıştığında iş artık yaraya bakma meselesinden çıkmış, kimin kime boyun eğeceğinin o restleşmesine dönüşmüştü.

“Aç yaranı, benim sabrımı da daha fazla zorlama,” dedim öfkemin son raddesiyle.

Açmadı.

Aramızdaki bu inatlaşma, tehlikeli yakınlığımızın içinde nefesimi kesmeye başladığında, zihnim onun bu direncinin altındaki en mantıklı sebebi bulmak için çırpındı.

Aklıma gelen ihtimalle gözlerimi kıstım ve yüzümdeki şüpheci ifadeyi daha da keskinleştirerek ona baktım. “Dikişlerini patlattın, değil mi?” diye sordum öfkeyle. Sesimde aniden her şeyi çözmüş olmanın verdiği o suçlayıcı, kızgın tını yankılandı. “Dişilerini patlattın ama o lanet olası

gururundan ödün vermemek için bana yaranı göstermek istemiyorsun.”

Gözlerinin o dipsiz, tehlikeli yeşili bu suçlamamla birlikte öfkelenerek hırçınlaştı. Göğsü, aldığı o derin ve öfkeli nefeslerle birlikte göğsüme sürtünürcesine havalanırken, “Saçmalıyorsun,” dedi dişlerinin arasından sert bir tonla. “Dikiş falan patlatmadım.”

“O zaman kanıtla,” diye üsteledim, bileklerimi tutan ellerinden kurtulmak için çabalamayı bırakıp bütün ağırlığımla ona doğru yüklenirken. “Bana kasığındaki yaranın temiz olduğunu kanıtla, Kurter. Kanıtla ve ben artık buradan aklımdaki bu sepsis şüphesini tamamen silip gideyim.”

Aramızdaki gittikçe ağırlaşan havada asılı kalan bu cümlem, bardağı taşıran son damla oldu. Çenesi o kadar şiddetli kasıldı ki, yüzündeki ifade sırtımdan aşağı sıcak bir his yayılmasına sebep olacak kadar sarstı beni. Gözlerindeki o karanlık itiraz, saniyeler içinde yerini, karşısındaki kadının bu dizginlenemez inadına karşı pes eden ama bunu yaparken bile o keskin otoritesinden taviz vermeyen karanlık bir teslimiyet aldı ve bileğimi aniden serbest bıraktı.

Özgür kalan elim geri kucağıma düşerken, o ise tek kelime etmeden siyah deri koltuğa hafifçe geriye yaslandı. Güçlü, sıcak parmakları, siyah eşofmanının beline uzanıp ipini çözdü. Gözlerini bir saniye bile gözlerimden ayırmadan ağır bir hareketle kumaşı aşağıya, o belirgin, kaskatı adonis kasına kadar sıyırdı.

Kasığının hemen üzerinde, tenine kazınmış o derin V çizgisinin bitiminde duran beyaz sargı bezi açığa çıktığında, odadaki bütün oksijenin bir anda çekildiğini hissettim. Nefesim boğazımda asılı kaldı.

Dikişleri sağlamdı, hiçbir şey olmamıştı.

Oda bir anda o fırtınalı tartışmanın gürültüsünden sıyrılıp yine o kasvetli, ağır bir sessizliğe gömüldü. İkimizin de göğsü hızla inip kalkıyordu ama bu sefer sebebi öfke değildi.

Bakışlarım, onun o karanlık gözlerinden kopup aşağıya, açık renk teninin üzerindeki o beyaz sargıya kaydığında yutkunmakta zorlandım. Patlamış bir dikiş, sızan bir kan yoktu. Sadece onun en tehlikeli sınırında, benim parmaklarmın merhametiyle sarılmış bir yara vardı. Ve o yaranın hemen etrafını saran kasları…

“Sana iyiyim demiştim.”

Cevap vermedim.

Sertçe yutkunarak zihnimdeki o tuhaf bulutu dağıtmaya çalıştım, içimdeki doktoru tekrar yüzeye çıkarmak zorundaydım. Sarsılmaması için insanüstü bir çaba sarf ettiğim ellerimi masaya uzatıp temiz bir gazlı bez ve solüsyon aldım.

Üzerine doğru tekrar eğildiğimde, yüzüm onun çıplak, alev alev yanan karın hizasındaydı. Parmak uçlarım usulca sargının bandajını araladı. Soğuk parmaklarım, onun ateş gibi yanan tenine temas ettiği o ilk an kasıklarındaki o belirgin adonis kası aniden seğirdi.

Bu istemsiz tepki, odanın içindeki o ağır havayı daha da yoğunlaştırdı ve durdurmaya çalıştığım ellerim hafifçe titremeye başladı.

Başımı kaldırıp yüzüne bakmadım ama onun o yakıcı, delici bakışlarını yüzümün her bir santiminde, hatta ruhumun en derinlerinde hissedebiliyordum. Aldığı her kesik nefes, onun teninin o tanıdık ve güzel kokusuyla karışıp başımı döndürüyordu.

Haksız çıkmış olmak beni üzmemişti, aksine, yarasının temiz olduğunu, dikişlerin sapasağlam durduğunu gördüğüme sevinmiştim.

Ama bir yandan da kendimi onunla girdiğim o tehlikeli inatlaşmanın mağlubu gibi hissediyordum.

Solüsyonu dikkatle yarasına sürerken, ne ben tek bir kelime ettim ne de o sessizliğini bozdu. O yırtıcı tartışmanın yerini şimdi birbirimize bu kadar olmamızdan doğan, tehlikeli ama bir o kadar da yıkıcı bir çekim almıştı.

İnce parmaklarım, yeni bandajı dikişlerinin üzerine dikkatlice yapıştırırken usulca, belki de haddinden fazla yavaş bir şekilde kasıklarındaki onun sıcak teninde gezindi. O an dışarıdaki fırtına, aramızdaki o inatlaşma, her şey silindi. Sadece o loş ışığın altında, birbirinin sınırlarında dolanan iki ateş parçası kalmıştı.

Ben onun teninde, o benim gözlerimde.

Tepsiyi kenara itip, soğuk parmaklarımı onun ateş gibi yanan bedeninden kopardığımda, göğsümün daraldığını hissederek yavaşça doğruldum. İçimdeki o mesleki ciddiyeti yeniden kuşanmak, bu loş odada gittikçe ağırlaşan havayı dağıtmak zorundaydım.

Gerçek kesindi. Gitmeliydim. İradem altüst olmadan buradan hemen gitmeliydim.

Beni saran bu tehlikeli histen kaçmak zorundaydım.

Çantamın fermuarını çektim ve omuzuma astım. Gözlerimi onun o fırtınalı orman yeşili harelerine sabitlediğimde, sesimi dışarıdaki ayaz kadar hissiz tutmaya çalışarak sordum, gitmeden önce ona olan son sorumdu bu. “Benden istediğin başka bir şey var mı, Kurter?”

Geniş, çıplak göğsü aldığı nefesle birlikte ağır, sert bir hareketle inip kalktı. Gözlerindeki o tehlikeli karanlık, üzerimde son bir kez, kelimelere dökülmeyen bir ağırlıkla gezindi. “Hayır.” Sesi, az önceki o boğucu yakınlığın aksine buz gibi ve mesafeliydi. “Teşekkür ederim, Doktor.”

Başımı hafifçe sallayıp, “Rica ederim,” dedim. İşimi yapmıştım. O zehrin damarlarında dolaşmadığından emindim ve artık bu evin içinde, onun bu yakıcı varlığıyla baş başa kalmam için bir sebep yoktu. “Ben artık gideyim.”

Beni içine çeken karanlık yeşillerine son kez bakıp kapıya doğru ilerlemek için arkamı döndüm. Ancak adımım daha havada asılıyken, çelik gibi sert ve alev alev yanan parmakları beni aniden bileğimden kavradı.

Hareketim havada bıçak gibi kesilirken bileğimdeki o tavizsiz, emreden gücü o kadar şiddetli ve ani bir şekilde beni kendine çekti ki, dünya ayaklarımın altından kaydı. Kendimi toparlamama, yere sağlam basmama fırsat bile kalmadan, ağırlık merkezim onun gücüne yenik düşerek geriye doğru savruldu.

Sert bir zemine ya da boşluğa düşmeyi bekledim fakat gözlerimi açtığımda hepsinden daha tehlikeli bir yerde duruyordum.

Ceylan kurdun ininde, kurdun kucağına düşmüştü.

❄

ceylan ve kurt metaforu benim kafamda tam *Kurter ve Laren'i* oluşturuyor.

sonraki bölümde buluşalım. sizi seviyorum.

<3 yazalven

11. BÖLÜM

Keyifli okumalar ballar,
<3 yazalven

...

Kaçtın,
Kaçtıkça daha çok yaklaştın,
Kurnaz ceylan,
Şimdi kurdun kucağındasın.

❄

11 | TESLİM OLUNAN DUYGULAR VE TESLİM OLANLAR

Sınırdaydım. Her şeyin sınırında. Ateşin sınırında, yanmanın sınırında, yaşam ve ölümün sınırında.

Bedenlerimiz çarpıştığı o ilk an, ikimizin de kasları aynı anda, istemsiz ve sarsıcı bir refleksle gerildi. Dudaklarımdan kesik, panik dolu bir soluk koparken, onun çıplak göğsü sertçe kasılmış, bacağındaki o demir gibi kaslar ağırlığımın altında taş kesilmişti.

Ve şunu da çok iyi biliyordum. Ateşin sınırında gezen yanmaya mahkumdu.

Sırılsıklam olmuş ve hâlâ kurumamış kıyafetlerime hapsolmuş o dondurucu soğuk, saniyeler içinde onun eşofmanının açıkta bıraktığı tenine nüfuz etti. Benim buz gibi ıslaklığıma karşılık, ondan yayılan o cehennem sıcağı tenimi yakıyordu.

Dengemi bulmak için ellerimi gayriihtiyari onun geniş omuzlarına yasladığımda, nefesim tamamen kesildi. Yüzlerimiz şimdi o kadar yakındı ki dışarıdaki fırtınanın uğultusu zihnimde tamamen silinmiş, yerini onun o sıcak nefesi ve gözlerinin sarsıcı gerçeklekliğine bırakmıştı.

Bileğimdeki tutuşunu zerre kadar gevşemetmişti; aksine beni o bacağın üzerinde, kendi merkezinde tutmak istercesine daha da sertleşti.

“Hiçbir yere gidemezsin.”

Sesi, sarsıcı bir hissin gürlemesini andırıyordu. Karşısındakini titretecek kadar tok ve derindi.

Gidemezmişim. İçimdeki ateş, şok dalgasını saniyeler içinde yakıp kül etti. Onun kaskatı bacağının üzerinde oturuyor olmanın, teninden tenime sızan o ölümcül sıcaklığın sarsıntısı daha önce içine düştüğüm hiçbir gerçeğe benzemiyordu çünkü ben hayatımdaki ilk kez bir ateşin kucağındaydım.

İki elim göğsündeyken onu kendi silahından vuracak olmanın hissiyatıyla çenem dikleşti ve dudaklarıma tehlikeli, alaycı bir tebessüm yerleşti. “Burada asker-doktor resmiyetimiz yok diyerek kasığındaki yarana bile dokundurtmuyordun,” diye fısıldadım, her bir kelimeyi ayrı ayrı vurgulayarak. “Şimdi bileğimi tutmuş, beni kendi üzere hapsetmişsin ve gözlerime bakıp gidemezsin diyorsun.”

Yüzüne yaklaştım. Nefesim ona değiyordu. “Ne değişti, Kurter Alacakan?”

***Kurter. Kurter Alacakan.* Adını, dudaklarımdan duyduğu an gözlerindeki o dipsiz orman yeşili gözleri sırılsıklam olmuş saçlarımdan, soğuktan kızarmış yanaklarımdan inip doğrudan maviliklerime sabitlendi. Çenesi, kemiklerini çatlatacak kadar şiddetli bir şekilde kasılıyordu.**

“Dışarıda fırtına var.” Her bir kelimesi, itiraz kabul etmeyen mutlak bir emir gibi çıkarken bu sefer sıcak nefesini dudaklarımda hisseden bendim. “Gitmene izin vermem.”

Başımı hafifçe yana yatırıp geçmişten gelen bir hisle o koyu yeşil harelerin tam içine baktım. “Ya ben o fırtınanın kendisi olmuşsam?”

Sorun karşısında kaşları havalandı. Gözlerindeki bakış, cüretkâr sesimle daha da kararmıştı. “Fırtınaya karşı koyacak kadar büyüdün mü sen?”

Sorusu karşısında gülerek başımı iki yana salladım. “Sen sarhoşsun, Kurter Alacakan.” Önce, masadaki yarıdan fazlasını içtiği ağır viskiye, ardından tekrar ona baktım. “Ne dediğinin farkında değilsin. Kafan yerinde değil senin.”

Cevap vermedi. Ama sarhoş olmadığı duruşundan belliydi. Başı bile geri düşmüyordu, bütün bedeni dimdikti.

“Bir sebebim olmadan,” dedim sert bir sesle. “Burada durmam.”

“Burada durmam derken ve bana böyle bakarken, neden hâlâ üzerimdesin?”

Sert sorusu karşısında bu sefer kaşları havalanan taraf bendim ama tek fark, verecek cevaba sahip değildim. Üzerindeydim. Daha da kötüsü, bedenim ona kilitlenmiş gibiydi.

“Sebep yok diye mi kalamam diyorsun?” Yüzüme yaklaştı. “O hâlde istediğin sebebi sana vereyim,” Geniş göğsü, aldığı ağır nefesle ellerimin altında havalandı. Bileğimi tutan parmakları tenimi ezercesine sıkılaştı ve içindeki o dizginlenemez, ilkel koruma içgüdüsü sesine sızdı. “Senin canın bana emanet, sebep bu.”

Bu cümle, göğsümün tam ortasına atılmış bir alev topu gibiydi. Kurter Alacakan’ın, kendi hayatını hiçe sayan, ölüme gözü kapalı yürüyen bu adamın, benim canımı kendi emaneti sayması felaket miydi, yoksa kurtuluş muydu bilmiyordum.

Hissettiğim bu ağır, yıkıcı gerçeklikle yoğunlaştığında ama yüzümdeki o tavizsiz maskenin düşmesine izin vermedim. “Burada mı kalacağım?” diye sordum, kaşlarımı kaldırarak. Benim burada, yabancı bir erkeğin evinde kalmam babamın ya da abimin kulağına giderse felaket olurdu. Gelmeme bile izin vermemişken üstelik…

“Yollar çok karanlık ve tehlikeli, üstelik fırtına da gittikçe şiddetleniyor.” Göğsü, aldığı nefesle bana biraz daha sürtündü. Adem elmasının o sert hareketi boynundaki sertliği ele verirken, “Yarın sabah erkenden ben bırakırım seni askeriyeye ama şimdi…” dedi itiraz kabul etmeyen bir sesle. Gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmadan konuşuyordu. “Dışarıya adımını bile atamazsın.”

Dudaklarımdaki o tebessüm, odanın içindeki ışığı kesecek kadar keskinleşti. Parmak uçlarım, yaslandığım omuzlarında usulca gerildi. “Senin evinde kalmam doğru mu?” diye sordum, sesimde alaycı bir tonla. “Ne oldu asker-doktor resmiyetimize?”

Gözlerindeki o dipsiz karanlık artarken dudaklarının arasından sabrı tükenmiş bir nefes düştü. “Çok geç, Doktor.” Kendi kendine mırıldanıyor gibiydi ama sesi o kadar gür, o kadar sarsıcıydı ki her bir hecesini zihnimin tam ortasında duydum. “O resmiyet bozuldu.”

“Yapma ya…” Gözlerimi kısıp, o kaskatı, yenilmez yüzündeki her bir çizgiyi ezberlemek istercesine süzdüm onu. Sesim, aramızdaki ateşe dökülen bir benzin gibiydi. “Kim bozdu?”

Bu kasvetli dağ evinin ortasında, birbirine kenetlenmiş bedenlerimizin arasında artık ne dışarıdaki fırtınanın yeri vardı ne de mantığın. İkimizin de nefesi sıklaşmış, birbirinin sınırlarında dolanan tehlikeli bir eşiğe dayanmıştı.

“Biz bozduk,” dedi. Sesi, sabrının son demlerinde gibiydi. “Sence şu an çok mu resmiyiz? Bu durum askeriyede yaşansa ve biri görse ikimiz de meslekten atılırdık.”

“Ortaya çıkarsa meslekten atılmamıza sebep olacak çok daha ağır, çok daha karanlık bir sırrımız var Kurter Alacakan,” dedim ruhumu boğan bir hisle. Gözlerim onun o dipsiz uçurumlarına gezindi ve sesimdeki o acımasız gerçeklik, odadaki boğucu havayı ağırlaştırdı. “Çünkü o söylediğimiz cinayet yalanı ve senin, benim suçumu üstlendiğin ortaya çıktığı an ikimiz de mesleklerimizden ömür boyu men edileceğiz.”

Bu sözler, omuzlarımdaki o görünmez kanın ağırlığını aramıza bir ceset gibi fırlattı. Göğsü, aldığı ağır nefesle şiddetle havalandı. Çenesi, kemiklerini un ufak edecek kadar sert kasıldı. “Bu konuyu kapat demiştim,” dedi oldukça sert ve ciddi bir sesle.

“Kapatsam ne olacak?” diye çıkıştım, aramızdaki o tehlikeli yakınlığı bile umursamadan yüzüne biraz daha yaklaşarak. “Sadece üzerini örtmüş olacağız! Ortaya çıktığı an…”

“Ortaya çıkmayacak.” Sözümü, üzerine hiçbir itirazın gölgesini bile düşürmeyen bir eminlikle bitirmişti.

“Nasıl bu kadar kesin konuşabiliyorsun ya!” diye bağırdım, nefesim hırsla dudaklarına çarparken. Onun dünyayı ve kaderi sanki kendi avuçlarında tutan bu tavrı beni delirtiyordu.

“Çıkmayacak dediysem, çıkmayacak,” dedi, her bir kelimeyi aklıma kazır gibi. “Bu konuyu bu kadar kafaya takıp kendini üzmeni istemiyorum.”

Bir şey söylemek için dudaklarımı aralayacaktım ki sustum. O an ne durdurdu beni bilmiyordum ama kendini üzmeni istemiyorum cümlesi durmadan kafamın içinde yankılanmaya başladı.

Benim koyulaşan bakışlarımla birlikte o dipsiz gözlerindeki ifade bir anda değişti. O yıkıcı öfke duruldu; yerini çok daha karanlık bir ateşe bıraktı. Bakışları sırılsıklam olmuş yüzümden inip, kendi kaskatı bacağının üzerinde oturan bedenime kilitlendiğinde sertçe sordu. “Neden üzerimdesin hâlâ?”

Sorunun altındaki o ağır gerçeklik, az önceki asi direncimi saniyeler içinde bastırdı. Bacağından tenime değen o kaslarının üzerindeki ağırlığımı bütün vücudumda hissederek afalladım.

“Düştüm çünkü,” diye mırıldandım. Gözlerimi o dipsiz yeşillerden kaçırmak istesem de o girdabın içinden çıkamadım. “Sen aniden çekince dengemi kaybettim.” Bu cümleden sonra sanki gerçeğin

farkına varmış gibi ani bir öfke nüksetti bedenime. “Beni aniden kendine çeken sendin, ben dengemi kaybedip düşünce mi suç oldu?”

“Suçlusun, demedim zaten sana.”

“Ama ima ettin.”

“Hayır,” dedi ciddi bir sesle. “Aksine bir suçlu varsa o da benim. Sen bir anda ayağa kalkıp gideceğim dediğinde seni durdurmak istedim,” dedi. Ciddi ciddi açıklıyordu. “Kendime göre hafif bir şekilde seni kendime çektim sadece, düşeceğini öngörememişim.”

İnanamayarak ona baktım. “Senin hafifin buysa hızlını düşünemiyorum.”

“Gücümü kontrol edemiyorum bazen,” diye mırıldandı dudaklarının arasında. Sesi içtendi ama sesi böyle çıkmasa bile onun bana karşı yanlış bir şey yapmayacağını biliyordum. “Pardon.”

Derin bir nefes düştü dudaklarımdan. “Sorun yok.”

Yavaş yavaş içinde bulunduğum girdaptan sıyrılmaya başladığımda bakışlarım aşağı kaydı. Neyse ki onun kasığındaki dikişlerinin olduğu yere vermemiştim ağırlığımı, bacaklarının üstünde duruyordum ama yine de artık kalkmam gerekiyordu. Fakat buz kesmiş tenim, onun ateş gibi kuruluğuna öylesine alışmıştı ki ilkel bir refleks gibi onu ısıtan bu ateşten uzaklaşmayı reddededercedine kendini kilitlemişti. Kalkamıyordum.

“Kalkamıyorum,” dedim doğruyu söyleyerek. “Kilitlenmiş gibiyim.”

Dudakları usulca aralandı ama zihninden geçen o kelimeleri yuttu. Bunun yerine o iri, ateşler gibi sıcak elini yavaşça havaya kaldırdı. Avucunu, soğuktan kaskatı kesilmiş yüzümdeki alnıma yasladı.

Dokunuşu hafifti ama teninden yayılan o cehennem sıcağı, damarlarımdaki kanı anında kaynatmaya yetti. Ateşim olup olmadığını kontrol ediyordu ve sonunda bir karara varmış odasına rağmen elini

alnımdan çekmedi. “Ateşin çıkmış,” dedi eli hâlâ alnıma yaslıyken. “Düşürmemiz lazım.”

Aklıma gelen düşünceyle birlikte gözlerim büyüdü. Onu iyileştirmek için geldiğim yerde, o gayet iyi ve sağlamken ben hasta olursam ve roller değişip bana bakan taraf o olursa sinirden baygınlık geçirirdim.

“Ateşim falan yok. İyiyim ben,” diye direttim ve hızlıca ayağa kalkmak için hareketlendim.

Kalkmakta zorlandığımı anladığında tek eliyle kolumdan tutarak destek verdi. “Pek öyle durmuyor, Doktor.”

Öfkeyle soludum. “Susar mısın?”

Birkaç saniye bana baktı ve gerçekten de sustu.

Aramızdaki o boğucu, ateşten duvarı yıkmak zorundaydım. Avuçlarımı onun o geniş, kaskatı omuzlarına yaslayarak kendimi o tehlikeli çekim alanından aniden kopardım ve hızlı bir hareketle ayağa kalktım fakat tam o anda yaşanan şiddetli bir baş dönmesiyle birkaç saniyeliğine gözlerim karardı.

Düşmedim çünkü ben daha sendelediğim o ilk saniye, Kurter’in refleksleri araya girdi. Sıcak elleri aniden belimi ve kolumu kavrayarak beni havada yakaladı. Göğsüne çarpıp o güvenli sertliğe tutunduğumda, etrafımdaki boşluk hissi onun kolları arasında bir anda silindi.

Gözlerimi sıkıca kapatıp açarak o karanlığı zihnimden kovdum. Kurter’in kollarının arasındaki bu yardıma ihtiyacı olan görüntümden hızla sıyrılarak, yavaşça ama dik başlı bir tavırla bir adım geriye çekildim.

“İyiyim ben,” diye mırıldandım. Sesimde yılların ve yaşanmışlıklarımın verdiği ciddi bir inat vardı. Kendi ayaklarımın üzerinde durmaya alışmıştım ki düşmeyi asla kendime yakıştıramıyordum. Bu yüzden ne olursa olsun birinin bana yardım etmesini sevmiyordum.

Kurter, ellerini yavaşça üzerimden çekerken o dipsiz yeşilleriyle gerilen çenemi ve yüzümdeki ifadeyi sanki sessizce okuyordu.

Bakışlarımı başka tarafa çevirdim. O sırada üzerimdeki ıslak kıyafetler artık tenime bir buz kütlesi gibi yapışmıştı.

“Sana giyecek bir şeyler vereyim."

Teklifini duyduğum an kaçırdığım bakışlarım tekrar onun yüzüne sabitlendi. Bu durumda asla reddemeyeceğim bir teklif olduğu için, “Olur,” dedim başımı sallayarak.

“Benimle gel.”

Onun bu net tavrı karşısında bir kez daha başımı salladım. Birlikte salonun kasvetinden çıkıp onun odasına doğru ilerlediğimizde içimde durduramadığım bir merak duygusu baş göstermişti. Onu, odasını, zevklerini ve ne sevip sevmediğini merak ediyordum. Aşırı ketum ve kendiyle ilgili hiçbir detayı belli etmeyen bir adam olduğu için onun nasıl biri olduğunu ancak bu şekilde anlayabilirdim.

Siyah bir kapının önünde durup içeri girdiğinde ben de peşinden girdim ve içeri adımımı attığım an, buram buram kokan o tanıdık, baş döndürücü koku çarptı yüzüme. Ona has o temiz ve erkeksi bir kokuydu bu.

Odasıysa tam da Kurter Alacakan’dan beklenecek bir kusursuzluktaydı. Her yer tertemizdi. Eşyalar minimumda tutulmuş, bütün eşyalar keskin bir nizamla yerleştirilmişti. Yatağına baktım. Yatağı bile derli topluydu.

Bu karanlık ve düzgün dizaynı, içimdeki o fırtınalı yorgunluğa garip, evcil bir his vermişti.

Ben odanın o ağır ama güven veren havasına dalmışken Kurter geniş gardırobunun kapaklarını araladı ve araladığı an, yüzüme çarpan o erkeksi kokunun yoğunluğu katlanarak arttı.

O ise arkasında odasını inceleyen benden habersiz, benim sırılsıklam bedenim için giyebileceğim bir şeyler arıyordu.

“Odamı incelenen bittiyse gelip kendine giyecek bir şeyler seç.”

İstemsizce kaşlarımı çattım. Arkasında gözü mü vardı?

Yerimden kıpırdamadığımda, “Evet, arkada da gözüm var,” dedi.

Dehşetle aralandı dudaklarım. Aklımı mı okuyordu bu?

Şaşkınlığım sürerken o ise kısa bir arayışın ardından elinde simsiyah, kalın bir kazakla bana doğru döndü. “Olur mu bu?” diye sordu, kazağı bana doğru uzatarak.

Aklımdakilerden sıyrılıp bana uzattığı kazağa çevirdim bakışlarımı. Kazağa göz ucuyla bakıp dudaklarımın kenarına yerleşen o hafif şımarık ve alaycı bir ifadeyle başımı kaldırdım. “Koyu renkler pek tarz kreasyonuma uygun değil.”

Kurter’in kaskatı çehresinde yavaşça gevşedi ve elindeki siyah kazakla öylece dururken, kaşları alaycı bir ifadeyle usulca havalandı. Omuzunu hafifçe dolabın kapağına yaslayıp, o fırtınalı yeşillerini doğrudan gözlerime dikti. “Hangi renkler tarz kreasyonunuza uygun peki, Doktor Hanım?” diye sordu. Sesindeki o karanlık tınıya, gizli bir eğlence sızmıştı.

Ona doğru bir adım attım, bir yandan da gözlerim dolabındaydı. “Daha renkli bir şeyler yok mu?”

Bu sorum karşısında dudaklarından alaycı bir kıvrım oluştu ve başıyla gardırobunu işaret etti. “Benim dolabım da rengarenkliğiyle bilinirdi zaten.”

Gözlerim onun arkasındaki açık gardıroba kaydığında, dudaklarımdan samimi bir gülüş döküldü. Çünkü gerçekten de dolabın içi adeta bir karanlığa boğulmuş durumdaydı. Sıra sıra dizilmiş siyahlar, koyu

griler ve jilet gibi ütülenmiş koyu yeşil askerî üniformalardan başka bir renk yoktu.

Benim kahkahaya dönüşen gülüşümle birlikte, onun da gözlerindeki o dipsiz karanlık bir anlığına aydınlandı.

Ardından bakışlarını hızla benden çekip tekrar o zifiri dolabına çevirdi. Askıların arasında kısa bir tur daha attıktan sonra, gece mavisi bir kazağı askıdan çekip aldı ve tekrar bana döndü. "Bu nasıl?"

"Bu olur," dedim. Gece kadar koyu bir lacivertti ama en azından siyah değildi. Siyah renklerden pek haz etmezdim.

Kazağı elime tutuştururken, dudaklarının kenarında o alaycı kıvrım belirdi. "Nihayet size bir kıyafet beğendirebildik Doktor Hanım."

"Zor beğenen biriyim ben."

"Belli."

Dudağındaki kıvrım genişlerken gözleri sırılsıklam olmuş pantolonumda gezindi. "Şimdi altına da giyecek bir şeyler verelim."

"Gerek yok," diyerek itiraz ettim anında. Elimdeki kalın, geceyi andıran lacivert kazağı omuz hizamda tutarak ona gösterdim. "Bu benim hem üstümü hem altımı kapatıyor. Şunun büyüklüğüne bak." Gerçekten de, geniş omuzlarına tam olan bu kazak, dizlerime kadar inecek bir elbise gibi duruyordu.

"Olmaz," dedi itiraz kabul etmeyen o sert, asker tonuyla. "Üşürsün."

"Üşümem."

Gözlerini kıstı. "Sözümü dinle."

Kaşlarımı çattım. "Asıl sen benim sözümü dinle."

Geniş göğsü ağır bir nefesle havalandı. Sabrının sınırlarında gezindiğini belli eden o derin, boğuk soluğu dışarı verirken,

“Uğraşılmaz seninle,” diye homurdandı.

Dudaklarımın kenarı alaycı bir zaferle kıvrıldı. “Seninle de öyle.”

Aramızda yine o kelimesiz, inatçı savaş başladığında ters ters birbirimize baktık. İkimiz de geri adım atmayı, teslim bayrağını çekmeyi reddeden iki zıt cephe gibiydik ve bu hiç değişmiyordu.

“Ateşin yükselmeden üstünü değiştir de şöminenin olduğu odaya geçelim, yoksa beni iyileştirmek için geldiğin yerde sen hasta olacaksın.”

Duyduğum ihtimalin korkunçluğuyla gözlerim büyürken başımı salladım. Onu iyileştirmek için geldiğim yerde hasta olursam ben sinirden delirirken o ise ömür boyu benimle dalga geçerdi.

“Üzerini burada değiştirebilirsin,” dedi. Hemen ardından başını kapıya doğru çevirdi ve o yöne ilerleyip kapıyı da ardından kapatarak hızlıca odadan çıktı.

Üstümdekileri soyarken kapıyı kilitleme gereği duymadım çünkü açmayacağını biliyordum.

Islanmış kotumu ve kazağımı odadaki deri koltuğun üzerine bıraktığımda mavi kazağı da aynı üzerimden geçirdim ve ilerleyip dolabının üstündeki aynada kendime baktım. Gözlerimin rengine benzeyen bu kazak bana fazlasıyla büyüktü ama rengi bana çok uymuştu.

Açık saçlarıma elimle şekil verdim ve önüme düşen tutamları geriye itip aynada son bir kez kendime baktım. Makyajım biraz akmış olsa da hâla çok güzel görünüyordum.

Odadan tam çıkmak üzereyken bakışlarım açık kalan gardırop kapağının içindeki cam parfüm şişesine kaydı. Kendimi durdurmama kalmadan iradem parçalandı ve hızlıca ilerleyip parfüm şişesini elime alıp koklamaya başladım. Sarhoş edici derecede mükemmel bir kokuydu parfümü.

Aynı zamanda dolabındaki bütün kıyafetler temiz deterjan kokuyordu ve üzerine de parfümünün kokusu birleşince odada bir koku şöleni oluşturmuştu.

Bu ev bütün karanlığına ve kasvetine rağmen burası bana gerçek anlamda ev gibi hissettiriyordu.

Adımlarım dolabından kopup çalışma masasına doğru ilerlemeye başladığında karşımdaki görüntü birkaç saniyeliğine afallamama sebep oldu. Masasındaki her şey o kadar nizamiydi ki sanki bunlardan birine dokunsam anında fark edecekti. Dokunmak istesem de dokunamadım ama deri ciltli siyah ve üzerinde kilidi olan bir defter çekti dikkatimi. Üzerindeki deri cilde işlenmiş Kurter Alacakan yazısını gördüğümde bunun ona verilmiş bir hediye olduğunu anlamam uzun sürmedi.

Bu hediyeyi ona kim vermişti ve içinde ne yazıyordu?

Merakım büyürken ve elim tam o deftere uzanmak üzereyken parmaklarımı yumruk yapıp kendimi son anda durdurdum. Aynı şeyi bir başkası bana yapsa, odama gelip eşyalarımı karıştırsa, çok sinirlenirdim. Şimdi bunu ona yapmam doğru değildi. Etik kurallar her ne kadar zorlayıcı olursa olsun dışına çıkamazdım. Herkesin okumasını istediği bir şey olsa kilitlemezdi, onun özeline saygı duymak zorundaydım.

Küçükken günlüğümü alıp gizli gizli okuyan abilerimdense ben en azından kendimi bu konuda geliştirmiştim.

Kapının aniden çalınmasıyla afallayarak başımı o yöne çevirdiğimde sanki yakalanmışım gibi elim arkaya gitti.

“Laren?” diye sordu ciddi bir sesle. “İyi misin?”

Panikle dudaklarımı ısırdım. Farkında olmadan çok kalmıştım odasına ve o da ister istemez merak etmişti tabii.

Koşar adımlarla kapıya ilerleyip hızla açtım ve karşısında durdum. “İyiyim,” dedim ciddi bir sesle.

Bir şey söylemesine kalmadan tam yanından geçip gidecektim ki sorusuyla birlikte adımlarım aniden durdu.

“Güzel miydi?”

Şaşırarak başımı ona çevirdim. “Ne?”

“Parfümümün kokusu,” dedi dudaklarında beliren alaycı bir kıvrımla. “Güzel miydi?”

Gözlerim büyüdü. Nasıl anladığını sorgulayamadım bile. Ben hiç açık vermediğimden emindim ama o… Fazla… Dikkatliydi. Ya da zeki.

Hiçbir şey söylemeden hızlı adımlarla salona, şöminenin yanına geçtim ve tenimde yükselen sıcaklıkla birlikte bir an bayılacağım sandım.

Şömineyi adeta bir cehennem çukuruna çevirmişti. İçeriye, taşıyabileceği kadar çok odun yığmış, alevleri neredeyse evi yakacak vahşi bir seviyeye ulaştırmıştı. Üşümemeyim diye…

Deliydi. Üşümeyeyim diye evi yakacaktı neredeyse.

Arkamda beliren varlığıyla birlikte başımı ona çevirdim. “Daha harlasaydın ateşi, evi yakmak için yeterli bir seviyede değil şu an.”

Bedenini deri koltuğun üzerine bırakırken o tanıdık alaycı kıvrım dudaklarında tekrar belirdi ve başını iki yana salladı. “Doktorumun hasta olmasını istemem.”

Güldüm. *Doktoruydum* onun.

Onun gülüşümü izlediğini fark ettiğimde yanaklarım kızarmıştı. Ya şöminenin sıcaklığındandı. Bakışlarımı ondan başka yere çevirdiğim sırada bu eve geldiğimden bu yana ilk kez dikkatimi çeken şeyle gözlerim şaşkınlıkla aralandı. Uzun, ahşap masanın üzerinde duran gümüş çerçeveli bir fotoğraf ve hemen yanında duran gümüş çerçeveli o resim. Adımlarım istemsizce ve dehşet içinde o fotoğrafın olduğu yere yöneldi.

Kurter’in aile fotoğrafı.

Gözlerim resimdeki diğer üyelere kaymadan, fark ettiği gerçekle tek bir yüzün üzerinde kilitlenip kaldı. Kurter’e o kadar çok benziyordu ki zihnim bu benzerlik karşısında bir anlığına sarsıldı. Bu… O’ydu.

Kurter’in yeşillerinin aksine bu adamın gözleri simsiyah, dipsiz bir kuyu gibiydi. Siyah saçlı, siyah gözlü, beyaz tenli, fazlasıyla yakışıklı ve Kurter’in o tanıdık yüz hatlarını taşıyan birinin resmiydi bu.

“Bu adamı gördüm,” dedim, parmağımla resimdeki o tehlikeli karanlığı işaret ederek. Sesimdeki o rahatsızlık gizlenemeyecek kadar belirgindi. “Ben eve girmeden önce karşılaştık. Çok ters ve aksi birine benziyordu.”

Kurter’in kaskatı çehresi bu sözlerimle birlikte hafifçe gevşedi ve dudağının kenarında o nadir görülen, karanlık ama bir o kadar da yumuşak kıvrım belirdi.

“Kendisi biraz yabanidir,” dedi alaycı bir tonla. “Kusuruna bakma.”

Aklımda bu eve girmeden, daha tam kapıdayken gördüğüm o simsiyah gözler geldi. Başımı onaylar anlamda salladım. O adamın yabanin teki olduğu kesindi.

“Birbirinize çok benziyorsunuz.” Gözlerimi fotoğraftan çekip ona çevirdim. “Erkek kardeşin mi?”

“İkizim.”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. “İnanmıyorum. Senin ikizin mi var!” dediğimde sesimin yükselişini durduramamıştım. “Adı ne ikizinin?”

“Kaan,” dedi. “Kaan Alacakan.”

Kaan ve Kurter. İsimleri de uyumluydu.

“O da senin gibi asker mi?”

“Hayır,” dedi ciddi bir sesle. “Kendisi savcı. Cumhuriyet savcısı.”

***Cumhuriyet Savcısı Kaan Alacakan*.**

Bu resmiyetin ve ağırlığın büyüklüğüyle duraksadım. “Kim daha önce doğdu peki?”

“Ben ondan önce doğdum.” Gülümsedi. Kaan’dan bahsederken gözleri parlıyordu. “Yani onun abisi sayılırım.”

Cevabı karşısında ben de gülümsedim ama fotoğraftaki o zifiri karanlık gözlere bir kez daha baktığımda bu gülümseme aniden silindi ve onunla olan o son karşılaşmamız geldi aklıma. Kaşlarımsa istemsizce çatılmıştı. “O zaman kardeşine söyle bir daha bana böyle davranmasın. Hiçbir şey söylemeden kavga etti resmen benimle. Bakışları korkunçtu.”

Sözlerim üzerine Kurter’in dudağındaki o kıvrım genişledi, gözlerindeki fırtına yerini gizli bir eğlenceye bıraktı. “Tahmin edebiliyorum,” dedi kardeşini çok iyi tanıdığını belli eden bir sesle. “Ve sana öyle baktı diye onun kulağını çekeceğimden emin olabilirsin.”

Fotoğraftaki Kaan’ın devliğine bakıp güldüm. Kurter’le aynı boyda hatta aynı kilodaydılar ve Kurter’in bu yıkılmaz ve acımasız adama kulağını çekeceğim demesi bir an o kadar komikti geldi ki kendimi tutamayıp küçük bir kahkaha attım. “Ne diyeceksin ona?”

Sırtını geriye yasladı. Alkolün etkisiyle vücudu biraz gevşemişti. Ağır bir viski içiyordu ve üzerinden birkaç dakika geçmeden kendine ikinci bardağı doldurdu. Çenesini hafifçe dikleştirip, son derece ciddi, korumacı ama bir o kadar da keyifli bir sesle cevap verdi. “Sen benim doktoruma nasıl böyle ters ters bakarsın lan, diyeceğim. Sen merak etme.”

Bütün o karanlığın ve aramızdaki ağır sırların içinde dudaklarımdan içten bir kahkaha döküldü. “Sen gerçekten delisin ya.”

Bir süre gülüşümü izledi ve sessizce elindeki kadehi yudumlamaya devam etti.

Az önce Kaan hakkında konuşurken dudaklarında beliren o alaycı kıvrım silinmiş, yerini şöminenin alevlerini izleyen o ağır, ezecek kadar yoğun bir karanlığa bırakmıştı.

Bense elimde tuttuğum gümüş çerçevedeki aile resmine bakmaya devam ederken gözlerim, resimde Kurter'in olduğu tarafı buldu. Gülümsüyordu. Kendi karanlığına boğulmadan önce, annesini kaybetmeden önce çekilmiş bir resimdi çünkü bu.

İçten, karanlığa boğulmadan, bir elini annesinin omzuna atmış bir şekilde gözleri parlayarak gülümsüyordu. İki yanağında da derin gamzeleri vardı.

Şimdiyse o gamzelerin varlığından bile haberi yoktu muhtemelen.

Koyu kahverengi saçları ve koyu yeşil gözlerinin oluşturduğu o kusursuz suretiyle resimdeki en dikkat çeken taraftı. Çok… *Yakışıklıydı*.

Parmak uçlarım, soğuk camın üzerinde adeta bir mayın tarlasında yürüyormuş gibi temkinli ve yavaşken onun olduğu tarafa bakmaya daha fazla dayanamadığımı fark ettiğimde işaret parmağımı Kurter'in yabani ikizinden sonraki bir başka yöne çevirdim.

O sırada parmaklarım gümüş çerçevenin soğuk metalinde gezinirken Kurter, elindeki viski bardağını aniden masaya bıraktı ve o sarsılmaz adımlarıyla bana doğru yaklaştı.

Adım seslerinin parkede bıraktığı tok sesler, kalp atışlarıma karışırken aramızdaki mesafeyi saniyeler içinde kapatmış ve nefesi etrafımı sarmıştı. Başımı kaldırmama fırsat vermeden, iri ve sıcak eli görüş alanıma girdi. Parmaklarımın sıkıca kavradığı o gümüş çerçevenin üzerine; tam da o resimdeki gülümseyen, yanağında gamzeler olan, annesine sarılmış o mutlu adamın suretinin üzerine yavaşça kapandı.

Kızgın değildi, sert değildi. Ama elinin o ağır baskısı, *burada dur* diyerek sınır çiziyordu bana. *Oraya bakma, bende o adamı arama.*

Çerçeveyi parmaklarımın arasından yavaşça ama net bir kararlılıkla çekip aldı. Bir perde çekmek gibiydi. Geçmişin üzerini kendi eliyle örtmek gibi. Gözleri, resimdeki o mutlu anıya bir saniye bile değmedi. Sanki o kareye bakmak bile onun için binlerce cam kırığının üzerinde yürümekle eşdeğerdi.

Gümüş çerçeveyi yavaşça ters çevirdi. O gülüşü, o gamzeleri, ailesini, annesinin şefkatli omzunu ve bir daha asla geri gelmeyecek olan o masumiyeti, yüksek masanın soğuk ahşap zeminine gömdü. Metalin ahşaba değdiği o tok, kesin ses, aramızdaki sessizliğe kesin bir neşter izi bıraktı.

Gözlerini yavaşça, masaya kapattığı geçmişinden ayırıp bana, tam gözbebeklerimin içine diktiğinde harelerinde ne bir öfke ne de bir sitem vardı, sadece kendi sınırlarını korumaya çalışan yaralı bir adamın sessiz emri vardı. *Beni orada arama*, diyordu bakışları. *Çünkü ben artık o adam değilim.*

Hiçbir şey söylemedim. İtiraz etmedim ya da nedenini sormadım. Zira biliyordum; Kurter Alacakan ketum bir adamdı. Yüz yerinden kanasa bir yerimden yaralıyım demezdi. Aşılmaz bir duvar ve günahlarla örülmüş bir yasak gibiydi.

Onun sırlarına, sınırlarına, acılarına ve en çok da geçmişteki o mutlu hâline duyduğu bu mahremiyete, başımı başka tarafa çevirip sessizce saygı duydum.

O, geçmişini masaya ters kapatmıştı; ben de o kapalı kapıyı zorlamadım. Zaten tam o sırada dikkatimi çeken çok daha büyük ve bambaşka bir detay vardı. Gümüş çerçevenin hemen yanındaki fotoğrafta gördüğünüz mavi gözler… *Akkan.*

Abim Akkan.

Gözlerim irileşirken dudaklarımdan dökülen o şaşkın fısıltıya engel olamadım. “İnanmıyorum…” Bakışlarımı o tanıdık yüzden ayıramadan, “Abim,” diye mırıldandım. Şaşkınlıkla başımı zorlukla çevirip Kurter’e dehşetle baktım. “Siz abimle arkadaş mısınız?”

Kurter, duruşundaki o sarsılmaz ifadesini hiç bozmadı ama koyu yeşillerinde, geçmişin ve abimle aralarında olan o derin bağın izleri parladı. “Maalesef ki en yakın arkadaşım,” dedi tok bir sesle.

Cevabı karşısında dudaklarımdan samimi, hafif bir gülüş döküldü. “Neden maalesef?”

“Başımın en büyük belası da ondan.” Gözleri doğrudan benimkilerle kilitlendi ve kısık sesiyle ekledi. “Senden sonra tabii.”

Dudaklarımdaki o tebessüm, bu itiraf karşısında usulca büyüdü. “Ne kadar bela olduysam artık sana, adımı an an bitiremiyorsun.”

Cevabım karşısında onun da dudağının kenarındaki kıvrım büyüdü. “Bu konuda senin yerini kimse dolduramaz, Doktor.”

“Delilik konusunda da senin yerini kimse dolduramaz, Yüzbaşı.” Kaşlarımı kaldırdım. “En son hatırladığım kadarıyla bedenine yeni atılmış on beş dikişle operasyona gidiyordun.”

Göz devirdi. “Benim de en son hatırladığım kadarıyla beni dövmek için peşimden geliyordun.”

“Yok öyle bir şey!” diye bağırdım öfkeyle. Ardından boğazımı temizleyerek devam ettim. “Kibarca uyarmak istemiştim sadece.”

“Demek kibarca uyarmak istedin...” Kaşları usulca havalandı. “Nasıl kibarlık bu? Hastalarına olan uyarılarını onları döverek mi yapıyorsun sen?”

“Ya ben seni dövdüm mü ruh hastası!” Gözledim dehşetle büyürken işaret parmağımı öfkeyle salladım ona. “Biraz daha konuşursan seni var ya…”

Aramızdaki boy farkına alayla bakıp kapatmak için eğilerek yüzüme yaklaştı. “Ne yapacağını çok merak ediyorum.”

“Sen benim elime düşeceksin Kurter Alacakan.”

“Ne çektim senin elinden böyle, Doktor.”

Cevabı karşısında kaşlarımı daha çok çattım. Deli ya. Deli ediyordu beni.

“Ruh hastası.”

“Başımın belası.”

“Deli yüzbaşı.”

“Abin deli.”

“Sen bir, abim iki.”

“Ben niye bir?”

“Birsin işte.”

Cevabım karşısında dayanamayıp gülmeye başladım. Sinirlerimi çok bozmuştu.

Bakışlarımı ondan çekip tekrar gümüş çerçeveye, abime çevirdim. Parmak uçlarım, soğuk camın ardındaki yüzünü özlemle, ince bir sızıyla okşadı. “Akkan’ı çok özlüyorum.”

“Ben de,” dedi Kurter.

Kaşlarım havalandı. “Sen niye özlüyorsun benim abimi?”

“Çünkü Akkan benim için değerli.” Sesinde, o acımasız askerin ardında yatan ve sadece can dostlarına sakladığı o vefalı, ağırbaşlı adam vardı. “Ama aynı zamanda da hayvan gibi inatçı senin abin.

Yıllar önce bir kez yemin etti bu şehre bir daha ayak basmam diye, yıllardır da gelmedi.”

Parmaklarım çerçevenin üzerinde asılı kaldı. “O bu şehre küs,” diye fısıldadım, geçmişin o kanlı gölgeleri zihnime hücum ederken. Gözlerimi usulca Kurter’e çevirdim. “Nedenini biliyorsundur belki… Abim anlatmıştır sana.”

Kurter tek kelime etmedi. Çenesi kaskatı kesildi ve alevlerin ışığı o derin, orman yeşili gözlerindeki sessizliği aydınlattı. Bu suskunluk, bir inkar değil; aksine o acı hikâyenin bütün kanlı detaylarını, benim ailemin o yıkık dökük enkazını ezbere bildiğinin en ağır kanıtıydı.

O ağır sessizliğin içine, kendi kabuk bağlamış yaramın kanını damlattım. “Abimin de ikizi vardı,” dedim, sesim odayı dolduran o loş ışık kadar titrek ve cılızdı. “Arskan. Diğer abim. Ama kendisi gitmeyi seçti… Akkan ise benim için kaldı.”

Devamını getirmek, o gün yaşanan o büyük kıyameti, parçalanan ailemizi kelimelere dökmek istedim ama yapamadım. Dudaklarımı birbirine o kadar sert bastırdım ki, kendi etimi kanatabilirdim. Çerçeveyi usulca masanın üzerine, eski yerine bıraktım. Ben anlatmak istesem bile, ne dudaklarım o kelimeleri taşımaya razıydı ne de zihnim Arskan’ın evi terk ettiği, kendini bu aileden ve benden sonsuza dek sildiği o kahredici gerçekle yüzleşmek istiyordu.

Kurter’in o tok, karanlık sesi zihnimin içindeki o enkazı şefkatli bir emir gibi kesti. “Anlatmak zorunda değilsin.”

Yüzümdeki o küçük, kırılgan gülümseme tamamen soldu. Bütün neşem çekilmiş, yerini geçmişin o ağır ve karanlık sularına bırakmıştı. Durgun, hissizleşmiş bir şekilde alevlere bakarak, “Arskan gitmeseydi…” diye fısıldadım, kendi kendime konuşur gibi. “Ve babam böyle acımasız bir adama dönüşmeseydi, belki mutlu bir aile olabilirdik.”

“Annem ölmeseydi, belki biz de mutlu bir aile olabilirdik.”

Bu cümle, Kurter’in dudaklarından aniden, dipsiz bir kuyunun yankısı gibi döküldü. Sesindeki o karanlık tını o kadar kasvetli, o kadar ölümcüldü ki, kendi acımı bir anlığına unutup başımı hızla ona çevirdim. O yenilmez, yıkılmaz adamın sesine sızan o çıplak yara, bütün evi kaplayacak kadar büyüktü.

Gözlerini şöminenin alevlerinden bir saniye bile ayırmadı. Alevlerin kızıllığı yüzüne vururken, “Hayatı ‘belkilerle’, ‘keşkelerle’ yaşayamayız Doktor,” dedi, dişlerinin arasından sızan keskin bir sesle. “Annemin ölümü benim her gece kâbusum. Ama yaşıyorum. Çünkü zorundayım. Annemin intikamını daha o şerefsizlerden almadım.”

Onun o karanlık intikam yeminini dinlerken, göğsümün ortasına koca bir taş oturdu. Kurter’in bir hedefi, kanını dökmek istediği somut düşmanları vardı. Kendi acısını öfkeye çevirebileceği, silahını doğrultabileceği birileri vardı.

Ya benim? Benim neyim vardı? Gözlerim şöminedeki ateşten kopup uzaklara, odanın o ışıksız boşluğuna doğru daldı. “Senin intikam alacağın düşmanların var,” diye mırıldandım kendi kendime. Sesim o kadar boş, o kadar kırıktı ki, rüzgâr esse dağılıp gidecek gibiydi. İhanetin, terk edilişin o görünmez failini arayan çaresiz bir fısıltı döküldü dudaklarımdan. “Peki ben Arskan’ın intikamını kimden alacağım?”

Dudaklarımdan dökülen o çaresiz soru bu loş ve kasvetli odanın duvarlarına çarpıp asılı kaldığında, ağır bir sessizlik oldu. Kurter aramızdaki mesafeyi kapatıp, yıkılmamı engellemek isteyen görünmez bir kalkan gibi tam önümde durdu. Teninden yayılan o hummalı sıcaklık, içimdeki o derin üşümeyi sarıp sarmalarken, fırtınalı orman yeşillerini yüzüme dikti.

“Arskan'ın intikamını,” dedi ciddi bir sesle. “O geldiğinde ondan alırsın.”

Dudaklarımdan dökülen o kırık, acı dolu tebessüm şöminenin kızıllığında bir gölge gibi belirdi. Başımı yavaşça iki yana sallarken, göğsümün tam ortasına oturan o ağır enkazın altında eziliyordum. “O

hiç gelmeyecek.” Kelimeler boğazımı yırtarcasına çıkıyordu. “Arskan kendini bu aileden sildi, Kurter. Yaşıyor mu, öldü mü, onu bile bilmiyoruz. Bir telefon numarası, bir izi bile yok bende. Her şeyi, hepimizi ardında bıraktı.”

Gözlerimdeki o derin ve kimsesiz keder, aniden harlanan vahşi bir öfkeyle parladı. “Yaşasa bile…” dedim hırsla ve gözlerimi kırpmadan, o acımasız gerçeği vurur gibi söyledim. “Benim için öldü.”

Kurter’in eli o an uzanıp omzuma dokunmadı ama varlığıyla bütün ağırlığımı omuzlamıştı sanki. “Bir gün Akkan da gelecek bu şehre, Arskan da,” dedi, kaderin yollarını ezbere biliyormuş gibi. “O gün geldiğinde, ikisinden de sensiz geçirdikleri yılların hesabını sorarsın. Ama artık başkaları için kendini yıpratmayı, kendini feda etmeyi bırak.”

“Ben Akkan’dan hesap sormam,” diye kestim sözünü, sesimde tereddüt barındırmayan o kör sadakatle. Gözlerim şöminenin alevlerine dalarken, geçmişin o kanlı pusunun içinden abimin yüzü belirdi zihnimde. “Ne yaşanırsa yaşansın, bana ne yaparsa yapsın… Geçmişte benim için, benim hayatım için hiç düşünmeden kurşunun önüne atladı abim. Akkan benim her şeyim, Kurter. Canımı istese, gözümü bile kırpmadan veririm ona.”

Bu sözlerin üzerine omuzlarım yorgunlukla çöktü ve o ağır, sızılı nefes dudaklarımdan koptu. “Keşke Akkan yanımda olsaydı…”

Üstümdeki o ağır ve melankolik hava, başımı yavaşça aşağı eğip üzerimdeki kazağı fark etmemle birlikte dağıldı. Aniden fark ettiğim gerçekle dudağımın kenarı usulca yukarı doğru kıvrıldı. “Gerçi…” diye mırıldandım, başımı kaldırıp onun yeşillerine ve saçlarının ucundaki ıslaklığa bakarak. “Abim benim üzerimde sana ait kıyafet olduğunu ve ikimizin de şu ıslak hâlini görseydi… Muhtemelen can dostu falan dinlemez, seni o saniye öldürürdü.”

Kurter’in dudakları, sözlerimle birlikte hafifçe yukarı kıvrılırken gözlerindeki o dipsiz karanlığa, tehlikeli ve meydan okuyan bir

parlama yerleşti ve ağzının içinde, o tok sesiyle tehlikeli homurdandı. “Asıl ben döverim onu.”

Başımı geriye atıp evin duvarlarına çarpan bir kahkaha attım. Onun bu hâli beni eğlendiriyordu. “Abim biraz kıskanç ve korumacıdır,” diyerek onu uyardım, gözlerimin içi gülerek. “Sen yine de dikkat et.”

Kavisli kaşlarından biri, Akkan’ı ve onun öfkesini çok iyi tanıyan bir adamın o bariz şüphesiyle usulca havalandı. “Biraz mı kıskanç?”

“Birazdan çok,” diyerek düzelttim, dudaklarımı birbirine bastırıp gülüşümü saklamaya çalışarak.

Geniş omuzlarını dikleştirip üzerime doğru hafifçe eğildi. “Birazdan çok mu?”

“Tamam,” diyerek teslim oldum, başımı geriye atıp onun yüzüne bakarak. “Dünya kadar kıskanç ve kelimelerle anlatılmayacak kadar çok korumacı bir abim var. Oldu mu?”

Kurter’in dudaklarının kenarında o karanlık, yırtıcı ama bir o kadar da baştan çıkarıcı tebessüm belirdi. Bakışları yüzümde asılı kalırken, derin bir nefes alıp başını ağır ağır iki yana salladı.

“Abini çok dövesim geldi şu an,” diye mırıldandı, sesindeki o gizli, tehlikeli mülkiyet duygusuyla. “Neyse.”

****

Şöminenin alevleri yorgun bedenlerimizi ısıtmaya devam ederken, Kurter ile yan yana o siyah çekyata geçip oturduk. Az önceki o yoğun, kanatarak dökülen itirafların ve açılan eski yaraların ardından, odaya yine o bildiğim, ezecek kadar ağır sessizlik çökmüştü. Sadece odunların vahşi çıtırtısı ve dışarıda dağları döven fırtınanın uğultusu vardı. Kendi düşüncelerimin, zihnimde dönüp duran o karanlık 'keşke'lerin içinde boğulmaktan yorulmuştum. Bu sağır edici sessizlikten kaçmak, o an için sığınabileceğim tek kurtuluş yoluydu.

“Şu televizyonu açar mısın?” diye mırıldandım, başımı arkaya yaslayıp yorgun gözlerimi ona çevirerek. “Bu sessizlik… Fazla ağır gelmeye başladı.”

Kurter, bu sessiz kaçış isteğimi ikiletmedi. İtiraz etmeden, sadece uzanıp sehpanın üzerindeki siyah kumandayı aldı. Ancak televizyon açıldığında karşıma sıradan, gürültülü bir yayın ya da renkli bir ekran çıkmadı. Ekran tamamen kapkaraydı. Kurter’in uzun, kemikli parmakları kumandanın tuşları üzerinde ezbere bildiği, karmaşık bir kombinasyonu hızla tuşladı. Saniyeler sonra o zifiri ekran aydınlandı ve odaya şöminenin kızıllığına tezat, soğuk ve mekanik bir ışık yayıldı. Karşımda koyu renkli, sayısız dosya ve video arşiviyle dolu, tamamen yabancı, şifreli bir arayüz duruyordu.

Gözlerimi kısarak ekrandaki o gizli, kasvetli arşive baktım. “Ne kanalı bu?” diye sordum, sesime sızan o bariz şaşkınlıkla. “Daha önce hiç görmemiştim.”

“Askerî kanal,” dedi Kurter, o tok, pürüzsüz ve ciddi sesiyle. Bakışları ekrandaki dosyalarda gezinirken kumandanın yön tuşlarına ağır ağır basıyordu. “Sadece askerlere verilir şifresi. Özel askerî operasyonların verildiği, gizli kayıtların…”

Cümlesini tamamlamasına fırsat kalmadı.

Gözlerim, ekranda aşağıya doğru kayan o yüzlerce küçük video karesinden birine takıldı. O karanlık ve pürüzlü çözünürlüğün içinden adeta bir buz parçası gibi parlayan o tanıdık, keskin ve parlak mavi gözleri gördüğüm an nefesim boğazımda düğümlendi. Kalbim göğüs kafesimi kırarcasına, şiddetle tekledi.

“Dur!” diye bağırdım aniden.

İstemsiz bir refleksle aceleyle Kurter’in kolunu tuttum ve işaret parmağımla o soğuk ekranı gösterdim. Şaşkınlıktan irileşmiş gözlerimle o küçük kareye bakarken, bedenimdeki bütün o uyuşukluk saniyeler içinde silinip gitmişti.

“Şu soldan on ikinci videoya tıklasana,” diyebildim nefes nefese. Gözlerimi o parlak maviliklerden, o ezbere bildiğim sert bakışlardan bir milim bile ayıramadan fısıldadım. “*Abim* değil mi o?”

Kurter’in omuzları hafifçe dikleşti, gözleri parmağımın ucundaki abimin yüzüne kaydığında, “Ta kendisi,” dedi karanlık bir sesle ve videoya tıkladı.

Televizyonda haber oynamaya başladığında Kurter de ben de ekrana kilitlenmiştik.

“Polislerden kaçmak için denize atlayan suçluyu SAT komandosu etkisiz hâle getirdi...”

Karşımda gördüğüm siyah kar maskeli askerin gözlerine baktığımda kısa süreli bir dehşetle afalladım. *Gerçekten de abimdi.Akkan'dı.*

“Çekme kardeşim!” diyordu Akkan kameramana. Sesinden anlamıştım o olduğunu. Kalın, sert ve kendine has bir ses tonu vardı. Bir yandan da suçluyu ensesinden kavramış, “Yürüsene lan!” diye itekliyordu. Sonra tekrar kamerana döndü. “Çekme sen de bak yiyeceksin yumruğu!”

Gülmemi durdurmak için elimle ağzımı kapattığımda o son kareden sonra kahkahama engel olamadım. Kurter başını çevirip gülüşümü izlediğinde, “Abim biraz kavgacıdır da,” diye açıkladım.

Tam o sırada televizyondaki abimden, “Sizin ben var ya…” diye başlayan ve yarım dakikalık sansürle devam eden o senfoni niteliğindeki ses yüklendi.

“Biraz?” diye sordu Kurter.

“Sonra onu döndürüp sizin…” Devamında tekrar yarım dakikalık sansür.

Televizyondaki abime bakınca gülmemek için işaret parmağımı dudağıma bastırmak zorunda kaldım. “Birazdan fazla ya da.”

Akkan üstü başı ıslak bir şekilde suçluyu zorla yürütmeye devam ederken bir kadın nazikçe onun yanına yaklaştı. “Komando Bey...”

Bu tip operasyonlarda asker isimleri ve yüzleri gizli tutulduğu için oradaki kimse Akkan’ın ismini bilmiyordu. Yüzüne de kar maskesi takmıştı zaten fakat mavi gözlerinden tanırdım onu. Gözleri çok güzeldi, yüz metre öteden bile ışık gibi parlardı.

Oradaki kimse onu gerçek anlamda tanımadığı için herkes ona hitap için Komando Bey diyordu fakat aksi gibi bu da kulağa komik geliyordu.

Kadın, Akkan’ın yanına biraz daha yaklaştı. “Komando Bey, bir fotoğraf çekilebilir miyiz lütfen?”

Akkan kaşlarını çatarak döndü kadına. “Şimdi sırası mı Hanımefendi?”

Yüzündeki kar maskesine rağmen sinirlendiğini hissettim. Zaten öfke kontrolü sıfırdan da az olan bir insandı, bir de bütün bu olanların arasında birilerini seçip itinayla yumruklamamış olması şaşırtıcıydı açıkçası.

“Ben sizi bir daha nerede bulacağım?” diye devam etti kadın. “Lütfen bir tane fotoğraf sadece.”

“Çekilemeyiz.” Akkan kadına bakmadan ilerlemeye devam etti. “Gidin lütfen.”

O sırada kameraman araya girdi yine. “Komando Bey, suçluyu nasıl yakaladığınızı anlatır mısınız?”

Akkan’ın içinde çok derin ve detaylı bir küfrettiğine emin olduğum bir süre zarfının ardından aynı öfkeyle devam etti. “Denize atladım ve ensesini kavradığım gibi kıyıya çıkardım. Başka nasıl yakalayacağım suçluyu? Salak salak sorular sormayın lan!”

“Peki suçluyu teslim ettikten sonra sizinle bir röportaj yapabilir miyiz?”

“Yapamayız,” diyerek kabaca reddetti. Gerçi onun genelde de kibar bir insan olduğu söylenemezdi.

“Sadece beş dakikanızı bize ayıramaz mısınız?” Akkan ilerlemeye devam ederken onlar da onun peşinden gitmeye devam ediyordu. “Hem sizinle fotoğraf çekilmek isteyen sivili de reddettiniz...” Akkan daha hızlı ilerlemeye başladı ama kameraman pes etmiyordu. “Bu gerginlik mesleğinizin bir getirisi mi?”

Akkan’ın zaten azdan da az sabrı bu sorudan sonra dinamit gibi patladı ve gür sesiyle bağırmaya başladı. “Bu gerginlik...” Devamında yarım dakikalık sansür.

Akkan kurulduğu kameramana dönüp kar maskesinin altında patlayan gözleriyle oldukça korkutucu bir bakış attı. “Sen de çekme artık bak, yiyeceksin yumruğu şimdi.”

Ardından bakışları görevlilere döndü. “Siz de alın bunu elimden bir zahmet. Hem elinizden kaçırıyorsunuz hem de size getirmemi mi bekliyorsunuz!”

Görevliler Akkan’ın ensesinden kavradığı suçluyu nazik bir şekilde aldığında Akkan daha da sinirlenmişti. “Öyle değil!” dedi bağırarak, ardından adamın ensesinden kavradığı gibi başını öne eğdirdi. “Böyle tutacaksınız, böyle!”

Görevliler mahcup bir şekilde görevliyi alıp arabaya doğru ilerledi.

Kurter’in dudağı hafifçe sağa kıvrıldı. “İzle bak, şimdi kameranı dövecek.”

Gülmemi bastırmaya çalışarak ona baktım. “Sen nereden biliyorsun, daha önce izledin mi?”

“İzlemedim,” dedi kesin bir sesle. “Ama ben senin bu belalı abinin ruhunu biliyorum.”

Kurter’in dediği oldu.

Akkan da belalısı gibi başından beri onu kameraya çeken gazeteciye dönüp işaret parmağını tehditkârca salladı. “Seni de döveceğim, çok içimde kaldı.”

Kameramanın üstüne yürümeye başladığında kameraman hem geri kaçıyor hem de onu çekmeye devam ediyordu. Akkan’ın onu yakalaması iki saniye bile sürmedi ve yakasından kavradığı gibi sarsmaya başladı. Bir yandan da Rusça olarak ağzına geleni saydırıyordu.

Anlamayarak kaşlarını kaldırdı Kurter. “Ne diyor?”

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. “Rusça sevgi sözcüklerini sıralıyor.”

Abim adama küfrediyordu.

Annem Rus olduğu için abim de ben de Rusçayı anadilimiz gibi biliyorduk. Fakat Akkan bu dili daha çok millete sövmek için kullanıyordu.

“Eğer senin de o…” Kanal sansüre girdi fakat abim inatla sövmekten vazgeçmiyordu. “Sonra da onu sana…”

Kanal abimin küfürleri için ses kıstı bu noktada, benle Kurter ise gülüyorduk.

Abimin yanında duran bir diğer asker arkadaşı, “Oğlum dursana…” diyerek onu durdurmaya çalıştı ama nafileydi. Akkan çok güçlüydü, birini tuttuysa kendi istemediği sürece asla bırakmazdı. Kimse de bıraktıramazdı.

“Çekme bak, senin var ya...” Yarım dakikalık sansür. “Seni...” Yarım dakikalık sansür. “Ulan dayak yiyor, hâlâ çekiyor!”

Kanal, Akkan'a sansür yapmaktan yorulmuş olacak ki haberi sonlandırdı.

"Evet sevgili izleyenler, bültenimize bir başka gelişmeyle devam ediyoruz..."

Spikerin sesini duyana kadar kendime gelememiştim. Gülmekten yanaklarım uyuşmuştu. Hâlâ da kendimi durduramıyordum. Kurter ise sağ eliyle yüzünün yarısını kapatmış, bu adam uslanmaz dercesine belli belirsiz gülümsüyordu.

"Deli ya, yemin ederim deli."

Şuh bir kahkaha daha attığımda elim telefona gitti. Abimi özlemiştim ama saat gece yarısını geçmişti ve onu arayıp uyandırır mıyım diye bir an tereddüt edip Kurter'e döndüm. "Sence uyuyor mudur bu saatte?"

"Uyumaz," dedi net bir sesle. "Arayabilirsin, hatta muhtemelen şu an yemek yiyordur."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu saatte?"

"Senin abinin yemek yemediği bir saat yok. Her saat başı yemek yer o ayı."

Güldüm çünkü doğruydu. Abimin üç temel hobisi vardı: yemek yemek, uyumak ve kavga etmek. Bu üçü onun hayat damarlarını besliyordu.

Aramak için numarasına basmadan önce uyarıcı bir bakışla Kurter'e döndüm. "Sakın ses yapma. Abim aşırı korumacı, yanımda bir erkek olduğunu duyarsa olay çıkartır."

Kurter'den cevap olarak birkaç ağır homurdanma duydum.

Yüzümü tekrar telefona çevirip Akkan'ın numarasına bastığımda abim beni hiç bekletmeden birinci çalışta açtı ve yemek yediği belli bir ses tonuyla sordu. "Hayırdır abisi, beni mi özledin?"

“Sana da merhaba, Bay Komando.” Son kısmı imalı bir şekilde söyledikten sonra küçük bir kahkaha düştü dudağımdan. “Hayırlı olsun,” dedim hâlâ gülmemi durdurmaya çalışarak. “Haberlere çıkmışsın.”

Onu görmesem de kaşlarının çatıldığına emin olduğum bir tavırla sordu. “Ne haberi?”

“Bildiğin haberler işte, neyini anlamadın?” Yüzümde engelleyemediğim bir gülümsemeyle tane tane açıklamaya başladım. “Polislerden kaçmaya çalışırken denize atlayan suçluyu SAT komandosu etkisiz hâle getirdi diye boy boy haberini yapmışlar senin televizyonda.”

“Ulan...” Telefonu kulağından uzaklaştırıp benim duyamayacağım mesafeye çekti ve birkaç küfür mırıldanıp tekrar bana döndü. Sesi fazlasıyla sinirli çıkıyordu. “Ben o bölgeye izinsiz girip haber yapan gazetecinin ağzını burnunu kır…” Durdu, telefonu kulağından uzaklaştırıp benim duyamayacağım bir sesle tekrar sövmeye başladı.

Son sözlerinden sonra kaşlarım çatıldı. Yakasından kavrayıp biraz sarsmasına gülmüştüm ama şiddete tabii ki karşıydım. Sesimi ciddileştirip devam ettim. “Sonra ben bir askerim ve böyle şeyler yapmamalıyım dedin ve adamı dövmedin, değil mi abi?”

“Yok,” dedi keyifli bir sesle. “Ben yine de dövdüm herifi.”

“Abi!” diye bağırdım en sonunda. Sabırlı bir insandım ama abim sabır çatlatan biriydi. “Ne demek dövdüm?” Sesim benden bağımsız, daha da yükseldi. “Askersin sen, sivil dövemezsin!”

“Dövdüm.” Sesi çok rahattı.

“Dövemezsin!”

“Ama dövdüm.”

Kurter ağzının içinde duyulmayacak kadar kısık bir sesle, “Manyak herif,” diye homurdandı. “Normal bir tane bile özelliği yok.”

Öfkeyle başımı ovdum. “Aferin abi, iyi halt ettin. Peki Sayın Komando, bunu yaparken başına ne geleceğini düşündün mü?” dedim sesimi yükselterek. “Hakkında tutanak tutarlarsa ne yapacaksın?”

“Merak etme, bir şey olmaz.” Gayet rahat bir sesle devam etti. “Ben çok yakışıklı adamım, kovamazlar beni.”

Kurter güldüğünü gizlemek için sağ eliyle yüzünü kapattı. Kendimi durduramayarak onu ve yanağında ilk defa fark ettiğim gamzelerini izledim. Onu ilk defa böylesine gülerken görüyordum ve bunun sebebi de abim Akkan’dı.

Abimin son cümlesine güldüğüm için kendime kızdıktan sonra sesimi ciddileştirip devam ettim. “Dalga geçmeyi bırak artık, abi. Sendeki bu rahatlık şaka olmalı!”

“Merak etme, kendi tarzımda dövmedim herifi,” dediğinde kaşlarım mümkünmüş gibi daha çok çatıldı. Hani başka tarzda dövmüştü adamı, kendi tarzında dövseydi ne olacaktı acaba?

Birkaç saniye susup sonrasında durumu aynı rahatlıkla açıklamaya devam etti. “Sadece biraz sarstım.”

“Aynı şey abi!”

“Ne demek aynı şey?” Onu görmesem de kaşlarını çatıp sinirlendiğini ses tonundan anlamıştım. “Kendi tarzımda dövseydim komalık olurdu, ben yine insaf ettim ve biraz sarstım onu sadece.”

İnsaf etmişti güya, bunu bir de gururla söylüyordu. “Senin sarsmalarını da biliyorum ben, abi.”

“Komalık olmadı,” diye girdi araya hoşnutsuz bir sesle.

Sinirlenmiştim. “Bununla mı övünüyorsun gerçekten? Yok bir de komalık etseydin!”

Benim aksime Kurter gayet sakindi. Hatta Akkan her konuştuğunda tahminleri bir bir çıkmış gibi eğleniyordu.

Abimin yaptığı her şeyi, haberi izlediği daha ilk anda öngörmüş gibiydi ve hiç de şaşırmış gibi bir ifadesi yoktu. İyi dost olduklarını biliyordum ama birbirlerini bu kadar iyi tanıdıklarına ilk kez yakından şahit olmuştum.

“Ben haklıydım bir kere,” dedi abim ağzında bir şey tıklatarak. Fıstık yiyordu muhtemelen, çok severdi fıstığı. “Bu ona dedim ki: ‘Burası yasak bölge, çekim yapamazsın.’ Kendisi de, ‘Bize böyle bir bilgi gelmedi,’ dedi. ‘Senin bilgi kaynağın benim,’ dedim. ‘Nereden çıktı bu?’ diye sordu gevşek gevşek. Ben de o an buna kuruldum ve beni bilirsin, ben birine kuruldum mu tam kurulurum.”

Manyak.

“Ne yaptın adama, abi?” Duymaya çekiniyordum.

“Adama ne yaptığımla niye bu kadar ilgilisin abisi, hayırdır?” Ağzında bir şeyler tıklattı tekrar. Bu kadar önemli bir olayı anlatırken rahat rahat yemek yiyordu. “Sarstım biraz sadece, çok da önemli bir şey değil.”

“Eminim çok hafif sarsmışsındır. Ben bilmez miyim seni? Kesin dövdün adamı. Sen rahat durmazsın çünkü.” Kaşlarım mümkünmüş gibi biraz daha çatıldı. “Ayrıca inanmıyorum söylediklerine, hastanelik etmiş bile olabilirsin onu.” Rahatlığı ve vurdumduymazlığı karşısında sinirim iyice bozulmuştu. “Hatta adamı bir şey yapmadığın kalmış…”

Küfrü gayet sakin bir şekilde tamamladı. “Bir sikmediğim kalmış adamı.”

Kurter güldü.

Gülme. Gülme. Hayır, gülme. Kendimi tutamayıp telefonu kulağımdan uzaklaştırıp ben de Kurter’le güldüm bir süre.

Sonra kendimi toplayıp sinirli bir sesle devam ettim. “Yani güldüm ettim ama sinirden. Askersin abi sen, öfkeni kontrol etmen lazım. Yapamazsın böyle şeyler.”

“Yaparım.”

Bıkkın bir nefes üfledim. “Abi sen niye böylesin ya?”

“Harikayım.”

Güldüm yine. “Aynen, öylesin,” dediğimde aklıma gelen şeyle bıkkın bir nefes verip devam ettim. “Bu adama ulaşmanın bir yolu var mı? Şimdi seni şikâyet etmeye falan kalkar, başına bela açılır. Ben bir şekilde ikna edeceğim onu.”

Kurter'in kaşları aniden çatılırken, “Sana ne adamın numarasından?” diye homurdandı öfkeyle.

Gözlerim dehşetle büyürken susması için işaret yaptım.

Aynı anda telefondaki abimden hoşnutsuz sesler yükselmeye başladığında itiraz etmesine izin vermeden devam ettim. “Adamın ismini söyle bana, ben numarasını bulurum. Konuşup ikna edeyim bari de seni şikâyet etmesin.”

"Hayır!" diye bağırdı. Kıskanç abim tabii ki bu teklifine delirmişti. "Konuşmayacaksın sen o piçle!"

“Hapse mi girmek istiyorsun abi?” diye aynı şekilde bağırarak karşılık verdim ona.

Akkan’ın çok kötü bir huyu vardı. Hapse girmekten asla korkmuyordu.

İhale bana kalmıştı. Zira hayattaki hiçbir şey umurunda değildi Akkan'ın. Benim abim Allah’a emanet yaşıyordu hayatı.

“Hapse girerim ama sen o piçle konuşmayacaksın.”

“Aferin,” dedi Kurter kısık bir sesle abimi onaylayarak. Sonra bana döndü. “Konuşmayacaksın.”

Gözlerim sinirle büyüdü. Susması için sert bir işaret daha yaptım ama aynı anda bu iki manyakla uğraşmak çok zordu.

Kaşlarım çatılarak tekrar telefona yaklaştım. “Senin bu abi kıskançlığından ve ultra korumacılığından da bıktım açıkçası.” Ben de sinirlenmiştim. “Adamla yüz yüze görüşmeyeceğim, merak etme, abi! Adını söyle sadece, telefonunu bulup onu ikna edeyim ki bu iş uzamasın.”

“Beni şikâyet falan edemez o piç.” Sesi netti. “Benim yasakladığım bölgede çekim yapıp attığım yumruktan cesaret alarak haber yaptı olayı. Kozlarımız eşitlendi yani.”

Dehşetle aralandı dudaklarım. “İnanmıyorum abi, adama bir de yumruk mu attın?” Gözlerim büyümüştü sinirden. Meslekten atılmak için özel bir uğraş içindeydi sanki. “Kafayı mı yedin, bu cesaret sana nereden geliyor? Darp raporu alıp gider kesin şikâyet eder seni!”

“Yapamaz.” Rahat bir sesle devam etti. “Susması karşılığında hastane masraflarını ödedim. Üstüne biraz para da verdim, ben insaflı adamım.”

Ha bir de insaflı adammış, insafa bak sen. Sinirden gözlerim büyümüştü. “Hani hastanelik etmemiştin ya adamı!”

“Ben hastanelik etmedim demedim,” diye açıkladı tane tane. “Komalık etmedim dedim. İkisi aynı şey değil.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum artık. “Adamı aramayıp konuşmayayım diye bana gerçeği söylemedin, değil mi?”

Bu soruyu duyduktan sonra keyiflendiğine yemin edebilirdim. “Senin, benim hazzetmediğim karşı cinslerle muhatap olmanın istemiyorum.”

Kurter’in alayla güldüğünü duydum.

“Çekilmez adamın tekisin, abi.” O an aklıma gelen şeyle ben de Kurter’e bakıp güldüm. Abimi biraz çıldırtmak istiyordum, bunu hak etmişti çünkü.

Ses tonumu inceltip Kurter’e bakarak devam ettim. “Bu aralar hayatımda çok fazla çekilmez adam var.”

Kurter’in kaşları havalandı.

Abimdense özellikle son cümlemden sonra sinirini belli eden hırıltılı nefesler gelmeye başlamıştı. Hatta o kadar öfkelenmişti ki sinirinden konuşamıyordu bile.

Amacıma ulaşmış gibi güldüm. “Neyse abiciğim, iyi geceler.”

“Kim var?” diye bağırdı aniden. Çok tehditkâr çıkıyordu sesi. “Kim var hayatında, hangi çekilmez piç var!” Telefonu kulağından uzaklaştırıp bir süre küfretti, sonra tekrar yaklaştırdı. “Sen merak etme, ben çekerim onu. İsim ver bana, öyle bir çekerim ki sikerim onu.”

Gülmekle şaşırmak arasında bir noktada kalmıştım. Kıskanmasını bekliyordum ama bu kadar delirmesini değil. Gözlerimi kırpıştırdım. “Abi…”

“Gebertirim onu, uzak dursun senden.”

“Şakaydı, sakin ol.”

İnanmadı tabii ki. “Pek şaka yapıyormuş gibi çıkmıyordu sesin!”

Elimi alnıma yasladım ve gülmeye başladım sinirden. “Abi…”

Abimin benim yanımda yabancı bir erkek görmeye tahammülü yoktu. Ona göre kendi dışındaki bütün erkekler çirkin, pis, iğrenç varlıklardı. Kendi ise dünyanın en yakışıklı, en karizmatik insanıydı.

Ve ben ailem dışındaki bütün erkekleri hayatımdan şutlamalıydım. Babamla birlikte benden istediği buydu.

“Erkekleri hayatından uzak tut, kardeşim,” dedi Akkan, sesi gırtlaktan ve fazlasıyla sert geliyordu.

Bense göz devirdim. Korumacılık işini fazla abartıyordu. Çok fazla hem de. “Ne olsun istiyorsun abi?”

“Hayatında seni üzme potansiyeli olan erkek görmek istemiyorum, hatta mümkünse yanında erkek görmek istemiyorum.”

Tam yanımda oturan Kurter’le göz göze geldik.

Abimse olanlardan habersiz, tehditkâr bir tonla devam etti. “Bak sakın âşık olma, sicilim yeterince kirli, bir de senin herifinle uğraşamam. Ayağına taş bağlayıp denize atarım onu.”

Kurter’in kaşları çatıldı.

Gülümsedim ve içimdeki o muzip dürtüye engel olamayarak, “Diyelim ki biri var…” diye mırıldandım. Bunu söylerken göz ucuyla Kurter’e baktım.

Cevabım üzerine kaşlarından biri usulca havalandı ve o dipsiz orman yeşillerinde kışkırtıcı, karanlık bir ateş parlamaya başladı.

“Kim var?” diye kükredi Akkan hoparlörden. Nefes alışverişleri bile sinirden hızlanmış, adeta telefonun ucunda alev almıştı.

Sustum.

Ama bu, abimi daha da sinirlendirdi. “Kim o herif kızım, çıldırtmasana beni!" Sesi odanın duvarlarına çarpıyordu. "Söyle bana, yemin ediyorum sallandırırım onu aşağıya! Sicilim falan umurumda değil, gebertirim onu! Beni bilmiyor mu? Hangi cesaretle sana yaklaşır lan o!"

Onun bu dozu gittikçe artan ve bütün dünyayı karşıma alacakmış gibi esip gürleyen tehditleri havada uçuşurken, Kurter’in sabrı artık sıfır noktasına ulaşmıştı. Gözlerimin içine o delici, pervasız bakışlarıyla

bakarak aniden üzerime doğru eğildi ve onu engellememe fırsat bile vermeden telefonumu eline aldı.

“Kes lan!” dedi Akkan’a.

Akkan’a.

Akkan’a dedi bunu. *Abime*.

Dünya o an, Kurter’in söylediği bu iki kelimenin etrafında buz kesti.

Gözlerim şokla, büyük bir dehşetle irileşirken nefesim boğazımda kilitlendi. Zihnimde çalan tehlike sirenleriyle ne yaptığımı bilemeyecek kadar büyük bir panik içinde, boşta kalan elimi hızla ileri atıp Kurter’in dudaklarının üzerine sertçe kapattım.

Ama tam o an, avucumun altındaki o sıcak dudakların usulca kıvrıldığını ve avucumun içine doğru alaycı, tok bir nefes verdiğini tenimde hissettim.

Fırtınalı gözleri elimin üzerinden bana bakarken zerre kadar pişmanlık duymuyordu.

Fakat onu susturmak için de artık çok ama çok geçti çünkü abim… *Duymuştu*.

Hattın diğer ucunda saniyeler süren, fırtına öncesi o ölümcül sessizlik yaşandı. Akkan o kalın erkek sesini tartıyor; duyduğu şeyin gerçekliğini idrak etmeye çalışıyordu.

Sonra ise bekle oldu. Abimin dudaklarından telefonun hoparlörünü patlatacak, ekranı titretecek ve hatta dışarıdaki fırtınanın şiddetini bile bastıracak o sağır edici kükreme koptu:

"KİMDİ LAN O!"

❄

Tam yerinde gelen kitaba giren Akkan.

Ve takdire şayan Kurter cesareti.

Sonraki bölümde buluşalım.
Sevgiler <3
yazalven

12. BÖLÜM

Keyifli okumalar ballar.

Sevgiler, yazalven <3

...

Senden giden,
Sana geri gelen,
Her yolu çizen,
Yaralar açan,
Tek gerçeğin var.
Ya aynadaki,
Ya da senden uzakta,
Ama kalbindeki.

❄

12 | YARA AÇILIR, GERÇEK AÇIĞA ÇIKAR

"KİMDİ LAN O!"

Akkan'ın hoparlörden odaya bir el bombası gibi düşen o sağır edici kükremesi, damarlarımdaki kanın akışını bile saniyeler içinde dondurdu.

Zihnimde yankılanan o dehşet verici sesin aksine, avucumun tam altında, Kurter'in dudaklarının usulca kıvrıldığını hissediyordum. Onu susturmak için dudaklarına bastırdığım elimin üzerinden bana bakarken, o dipsiz koyu yeşil gözlerinde zerre kadar pişmanlık ya da telaş yoktu.

Aksine, o karanlık harelerin içinde adeta bir meydan okuma vardı. Dudaklarının arasından sızan o sıcak, tok nefesi tenime sızarken, Akkan telefonun ucunda kelimenin tam anlamıyla alev almıştı.

"Laren! Cevap ver bana!" Abimin sesi bu kez sadece öfkeli değil, aynı zamanda o yıkıcı koruma içgüdüsüyle bağırmaya başladı. "Yanındaki o it kim kızım! Konuşsana!”

Kurter, o ağır ve sarsılmaz rahatlığıyla uzandı. İri, sıcak parmakları dudaklarına bastırdığım elimin bileğini usulca ama itiraz kabul etmeyen bir güçle kavradı. Elimi dudaklarından yavaşça uzaklaştırırken, güçlü parmakları tenimi adeta uyuşturan bir şekilde tutuyordu beni.

“İt mi?” derken sinirlenmişti. “Versene bana telefonu sen, göstereyim ona iti.”

Göğüs kafesim aldığım kesik, panik dolu nefeslerle şiddetle inip kalkıyordu. Gözlerimi Kurter’in o pervasız yüzünden ayıramıyordum. Ne yapacağımı, bu devasa enkazı nasıl toparlayacağımı bilemeyecek kadar büyük bir afallama içindeydim.

“Kimin evindesin sen gecenin bu saatinde lan!”

Abimin bir kez daha bağırışına karşılık, "Ver şu telefonu," diye mırıldandı, sesi sadece benim duyabileceğim kadar kısıktı. "Kimin evinde olduğunu ben ona söyleyeyim.”

"Hayır!" diye fısıldadım dehşetle, bileğimi onun bu alev gibi tutuşundan hızla kurtararak. Abim en yakın arkadaşının evinde kaldığımı öğrenirse bu evi havaya uçururdu.

"Laren!" Akkan’ın sesi telefonun hoparlöründen bir kez daha gürledi. "Kızım delirtme beni, konumunu at hemen! O herifi oraya gömmeye geliyorum, yemin ederim… DEŞERİM LAN ONU!"

Telefonu göğsüme doğru bastırdım, sanki telefonun içinden abim çıkıp Kurter'in evini basacakmış gibi hissediyordum. "Abi!" Sesimi olabildiğince yüksek, şaşkın ve telaşsız çıkarmaya çalıştım ama kalbim çok hızlı çarpıyordu.

“BENDEN HABERSİZ KİM BENİM KIZ KARDEŞİMLE GÖRÜŞEBİLİR LAN!”

"Abi sakin ol, ne bağırıyorsun!”

Abim durmuyordu. Durulmuyordu da. Fakat hemen yanımda duran manyak adamın da abimden bir farklı yoktu. Telefonu elimden almak için hamle yapacağı sırada eline vurdum.

Parmaklarımla hoparlörü aceleyle kapatıp telefonu kulağıma götürdüm. “Yanlış duydun!” diye bağırdım dayanamayarak.

Kurter'in kaşları çatıldı. “Hayır, doğru duydu.”

Karşılık olarak bacağına sertçe vurunca sustu.

Hattın diğer ucunda, ölümcül bir sessizlik olurken benim deli ama bir o kadar da zeki abim tabii ki bu yalana inanmadı. "Bana yalan söyleme Laren!"

Onun bu umursamazlığı, abimin can dostu olması ve şu an abimin onu öldürmeye ant içiyor olması gerçeği beni delirtmek üzereydi.

Gözlerim, karşımda omuzlarını geriye yaslamış, bir bacağını dizinden kırıp rahatça oturmuş adamı buldu. Kurter, viski bardağına uzanırken gözlerini benden bir an bile ayırmıyor, bu çaresiz çırpınışımı o karanlık tebessümüyle izliyordu. Manyak, ruh hastası Kurter. Abim, ondan habersiz onun evinde olduğumu öğrenirse olay çıkarırdı ama o yine de gülüyordu.

Abim aptal değildi. Benim o yalanımı yutacak bir adam hiç değildi. Aklımdaki bütün çıkış yolları birer birer kapanırken, daha fazla batmamak ve Kurter'in az önce yaptığı gibi pervasızca bir kelime daha edip ikimizin de sonunu getirmesini engellemek için telefonu artık kapatmak zorundaydım.

“Uyu hadi abi, kıskanç deli seni.”

Ve Akkan'ın o ağzına doladığı yeni bir küfrü savurmasına, ortalığı birbirine katmasına izin vermeden kırmızı tuşa basıp telefonu kapattım.

Telefonu abimin suratına kapatmıştım.

Muhtemelen şimdi ayağa kalkmış, sinirlenebileceği son raddelerde bir duygu durumuyla bana paragraf döşüyordu.

Tam tahmin ettiğim gibi on saniye bile olmadan abimden mesaj düştü bildirim kutuma.

Abim: Karşı cinsten birini senin etki alanında görürsem dokuz şiddetinde sarsıntı başlatırım.

Siz: Ruh hastası Akkan. Hayatımdaki kimse yok. Şaka yaptım sadece, onu da burnumdan getirdin. Kafanda kurmayı keser misin?

Siz: Ayrıca hayatımda kimse olmasın mı yani, bunu mu istiyorsun?

Abim: Benim haberim olmadan asla.

Abim: Yakınında seni üzme potansiyeli olan erkek görmek istemiyorum.

Abim: Mümkünse senin yanında erkek görmek istemiyorum.

Siz: Delirmişsin sen. Git tedavi ol. Ruh hastası manyak abim.

Abim: Günlük iltifat dozumu da aldım çok şükür.

Sonuna bir de dua etmek için el açan emoji koymuştu. *Manyak*.

Ekran karardığında, odanın içine şöminenin o ağır, yanan odunlarının sesi dışında hiçbir şey sızmadı. Telefonu siyah çekyatın üzerine, aramıza fırlatır gibi bıraktım. Bedenimdeki o kilitlenme Kurter'e bakarken usulca çözüldü ve yerini önü alınamaz bir öfkeye bıraktı. "Ne yaptın ya sen?!" Sesim, az önceki o fısıltıların aksine bu loş evin duvarlarında yankılanacak kadar yüksek ve suçlayıcıydı. "Abim o

benim! Senin de en yakın arkadaşın! Akkan benimle konuşurken sen neden benim abime, ‘*Kes*!’ diyorsun, ruh hastası Kurter! Deli Kurter!"

Kurter, elindeki kristal bardağı dudaklarına götürmeden hemen önce duraksadı. Yüzündeki o tehlikeli ifade zerre kadar değişmeden gözlerimin içine aynı yoğunluk ve ateşle baktı.

"Delirmedim," dedi tok ve son derece rasyonel çıkan bir sesiyle. Bardağı yavaşça dizinin üzerine indirirken, kaşlarından biri umursamazca havalandı. "Farkında olmadan bana saydırıyordu, ben de sinirlenip cevabını verdim, büyütmeye gerek yok.”

Bu mantık dışı ama bir o kadar da zekice olan manipülasyonu karşısında dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Büyütmeye gerek yok mu!" diye çıkıştım, onun o tavizsiz rahatlığına daha da sinirlenerek. "Eğer sen olduğunu anlasaydı evi basardı!”

Kurter, elindeki ağır viskiden yavaş, keyifli bir yudum aldı. Adem elmasının o sert, erkeksi hareketini izlerken bir an dikkatim dağıldı ama öfkemi yerinde tutmak zorundaydım.

Bardağı sehpanın üzerine bırakıp bana doğru hafifçe eğildiğinde, dudaklarının kenarında o nadir, karanlık ama kalbimin ritmini değiştiren kıvrım yeniden belirdi. "Birincisi," diye mırıldandı, sesi aramızdaki o tehlikeli mesafeyi sıfırlayacak kadar derindi. "Senin abin bana bir şey yapamaz."

“İkincisi?” diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

Gözleri doğrudan gözbebeklerime kilitlendi. "*Seni benden kimse alamaz.*"

Onun bu pervasız ve sahiplenici cümlesi, şöminenin harlı ateşini bile gölgede bırakacak kadar yakıcılaştığında, cümlesinin altındaki anlamı idrak eder etmez dehşetle ona baktım. “Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Net bir sesle yanıtladı sorumu. “Çünkü sen bana emanetsin ve ben kendi komutanıma, *kızınızın canı canımdır* sözü verdim.”

Bu cüretkâr kelimelerin ağırlığı altında, "Sen gerçek anlamda kafayı yemişsin," dedim ve sesimdeki o tonu gizlemeye çalışarak oturduğum yerden hızla kalktım. Bacaklarım hâlâ sızlıyor, üzerimdeki o devasa kazak her hareketimde bana onun kokusunu solutuyordu. "Akkan o sesi unutmaz. Kurter, abim o sesi unutmaz diyorum sana! Zihnine seni kazıdı bile."

Bardağını sehpaya bıraktı. Geniş omuzlarını, dünyayı umursamayan o sarsılmaz rahatlığıyla silkti. "Unutmasın."

Ellerimi çaresizce sırılsıklam saçlarımdan geçirdim. Bu adamın sınırları yoktu ve benim aklım artık bu kadarını kaldıramıyordu. İçerideki bu oksijensiz hava bile beni boğmaya başladı. “Su içmem lazım. Mutfak nerede?”

Kurter itiraz etmedi. Gözlerindeki o yoğun mülkiyet baskısını üzerimden bir saniyeliğine geri çekti ve başını usulca salladı. "Koridorun sağında."

Ona arkamı dönüp, şöminenin o kızıl aydınlığından ve onun o boğucu çekimini ardımda bırakıp salonu terk ettim.

□

Laren’in çıplak ayaklarının ahşap zeminde bıraktığı o sesler koridorda yankılanıp mutfağın karanlığında kaybolduğunda, salonun o ağır atmosferi Kurter’in omuzlarına yeniden çöktü. Az önce Laren’in karşısında tavizsiz ve umursamaz duran adamın çenesi, o salondan çıkar çıkmaz kaskatı kesilmişti. İri eliyle ensesini sıvazlayıp derin, sızılı bir nefes aldı. Şöminenin alevleri, onun o savaş yorgunu yüzündeki keskin hatları aydınlatıyordu.

Laren haklıydı. Kurter de bunu adından emin olduğu kadar iyi biliyordu. Akkan Karalev sıradan bir sivil değildi; o, rüzgârın sesinden bile düşmanının yönünü tespit edebilen bir komandoydu.

Akkan, Kurter’in sesini unutmazdı. Kurter bunu adı gibi biliyordu çünkü o deli dostunu yıllardır en iyi tanıyan kişi oydu.

Fırtınanın camları dövdüğü o sessiz saniyelerde, siyah çekyatın üzerinde duran telefonun ekranı aniden aydınlandı ve kısa bir titreşim sesi sehpanın üzerinde tok bir gürültü çıkardığında Kurter, o ağır sakinliğiyle uzanıp telefonunu eline aldı. Ekrana düşen o bildirim, beklediği kıyametin ta kendisiydi.

Mesaj Akkan’dandı.

Kurter’in orman yeşili gözleri kısılırken, kalın parmağıyla kilidi açıp mesajın içine girdi. Ekrandaki o tehdit cümleleri, dışarıdaki dağ ayazından bile daha keskindi…

Akkan: Benim kız kardeşimin gecenin bu saatinde senin yanında ne işi var lan!

Şaşırmamıştı. Akkan belli etmese de zeki biriydi ve o Akkan’ın, Akkan da onun ruhunu bilirdi.

Alacağı tepkiyi ve girecekleri kavgayı sükunetle bekliyordu Kurter. Ve tam da tahmin ettiği gibi, hemen ardından yetişkin içerikli mesajlar art arda ekranına düşmeye başladı.

Akkan: Anlamadım mı sanıyorsun?

Akkan: Benim küçük, tatlı, masum, cici kardeşime elinin ucuyla bile dokunduğunu görürsem o amına koyarım senin.

Akkan: Uzak dur lan kardeşimden! Patlatırım o evi de seni de, sana ait ne varsa uçururum.

Kurter’in dudaklarının kenarında karanlık, tehlikeli ama zerre kadar geri adım atmayan o tebessüm belirdi. Akkan'la kavga etmekten ve öfkeyle birbirlerine girmekten ikisi de zevk alıyordu.

Baş parmağı klavyenin üzerinde bir an bile tereddüt etmeden, edecekleri kavgaya kendi elleriyle ilk mermiyi sürdü.

Kurter: Sikerim seni.

Karşı tarafın telefonu kıracak kadar öfkelendiğini, ekranın ardında soluk soluğa kaldığını hissedebiliyordu.

Akkan: Seni öldüreceğim oğlum. Geberteceğim seni. Sen artık yaşamıyorsun.

Kurter: Kes.

Akkan: ULAN AHLAKSIZ HERİF!

Akkan: Kim kimden yiyecek göreceğiz.

Kurter: Sen benden yiyeceksin.

Akkan: Bitirdim lan seni.

Kurter: Siktir oradan.

Akkan arıyor…

Kurter güldü ve telefonun ekranında yanıp sönen o deli ismi daha fazla bekletmeden yeşil tuşu kaydırarak telefonu kulağına götürdü.

“Seni boğarım lan!” diye gürledi Akkan telefonu açar açmaz. Sesi, zıvanadan çıkmış bir adamın o kontrolsüz cinnetini taşıyordu.

“Bekliyorum,” dedi Kurter aynı sertlikte, ses tonu tavizsizdi. “Gel de dene.”

“Seni o dağa gömerim oğlum! Gecenin bu saatinde benim küçük kardeşimin senin yanında ne işin var lan?!”

Derin bir nefes verdi Kurter. “Kes sesini de beni dinle, yoksa kapatıyorum telefonu.”

Birkaç saniye boyunca hattın diğer ucundan sadece Akkan’ın o hırıltılı, öfkeli solukları geldi. İkisi de birbirlerinin sınırlarını çok iyi biliyordu.

Kurter'in bu kaskatı ve boyun eğmez tavrı Akkan'ın o patlamaya hazır öfkesini bir anlığına dizginledi. Küfürlerin ve o ilkel kükremelerin yerini, aniden çok daha ağır, çok daha tehlikeli ve ciddi bir sessizlik aldı. Çünkü ciddi bir durum olduğunu anlamıştı.

Bunun üzerine derin bir nefes verdi. Sesi şimdi bir komandonun soğukkanlılığına bürünmüştü. "Kardeşimin gecenin bu saatinde, o dağın başında ve senin evinde ne işi var Kurter? Bana gerçeği anlat."

Kurter gözlerini mutfağın karanlık koridoruna sabitledi. O an ona her şeyi, bütün o kanlı sırrı anlatamazdı ama Laren'in neden burada olduğu gerçeğini Akkan'a vermek zorundaydı. "Tehlikedeydi," dedi ciddi sesiyle. "Askeriyede bizim planımız dahilinde bir terör saldırısı gerçekleşti ve o saldırıda…"

"Ne diyorsun oğlum sen?" Akkan bağırarak kesti Kurter'in sözünü. "KIZ KARDEŞİME BİR ŞEY OLDU MU LAN!"

"Sus da dinle!" Kurter de sinirlenmişti. "Laren o saldırıda teröristlerin hedefi hâline geldi. Ona bir şey olmasına izin vermedik ama o orospu çocuklarını sen de tanıyorsun. Artık Laren onların hedefinde ve ben…"

Tekrar kesti sözünü Akkan. "Sen de bir kız kardeşin gibi, kız kardeşimi korumaya çalışıyorsun?"

Dişlerini sıktı Kurter. Sinirlenmemesi, sakin tepki vermesi gerekiyordu. Hırıltılı birkaç nefes aldıktan sonra, "Evet," dedi. "O gece yaşananlardan sonra bana borçlu hissediyor ve yaramın enfeksiyon kaptığından şüphelenerek yanıma geldi. Sonrasında gitmesine izin vermedim çünkü saat gece yarısını geçti ve dışarıda fırtına kopuyor. Sen de biliyorsun ki bu dağ yolları tehlikeli. Laren'in o piçler tarafından hedef hâline gelmesini ya da zarar görmesini istemediğim için gitmesine izin vermedim. Ama endişelenmesin diye bunu da ona açık açık söylemedim. Yarın sabahtan onu askeriyeye ben bırakacağım, sen merak etme."

Kurter’in sözleri hattın diğer ucunda ağır ağır yankılandı. Akkan, bir abinin o keskin koruma içgüdüsüyle kelimeleri zihninde tarttı. Ama ne kadar sessiz kalsa da kız kardeşinin, can dostu Kurter’in yanındayken dünyanın en güvenli kalesinde olduğunu biliyordu.

Ağır, yorgun bir nefes döküldü dudaklarından. “Eğer sana zerre kadar güvenmesem,” dedi, sesindeki o bastırılmış hiddetle. “O telefonu kapattığım an o dağ evini basmış, o çatıyı çoktan başına yıkmıştım zaten Kurter.”

“Biliyorum,” diye homurdandı ve sert sesiyle devam etti Kurter. “Öyle bir şey olmaz, olamaz. O bana Komutanımın emaneti. Bundan şüphelenmen bile seni dövmem için bir sebep.”

Akkan, dostunun öfkesini ondan beklenmeyen bir sakinlikle karşıladıktan sonra, “Kız kardeşimle aranda bir şey olmadığını biliyorum,” diye devam etti. Sesi o kadar net, o kadar şüpheden uzaktı ki, söylediği her kelime Kurter’in göğsüne bıçak gibi değiyordu. “Kaldı ki olamaz da zaten. Böyle bir şey mümkün değil. Benim can dostum dediğim en yakın arkadaşım ve canımdan çok sevdiğim kız kardeşim... Yok daha neler amına koyayım. İhtimali bile kötü.”

Kurter’in göğüs kafesi, aldığı o zehirli nefesle daralırken, “Olamaz zaten,” dedi sert sesiyle. “Sana anlattığım gibi. Başka hiçbir şey yok.”

Başka hiçbir şey yok.

Bu dört kelime dudaklarından döküldüğü an, ruhunun tam ortasında sessiz ama yıkıcı bir deprem oldu. “Senin yokluğunda kız kardeşin bana emanet, o kadar. Aklını saçma ihtimallerle bulandırma.”

Hattın diğer ucundan ağır, yorgun bir nefes duyuldu. “Ben sana güveniyorum, Kurter.”

Güven... Yıllardır sırt sırta verdiği, canını emanet ettiği adamın ona duyduğu bu sarsılmaz güven, Kurter’in geniş göğüs kafesini amansızca eziyordu. Kurter, o an bu ahşap evin içinde değil, vicdanının yarattığı

cehennemin tam ortasında, kendini neden en yakın dostuna ihanet ediyormuş gibi hissettiğini anlamlandırmaya çalıştı.

“Ama sen de beni anla lan,” diye devam etti Akkan. Sesi az önceki o yırtıcı öfkesinden sıyrılmış, yaralı bir abinin ciddi şefkati yerleşmişti. “Abi olmak çok farklı bir duygu oğlum. Senin kanından olan, canı sana emanet, saçının tek bir teli için dünyayı tereddütsüz yakacağın küçücük bir kız veriyorlar eline. Onu sen büyütüyorsun. Ağlayınca sana koşuyor, mutlu olunca sana geliyor, kâbus görünce yanına yatıyor. Peşinde 'abi, abi' diye koşturan o küçük kızı, sen olsan herkesten sakınmaz mısın?”

Kurter’in gözleri şöminenin alevlerine dalarken, zihnine kendi kız kardeşleri, Laris ve Ladin düştü.

“Biliyorum,” diye fısıldadı, sesi pürüzlü ve kırıktı. “Ben de abiyim. Kız kardeş farklıdır, canından sakınırsın onu.” Korumak için onları uzağa göndermek zorunda kaldığı kız kardeşlerinin boşluğu yüreğini amansızca dağladı. “Ona zarar gelmesin diye, gerekirse ondan bile vazgeçersin. Biliyorum Akkan... Lanet olsun ki çok iyi biliyorum.”

“Biliyorsun,” dedi Akkan onu haklı bularak ama bir yandan da sinirli bir sesle. “O zaman anla beni. Kız kardeşinin yanında, gecenin bu saatinde benim olduğumu öğrensen sen sinirlenmez misin?”

Bu cümle, Kurter’in damarlarındaki kanı saniyeler içinde kaynattı. Kendi işlediği günahın ağırlığı bir anlığına tamamen silindi ve içindeki o vahşi, korumacı abi içgüdüsü şahlandı. Gözlerindeki o durgun karanlık aniden harlanan bir ateşe dönüştü. “Benim kız kardeşimin konuyla ne alakası var lan!” diye gürledi aniden.

Sesi odanın duvarlarına çarpacak kadar şiddetli ve tehditkârdı. Laren’in onun evinde olmasıyla, kendi kız kardeşinin Akkan’la olma ihtimali zihninde korkunç bir tezat yaratmış, o sarsılmaz adamı anında öfkeden delirtmişti.

Onun sakin, ciddi, aklı başında, doktor olmuş güzeller güzeli kız kardeşi Laris ve dünyanın en deli, en manyak, en ciddiyetsiz, en

psikopat insanı Akkan…

İhtimaliyle bile öfkeden kafayı yemişti Kurter, böyle bir şey olsa direkt öldürürdü Akkan'ı.

"Ulan sen bana yıllardır kız kardeşinin adını bile söylemeyen adamsın, hayvan!" diye bağırdı Akkan aynı şiddetle, gram altta kalmayarak. "Laren'in senin yanında olduğunu öğrendim diye delirince bana hesap soramazsın lan!"

Kurter sinirden kafayı yeme seviyesine gelmişti. "Benim kız kardeşimin niye araya karıştırıyorsun lan, amına koyarım senin!"

"Asıl benim kız kardeşim şu an senin evindeyken senin konuşmaya hakkın mı var lan! Sikerim seni ha, bak beni çok sinirlendiriyorsun."

"Kes lan," dedi Kurter bağırarak. "Ben senin gibi terbiyesiz, ahlaksız, ciddiyetsiz adam mıyım? İşinde gücünde, yakışıklı, efendi adamım."

Akkan tam da Kurter'in tahmin ettiği gibi çıldırmıştı bu sözlere. "Ulan sen bana ne demek istiyorsun, ben yakışıksız mıyım!"

Güldü Kurter. "Tas kafalı serseri motorcunun tekisin."

"Laf etme lan benim bebeğime!"

Akkan'ın bebeğim diye bahsettiği, gözü gibi baktığı motoruydu.

Motorunun öfkesini daha hazmedemeden, aynı öfkeyle devam etti. "Ayrıca ben senden daha yakışıklıyım, kıskanç köpek!"

Bu sefer sinirlenen taraf Kurter'di. "Bok benden daha yakışıklısın lan! Tas kafalı çirkin!"

"Ulan saçlarımı üç numaraya vurmuş tas kafalı hâlim bile yakışıklı benim. Kıskanç puşt seni!"

"Uçururum lan seni!"

“Kes bak dövmeyeyim seni.”

Birkaç saniye susup sakinleştiler.

“Neyse, konumuza dönelim,” deyip yavaşça boğazını temizledi Kurter. “Ayrıca asıl ben seni döverim.”

“Konumuza dönelim,” diyerek destekledi Akkan. “Bu arada sen beni nah döversin.”

Birkaç saniye daha susup sakinleştiler. Ettikleri kavgadan aldıkları zevk ikisine de iyi gelmişti.

Kurter, derin bir nefes verdiği sırada aklına takılan soruyla duraksadı. “Sana bir şey soracağım lan,” diyerek girdi söze. “Sen neden Laren'e, yanındaki adamın ben olduğumu anladığını söylemedin?”

“Bana doğruyu söyleyecek mi, denemek istedim.”

Akkan’ın eğlenceli karakterinin altında ciddi ve zeki biri olduğunu biliyordu Kurter, o yüzden aldığı bu cevaba şaşırmadı. Ama öfkesini de durduramadı, dudaklarının kenarında sinirli bir kıvrım belirirken iri parmaklarıyla ensesini sertçe sıvazladı. “Ulan sen sırf seni çeken kameramana kuruldun diye onu hastanelik eden insansın! Bu kız, senin o deli tepkilerinden sonra sana yanındaki adamın ben olduğumu söyler mi sence?”

Hattın diğer ucunda kısa, tehlikeli bir sessizlik oldu. “Ben de tam olarak onu merak ediyorum işte,” dedi Akkan, sesindeki o nadir bulunan ciddiyetle. “Bu kız niye seni korumak istiyor benden?”

“Çünkü bana borçlu hissediyor,” diye mırıldandı Kurter. Gerçeği aslında Akkan’a değil, kendine itiraf eder gibiydi sesi ama verdiği cevaptan saniyesinde pişman oldu.

“Niye lan?”

Kurter sustu. O cinayet gecesini, Laren'in ellerindeki o kanı, kendi üstlendiği suçu ve Laren'i kurtarmak için rütbesini nasıl ateşe attığını

Akkan’a anlatamazdı. Çünkü Laren’e söz vermişti. Bu yaşanan olayların hepsi, ikisi arasında sonsuza kadar bir sır olarak kalacaktı ve Kurter Alacakan hayatı boyunca verdiği hiçbir sözü bozmamıştı.

Şöminedeki ateşin çıtırtısı omuzlarına çöken sessizliği daha da ağırlaştırırken, Akkan bu suskunluğun altındaki o devasa enkazı saniyeler içinde hissetti. Kurter'in ne kadar alçakgönüllü olduğunu, yaptığı hiçbir iyiliği dillendirmediğini en iyi o bilirdi.

“Kurter,” dediğinde sesi artık bir dosttan çok, gerçeği ondan almaya yeminli gibi çıkıyordu. “Bilirim, sen yaptığın iyiliği anlatmayı sevmezsin. Ama bana gerçeği söyle. Laren neden kendini sana böyle borçlu hissediyor? Neden sana bakmak için gecenin bu kör saatinde, uçurum dolu yolu aşarak senin evine kadar geliyor? Sen... Ne yaptın da Laren kendini sana karşı bu kadar ağır bir can borcunun altında hissediyor?”

Kurter gözlerini kapatıp karanlığa bıraktı kendini. Sırların ağırlığı onu kilitliyordu. “Boş ver,” diye kestirip attı, karanlık ve tavizsiz bir sesle. “Bunlar telefonda konuşulacak şeyler değil.”

Fakat Akkan pes etmedi. Sesindeki o sarsılmaz ciddiyet, aralarındaki kan bağından bile öte olan o kardeşlik yeminine dokundu ve bu sefer şakası yoktu. “Eğer bunca yıllık arkadaşlığımızın ve omuz omuza verdiğimiz o operasyonların sende biraz hatırı varsa...” dedi, her bir kelimenin üzerine basa basa. “Bana gerçeği söyle, Kurter.”

Kurter’in sessizliği daha derin bir hâl aldı ve bu sessizlik, kelimelerden çok daha ağırdı. Ama gerçeğin de farkındaydı; cinayet gecesini, Laren’in ellerine bulaşan kanı, kendi üstlendiği suçu ve çocukluğunu tanıdığı o kız için kendi rütbesini nasıl gözünü kırpmadan ateşe attığını asla anlatmayacaktı.

Akkan, hattın diğer ucunda bu derin sükûneti dinlerken üstelemedi. Kardeşi bildiği adamın ruhunu kendi ruhu gibi tanıyor ve Kurter’in bu suskunluğunun kibirden ya da saklama telaşından değil, o sarsılmaz alçakgönüllülüğünden geldiğini biliyordu. Can dostu, yaptığı bir iyiliği asla yüze vurmaz, bunu bir minnet aracı olarak kullanmazdı.

Akkan da aynı adamdı; o da birinin hayatı için kendini siper etse, bunu ölene dek kendi göğsünde bir sır olarak taşırdı. Bu yüzden onu anladı ve o görünmez, kanlı defteri sessizce kapattı.

“Sen nasılsın?” derken sesinde, az önceki fırtınanın yerini alan ağır bir yorgunluk ve dostunun hatırını merak eden bir adam vardı. “Gerçi sen daha operasyondan çıktığın ilk an, sen daha helikoptere bile binmeden aradım seni ama…” derin bir nefes düştü dudağından. “İyi değilsin Kurter. Hiç iyi değilsin hem de. Ben hissediyorum.”

Doğruydu. Daha Kurter’in üniformasındaki kan bile kurumadan, Akkan aramıştı onu. Onlar birbirlerine ettikleri ağır küfürlerin ve bitmek bilmeyen kavgalarının ardında, aslında birbirlerinin aldığı nefese bile düşkün iki can dostuydu.

“İyiyim,” dedi Kurter, askerliğin onu alıştırdığı kaskatı iyiyim yalanıyla.

“Değilsin,” diye karşılık verdi Akkan, o yalanı anında yakalayarak.

Kurter şöminenin yavaş yavaş küle dönen alevlerine bakarken, çenesini hafifçe dikleştirdi. “Sen de iyi değilsin.”

Bu da doğruydu. Hem de ölümcül bir doğru.

Akkan, ikizi Arskan o evi terk edip gittiğinden beri hiçbir zaman tam anlamıyla 'iyi' olmamıştı. Aynadaki yansımasının, aynı karında can bulduğu diğer yarısının kendini o aileden, o hayattan tamamen sildiği gün; Akkan sadece bir kardeşini değil, ruhunun yarısını da o kapının ardında yitirmişti. Bir ikizi olmak, dünyaya aynı nefesle, aynı canla kök salmak demekti. Arskan’ın o geri dönüşü olmayan gidişi, Akkan için bir uzuv kesimi gibiydi.

O günden sonra Akkan, göğüs kafesinde kanayan, devasa bir boşlukla, hiç dinmeyen hayalet bir acıyla savaşan bir adama dönüşmüştü ve bunu şakalarıyla bastırmaya çalışıyordu.

İçindeki o kimsesizliği, babasının ona yaşattıklarını ve o kahredici terk edilişi bastırmak için öfkesini kandan bir kalkan yapmıştı. Kendini hiç düşünmeden en ölümcül operasyonlara, namluların önüne ve en vahşi kavgalara atmasının bile tek bir sebebi vardı: Silah seslerinin, patlamaların ve kırılan kemiklerin o sağır edici gürültüsünün, ikizinin ardında bıraktığı o korkunç sessizliği bastırmasını ummak.

“Değilim,” diye onayladı Akkan. Tek bir kelimeydi ama içinde koca bir mezarlık yatıyordu.

Kurter, elinde tuttuğu viski bardağını ahşap sehpaya bırakırken başını yorgunlukla geriye yasladı. “Bizim gibi adamlar iyi olmaz, sen de biliyorsun,” diye mırıldandı, sesi salonun kasvetine karışırken. “Hayatımız boyunca hep göğsümüzde koca bir ağırlıkla yaşamaya mahkûmuz. Bize daha bunu harp okuluna adım attığımız ilk gün söylediler.”

Akkan’ın dudaklarından, heçmişin anısına bir soluk dökülürken, “Doğru,” diyerek onayladı dostunu. “Ya ölümle yaşamayı öğrenin ya da bu okuldan siktirin gidin,' dediler.”

Bu cümlenin hatırasının ardından, Kurter’in göğsünden o ağır, kasvetli havayı dağıtan, içten ve tok bir gülüş döküldü. Yanağındaki gamzelerin varlığını bir tek Akkan’la konuşurken hissederdi.

Akkan da güldü ama aralarına giren kısa eğlencenin ardından, telefonun iki ucuna da ağır, yorgun bir sessizlik çöktü.

Ancak Akkan’ın zihni, cephedeki bir asker gibi hâlâ tetikteydi ve tek bir hedefe, canından çok sevdiği kız kardeşine kilitlenmişti. Laren, Akkan’ın kanlı ve karanlık dünyasında açan tek temiz çiçekti. Arskan gittikten sonra tutunduğu tek dal, yaşamak için kendine sunduğu tek bahaneydi. O, kardeşinin tırnağına zarar gelse dünyayı gözünü kırpmadan ateşe verecek bir adamdı.

"Kurter," dedi Akkan, sesindeki o derin ciddiyetle. "Bari kardeşimin iyi olup olmadığını söyle lan. Laren, kabuğuna çekilmiş bir yanardağ gibidir. İçi alev alev yanarken dışı buz gibi durur. Ama ben anlıyorum

onun sesinden, bir derdi var bu kızın. O bana anlatmayacak, onu da biliyorum. Sen söyle. Ben hissederim, o gece askeriyede bir şey yaşandı ve bu Laren'in kalbinde yara açtı." Kısık bir hâl aldı sesi. "Kurter... Ne oldu Laren'ime?"

Kurter derin bir nefes aldı. "Ona sorman daha doğru, Akkan. Bunu sana ben anlatamam."

"Anlatsan şaşardım lan zaten!" diye patladı Akkan hiddetle. "Tamam, en ahlaklı sensin. Aferin ahlak abidesine. Yürüyen ahlak abidesi seni. Ahlak abidemdir o benim! Aferin sana!"

"Bağırma lan kulağımın dibinde!" diye gürledi Kurter, telefonu hafifçe kulağından uzaklaştırarak.

Kurter ve Akkan, aynı karanlık özelliklere sahip iki adam olsalar da birbirlerinin tam olarak zıttı olan iki kutuptu. Başka şartlar altında, sokak ortasında bir kavgada tanışmış olsalar, Kurter hiç düşünmeden Akkan'ın suratına okkalı bir tane yumruğu geçirirdi. Akkan da bir saniye bile duraksamaz, o yumruğa aynı şiddetle karşılık verirdi. Kuvvetle muhtemel, ikisi de yere yığılana kadar ağız burun, söve söve birbirlerine girerlerdi. Zaten tam olarak böyle tanışmışlardı.

Fakat şimdi, Kurter'in o sarsılmaz asker maskesinin ardında, bu adama duyduğu derin bir kardeşlik bağı yatıyordu. İstese de ona eskisi gibi acımasızca yumruğunu vuramazdı çünkü bu herifi her şeyden çok seviyordu.

Zihninden geçen bu yoğun sevgiye inat, "Senden nefret ediyorum," dedi Kurter. Dudakları karanlık bir keyifle sağa doğru kıvrılmıştı. Akkan'la bu şekilde uğraşmak, hayatın o ağır yükü altında nefes alabildiği nadir, ince zevklerinden biriydi. "Suratını görmeye bile tahammülüm yok. Siktir git eğer karşıma çıkarsan vurdururum seni."

"Ben de senden lan," diye bağırdı Akkan. "Karşıma çıktığın an geberteceğim seni!"

Aslında bu, onların dilinde 'ben de seni canımdan çok seviyorum' demekti. Kurter Akkan'sız nefes bile alamazdı. Akkan da Kurter'siz asla yapamazdı; onu görmeden, sesini duymadan, onunla kavga etmeden bir hafta bile dayanamazdı. Deli gibi seviyorlardı birbirlerini.

"Çekilecek çile değilsin," diye devam etti Akkan. "Seni alacak kadına yazık."

Kurter öfkeli bir sesle, "Seni alacak kadına yazık lan asıl," diye homurdandı. "Asıl sen çekilecek çile değilsin. Ruh hastası it."

Ardından dostunun sınırlarını biraz daha zorlamak ve onu daha da çıldırtmak için tek kelime etmeden telefonu Akkan'ın suratına kapattı.

Hemen ardından telefonu, art arda gelen yetişkin içerikli mesajlarla titremeye başladı.

Akkan: Eğer senin de o amına koymazsam!

Kurter: Yok ol lan. Karşıma çıkma bak vurdururum seni. Piç herif.

Devamında ise Akkan'dan gelen üç paragraflık küfür mesajlarını keyifle okudu.

Akkan bu dünyada onu mutlu eden nadir insanlardan biriydi.

Diğeri *Kaan'dı.*

Biri daha vardı. Ama Kurter *onu*, o son kalanı, kendine bile itiraf edemiyordu.

□

Mutfaktaki işimi bitirip loş koridoru usulca geçtiğimde, salonun o ağır ve isli havası yerini tuhaf bir sükûnete bırakmıştı. Karanlık salona adım attığım an, şöminenin kızıl aydınlığında oturan o yeşil bakışları anında beni buldu.

"Işıkları yine mi kapattın sen?" dedim kaşlarımı çatarak.

“Karanlığa alışmışmışım,” diye mırıldandı elindeki siyah telefonu sehpaya bırakırken. “Aydınlık ev yabancı geliyor.”

“Gelmesin.” Duvardaki anahtara basıp salonun bütün ışıklarını açtım ve ardından o yeşil harelerin içine baktım. “Aydınlık sana yabancı gelmesin.”

Salonun açılan ışıklarına değil sadece bana bakıyordu ve o harelerin altında adını koyamadığım bir ifade vardı. Gözlerindeki o tehlikeli, karanlık parlamayı saklamaya çalışmadan, “Niye mutfakta bu kadar uzun kaldın?” diye sordu. Kaşları hafifçe çatılmıştı. “Bir problem mi var?”

Onun bu bitmek bilmeyen tetikte olma hâline karşı dudaklarım usulca kıvrıldı. Üzerimdeki o devasa kazağın kolları geriye doğru kıvrılmış, ellerimdeki telaşlı telaşlı hazırladığım yemeklerin kokusuyla karşısına geçmiştim. “Soslu et sote yaptım sana,” dedim, içimdeki o doktor dürtüsünün ve şefkatin birbirine karıştığı bir sesle. “O gece kan kaybettin bu yüzden sürekli protein içerikli beslenmen lazım. Yanına da çoban salatası yaptım. Bir de yoğurt buldum dolapta, onunla da ayran yaptım.” Şöminenin ışığında parlayan orman yeşili gözlerine beklentiyle baktım. “Yeriz değil mi?”

Sözlerim birkaç saniyeliğine havada asılı kalırken Kurter’in o kaskatı, aşılmaz ifadesinde bir şeyler kırıldı. Şöminenin alevleri miydi yoksa benim iyileşmesi için her şeyi yapma telaşım mıydı bilmiyordum ama gözlerinin içi, daha önce hiç şahit olmadığım kadar derin bir ifadeyle parladı.

“Yemez miyiz?” diye mırıldandı, sesi kendi kontrolünden çıkmış gibi sıcaktı. “Yerim.” Boğazını temizledi. “Yeriz yani. Seninle. Tek ben yemem.”

Kendimi tutamayıp kıpırdamaya başladım. Aniden verdiği bu tepki nedensizce çok hoşuma gitmişti o an. “Tamam,” dedim başımı sallayarak. “Gel yiyelim.”

Gözleri birkaç saniye kıkırdayan dudaklarımda durduktan sonra Kurter az önce farkında olmadan gerçekleştirdiği teslimiyete kendi de inanmamış gibi o görünmez duvarlarını hızla geri çekerek derin bir sessizliğe gömüldü.

Ama ben o duvarın ardındaki adamı görmüştüm bir kere. Adımlarımı ona doğru, o harlı ateşin tam merkezine doğru attım. "Gelsene," dedim hâlâ çıplak olan kolundan tutup onu hafifçe çekiştirirken. Üstünü hâlâ giymemişti. Zira ben üşümeyeyim diye sadece şömineyi değil, evi de yakma seviyesine getirdiği için zaten yüksek olan vücut ısısı iyice yükselmişti.

"Geleyim," dedi ayağa kalkıp ve benim çekiştirmelerime uyup benimle birlikte mutfağa doğru ilerlemeye başladı.

Mutfağa girdiğimizde birini onun, diğerini kendimin önüne koyarak iki tabak çıkardım ve salatayla birlikte ayranı servis ettim. Et sote daha tam pişmemişti ama az kalmıştı. Ocağın yanına ilerleyip bir ayağımı, diğer bacağımın üstüne yaslayarak elim belimde, diğer elim ise kaşığı tutup tencerenin içindeki yemeği karıştırmaya başladım.

Kurter de o sırada elektrik sobayı getirip en yüksek ayarda tam yanıma kurdu.

"Çok güzel kokuyor," dedi tam arkamda durduğunda. "Pişmiş mi?"

"Hayır, daha var biraz." Ocağa sırtımı verip bedenimi ona çevirdiğimde kaslı göğsüyle göz göze geldim. Gözlerine bakmak için parmak ucunda hafifçe yükseldiğimde o da ne yapmaya çalıştığımı anlamış gibi yüzünü hafifçe bana eğdi.

"Ne zaman pişer?" diye sordu sabırsız bir sesle.

Güldüm. "Pişer birazdan, geç otur sen."

Başını salladı. "Tamam."

Sonra da hızlı hızlı yürüyerek sandalyesini çekip oturdu ve bir elinde çatal, diğer elinde bıçakla yemeği beklerken, elindeki bıçağı sabırsız ama havalı bir hareketle parmakları arasında çevirmeye başladı.

Bedenimi tekrar ocağa çevirdiğimde onun bu sabırsız bekleyişine ona belli etmemeye çalışarak sessizce, kıkır kıkır gülmeye başladım. Bu hâli o kadar sevimli duruyordu ki…

Yemeğin altını kısıp kapağı kapattım. Ardından sandalyeyi çekip karşısına oturdum. O da o sırada elini uzatıp elektrikli sobayı tekrar benim olduğum tarafa çevirdi.

Salatanın olduğu kaseyi tam önüne bıraktım. “Salata var, et pişene kadar ondan yiyebilirsin.”

Başını sallayıp salatanın bir kısmını kendi tabağına döktü, diğer kısmını bana sormadan benim tabağıma koydu. “Sen de ye.”

Gülümseyen bir ifadeyle çatalı tabağımdaki salataya batırdım. İkimizin tabaklarından da salata sesi yükselmeye başladığında, qramızda bir sessizlik oluştu. O sessizliğin içinde yaşananları düşünmeye başladım. En son tam salona girdiğimde onun telefona baktığını ve ben mutfaktayken içeriden gelen sesleri anımsayarak ona çevirdim başımı. “Ben mutfaktayken salondan sesler geliyordu.” Masadaki su bardağını dudaklarıma götürdüm. “Kiminle konuşuyordun?”

Suyu dudaklarımdan içeri aldığım o ilk saniyede Kurter, “Abinle,” dedi aniden. “Senin zeki abin, telefonda konuşanın ben olduğumu zaten başından beri biliyormuş. Seni denemek için söylememiş.”

Ağzımdaki suyu yutamadım. Boğazıma takılan o gerçekle birlikte, suyu şiddetle öksürerek masaya doğru püskürtecek gibi oldum. Bardağı elimden nasıl bıraktığımı bilemeden, dehşetle irileşmiş gözlerimle öksürük krizleri arasında hızla ona doğru döndüm.

Öksürük krizim boğazımı adeta yırtarken, nefesimi düzene sokmak için iki büklüm oldum. Tam o an Kurter sandalyesini itip aniden

endişeyle ayağa kalktı ve o sıcak eli usulca sırtımı buldu. Acıtmamaya çalışarak hafif hafif sırtıma vurmaya başladı. “İyi misin, Laren?”

Parmaklarının ağırlığı ve tenimde bıraktığı o sıcaklık kaskatı kesilmeme neden olurken, “Ya…” dedim. Bir yandan da boğazıma takılan suyu zorlukla yutmaya çalışıyordum. “Bu bir anda söylenir mi Kurter!”

Elini yavaşça sırtımdan çekerken yarı mahçup bir ifadeyle bana baktı. “Kusura bakma.”

Bense o an sadece abimi ve vereceği tepkiyi düşünüyordum. Anlamalıydım. Kahretsin anlamalıydım. Akkan’ın zehir gibi zekası vardı, ondan bir şey saklamaya çalışmam zaten en başından beri hataydı.

“İyi misin?” diye sordu bir kez daha.

Boğazımı zorlukla temizleyip, başımı sallayarak mırıldandım. “İyiyim.”

Sırtımdaki eli aşağı inmedi; tenimi yakan o ağırlığıyla, o tehlikeli mesafede asılı kaldı bir süre. Sanki bana bakıp iyi olup olmadığımı kontrol ediyordu.

Kontrolleri sonucunda iyi olduğuma kanaat getirmiş olacak, sandalyesini çekip tekrar yerine oturdu. “Keşke,” dedi, sesinde dostuna duyduğu hem o bitmek bilmeyen saygı hem de alt metninde yatan karanlık bir sitem vardı. “Doğruyu söyleseydin abine.”

“Seni korumak istemiştim.” Su bardağında kalan suyu yavaşça yudumladım. “Abimin sağı solu belli olmaz, biliyorsun kendisi deli öfkeye sahip biri. Aranızı bozan kişi olmak istemem.”

“Bizim Akkan’la aramız kolay kolay bozulmaz,” dedi her zamanki o ciddi ifadesiyle. “Ama böylesi daha sarsıcı oldu. Başımın etini yedi ‘Kardeşimle aranızda bir şey mi var?’ diye.”

Yutkundum. Suyun boğazımda bıraktığı o soğuk his değil, kelimelerinin altındaki o ağır ihtimal kalbimi tekletmişti. Başımı önümdeki bardaktan yavaşça kaldırıp ona çevirdim. Gözlerinin o dipsiz karanlığına çekilmekten, kendi kıyametimi başlatmaktan zerre kadar korkmadan sordum: "Var mı?"

Sorum, o loş mutfağın ortasına atılmış pimi çekik bir bomba gibi düştü. Kurter'in yüzü anında gerildi ve bakışlarında kendi kurallarına, yeminlerine ve kardeşliğine zincirlenmiş o idealist askerin katı duruşu belirdi. "Yok," dedi, gözlerimin ta içine bakarak.

Bu tek hecelik inkâr, aramızda biriken bütün anları ve onun üzerine düştüğümde dudaklarıma değen o sıcak nefesi acımasızca ezdi geçti. "Peki olsaydı, Kurter?" diye fısıldadım, sesimdeki o asi, boyun eğmez tonla. "Ya seninle aramızda bir şey olsaydı?"

Çenesi kaskatı kesildi. Gözlerindeki o yeşil uçurum daha da kardardı. "Olamaz."

Dünyadaki bütün doğruları sırtlanmış bir adamın acımasız netliği vardı sesinde. İtiraz etmedim. Cevap bile vermedim. "Doğru," deyip başımı salladım ve yüzümü sessizce önümdeki yemeğe çevirdim. "Olamaz."

Aramıza o nefret ettiğim sessizlik girdi yine.

Önümdeki çatalı yavaşça masanın kenarına bırakırken, "Peki ne dedi?" diye sordum. "Abim sana ne dedi, kızdı mı çok?"

"Kızmadı. Kızamaz da zaten." O da çatalını kenara bırakıp bana baktı. "Ona gerçeği söyledim."

Tenimin buz kestiğini hissederken gözlerim aniden büyüdü. "Ne?" İnanamayarak yüzüne baktım. "Ne söyledin sen abime! Sığınakta işlenen cinayeti mi söy-"

Sertçe kesti sözümü. "Aramızdaki sırrın hiçbir detayını anlatmadım ona."

“Neden?” diye sordum dayanamayarak, cevabını gerçek anlamda merak ediyordum. “Neden anlatmadın?”

“Çünkü sana söz verdim.”

Göğüs kafesimin altındaki ritim değişmeye başladı. Donmuş bir ifadeyle birkaç saniye yüzüne baktıktan sonra başımı iki yana sallayarak uzaklaşmaya çalıştım bu histen. “Teşekkür…” Boğazımı temizledim. “Ederim.”

Teşekkürümü başını hafifçe eğerek kabul etti. Aramızda biriken o gerilimli, sırlar ve imkânsızlıklarla dolu hava, ocağın üzerinde dumanı tüten et sotenin kokusuyla bir nebze olsun dağılmaya başlamıştı. Etin piştiğini anladığımda tencereyi alıp masadaki tahtanın üstüne bıraktım ve ona daha fazla olacak şekilde ikimize de servis ettim.

Yemekten gelen koku tüm mutfağı doldururken Kurter çatalını yeniden eline aldı. O geniş omuzlarındaki kaskatı duruş, önüne konulacak sıcak bir ev yemeğinin karşısında ilk kez gevşemişti. Çatalına aldığı ilk lokmayı dudaklarına götürdüğünde, göz ucuyla onun tepkisini izliyordum. Yüzünde her zaman duran o sert ifade, ağzındaki lokmayı yuttuğu an usulca kırıldı. Gözlerini kısa bir anlığına kapattı; sanki sadece bedeni değil, ruhu da bu ev sıcaklığına ve önüne koyulan bir tabak sıcak yemeğe açmış gibi derin, sızılı bir nefes aldı.

Gözlerini yeniden açtığında tabağına odaklanmıştı. Dağların o dondurucu soğuğunda, o tadsız konserve yemeklere alışmıştı ama şimdi tam karşımda ve ışıkları açılmış sıcak evinde, ona kendi ellerimle hazırladığım yemeği büyük bir iştahla yiyordu. Tabağındaki son lokmayı da sıyırdığında, aradan henüz dakikalar bile geçmemişti.

Elimdeki çatalı bırakıp, içimde yeşeren o tuhaf, sıcak hisle ona doğru hafifçe eğildim. “Daha ister misin?” diye sordum, sesim az önceki o ağır konunun gölgesinden tamamen sıyrılmıştı.

Hafifçe başını salladı. “Eline sağlık. Çok güzel olmuş.”

Engel olamadığım kocaman bir tebessüm yerleşti dudaklarıma ve hızla Kurter'in tabağını doldurup önüne geri bıraktığımda, hiç beklemeden ikinci tabağı da aynı sessiz ama büyük bir iştahla yemeye başladı. O yedikçe ve çatalların tabağa değdiği o sıradan sesler mutfağı doldurdukça, içimdeki sıkıntı garip bir şekilde eriyip gidiyordu.

İkinci tabağı da bitirip, benim ısrarımla üçüncü tabağa geçmişti ve yine aynı iştahla yiyordu. Bir şey söyleyip anın büyüsünü bozmak istemiyordum. İkimiz de sessizce yemeğimizi yedik. Dakikalar sonra Kurter çatalını yavaşça masanın kenarına bıraktı, peçeteyle dudaklarını silerken o fırtınalı orman yeşili gözlerini gözlerime dikti. Bakışlarında az önceki o tehlikeli karanlık yoktu; yerine, karnı doymuş, yaraları sarılmış bir adamın sessiz minneti oturmuştu.

“Yemek çok güzel olmuş,” dedi gözlerinde adını koyamadığım bir parlamayla. “Sadece yemek değil. Bu soğuk ve karanlık evde, ışıkları açıp böyle sıcak bir sofra kurman…” Gözlerini benden başka tarafa çevirdi. “Eline sağlık.”

Söylediği bu basit cümle, o gece aramızdaki en tehlikeli itiraflardan bile daha derindi. Çünkü Kurter Alacakan, sadece yemeğe değil; o sıcak yuvaya aç olduğunu kendi ağzıyla itiraf etmişti.

Karnımdaki o sıcak hisle usulca yutkundum. “Afiyet olsun.”

Aramızdaki bu sakinliği ve garip huzuru bozmamak için tek kelime etmeden masadaki boş tabakları üst üste dizdim ve ayağa kalktım.

Evinde, muhtemelen sadece kendi yaşadığı ve az bulaşık olduğu için bulaşık makinesine gerek duymamıştı. O yüzden bulaşıkları elde yıkayacaktım. Yağlar çözünsün diye su kaynattım ve mutfak tezgâhının diğer kısmına yöneldim. Musluğu açtığımda, dağ evinin o dondurucu soğuğu suyun sesine bile yansımıştı. Su adeta buzdan akıyordu. Tam ellerimi o dondurucu suyun altına sokup süngere uzanacaktım ki, arkamdan gelen o ağır adımları duydum.

Geniş ve sıcak bir el, musluğa uzanan bileğimi kararlı bir şekilde havada yakaladı. “Ben yıkarım,” dedi tok ve itiraz kabul etmeyen

sesiyle. “Sen elleme.”

“Ben hallederim ya,” diye mırıldandım bileğimi kurtarmaya çalışarak ama tutuşu çok güçlüydü. “Beş-on dakikada biter zaten,”

“Su çok soğuk,” diye diretti, akan suyu hızlıca kapatırken. “Sen şöminenin yanına git.”

Kaşlarımı çattım. “Asıl sen git dinlen. Bedeninde on beş dikişi olan sensin, ben değilim!”

Yüzüme doğru eğilip gözlerini, gözlerime dikti. Çenesindeki kaslar o her zamanki dikbaşlı ifadesiyle gerilmişti. “Sözümü dinle,” dedi, o altı çizili emir tonuyla. “Ben hallederim buraları, sen geç içeri-”

“Asıl sen benim sözümü dinle!” diye kestim sözünü anında. İşaret parmağımı onun o geniş göğsüne doğru hafifçe bastırırken. “Senin komutanlığın bana sökmez tamam mı? Ben senin doktorunum ve ben ne dersem o olur.”

Aramızda, mutfağın o soğuk havasını anında ısıtan inatçı bir sessizlik oldu. Gözleri, göğsüne bastırdığım parmağımdan ağır ağır yüzüme tırmandı. İkimiz de geri adım atmıyorduk. Ancak inatçı olduğumu biliyordu ve bu dağ evinde benim inadımı kıramayacağını da yeni yeni öğreniyordu.

“İyi,” diye homurdandı pes ederek ama kendi şartını da koymayı ihmal etmedi. “Sen köpükle, ben yıkarım. Suya elini sokmayacaksın.”

“Ama-”

“Sus,” dedi sabrının sonuna gelmiş gibi. “İnatçı seni.”

“Sensin inatçı.”

“Bu konuda senin eline kimse su dökemez, Doktor Hanım.”

“Hastasın,” dedim sinirlenerek.

Kaşlarını çattı. “Sen sanki çok normalsin.”

“İyi.” Dişlerimi sıktım. “İki deli yan yana işte, daha ne istiyorsun?”

Başını salladı. “İyi.”

Gözlerim öfkeyle büyüdü ama cevap vermedim çünkü o sırada elektrikli sobayı getirip tam yanıma sabitlemişti. Fakat aksi gibi onun vücut ısısı yüksek olan bedeni, bana kurduğu elektrikli sobanın sıcaklığı yüzünden ecel terleri döküyordu.

“Kapat istersen sobayı,” dedim terden alnına yapışmış saçlarına bakarak.

“Kalsın.” Önüne düşmüş ıslak saç tutamlarını elinin tersiyle geriye itti. “Üşüme.”

Kendimi tutamayıp yüzümü başka tarafa çevirerek güldüm. O sırada ikimiz de tezgâhın başında yan yana durmuştuk.

Kaynayan suyu, çözünsün diye bulaşıkları üstüne döktüğümde yavaşça başımı kaldırıp ona baktım, onun omuzları benim baş hizamın üzerinde kalıyordu.

Ben bulaşıkları köpükledim, o soğuk suda yıkadı. On dakika içinde hepsini bitirmiştik.

Bulaşıkları kurusun diye temiz bezin üstüne dizerken o da bana yardım etti. Ve nedense o an tek hissettiğim, onunla aramızdaki o sessiz, tuhaf ve sıcak uyumdu.

□

Şöminenin kızıl alevleri yüzümü ısıtırken, siyah çekyata doğru ilerleyip usulca oturdum. Mutfağın soğuğundan sonra burası iyi gelmişti. Gerçi Kurter nerede durursam peşimden getirdiği elektrikli soba sağolsun, üşümeme hiç izin vermemişti.

Aklımdan geçenlere gülerek gözlerim onu aradığı sırada Kurter iri elleriyle gözlerini ovuşturarak salon kapısından içeri girdi. Koyu hareleri bile gözlerindeki o dipsiz yorgunluğu artık gizleyemiyordu.

“Uyuyacak mısın?” diye sordum bakışlarımı onun yüzüne sabitlerken.

“Hayır,” dedi kuru bir sesle.

Cevabı karşısında kaşlarım istemsizce çatıldı. “Kaç saattir uykusuzsun?”

“Bilmiyorum.” Gözlerini şöminenin alevlerinden çekip bana çevirdi. “Saymadım.”

“Sayamayacağın kadar çok çünkü!” diye çıkıştım kendimi durduramayarak.

Cevap vermedi. Arkasını dönüp o dondurucu soğuktaki odasının içine doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Bense arkasında bakarken dehşet verici bir şaşkınlığın içinde öylece kaldım. Tam o an içimde uyanan o amansız dürtüyle ayağa kalktım ve peşine takıldım.

Çıplak ayaklarımın ahşap parkede bıraktığı o sesler, onun evinin koridorunda yankılanırken benim, onun peşinden gelen o inatçı adımlarımı duydu ve ağır bir hareketle omzunun üzerinden geriye, bana doğru döndü. Loş ışıkta yüzündeki o karanlık ve tehlikeli ifadeyi net bir şekilde seçebiliyordum.

“Sen hep böyle benim peşimden mi geleceksin?”

Adımlarımı yavaşlatıp aramızdaki o birkaç santimlik mesafede durup çenemi inatla dikleştirdim. “Sen hep böyle beni öfkeden deliye mi çevireceksin?”

Alayla baktı. “Seni deliye mi çeviriyorum?”

“Keşke sadece beni deliye çevirmekle kalsan,” dedim ve işaret parmağımı ona doğrulttum. “Sen aynı zamanda bana sinirden kafayı yediriyorsun.”

Ona doğrulttuğum parmağıma baktı. “Sen de bana kafayı yediriyorsun.”

“Demek sana kafayı yediriyorum.” Duyduğum bu cevap karşısında dudağımın kenarı alayla sağa kıvrıldı. “Öyle mi Kurter Alacakan?”

“Öyle.” Başını iki yana salladı. “Doktorum musun başımın belası mısın belli değil.”

“Doktorunum.”

“Başımın belasısın.”

“Vururum seni,” dedim sinirle.

Aramızdaki boy farkını kapatmak için yüzüme yaklaştı. “Denemeni çok isterim.”

Ters ters birbirimize baktık.

“Ruh hastası.”

“Başımın belası.”

“Git tedavi ol.”

“Gel tedavi et.”

“Ben niye tedavi ediyormuşum seni?”

“Doktor değil misin?”

“Ruh hastalarıyla ilgilenmiyorum.”

Güldü.

Gülüşüyle bir an afalladım ve hatta nabzımın hızlandığını hissettim çünkü bu çehresi her daim kaskatı gezen adam nadir olarak gamzelerini göstererek gülümsüyordu. Çok da güzel… Güzel gülüyordu.

“Kalbimi kırıyorsun, Doktor.”

Dikkatimi gülüşünden ayırmaya çalışarak kaşlarımı kaldırdım. “Kalbin var mıydı senin?”

“Belki var.”

“Umarım vardır,” derken bu sefer ben de gamzelerimi göstererek gülümsüyordum.

Uzunca bir süre gülüşümü ve dudaklarını izledikten sonra, “Var,” dedi.

“Harika,” dedikten sonra bir elimle kolumdan tuttum ve arkamı dönüp onu salona, şöminenin olduğu tarafa doğru, “Gel benimle,” diyerek çekiştirmeye başladım.

Sadece çelişiyordum zira karşımdaki bu dev adamı onun istediği olmadan tek bir santim bile yerinden oynatamazdım.

Olduğu yerde kıpırdamadan durduğunda, “Neden geliyormuşum?” diye sordu kaşlarını kaldırarak.

“Bir şey vereceğim sana,” dedim.

“Ne vereceksin?”

Saatlerdir uykusuz olduğunu ve uyuyamadığını biliyordum. Ona uyku ilacı vereceğim söylersem gelmezdi. Bunu bildiğim için, “Söyleyemem,” dedim ciddi bir sesle. “Gelmen lazım.”

“Neden çocuk kandırır gibi çekiştiriyorsun peki beni?”

“Çünkü gelmiyorsun!”

“Rica edersen gelirdim.”

“Rica ediyorum, gelir misin?”

“Tamam.” Başını salladı. “Gelirim.”

Ve arkamdaki koca dev, benim onu çekiştirmelerime uyum sağlayıp peşimden gelmeye başladı.

Gülmemek için kendimi çok zorluyordum ama sonunda dayanamadım ve dudaklarımdan ince bir gülüş firar etti.

“Bana mı gülüyorsun sen?”

Dudaklarımı birbirine bastırıp, “Hayır,” dedim. Tam o sırada onunla birlikte salona girmiştik. “Ben çekiştirdikçe peşimden gelmen çok komik, ona güldüm.”

“Bana gülüyorsun yani?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Başımın belası olsun sen de iyice.”

“Bu konuda seninle yarışamam, Doktor Hanım.”

“Sus ya!”

Şöminenin o harlı kızıllığı, ikimizin de yüzüne vururken Kurter salondaki o ahşap yemek masasına oturdu ve masanın üzerine bıraktığı viski kadehini alıp yudumlamaya başladı.

Yaralı bünyesinin bu kadar alkolü kaldırması ve buna rağmen sarhoş olmaması tıp kurallarına aykırıydı ama sorun şu ki bu adamın tıp kurallarına aykırı daha çok özelliği vardı.

“Neden bu kadar çok içiyorsun?”

Kadehten bir yudum alırken derin bir nefes düştü dudağından. “İçmeden unutamıyorum.”

“Uyuyarak unut o zaman.” Çantamın fermuarını hızla çekip içinden birkaç hap kutusu çıkardım. Adımlarımı sertçe yere basarak ahşap masaya yaklaştım ve kutuları tok bir sesle tam önüne bıraktım.

“Senin kesinlikle uyuman lazım,” dedim, sesimdeki o endişeli tonu saklamaya çalışmadan.

Beni dinlemeden kadehini yudumlamaya devam ettiğinde aniden uzanıp, kalın parmaklarının sıkıca kavradığı o kristal viski bardağını ani ve zorlayıcı bir hamleyle elinden çekip aldım. “Bu kadarı fazla artık! Kendine zarar veriyorsun.”

Gözlerindeki o fırtınalı yeşiller kadehi elinden sertçe çekmemle birlikte aniden kısıldı. İçindeki o hırçın ve emir tanımayan adam uyanarak geniş elini, elimdeki bardağı geri almak için masanın üzerinden sertçe bana doğru uzattı.

Fakat ona bu fırsatı vermedim. Onun bu hamlesine inat, elimde tuttuğum bardağı dudaklarıma götürdüm ve genzimi yakan o ağır, kehribar rengi viskinin tamamını tek seferde, gözümü bile kırpmadan içtim. Boğazımdan aşağı inen sıvı, adeta sıvı bir ateş gibiydi ama yüzümdeki kaskatı ifade değişmedi. Boş kristal kadehi ahşap masanın üzerine, gecenin sessizliğine çarpan sert bir gürültüyle masaya vurdum.

Yaptığım bu harekete inanamayarak baktı yüzüme. Aramızda, az öncekinden çok daha ters ve meydan okuyan bir bakışma geçti. Onun o şaşırmış ve tehlikeyle harmanlanmış karanlık yeşillerine karşılık, çenemi inatla dikleştirerek masanın üzerinde duran su bardağını ve az önce çıkardığım ilaçları onun önüne doğru ittim.

“İç şunları.”

“İlaç sevmem,” dedi.

“Sana içer misin demedim Kurter Alacakan.” Yüzüne yaklaştım. “İçeceksin dedim.”

Emir veren tavrım onu sinirlendirmişti. “Kim olarak?”

“Doktorun olarak.”

Kurter, bana doğru o sert, yakıcı ve ters bakışını atmaya devam ederken omuzlarını hafifçe dikleştirdi. Yeşillerini benden çekip önüne koyduğum ilaçlara kısa bir an baktı. “Suya gerek yok,” diye homurdandı ve ona verdiğim hapları dudaklarının arasına atıp susuz bir şekilde yuttu.

Adem elması, yutkunurkenki o sert hareketliyle birlikte aşağı doğru hareketlenirken bir süre gözlerimi hiç ayırmadan onu izledim.

Bana meydan okuyan bu pervasız hareketi karşısında kaşlarımı çattım ve ona aynı terslikle, sabrı taşmış bir ifadeyle bakıp, “Sen gerçekten hastasın,” diye mırıldandım dişlerimin arasından.

Kurter’in o katı çehresinde alaycı bir ifade parladı. “Doktorum bugün bana iltifat gününde anlaşılan.”

Ne diyeceğimi bilemerek, sana anlam veremiyorum dercesine başımı iki yana salladım.

Ahşap sandalyeden ağır bir hareketle doğruldu ve geniş omuzlarını dikleştirip, az önceki o sözlü çarpışmanın öfkesiyle arkasını dönüp kendi odasına gidecekti ki içgüdüsel bir hızla tekrar yerimden fırladım ve elimi hızla ileri atarak onun kalın kolunu sıkıca kavradım.

Parmaklarımın altındaki o kaskatı, taş gibi sert kaslar, dokunuşumla birlikte anında gerildi ve adımları bir bıçak gibi kesilip aniden durdu.

Başını ağır ağır omuzunun üzerinden bana doğru çevirdi; karanlık yeşilleri önce kolunu tutan ince parmaklarıma, ardından da ne yapıyorsun sen dercesine doğrudan gözlerime tırmandı. “Yine ne var?”

Onun o karanlık ve soğuk odasında kendi yaralarıyla tek başına kalması fikrini sevmemiştim ve bu geceyi ağır yaralarıyla tek başına

geçirmesine izin veremezdim. “Odana gidemezsin,” dedim, sesimde en ufak bir tereddüt bile olmadan.

Çattı kaşlarını. “Sebep?”

“İki sebebi var. Birincisi, ben bu dağ evinin salonunda tek kalmak istemiyorum. İkincisi, yeni atılmış dikişlerine rağmen sözümü dinlemeyip çok fazla ters iş yaptın, gece sen uyurken ateşin aniden yükselebilir ve sepsis geçirebilirsin. Gece boyu seni müşahedem altında tutacağım. Burada, bu salonda ve benim yanımda kalacaksın.”

Kurter’in kavisli kaşlarından biri bu ona ters düşen emrim karşısında usulca havalandı. Dudaklarının kenarına o ciddi kıvrım yerleşirken, sesindeki o ince alayla mırıldandı. “Yapma ya?”

“Evet,” diye direttim, başımı onunla göz göze gelmek için inatla dikleştirerek. Boşta kalan elimle şöminenin kızıl aydınlığında duran o geniş L şeklindeki koltuğu işaret ettim. “Sen burada yat. Ben yerde yatarım.”

Az önce benimle o alaycı tonda konuşan adamın sakin ifadesi, bu cümle dudaklarımdan döküldüğü an aniden yok oldu. Yüzündeki o umursamaz bakış parçalandı; şöminenin alevleri bile onun orman yeşili gözlerinde aniden yükselen öfkesinin yanında sönük kaldı. Ben daha onu neyin bu kadar sinirlendirdiğini bile anlamamışken, iri gövdesiyle üzerime doğru öfkeli bir adım atarak yüzüme yaklaştı ve aniden, beni şaşırtacak bir soruyla bağırdı. “Ben koltukta uyurken seni yerde mi yatıracağım?”

Sesi, odanın kasvetli duvarlarına çarparak yükseldiğinde yüzümdeki afallama ifadesiyle gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Kendi ise gözlerinden üzerime akan ateşle yüzüme doğru biraz daha eğildi ve her bir kelimenin üzerine basa basa devam etti. “Bunu yapana adam mı derler!”

Bedenim istemsizce bir adım gerilerken, şaşkınlıktan irileşmiş gözlerimle öylece yüzüne bakakaldım. Ben sadece onun yaralı

bedeninin rahat etmesinden bahsediyordum ama Kurter bunu ağırbaşlı adamlığına hakaret olarak algılamıştı.

Aramıza çöken o ağır, fırtına öncesi sessizlikte gözlerini doğrudan gözbebeklerime sabitledi. O dipsiz yeşillerinde asla bir taviz yoktu. Şöminenin ateşi yüzündeki o sert hatları aydınlatırken kararlı bir sesle o son noktayı koydu. "Ben seni yerde falan yatırmam. Unut bunu. Sen koltukta yat, ben yerde yatarım."

Neye bu kadar sinirlendiği gerçekten anlamamıştım. Fakat onun bu ani ve korumacı tavrı karşısında içimdeki o inatçı duvarlar yok olmuştu. "Hayır ya, olmaz öyle…" diye mırıldandım sesimi olabildiğince yumuşak tutarak. "Koltukta karşılıklı yatalım o zaman."

Kurter'in o çatık, kalın kaşları hafifçe havalandı. Yüzündeki o sert ifade, yerini anlık bir karmaşaya bırakırken ne dediğimi ona açıklamak istercesine başımı geniş salonun ortasında duran, şöminenin ateşine dönük o siyah L koltuğa doğru çevirdim. "Sen burada yat," diyerek koltuğun uzun, geniş kısmını işaret ettim. "Ben de L koltuğun diğer ucunda yatayım. Böylece ikimiz de yerde yatmamış oluruz."

Kurter çok yorgun hissediyordu, bunu belli etmese de ben gözlerinden anlıyordum. Bu yüzden tartışmaya girmeden, "Tamam," diyerek başını salladı ve arkasını dönüp karanlık koridora, kendi odasına doğru ilerlediğinde, ne yaptığını merak edercesine arkasından şaşkınlıkla baktım. Dengesiz bir adam değildi ama bazen vereceği tepkileri gerçekten kestiremiyordum.

Kurter kısa bir süre sonra elinde temiz iki yastık ve kalın, yün bir örtülerle geri döndü. Yatağımı hazırlamak için koltuğun ucuna eğildiğinde, yanına yaklaşıp ona yardım ettim. Yaralarına ve dikişlerine rağmen hâlâ beni rahat ettirme çabası, içime sıcak bir his bırakıyordu.

İşi bittiğinde omuzlarını dikleştirip bana baktı. Verdiğim o ağır ağrı kesicilerin ve kas gevşeticilerin etkisi yavaş yavaş kanına karışıyor, o fırtınalı orman yeşili gözlerinin üzerine ağır bir sis perdesi indiriyordu. Bakışları yüzümde oyalanırken, "Uykum geldi," diye mırıldandı, sesi

ilacın verdiği o ağırlıkla her zamankinden daha boğuk, daha derindi. Göz kapakları ona ihanet edercesine kapanıyordu.

“O zaman uyu…” Hafif afallayan ve uykusu gelmiş ifadesine bakarak güldüm. “Yaramaz seni.”

“Abin yaramaz,” diye homurdandı dudaklarının arasından.

İtiraz etmeden güldüm bu söylediğine. Çünkü benim abim gerçekten de yaramazdı.

“Peki sen?” diye sordum.

“Ben çok uslu bir çocuktum.”

Savunması karşısında dudaklarımdan bir kahkaha döküldü. Onun bu yarı sarhoş ve uykulu hâli nedensizce o an beni çok eğlendiriyordu.

Gülüşüm henüz dudaklarımda asılıyken, Kurter geniş omuzlarını aniden koltuğa bıraktı ve hiçbir direnç göstermeden, adeta bütün dünyanın yükünü o saniye üzerinden atıyormuş gibi başını aniden yastığa gömdü. İlacın damarlarında yarattığı o ağır etki, göz kapaklarını açık tutmasını gittikçe zorlaştırıyordu.

Yüzünün yarısı yastığa gömülüyken, o ağır, uykulu sesiyle mırıldandı. “Ne içirdin sen bana?”

Onun bu sorusuna karşı içimde yeşeren o tuhaf, şefkatli hisle üzerine doğru usulca eğildim. Kalın örtüyü onun geniş omuzlarının üzerine kadar özenle çekerken, dudaklarımdaki o muzip gülümsemeyle kulağına doğru eğilip sıcak nefesimle fısıldadım. “Zehir içirdim sana, Kurter Alacakan.”

Sıcak nefesim tenine değdiği an kasları gerildi ama başını yastıktan kaldırmadı, gözleriyse hâlâ kapalıydı.

“Tamam,” diye mırıldandı belli belirsiz. Karanlığa karışan derin bir uykunun eşiğindeyken dudaklarından derin bir nefes döküldü ve bana

bakmak için yavaşça araladı gözlerini. “Zehir senin elinden geldiyse sıkıntı yok, Doktor.”

Cümlesinin bende bıraktığı sarsıcı etkiyle birkaç saniyelik bir afallama oluştu gözlerimde. Hemen ardından söylediklerini idrak ettiğimde, küçük bir kahkaha attım dayanamayarak. Onun bu hâli aşırı hoşuma gitmişti.

Cümlesinin bende bıraktığı o izle birlikte başucuna oturdum. Elimi yavaşça alnına yaslayıp kontrol ettim, ateşi yoktu. Ben onun sıcaktan alnına yapışan koyu tutamlarını nazikçe arkaya iterken, yarı sarhoş ve uykulu koyu yeşil hareler yavaşça yüzüme tırmandı.

“Doktor…”

Tok, boğuk ve uykulu sesi karanlık odada bir kez daha yankılanırken, yavaşça nefesimi tuttum. Ellerim saçlarının arasında asılı kalmıştı.

“Efendim?”

"Çok güzelsin."

❄

insanın doktoru güzel olunca tabii... neyse benim de okurlarım güzel.

love u <3 yazalven

13. BÖLÜM

keyifli okumalar ballar,
yazalven <3

...

hatırlamak cehennemdir,
unut.
ama ya unuttuğun,
ansızın karşına çıkarsa?
ve seni,
ve hafızandan silmeye yemin ettiğin her şeyi,
hatırlamak zorunda bırakırsa?

❄

13 | AYNI ATEŞİN İÇİNDE VE BİRLİKTE

Bazen en sağır edici gürültü, bir savaşın ortasında patlayan silah sesleri değil; bir adamın tüm savunmasını indirip sustuğu ve bir kadının o derin sessizlikte kendi kalp atışlarının gürültüsünü duyduğu andı.

Kurter uyuyordu.

İçinde dünyayı yakacak öfkeye ve acıya sahip olan o dev adam, şimdi o çekyatın üzerinde, ilacın ve yorgunluğunun verdiği o ağır teslimiyetle, savunmasız bir şekilde uyuyordu. Göğüs kafesi ağır ve derin bir ritimle inip kalkarken, yüzündeki o sert ve keskin hatlar gevşemiş, kaşlarının arasındaki o derin çukur silinmişti.

Onu izlemek, fırtına dindikten sonra geride kalan enkazı izlemek gibiydi. Tek farkı, onun manzarası daha görkemliydi.

‘Çok güzelsin.’

Dakikalardır kulağımda ve zihnimin yorgun duvarlarında bu cümlesi çınlıyordu. Dakikalardır aklımda sadece bu cümlenin bende bıraktığı etki vardı.

Ayağa kalktım. Bacaklarım beni taşımakta zorlanıyordu ama ona arkamı dönüp gidemedim. Az önce ruhumda söndürülmesi imkânsız bir yangın başlatmıştı ve ben o yangının ortasında ne yapacağımı bilemez bir hâldeydim.

Usulca, parkenin gıcırdamasına izin vermeden dizimi yere yaslayıp onun tam başucunun yanına çöktüm. Yüzüm ona dönüktü, sırtımı ise şöminenin sıcaklığına vermiştim. O kapalı koyu yeşil harelerse yüzü yastığa gömülü bir şekilde uyuyordu. Şöminenin ışığıyla aydınlanan çehresi ise tam göz hizamdaydı.

Onu böyle yakından, aramızda hiçbir savunma duvarı olmadan izlemek, yasak ve tehlikeli bir bölgeye izinsiz girmek gibi hissettirdi ama geri de çekemedim kendimi.

Gözlerimi kapatmamak için direndim. Şöminenin o mayışık, rehavet veren sıcaklığı ve Kurter'in düzenli, derin nefes alışverişlerinin yarattığı o ses ve güzel kokusu bilincime ağır bir sis gibi çöküyordu. Göz kapaklarım ağırlaştı. Her kapanışında, onları yeniden aralamak benim için bir savaşa dönüşüyordu.

Kokusu... Teninin kokusuna karışan temiz sabun kokusunun karışımı odaya doldukça zihnimdeki bütün mantığı siliyor, yerini adını koyamadığım bir huzura bırakıyordu. Başım, boynumun artık taşıyamadığı o ağırlıkla yavaşça yana düştü. Yanağım, onun başının hemen yanındaki koltuk minderinin kenarına, yumuşak kumaşa yaslandı. Aramızda sadece santimler vardı. Onun nefesi, benim saçlarıma karışıyordu.

"Biraz," diye mırıldandım, kelimeler dudaklarımdan boğuk bir sesle dökülürken. "Gözlerimi dinlendireceğim."

Ve o gece, dağları deviren fırtınanın ortasında, o yıkılmaz Alacakan'ın en savunmasız uykusunun kıyısında, ben de kendi direncimi kaybettim.

Bilincim karanlığa kayarken hissettiğim son şey, onun varlığının verdiği ve bende bağımlılık yapan o güven duygusuydu.

□

Gecenin kör saatinde, Kurter'in bilinci ilaçların yarattığı o koyu, bulanık sisin içinden sıyrılmaya çalıştı. Gözlerini araladığında dünya dönüyordu. Zihnini, ağır bir narkozun etkisi altında ve gerçekle rüyayı ayırt edemeyecek kadar uyuşmuş hissetti. Fakat burnuna öyle bir koku doldu ki zihni bir anda karanlıktan ışığa çekildi. Kan ve barut kokan dünyasına hiç ait olmayan çiçek gibi, temiz kokuydu burnuna dolan.

Başını yastıkta ağır ağır yana çevirdiğinde, gördüğü manzara karşısında o yarı baygın duran bedeninde bir fırtına kopmaya başladı.

Laren.

Karşısındaki *Laren'di*... Yerde, sert parkenin üzerindeydi. Dizlerinin üzerine çökmüş, başını kolunun üzerine yaslayarak orada, onun nefesinin hemen dibinde uyuyakalmıştı.

Kurter, gözlerini kırpıştırarak bu görüntüyü netleştirmeye çalıştı ve bir an gerçek anlamda sanrı gördüğünü sandı. Ama hayır, Laren oradaydı ve nefesi usulca yüzüne vuruyordu.

Kurter'in göğsünün tam ortasına tarifsiz, ağır bir baskı oluştu.

Gece boyu başında durmuştu. Yanı başında uyumuştu. Karşısındaki kadına karşı yükselen hayranlığını engelleyemedi.

"Laren…" diye boğazından kısık bir fısıltı döküldü. Laren'in şekilde, rahatsız bir pozisyonda ve de yerde uyumasını istemiyordu.

Kolunu kaldırdı ve eliyle Laren'in koltuğun kenarından sarkan o yumuşak saçlarına, omzuna dokundu. Niyeti onu uyandırmak değil, sadece o rahatsız yerden kaldırıp L koltuğun diğer ucundaki boşluğa yatırmaktı. Onu incitmekten korkan bir adamın dikkatiyle omzunu hafifçe kavradı.

Laren, o hafif dokunuşla birlikte aniden irkildi. Uykunun o derin kuyusundan aniden çekilip alındığında, kirpikleri titreyerek aralandı. Gözleri odaklanamasa da tenindeki o sıcak eli hemen tanıdı.

“Kurter…” diye mırıldandı, sesi uykulu, boğuk ve savunmasızdı.

“Yere yatma,” dedi Kurter, kısık bir sesle.

Laren yattığı yerden hafifçe doğruldu. Ama uykunun ve geceleri devre dışı olan mantığının ona verdiği cesaretle koltuğun diğer ucuna gitmek yerine, karanlıkta yolunu bulan bir ışık gibi doğrudan Kurter’e yöneldi. Bilinçsiz bir şekilde koltuğun üzerindeki o dar alana, onun o sıcak, devasa gövdesinin hemen yanına bırakmıştı kendini.

Kurter ne olduğunu anlayamadan Laren kollarını onun boynuna doladı ve başını, onun ilaçlardan ağırlaşmış göğsüne, tam kalbinin üzerine yasladı.

Bir gözünü yarı yarıya açıp başı dikişlerine değiyor mu diye baktı. Değmiyordu. Laren uykulu hâlinde bile Kurter’in dikişlerini düşünüyordu.

Laren’in bu temasından sonra Kurter’in nefesi kesilir gibi olurken, “Yanıma değil,” dedi uykudan mahmurlaşmış, boğuk çıkan sesiyle. “Diğer tarafa uyuyacaktın.”

“Yok,” dedi Laren, uyuduğu yere daha da sokularak. “Burası güzel.”

Kurter’in yarı baygın ve karanlık zihni, bu yakınlığı, bu teması sorgulamaya çalıştı ama bedeni, mantığına ihanet etti. İtmedi ya da uzaklaşmadı. Aksine, o ağırlaşmış kolu, kendi iradesinden bağımsız bir şekilde Laren’in beline dolandı ve onu kendine, biraz daha yakınına çekti.

Laren sanki bu sıcaklığı yıllardır arıyormuş gibi yanındaki adama daha sıkı tutundu. “Burada…” diye fısıldadı. “Yanındayım. Her zaman.”

Kurter nabzındaki baskıya ve burnuna dolan o saç kokusuna tamamen teslim oldu. “*Alaca’sın*.”

Sorgulayacak, itiraz edecek ya da git diyecek gücü tükenmişti. Fakat o yarı baygın hâli bile ikisinin şu an bulundukları durumun *yanlış* olduğunun fazlasıyla farkındaydı.

Çünkü karanlık aydınlığa, aydınlık karanlığa, *Alacakan Alaca’ya* teslim olmuştu.

Kurter, yıllar sonra belki de ilk kez gözlerini aydınlık bir sabaha açtı. Ve gecenin aksine, bu sefer bilinci tamamen yerine gelmiş bir şekilde uyandığında, ciğerlerine dolan ilk şey alışkın olduğu o paslı barut, dağ, silah, tütün kokusu ya da etraftaki kanlardan ve cesetlerden yayılan o metalik koku değildi.

Ciğerlerine dolan ilk nefes; taze, yaşam dolu ve baş döndürücü güzellikte bir çiçek kokusuydu.

Kurter Alacakan, kirpikleri birbirine yapışmış bir hâlde, zihnindeki o ağır hezeyanla tavanı izledi. Birkaç saniye boyunca, bedeni kaskatı kesilmiş bir hâlde nerede olduğunu sorguladı. Kendi eviydi. O çok iyi bildiği, her köşesini ezberlediği dağ evinin salonuydu. Ama hissettiği bu duygu ona o kadar yabancıydı ki kendini, kendi evinde değil de bir başkasının mabedinde gibi hissetti.

Çünkü bu ev, yıllardır hiç bu kadar huzurlu, hiç bu kadar yuva gibi kokmamıştı.

Başını yavaşça yana, göğsünde hissettiği o hafif ağırlığa doğru çevirdiğinde, gördüğü yüzle nefesi boğazında asılı kaldı.

Laren…

Komutanının kızı, en yakın arkadaşının kız kardeşi, çocukken hayatını kurtardığı ve yıllar sonra da doktor olup onun hayatını kurtaran kız.

Laren.

Gerçek mi?* diye geçti içinden. *Rüyada mıyım?

Laren, Kurter'in geniş göğsünü kendine yastık yapmış ve dar koltukta Kurter'i en öteye ittirerek kendine açtığı rahat pozisyonda kıvrılmıştı.

Elini Laren'in yumuşacık yanağına yasladı ve avucunun içine yayılan sıcaklıkla irkildi. Gerçekti.

Kurter hayal meyal de olsa dün olanları hatırlıyordu. Laren'i yattığı yerden kaldırıp yatağa yatırmak istemişti ama Laren kendi yatağında yatmak yerine gelip onun yanına yatmıştı.

Sabaha kadar birlikte uyudukları yetmezmiş gibi Laren'in o açık kumral saçları Kurter'in boynuna, omzuna ve göğsüne serilmişti. Kurter her nefes alış verişinde o ipeksi tellerin kokusunu içine çekiyordu.

Hissettiği huzurla gözlerini kapattı.

Yıllardır her sabah kan ter içinde, boğulur gibi uyanan, yastığının altında silahını arayan o adam gitmiş; yerine, yanında uyuyan kadının huzuruyla gevşemiş bir adam gelmişti.

Hayatı boyunca ilk defa kendini o kanlı kâbusların içinde değil, sonunu getirmek istemediği beyaz bir rüyanın içinde hissetti. Çünkü yanında gece gördüğü bütün kâbusları göğsünde yumuşatan bir kız uyuyordu.

Ama bu his, Kurter için tehlikeliydi.

Bu his, bir askerin zırhını eritecek kadar sıcak ve korkutucuydu.

Gevşeyen kaslarını fark ettiğinde, içindeki o sert komutanın iradesi devreye girdi. Bu savunmasızlık, bu teslimiyet ona göre değildi.

Laren'i uyandırmamaya özen göstererek, neredeyse nefesini tutarak bedenini usulca geriye çekti. Laren, sıcaklığın kaybolduğunu hissetmiş gibi uykusunda hoşnutsuz bir ses çıkarıp boşluğa düştü ama uyanmadı.

Yüzünü Kurter'in kokusunun sindiği yastığına gömüp uykusuna devam etti.

Kurter, koltuktan kalkıp ayaklarını soğuk parkeye bastığında sendeledi.

Vücudu garip bir şekilde dinç ama zihni bulanıktı. Eliyle yüzünü sıvazlayıp, uykudan dağınılan saçlarını eliyle taradı ve gözleri, şöminenin üzerindeki o eski duvar saatine kaydı. Saati gördüğünde ise ciddi anlamda zaman algısını yitirdiğini düşündü.

Öğlenin ortası, saat 12.30'du.

Gözlerini kıstı, en uzak detayı bile en net şekilde seçen gözlerinin gerçek anlamda yanlış gördüğünü düşündü. Bir daha baktı. Hayır, gün aydınlanmıştı ve saat öğlenin on iki buçuğuydu.

Dehşetle göğsü havalanırken *Nasıl*? diye geçirdi içinden. Her sabah en geç saat altıda kalkan bir adamdı, hayatı boyunca hiç öğlen on ikiye kadar uyuduğu bir zaman dilimi hatırlamıyordu.

Yıllardır deliksiz üç saat bile uyuyamayan, her tıkırtıya, her gölgeye irkilerek uyanan o adam; nasıl olur da güneş tepeye çıkana kadar uyuyabilmişti?

Bakışları, sehpanın üzerindeki boş viski bardağına ve ilaç kutusuna kaydı.

***İlaçlar* diye düşündü ilk önce. O ağır, devi bile devirecek güçteki ilaçlar yüzünden mi bayılır gibi uyumuştu? İlacın etkisi gece yarısından sonra artsa da bu saate kadar sürmezdi. Sabaha karşı biterdi ve onu bu saate kadar böylesine derin uyutan ilaçlar değildi.**

Öyleyse neydi? Onu bu karanlık kuyudan çekip çıkaran, o kâbusları kapı dışarı eden güç neydi?

Aklındaki sorunun cevabı, tam olarak saatlerce uyuduğu o koltuğun üzerinde, tüm savunmasızlığıyla yatıyordu. Başını yavaşça çevirip,

koltukta mışıl mışıl uyuyan Laren'e baktı. Güneş ışığı pencereden süzülüp onun beyaz, sıcakta hafif pembeleşmiş yüzüne vuruyor, onun o yüzüne yerleşmiş tatlı ve masum ifadesini daha da belirginleştiriyordu.

Onu uyutan ne ilaçtı ne de alkol.

Onu uyutan *Laren'di*.

Ve Kurter Alacakan hayatında ilk kez, bir kadının varlığının en ağır ilaçtan daha tesirli olduğu gerçeğiyle, o sessiz salonun ortasında tek başına yüzleşti.

Bakışlarını, zihnindeki o karanlık bulutu dağıtmak istercesine odanın içinde gezinirken şöminenin söndüğünü gördü. Dağ evinin yalıtımı iyi olsa da sabah ayazı camlardan sızıyor, içeriyi sinsi bir soğukla dolduruyordu. Laren, üstünde bacağının üst kısmına kadar sıyrılmış Kurter'in kazağıyla koltukta uyuyordu. Bu görüntü Kurter'in içindeki koruma içgüdüsünü anında tetikledi.

Sessiz adımlarla şöminenin önüne gitti. Küllerin arasında kalan son köz kırıntılarını eşeledi, üzerine çıra ve haftalar önce kendi kırdığı odunların içinden bolca kalın kütük ekledi. Birkaç saniye içinde ateş yükselebileceği son noktaya kadar harlandı, ateşin gittikçe yükselen çıtırtısı odaya yayıldığında Kurter ayağa kalktı ve Laren'in yanına döndü.

Genç kız, uykusunda hafifçe titrer gibi olmuştu. Üzerindeki battaniye kayıp beline kadar inmiş, omuzları ve bacakları açıkta kalmıştı.

Kurter, yüzünde ciddi bir ifadeyle eğilip battaniyenin ucunu kavradı ve Laren'in omuzlarına kadar, hiç boşluk kalmayacak şekilde sıkıca örttü.

Ancak Laren, şöminenin artan ısısı ve Kurter'in onu koza gibi sarmasından rahatsız olmuşçasına kıpırdandı. Uykulu bir mırıltıyla bacağını savurdu ve battaniyeyi üzerinden tek hamlede attı.

Kurter'in kaşları çatıldı.

Laren inatçıysa Kurter de inatçıydı.

Eğildi, battaniyeyi tekrar aldı ve bu kez daha kararlı bir hareketle, kenarlarını altına sıkıştırarak örttü. Üşüyeceksin, diye geçirdi içinden ama uyanmasın diye bunu sesli söyleyemedi.

Uyanırsa Laren'in battaniyeyi kafasına fırlatmasından korkmuştu açıkçası.

Laren, üzerinde o attıkça geri gelen ağırlığı tekrar hissettiğinde uykusunda sinirlenmiş bir şekilde kaşlarını çattı. Gece tek nefeste kafasına diktiği o alkolün verdiği hararet ve şöminenin sıcaklığı onu bunaltıyordu. Gözlerini açmadan, elleriyle battaniyeyi itekledi ve omuzlarını tekrar açığa çıkardı.

"Sıcak!" diye söylendi boğuk, uykulu ve sızlanan bir ses tonuyla. "Sıcakladım!"

Kurter, aldığı bu sert tepki karşısında, "Hasta olacaksın," diye homurdandı kalın ve itiraz kabul etmeyen sesiyle.

Laren onu duymadı bile, yüzünü yastığa gömüp serin bir yer aradı. Kurter pes etmedi. Eğildi, battaniyeyi üçüncü kez, bu sefer kaçışa izin vermeyecek şekilde boğazına kadar çekti.

"Açma üstünü," diye uyarmayı da ihmal etmedi.

Laren hemen bu uyarının ardından üstündeki battaniyeyi uykusunda tekmelerek açtı ve Kurter'e ardını dönüp uyumaya devam etti.

Kaşlarını çatıp Laren'e bakarak, "Yaramazın tekisin," diye homurdandı Kurter. Fakat bunu derken bile gülümsüyordu.

Aklına gelen düşünceyle birlikte yüzündeki gülümseme bir bıçak gibi aniden silinirken içimi kaplayan bu hissi yok etmek istedi. Karanlığa o kadar alışmıştı ki karanlığına gelip ona ışıklarını açan bu kadından gitmek istedi. Kalbindeki intikamı yumuşatan o şefkatli ellerden kaçmak istedi çünkü bu hisse alışkın değildi. Işıkları yanan sıcak bir

eve, huzurlu bir yuvaya ve onu gülümseten bir kadına alışkın değildi. İlkti. Her şey onun için ilkti.

Ama yanlıştı. Her şey çok yanlıştı.

Kurter Alacakan hayatında ilk defa ne yapacağını gerçek anlamda bilmiyordu ve hayatında ilk defa bütün kontrolünü kaybetmiş hissediyordu.

Sebebi ise karşısında mışıl mışıl uyuyordu.

Bilincim, yüzüme vuran ışık ve bedenimi alev alev kavuran sıcaklıkla uykudan sıyrılıp yavaşça kendine gelirken hissettiğim ilk şey, tarifi imkânsız bir huzurdu.

Sanki yıllardır uyumamışım da bedenim ilk defa gerçek bir dinlenmenin tadına varmış gibiydi. Kemiklerimin sızısı dinmiş, zihnimdeki o bitmek bilmeyen uğultu susmuştu. Burnuma dolan o güzel ve erkeksi mentol kokusu, beni saran battaniyenin sıcaklığıyla birleşince gözlerimi açmak dünyanın en zor eylemi gibi geldi.

Kirpiklerimi zorlukla aralayıp tavanı izledim. Yabancı, ahşap kirişlerle dolu bir tavan...

Kendi odamda değildim. Yatağımda değildim.

Zihnimdeki o tatlı mayışıklık, yerini hafif bir paniğe bıraktı. Doğrulmak istedim ama bedenim o kadar ağırdı ki sadece başımı yastıktan kaldırabildim. Gözlerimi kısıp etrafımdaki o yabancı ama tuhaf bir şekilde tanıdık odayı taradım.

“Neredeyim ya ben?” diye mırıldandım kendi kendime, sesim uykunun etkisiyle çatallı çıkmıştı.

Bakışlarım odanın diğer ucuna, o tekli siyah koltuğa kaydığı an, nefesim boğazımda keskin bir bıçak gibi asılı kaldı.

Kurter Alacakan.

Karşımdaydı.

Üzerindeki o siyah gömlek, geniş omuzlarını ve sert göğüs kafesini neredeyse patlayacakmış gibi sarıyordu. O tekli koltuğa ise bir tahta oturur gibi yayılmıştı. Altındaki koyu renk kot pantolonuyla, bu dağ evinin vahşi atmosferine karışmış, tehlikeli bir gölge gibi duruyordu karşımda.

Ama beni asıl çarpan, yüzüydü.

Duş almıştı.

Koyu kahve, siyaha çalan saçları nemliydi ve alnına doğru dağınık, asi perçemler halinde düşmüştü. O her zamanki sert, savaş meydanından fırlamış gibi duran ifadesi yerini, o yakıcı çekiciliğine bırakmıştı. Gözleri... O koyu yeşil hareleri, üzerime kilitlenmiş bir namlu gibi milim kıpırdamadan beni izliyordu.

O kadar, o kadar yakışıklı görünüyordu ki, bir an rüyada olduğumu sandım. Kalbim garip bir ritimle atmaya başladığında, gözlerim dehşetle büyüdü.

“Kurter?” diye fısıldadım, ismini bir nefes gibi dışarı vererek.

Seslenişim karşısında istifini bozmadı. Bir bacağını dik gelecek şekilde diğerinin üstüne atmış, elindeki o kehribar rengi sıvıyla dolu bardağı dizine yaslamıştı. Dudaklarının kenarında, varla yok arası, sinir bozucu derecede çekici bir kıvrım belirdi.

“Doktor?” dedi tok, sakin bir sesle.

Onun bu rahatlığı, benim sabahın köründe yaşadığım o kalp çarpıntısıyla birleşince içimdeki o huysuz tarafı tetikledi. Battaniyeyi üzerimden atıp, o dağınık saçlarımla ona dik dik baktım.

“Ne böyle cehennem zebanisi gibi tepemde dikilmişsin?” dedim cırlayan bir sesle. “İnsan bir ses verir, tahtında cariyesini izleyen

padişah gibi dikilmiş tepemde izliyor ya beni!”

Güldü.

Elindeki bardağı dudaklarına götürmeden önce o yeşil gözlerini ağır ağır gezdirdi üzerimde. Bakışlarındaki o keyifli parıltı, sabah güneşinden bile daha parlaktı. “Sana da günaydın, Doktor,” dedi alaycı bir tınıyla. “Uyanmanı bekliyordum.”

Ne dediğini duymadım çünkü gözlerim o sırada ıslak saçlarına takılmıştı. “Sen günde kaç kere banyo yapıyorsun ya?”

Gülümsemesi aniden silinirken kaşları hafifçe çatıldı. “İstediğim kadar yaparım.”

“Bu kadar çok yapmak zararlı ama. Cildin kurur.”

“Bana bir şey olmaz.”

Göz devirdim. Onun tıp kurallarına meydan okuyan ve tuhaf bir şekilde kazanan bir adam olduğunu unutmuştum. Ayrıca bir ara yüzüne dokunmuştum, yanakları kuru falan değildi, aksine yumuşacıktı. Yani gerçekten de ona bir şey olmuyordu. Fizik kurallarını bükebilen enteresan bir adamdı.

Üzerimdeki uyku sersemliğini hâlâ atamamıştım. Dudaklarımdan derin bir nefes döküldüğü sırada sanki eksik bir parçamı bulmak istermiş gibi boynuma gitti elim. Ama aynı anda, hiçliğe dokunduğumu hissettim.

Her sabah uyandığımda kar tanesi kolyemin orada olmasına ve ona dokunup güç almaya o kadar alışmıştım ki kaybettiğim kolyemin gerçekliği bir kez daha ve bu sefer daha sert bir şekilde yüzüme vurdu.

“Kolyeni mi kaybettin?” diye aniden sorduğunda irkilerek ona baktım. Koyu yeşil harelerinde karanlık bir bakış vardı. “*Kar tanesi kolyeni*…”

Nefesimin boğazımda düğümlendiğini hissederken, “Hayır,” diyebildim güçlükle. Yalan söylüyordum. *Kaybetmiştim*. “Takmayı unutmuşum.”

Başımı ondan başka tarafa çevirdim ve o yalanın zehir gibi bir kez daha dilime tırmanmasına izin verdim. “Kaybetmedim kolyemi.”

Cevap vermedi.

Ama üzerimdeki bakışı, yalanımın zehrinden farksızdı. Öyle bir adamdı ki sessizliği bile ağırdı.

Onun bu karanlık bakışıyla yavaş yavaş gerçek hayata dönerken, “Ben en son...” dedim, kelimelerimi toparlamaya çalışarak. Sesimdeki tereddüt, zihnimdeki kargaşadan geliyordu çünkü aklımın içinde aynı anda çok fazla ses bağırıyordu. “Seni kontrol etmek için başucunda uyudum ama...” Kaşlarımı kaldırdım ve yatak şeklini almış çekyata baktım. “Ben buraya nasıl geldim? Sen mi getirdin beni?”

Kurter, elindeki bardağı dudaklarına götürüp o kehribar rengi sıvıdan küçük bir yudum aldı. Gözlerini benden kaçırmadı ama bakışlarına her zamanki o ketum ifade hakimdi.

O getirmemişti.

O zaman ben bu yatağa nasıl gelmiştim?

“İnanmıyorum!” diye bağırdım kendimi durduramayarak. “Ben mi geldim buraya?” Aklıma gelen ihtimalle tenime korkunç bir sıcaklık yayıldı. “Gece gelip senin yanına mı uyudum!”

Ben… Dudaklarımı birbirine bastırdım. Çocukluğumdan beri çok deli uyuyan ve rahat bir yerde yatmadım mı uykulu hâlimle rahat bir yer arayan, müşkülpesent biriydim. Uyurgezerlik değildi ama… Her an her şey yapabilirdim, yaramazlık kanımda vardı.

“Üstünü giy,” dedi, sorumu ve endişemi havada asılı bırakarak.

Kesin ben gelip yanına uyumuştum.

Kurter başını hafifçe şöminenin yanındaki tekli sandalyeye doğru çevirdi. Bakışlarımı oraya çevirdiğimde, dün geceki ıslanan

kıyafetlerimin orada olmadığını gördüm. Onların yerinde; yıkanmış, özenle kurutulmuş ve katlanmış temiz kıyafetlerim duruyordu.

Bir an duraksadım. Bu adam, o yorgunluğuyla ve dikişli hâliyle kalkmış ve benim kıyafetlerimi çamaşır makinesine atıp üstüne bir de kurutmuş muydu? İçimdeki o şımarık, sorgulayıcı ses bir anlığına utançla sustu.

Kurter, benim o kıyafetlere bakıp afalladığımı fark edince, konunun daha fazla uzamasına izin vermedi. Ayağa kalktı. O devasa cüssesiyle salonun ortasında bir gölge gibi yükseldiğinde, sabahın o mahmur büyüsü tamamen bozulmuştu.

“İşlerini hallet, sonra çıkalım,” dedi, sesi artık tamamen o otoriter komutan tonuna bürünmüştü. “Askeriyeye bırakacağım seni.”

Bana itiraz hakkı, hatta tek bir kelime etme fırsatı bile tanımadan arkasını döndü ve ağır, kararlı adımlarla mutfağa geçti.

Arkasında ise kafası karışık gece ne yaptığını hatırlamasa da kesinlikle uslu durmadığını hisseden bir ben bıraktı.

Derin bir nefes verip ayağa kalktım ama kalkar kalkmaz öyle şiddetli başım döndü ki kendimi tekrar geri yatağa bırakmak zorunda kalmışım. Kurter’in o keskin emri ve ardından mutfağa geçişiyle salonun ortasında, elimde katlanmış kıyafetlerimle bir başıma kalmak huzursuz hissettiriyordu.

Zihnimdeki sorular, cevapsız kalmanın verdiği gerginlikle birbirini kovalamaya başladı. Gece ne olmuştu ve ben ne oldu da onun yanında uyumuştum?

Derin bir nefes alıp şömineden gelen o tanıdık sıcak havayı ciğerlerime doldurdum ve bu sefer kararlı bir şekilde kalkıp adımlarımı banyoya doğru yönlendirdim. Musluğu açtığım an avuçlarıma dolan o buz gibi suyu yüzüme her çarpışımda, tenimdeki o mahmur uyuşukluk biraz daha dağıldı. Aynadaki aksime baktım. Yüzüm, gece boyu şömine sıcağında uyuduğum için kızarmış, dudaklarım şişmişti ama

bakışlarımda garip, tanımlayamadığım bir parıltı vardı. Sanki yaşanan her şeye rağmen bu evde olmak bana iyi gelmişti.

Onun yanı bana iyi gelmişti.

Kurter'in benim için yıkayıp kuruttuğu kıyafetleri üzerime geçirirken ellerim duraksadı. Kumaşlar temizdi, yumuşatıcı kokuyordu ama derinlerinde, çok derinlerinde Kurter'in o özgün kokusu sinmişti. Kendi kıyafetlerimi değil de sanki onun bir parçasını üzerime giyiyor gibi hissettim. Bu his, karnımda garip bir kıpırtıya neden oldu.

Giyindikten sonra saçlarımı parmaklarımla kabaca taradım ama görüntü bana yeterli gelmeyince banyonun dolabını açıp orada bulduğum ahşap tarağı elime aldım. Tarağı elime alır almaz derin bir koku doldu burnuma. Şaka gibi… Adamın tarağı bile güzel kokuyordu. Bu adamın her şeyi, her yeri güzel kokuyordu.

Saçlarımı taradıktan sonra tarağı temizleyip geri yerine bıraktım ve omuzlarımı dikleştirerek banyodan çıktım. Umarım bu temizlik ve simetri bağımlısı adam tarağını kullandığım için bana kızmazdı.

Mutfağa girdiğimde, burnuma kızarmış ekmek ve taze demlenmiş çay kokusu doldu. Kurter, ocağın başındaydı. Sırtı bana dönüktü ama o siyah gömlekle kaplanmış geniş omuzlarındaki gerginliğini buradan bile hissedebiliyordum.

Mutfaktaki hava, dışarıdaki ayazdan bile daha keskin, daha soğuktu. Ama çok güzel yemek kokuyordu. Kurter küçük ahşap masaya, iki kişilik sade bir kahvaltı hazırlamıştı. Benim oturacağım yerin yanına da elektrikli sobayı kurmuştu.

Peynir, zeytin, yumurta, dumanı tüten iki bardak çay ve ortada duran kızarmış ekmekler... Her şey nizamiydi, her şey yerli yerindeydi. Sessizce sandalyeyi çekip oturdum. Kurter de elindeki menemen yaptığı tavayı masanın ortasına bırakıp karşıma geçti.

Göz göze gelmedik.

Onun bakışları tabağındaydı. Çatalı tutan eli o kadar sıkıydı ki, parmak boğumları beyazlamıştı. Sanki kahvaltı yapmıyor da operasyonda bir timi yönetiyor gibi bir ciddiyet vardı üzerinde. Bense önümdeki zeytini çatalımla ezerken, boğazımdaki o lokmayı yutkunmaya çalıştım.

“Gece yanında uyuduğum için mi bana kızgınsın?”

Cevap vermedi. Bana bakmadı da.

Saniyeler sonra, “Sana kızgın değilim,” dedi sadece. Sesi soğuktu, onunla tanıştığımız ilk gün gibiydi. Kızgın değilse bile aramız sebebini anlamadığım bir şekilde soğumuştu.

Sessizlik büyüdü, büyüdü ve sonunda kulakları sağır edecek bir gürültüye dönüştü. Çatal bıçak sesleri, bu sessiz savaşın içinde yankılanırken artık dayanamadım. Bakışlarımı tabağımdan kaldırıp, onun o sert, ifadesiz yüzüne diktim.

“İyi misin, Kurter?” dedim, sesimi yumuşak tutmaya çalışarak. Gecedeki o yaralı adamı arıyordum gözlerinde ama yoktu. Bir kez düştüğü yerden, bin kez dirilerek ve çok daha acımasız kalkıyordu.

Çayından bir yudum aldı, bakışlarını tabağından kaldırmadı. “İyiyim,” dedi.

Ama hiç de iyi gibi durmuyordu. Ayrıca sesi o kadar soğuk, o kadar mesafeliydi ki, sanki karşısında canını kurtaran ve kendisinin de onun hayatını kurtardığı kadın değil de bir yabancı varmış gibi konuşmuştu.

Bu tavrı, içimdeki öfkeyi kuvvetlendirirken elimdeki çatalı tabağın kenarına bıraktım. “Bir şey mi oldu?” dedim, sesimdeki o sakinlik maskesi çatlamış, altından inceden bir sinir sızmaya başlamıştı. “Neden yüzüme bakmıyorsun?”

Kurter, elindeki ekmek parçasını tabağa bıraktı. Derin bir nefes aldı ama o nefes ciğerlerine ulaşmadan durmuş gibiydi. Sonunda o koyu yeşil harelerini gözlerime çevirdiğinde, orada gördüğüm şey öfke değil,

çok daha ağır bir savaştı. “Uzak durmaya çalışıyorum,” dedi oldukça ciddi, kalın bir tonla.

Kaşlarım havalandı. Bu cevap, duymayı beklediğim en son cümle bile değildi. “Sebep?” diye sordum, tek kelimeyle.

Gözlerini kıstı, çenesindeki kaslar sertleşti. Sanki kelimeleri seçmekte ve onları bana söylemekte zorlanıyordu. “Bence sen sebebi biliyorsun.”

“Hayır,” dedim hızla, masaya doğru hafifçe eğilerek. “Bilmiyorum. Söyler misin? Neyi bilmem gerekiyor? Gece olanları mı? Abimin sana söylediklerini mi? Babamın emirlerini mi? Neyse sorun, söyle bileyim.”

Aslında hepsiydi. Abim asla kabul etmezdi Kurter’le yakın olmamızı. Asla. Babam da öyle. Uzak durmak istemesinin sebebi buydu belki de. Çünkü o, abimin en yakın arkadaşı; babamın ise ‘sağ kolum’ dediği bir numaralı askeriydi.

Kurter’in bakışları yüzümde gezindi ve sonra tekrar maviliklerime sabitlendi. Tam o an, gözlerindeki o buz tabakası hafifçe çatladı ve altındaki o kor alev birkaç saniyeliğine gün yüzüne çıktı. Ama sandalyesini geriye doğru itip o ateşi anında söndürdü. O sürtünme sesi, sanki aramıza çekilmiş kırmızı bir sınır gibiydi.

Abimle dün gece o telefonda ne konuşmuştu bilmiyorum ama bu sabah bana çektiği mesafenin dün gece onun yanında uyumuş olmam ve abimle olan o konuşması yüzünden olduğunu hissediyordum. Kendini en yakın arkadaşının kız kardeşiyle yakınlaşmış gibi hissediyordu ve onun gibi gururlu bir adam böyle bir yükün altında kalmak istemiyordu.

Ayağa kalktı, masanın üzerine, bana doğru eğildi. Gölgesi üzerime düştüğünde, sesini alçattı ama her kelimesi bir mermer kadar ağırdı. “Bu işin sonu tehlikeli bir yere gitmeye başladı, Laren,” dedi, ismimi bir uyarı gibi telaffuz ederek. “Ve ben ne seni ne de kendimi bu ateşin içine atmak istemiyorum.”

“Ne tehlikesi?” diyecek oldum ama izin vermedi.

Cümlesini bitirdiği an, cevabımı beklemeden, arkasına bile bakmadan mutfaktan çıkmak için adım attı. Ancak o daha ilk adımını attığı an ben de sandalyemi itip oturduğum yerden hışımla kalktım ve karşısında durdum.

“Hazırlan, çıkalım.” Az önceki kavgamız sanki hiç yaşanmamış gibi soğuk bir ifade vardı yüzünde. “Geç kaldık.”

Başka bir şey söylemeden, hatta arkasına bile bakmadan çıkıp gitti evden. Dış kapıdan gelen kapanma sesi, aramızdaki son köprünün de yıkılışı oldu.

Kurter Alacakan hasta bir adam değildi ama kalbindeki intikamı uyutmak istemiyordu. Kendi felaketini, intikamının sebebi olduğu için seviyordu ve benim ona iyi gelmemden korkuyordu. Sınırları aşıp babama ve abime ihanet etmek istemiyordu. Kendi ve gururu arasında bir savaş vardı ve hiçbir doktor, bu savaşı iyileştiremezdi.

Elimi yumruk yapıp gözlerimi kapatarak içimdeki öfkeyi hazmetmeye çalıştım. Niye gelmiştim ki buraya? Niye kontrolümü kaybetmiştim? Hayır, asıl soru bunların hiçbiri değildi. Niye burada kalmayı sevmiştim ben?

Niye bana yabancı bir adama…

“Sus,” dedim aklımdaki öldürmek istediğim o sese.

Belki de Kurter haklıydı.

Bu işin sonu *tehlikeli* bir yere gidiyordu.

Mutfaktaki son tabağı da durulayıp tezgâha bıraktığımda, ellerim buz gibi suyun altından çektim. O bana kahvaltı hazırlamışken her şeyi olduğu gibi bırakıp çıkmak istememiştim evinden. Belki de bu, buraya son gelişimdi çünkü.

Ama içimden bir ses son olmayacağını ve benim aynı hatayı tekrar yapacağımı söylüyordu.

Çünkü bazen yanlış olduğunu bile bile yanlışı isterdi insan. Yanlışı severdi.

Koridordan çıkıp evim çıkış kapısının yanında duran vestiyere yöneldim. Kurter'in benim için yıkadığı, kuruttuğu ve özenle askıya astığı kabanıma uzandı elim. Kumaşı burnuma yaklaştırdığımda, deterjan kokusunun ardına gizlenmiş o tamamen ona ait koku genzimi yaktı. Bu adam böyleydi işte; bir yandan beni hayatından kovuyor, uzak dur diyerek duvar örüyor, diğer yandan kabanımı yıkayıp asacak kadar ince bir düşünceyle zihnimi allak bullak ediyordu.

Kabanı üzerime geçirip çantamı da omzuma asarak o ağır çelik kapıyı ittim ve dışarı çıktım. Yüzüme çarpan rüzgâr, nefesimi kesecek kadar sertti ve dağ evi, beyaz bir kıyametin ortasında kalmış gibiydi. Kar fırtınası görüş mesafesini kapatıyor, ağaçları yerinden sökecekmiş gibi uğulduyordu. Ama bakışlarım hiçbir yere sapmadan, tam olarak fırtınanın ortasındaki o siyah karaltıya kilitlendi.

Arabanın motoru çalışıyordu. Kurter'se sırtını kaputa yaslanmış, omuzlarını geniş gösteren siyah kabanının yakalarını kaldırmıştı. Rüzgârın o dondurucu soğuğuna, yüzüne çarpan kar tanelerine aldırmadan, elindeki sigarayla dudaklarının arasına sızan o tehlikeli dumanı içine çekiyordu.

Yaralıydı. Ciğerleri, vücudu, her hücresi zaten bir savaşın enkazındaydı. Sigaradaki nikotin, damarları daraltır ve yara bölgesine giden oksijeni azaltırdı. Ve o, sanki iyileşmekten nefret ediyormuş gibi, inatla kendini zehirlemeye devam ediyordu.

Dakikalardır içimde biriktirdiğim o sinir, onun bu manzarasıyla aniden son sınıra ulaşarak patladı.

Karları topuklu botlarımın altında eze eze, öfkeli adımlarla yanına gittim. Beni fark ettiği anda bile başını çevirmedi. Onun o dünya yansa umurunda olmayan tavrı, öfkemi ateşleyen son kıvılcım oldu.

Hiç düşünmeden, aramızdaki mesafeyi sıfırladım. Elini havaya kaldırmasına ya da tepki vermesine fırsat bile tanımadan,

parmaklarımı dudaklarına uzatıp o sigarayı sertçe çekip aldım ve hırsımı alamayarak, hâlâ tütmekte olan izmariti ikimizin arasındaki o beyaz karların üzerine fırlattım.

Bu hareketimden sonra Kurter'in başı, ani bir refleksle bana döndü.

"Sigara içmeyeceksin demedim mi ben sana! O lanet şarapnel yarası yüzünden ecel terleri döktüğünü ne çabuk unuttun? Dikişlerini zorlamamak için öksürmen bile yasak senin. Sigara falan içemezsin!" diye bağırdım rüzgârın uğultusunu bastırmak için. "Kendine saygı duymuyorsun, bari benim seni iyileştirmek için verdiğim çabaya saygı duy!"

Kurter'in çenesi kaskatı kesildi.

Yavaşça, çok yavaşça ciğerlerindeki o son dumanı havaya üfledi. O gri duman, onun kalın dudakları arasında asılı kaldı ve sonra da rüzgârla dağıldı.

Son duman da dudaklarından döküldükten sonra sinirli bir bakışla başını yavaş bir hareketle eğdi ve yerdeki sönmüş izmarite baktı. O tehlikeli bakışlar yerden tırmanıp, öfkeden hızla inip kalkan gövdeme ve en sonda da gözlerime kilitlendi. Çenesi daha çok kasılmış, yüz hatları bıçak sırtına dönmüştü.

"Ne yapıyorsun sen?" dedi. Bağırmıyordu ama onun sakinliği bile öfke gibiydi.

Aramızdaki hava, yağan karın dondurucu soğuğuna inat, bir anda aldı ama ben geri adım atmadım. "Seni yaşatmaya çalışıyorum!" dedim aynı hırsla. "Çünkü senin yapamadığın, beceremediğin tek şey bu! Kendini yaşatamıyorsun."

Başparmağım hızlıca kendime çevrildi. "Madem kendine saygın yok, benim emeğime saygın olsun. Ben o yaraları, sen kendini mahvet diye sarmadım!"

“Sınırını aşma,” dedi, üzerime doğru tehditkâr bir adım atarak. Gölgesi yüzüme devrildiğinde, o dağ gibi cüssesiyle görüş alanımı tamamen kapattı ve öfkeyle yükseldi sesi. “Beni uyarırsın ama karşıma geçip böyle ahkam kesemezsin.”

“Keserim!” dedim. “Doktorunum ben senin!”

Aramızdaki mesafe yok oldu. Göğsü, öfkeli nefes alışverişleriyle göğsüme değecek kadar yakındı. “Sorun da bu,” dedi, kelimelerin üzerine basa basa. “Doktorumsun.” Acımasız gözlerle yüzüme baktı ve bana karşı kolay kolay yükselmeyen sesi bir anda boynundaki damarları belirgileştirecek kadar kabardı. “Başka hiçbir şeyim değilsin, sadece doktorumsun!”

Elini kaldırıp, işaret parmağıyla sertçe kendi göğsüne, tam kalbinin üzerine vurdu. “Bu beden benim. Bu yara benim. Ve bu lanet olası nefes de benim. Neyi içip içmeyeceğime, ne zaman ölüp ne zaman yaşayacağıma ben karar veririm. Sen değil.”

“Kes sesini!”

Sinirden gözlerim büyümüş, çenem kaskatı kesilmişti. Aynı öfke onun üzerinde de vardı ama benimki şu an ondan çok daha fazlaydı. “Sen bu nefesi benim sayemde alıyorsun,” diyerek başparmağımı hiddetle kendime çevirip devam ettim. “Ben de bu nefesi senin sayende alıyorum. Bu mesleğe de senin sayende devam ediyorum. Eğer şu an karşındaysam sen o gece beni kurtardın diye yaşıyorum. Senin bana can borcun varsa benim de sana var. O yüzden evet, senin aldığın her nefesin hesabı bana düşüyor, Kurter Alacakan!”

Bu sözlerim, onun sarsılmaz çehresinde bir afallama yarattı sandım ama o, o boşluğu öfkesiyle sıvadı. “Kimsenin nefesinin hesabı kimseye düşmez.”

Tam ona cevap vermek için dudaklarımı aralamıştım ki aniden araya girdi. “Baban beni eğitirken bana öğrettiği en keskin ders neydi biliyor musun?” Bu soruyu sorarken gözleri karaydı, çehresiyse her zamanki gibi kaskatı. “Düşmanla aranda her zaman bir sınır olmalı. Yüz metre.

Atış için en keskin ve en tehlikeli mesafe.” Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. “Sınırını aştığın an yok olursun. Ateşin etrafında çok gezersen kül olursun. Kimsenin sınırını aşma, kimsenin de senin sınırına girmesine izin verme. Böyle yaşa yoksa ölürsün.”

“Babam sana bunu askerin olarak söyledi ama ben senin karşında doktorun olarak duruyorum.” Boğazımda hissettiğim baskıyla durup, dişlerimi sıkarak devam ettim. “Aynı şey değil.”

“Aynı şey değil.” Hiddetle soluklanarak başını salladı ve gözlerime baktı. “Sen daha tehlikelisin, Laren Karalev.”

Ben daha tehlikeliyim.

Maviliklerimde bir sınır harbi yükselirken ne oldu da bu kavganın sınırına geldiğimizi düşündüm bir an. Cevabını bulamayınca, “Sen kafayı yemişsin, Kurter Alacakan,” dedim öfkeyle. “Ben gidiyorum. Sen de burada kendi kendine delir. Ruh hastası.”

Tam arkamı dönüp, yokuş aşağısında ve karlar içinde kalan kendi arabama doğru ilerleyecekken, daha bir adım bile atmama izin vermeden kolumdan tutup durdurdu ve ani bir hareketle binmem için kendi arabasının yolcu kapısını hışımla açtı.

“Hayır,” dedi, en sakin hâli bile emredermiş gibi çıkan o ses tonuyla. “Benimkine bineceksin.”

“Bana emir vermeyeceksin, bu bir.” Emrivakilerden nefret ettiğimi biliyordu, buna rağmen böyle davranıyor ve beni delirtiyordu. “Kendi arabama binip gideceğim, bu da iki.”

“Bin,” dedi inatlaşarak.

“Benim arabam ne olacak? Burada mı kalacak?”

“Ben askerlerimden birine söylerim, gelir alırlar arabanı. Sen bu karlı havada, kaygan yolda, üstelik de uçurumun kenarında araba falan süremezsin.”

Kaşlarımı çattım. “Sürerim.”

“Sürsen bile tek başına gitmene izin vermem.”

“Sebep?”

“Çünkü tehlikeli.”

Dudaklarım benden bağımsız şekilde şaşkınlıkla aralandı. Garip… Çok garip bir adamdı. Benimle kavga ederken bile beni düşünüyordu.

Kurter Alacakan zehirle şifayı, ölümle yaşamı aynı avuçta tunan canlı bir çelişkiydi. Beni kendinden uzaklaştırmak için kelimelerini kurşun gibi kullanıyor ama aynı anda bana zarar gelmesin diye beni o mermilerin önüne atmaktan sakınıyordu. Beni kovarken bile aslında o uçurumun kenarından düşmeyeyim diye tutuyordu. Öfkesi bile koruyucuydu.

Bu garip merhameti, içimdeki isyan ateşine bir kova buzlu su dökmüş gibi oldu. Direncim kırılmadı belki ama yön değiştirdi. Ona cevap vermedim. Sadece o koyu yeşil gözlerinin içine, o aşılmaz sandığı duvarların ardındaki enkaza son kez baktım ve üşüyen ellerimi yumruk yapıp, açık tuttuğu kapıdan içeriye, arabanın onun kokusuyla dolu sıcaklığına süzüldüm.

Ben biner binmez kapıyı kapatmadı. Bir saniye kadar, sanki içeride güvende olduğumdan emin olmak ister gibi bana tepeden bir bakış atıp sonra kapıyı tok bir sesle örttü.

O kapının kapanma sesi, dışarıdaki fırtınayla aramdaki bağı kesti ama içerideki sessiz fırtınayı başlattı. Arabanın önünden dolanışını izledim. Siyah kabanı rüzgârda savruluyor, omuzlarına yağan kar taneleri o simsiyah kumaşın üzerinde erimeye fırsat bulamadan donuyordu. Yürüyüşü bile kontrollü, her adımı zemine iz bırakan bir ağırlıktaydı.

Şoför kapısını açıp yanıma oturduğunda, beraberinde dışarının o keskin ayazını ve kokusunu da içeriye getirdi. Motoru vitese geçirirken çenesi hâlâ kaskatıydı. Hiçbir şey söylemedi. Radyoyu açmadı. Bana

bakmadı. Sadece direksiyonu kavradı ve arabayı o buzlanmış, tehlikeli yola çıkardı.

Aramızdaki sessizlik, kavgalarımızdan daha gürültülüydü. Başımı cama yaslayıp, akıp giden o bembeyaz hiçliği izlemeye başladım ama zihnim yan koltuktaki adamdaydı. Araba kaygan yolda sarsılmadan, güvenli bir hızla ilerliyordu. Direksiyonu sertçe tutup yol boyunca süren o tehlikeli virajları, uçurum kenarlarını sanki düz bir yoldaymışız gibi geçiyordu.

Göz ucuyla ona baktım.

Bakışları her zamanki gibi sertti. Onu hiç tanımayan biri önündeki yola öfkelendiğini düşünebilirdi ama ben onun bu öfkeli hâlinin genel bir durum olduğunu biliyordum. Alnına düşen o asi koyu kahverengi perçem ve aynı asilikteki gözleri, uyurkenki o yumuşak hâlinden eser bırakmamıştı. Çatık kaşlarının arasındaki o derin çizgi, yine yerli yerindeydi.

“Garip bir adamsın,” diye homurdandım dudaklarımın arasından.

Direksiyonu tek eliyle sağa kırdı. “O zaman uzak durmalısın.”

Ruhum garip bir hissin baskısıyla uyuşurken kaşlarımı kaldırdım. “Durmazsam ne olur?”

“Yanarsın.”

“Beni *ateşten* koruyacağını söyleyen sendin.”

“O ateşin *ben* olduğumu da söyledim.”

Güldüm alayla ama ben yalandan güldükçe içimdeki öfke büyüyordu. “Beni kendinden mi koruyorsun, Kurter Alacakan?”

“Seni bütün dünyadan korurum.” Gözlerini bana çevirmedi, bakışları yoldaydı ama o an nedensizce bana bakmamak için savaş verdiğini hissettim. “Ama kendimden koruyamam, Laren Karalev.”

Hayal kırıklığı yaşıyordum. Ağır bir hayal kırıklığı. Ama beklenen oldu diye değil, tam da ondan beklenileni yaptı diye hayal kırıklığı. Bana, onun hakkında söylenenleri haklı çıkardığı, benim hayır yapmaz dediğimi yaptı diye yaşadığım o keskin hayal kırıklığı. Ona kimse yaklaşamazdı, yaklaştırmazdı.

Onu savunduğum insanları bana haklı çıkarmıştı.

“Neden?” diye sordum. Sesim isyan etmek isterken cansız kalmıştı. “Neden iyileşmek istemiyorsun?”

Yola baktı. Gözlerinde duygu yoktu. Dün bana gösterdiği o adamı kendinden hızla sildi ve yerine herkese olduğu gibi ketum adamı yerleştirdi. Herkese olduğu gibi.

“İyileşirsem intikamım ölür.”

Arabayı dolduran son sözler, bu cümlenin ağırlığıyla bitti ve ikimiz de o sessizliğin içinde, aramızdaki o aşılmaz duvarlarla birlikte yola devam ettik.

□

Askeriyenin o devasa, gri demir kapıları önümüzde ağır ağır açıldığında, arabanın içindeki hava bile değişmişti. Kurter, gaza basıp geçerken nöbetçi askerler ona sert, nizami bir asker selamı verdi.

Selamı aldığı an, yüzündeki o sabahki mahmurluk, o dağ evindeki sakinlik ya da arabada benimle tartışan o adamın izleri tamamen silinmişti. Şimdi çok daha korkunç bakıyor, korkunç duruyordu. Çünkü artık yanımda oturan kişi, yaralı bir adam değil; Yüzbaşı Kurter Alacakan’dı.

Arabayı karargâh binasının önüne, komutanlara ayrılan alana birkaç manevrayla hızlı bir şekilde park edip motoru durdurdu. Sessizlik bir kez daha aramıza çöktü ama bu seferki başkaydı. Bu sefer aramızda erimeyecek buzlar, geçmeyecek soğukluk, aşılmayacak ateşler vardı.

İkimiz de birbirimizin sınırlarını bir gece ihlal ettik ve ertesi sabah o bana, ben de ona kırmızı çizgi çektik.

Emniyet kemerini çözerken bana bakmadı. Ben de ona bakmadan kapıyı açıp hızla indim arabadan. Askeriyenin havası, dağ evinden bile daha keskin, daha ciddiydi.

Kurter de indi. Siyah kabanının düğmelerini ve omuzlarını dikleştirdi. Ben önde, o arkada karargâhın girişine doğru ilerlerken, bahçedeki erler ve astsubaylar Kurter'i gördükleri an oldukları yerde durup selama geçtiler. Askerlerin bakışlarındaki saygı ve korku karışımı o ifade, yanımdaki bu adamın kendine ördüğü o yıkılmaz duvarlar arasında nasıl bir efsane olduğunu bir kez daha yüzüme vurdu.

Beni de süzüyorlardı. Kurter Alacakan ve yanında da hayatını kurtardığı, koskoca Orgeneral Hakan Paşa'nın ona, kızımın canını canın gibi koruyacaksın diyerek emanet ettiği kızı Laren Karalev...

Fısıltıların ve arkamızdan dönecek dedikoduların farkındaydım.

Tam ikimiz birlikte karargâhın o çelik kapısından içeri girecektik ki, içeriden nefes nefese koşarak gelen genç bir astsubay çıktı. Kurter'i gördüğü an durdu ve gür bir sesle selam verdi. "Komutanım!"

Kurter'in bakışlarını bir terslik olduğunu ya da olacağını anlamış gibi sertleşti. "Rahat," dedi askere.

Genç asker rahat pozisyonuna geçti ama gözlerinde bariz bir telaş ve bir korku vardı. Bakışları kısa bir an bana kaydı, sonra tekrar Kurter'e kilitlendi. "Hakan Paşa'm emretti Komutanım," dedinefes nefese. "Sizin giriş yaptığınız bildirildi."

Kurter'in kaşları hafifçe çatıldı. "Konu nedir?"

Askerin bakışlarında bir tereddüt gölgesi geçti. Yutkundu, sanki kelimeler boğazına dizilmişti. "Bilmiyorum Komutanım," dedi, sesi bulunduğu ortamın ağırlığı altında ezilerek. "Ama çok acil olduğunu vurguladı." Kısa, tekinsiz bir duraksama yaşandı. Gözleri bir

saniyeliğine çekinerek bana kaydı, sonra tekrar esas duruşa geçip Kurter'e döndü. "*İkinizi de*... Derhal makamında beklediğini iletti."

Dışarıdaki havası bir anda ağırlaştı ve etrafta insana buz kestirecek bir sessizlik asılı kaldı.

Tenimde gezinen o soğuk ürperti, içime kadar kadar işlediğinde başımı yavaşça, ağır bir hareketle Kurter'e çevirdim. Korku nedir bilmeyen, gittiği operasyonlarda gözünü bile kırpmayan o adamın çene hattı gerilmişti. Yüzündeki o sert ifadenin altında yatan, sadece benim görebildiğim o tehlikeli farkındalığı yakaladığımda, kalbim göğüs kafesimi dövmeye başladı.

İkimiz de o an, o cümlede saklı olan sessiz tehdidi duymuştuk. Bu bir davet değil, yaklaşan felaketin ayak sesleriydi.

Çünkü babam ya bizimle önemli bir konu konuşacaktı ya da… Bizden şüpheleniyordu. *Kurter'le benden.*

Kurter askere gidebilirsin emri verdikten sonra asteğmen Kurter'e selam verdi ve hızlı adımlarla yanımızdan ayrıldı. Biz de o sırada içeriye, babamın odasının olduğu kata, yani en üst kata gitmek için asansörün önünde durduk. Asansörün gelişini beklemek bile idam fermanının vereceği hükmü beklemek gibi hissettirdi o an. Asansörden indikten sonra da aynı his devam etti. Kurter'le koridorda yankılanan ayak seslerimiz, o sessizliğin içinde yaklaşan bir infazın ayak sesleri gibiydi.

İki ihtimal vardı: Birincisi, babam cinayeti benim işlediğimi ve Kurter'in, beni kurtarmak için cinayet suçunu üstlendiğini öğrenmişti.

İkincisi ise…

Babam Kurter'le aramda bir şeyler olduğundan şüpheleniyordu.

İki ihtimal de cehennem gibiydi. Hangisi daha kötü seçemiyordum bile.

Attığım her adımda çocukluğum doluyordu aklıma. Çünkü babamın makamına giden o uzun ve aydınlık koridor, çocukluğumda koşup oynadığım yer değildi artık. Duvarlardaki askerî tablolar, zemindeki mermerler bile bana yabancılaşmış, hepsi çocukluğumun, babamın mesleği yüzünden nasıl karardığını iyi bilen birer şahite dönüşmüştü.

Yanımda yürüyen adamın varlığı ise yabancıydı.

Kurter Alacakan benim hem en büyük gücüm hem de en büyük felaketimdi.

Bakışlarımı ona çevirdim. Duruşu her zamanki gibi dik, her zamanki gibi yıkılmazdı ama ben o buzdan duvarların ardındaki çatlakları artık biliyordum. O çatlakların içine ışık sızmasın, karanlık kalsın diye beni hayatından gözü kapalı bir şekilde çıkardığını biliyordum.

Ruhlarımız aynı suçun ağırlığı altında eziliyordu. Aramızda yükselen o ateş, başkaları tarafından şüphe olarak algılanıyordu ve bu şüphenin ucunu da babam tutuyordu.

Bu ihtimalin ağırlığıyla da nefesim ciğerlerime batıyormuş gibi hissettim. Zira babamı tanıyordum. Hakan Karalev sadece bir general değil, aynı zamanda hiçbir hatayı affetmeyen acımasız bir komutandı ve biz, onun karargâhında affı olmayan bir günah işlemiştik.

Yalan. Sır. İhanet. Bunlardan biri bizi sona götürecek…

Babamın kapısının önünde duran asker Kurter'i saygıyla selamladığında, Kurter de başını yana eğerek ona karşılık verdi. Bu süre zarfında onunla hiç göz göze gelmedik çünkü bakışlarımız çarpışırsa işlerin daha da çıkmaza gireceğini ikimiz de biliyorduk.

Babamın kapısında duran asker bir adımla geri çekildi ve Kurter, ağır bir harekeyle elini kapıya uzattı. Sert parmakları kapıyı iki kez tıklattı.

"Gel."

Babamın ses tonu o kadar sertti ki kendime gelmek için derince soluklanmak zorunda kaldım. O sırada Kurter kapı kolunu indirdi ve o ağır kapı hızla açıldı.

İçeriye adım attığımızda, odadaki o ağır, genzi yakan puro ve eski kitap kokusu beni karşıladı. Bu koku, çocukluğumun otorite kokusuydu.

Gözlerim yavaşça içeride gezinirken babamı buldu. Makam masasında değildi. Odanın en ucundaki boydan boya camın önünde duruyordu. Üniforması jilet gibiydi, omuzlarındaki yıldızlar loş ışıkta bile parlıyordu ama o parlaklık göz kamaştırmıyor, aksine ürkütüyordu. Sırtı bize dönüktü. Elleri arkasında, belinde kenetliydi; o klasik, tavizsiz duruşuyla dışarıdaki gri gökyüzünü, belki de o çok sevdiği nizami düzenini izliyordu.

Ve kuvvetle muhtemel, o nizami düzeni bozduğumuz için bizi buraya çağırmıştı.

Kapıyı kapattık. Ses, odada bir bomba etkisi yarattı ama babam kıpırdamadı.

"Komutanım," dedi Kurter. Sesi her zamanki gibi gürdü ama ben o sesin altındaki gerginliği duydum.

Kurter Alacakan ne kadar güçlü bir adam olursa olsun, Komutanının kızıyla adı çıksın istemiyordu. Komutanının ona kızını emanet ettiği o güvene ihanet etmek istemiyordu.

"Emrettiğin gibi buradayız baba," dedim ciddi bir sesle. "Neden çağırdın?"

Sessizlik.

Bir saniye. İki saniye. Üç saniye. O birkaç saniye, bir ömür gibi uzadı. Zaman kırıldı, mekân daraldı. Babamın o hareketsiz sırtı, üzerimize çöken bir dağ gibi büyüdü. Sonra yavaşça başını omzunun üzerinden bize doğru çevirdi. O hareket o kadar ağır, o kadar hesaplıydı ki,

boynundaki kasların gerilişini bile görebiliyordum. Yüzünün yarısı gölgedeydi, diğer yarısı ise camdan sızan o soluk ışıkla aydınlanmıştı.

Gözleri... O çelik mavisi, benimkilerden daha koyu olan ama benim maviliklerimin aksine içinde merhamet barındırmayan gözleri, önce Kurter'e, sonra bana saplandı. Bize bir baba gibi bakmıyordu. Bize bir general gibi de bakmıyordu. Bize hainmişiz gibi bakıyordu.

Odanın ısısı aniden yükseldi. Kendimi ateşler içinde hissediyordum. O bakışların altındaki ağırlık, omuzlarımdaki suçluluk yükünü ikiye katladı.

"Sizi bekliyordum..." dedi. Sesi fısıltı kadar alçak ama odadaki tüm oksijeni tüketecek kadar boğucuydu. Gövdesini tamamen bize çevirdiğinde, gözlerindeki o tehlikeli ifade, yaklaşan fırtına gibiydi. Babam sadece Kurter'le aramda bir şey olma ihtimaline bile böyle tepki gösteren bir adamdı.

İhtimaline bile.

Kurter'le aramda gerçekten bir şey olsa vereceği tepkiyi hayal bile edemiyordum. Korkunçtu. Bütün ortalığı birbirine katar, o ateşin içine bizi de atıp yakardı muhtemelen. Özellikle de, 'Ben sana kızımı emanet ettim, sen nasıl benim güvenimi boşa çıkartırsın,' diyerek Kurter'i…

Babam, ağır gövdesini yavaşça çevirip masasının arkasındaki deri koltuğa, bir hakimin kürsüsüne yerleşmesi gibi oturdu. Ellerini masanın üstünde birleştirdiğinde bakışları önce Kurter'in üzerinde, Kurter'in o buz gibi duruşunda gezindi, sonra ağır ağır bana döndü. O an bir baba, kızına ve oğlu gibi gördüğü askerine değil; bir komutan, itaatsiz iki haine bakıyordu sanki.

"Gecenin bir yarısında odamdan kapımı çarparcasına çıktın," dedi çelik mavisi bakışlarını benim üzerime kilitlerken. "Beni dinlemedin. Sözümü çiğnedin. O fırtınada, 'Benim bu adama can borcum var,' diyerek Kurter'in evine gittin."

Kurter'in çenesi babam konuştukça daha çok kasılıyordu.

Bense derin bir nefes verdim. Boğazımdaki ağırlık, nefes almamı zorlaştırıyordu ama başımı eğmedim.

Babam, çelik mavisi gözlerini tekrar Kurter'e çevirdi. Kurter, babamın karşısında dimdik duruyordu. Cesareti korkunçtu. Eğer gerçekten aramızda bir şey olsaydı benim engellemelerimi bile dinlemeden gidip gerçekten de babama söylermiş gibi bakıyordu.

Ama Kurter Alacakan'la aramızda, ortaya çıkarsa ikimizin de idam hükmünün verileceği o sırdan başka hiçbir şey yoktu.

"İyi misin, Kurter?"

Sert bir çehreyle, onaylar anlamda başını salladı. "İyiyim, Komutanım."

Babam tekrar bana döndü. O delici maviliklerini gözlerime sabitlemişti. "Sepsis var mıymış?"

Soru havada asılı kaldı. Bu askerini merak eden bir komutanının sorusu değildi sadece. Bu; benim onun odasının kapısını çarpıp, Kurter'in evine gidişimin, o çırpınışımın, o fedakârlığımın ne kadar boşa olduğunu yüzüme vuran bir soruydu bu.

Gözlerim istemsizce Kurter'e kaydı ama o bana bakmadı. Onun duvarları ve aramıza çizdiği kesin kırmızı çizgi yine yerli yerindeydi.

Önüme döndüm. İçimde bağıran berbat bir hisle, "Yokmuş," dedim. Sesim de ruhum kadar cansızdı. "Sepsisi yokmuş."

Babam burnundan sert, tatmin olmuş bir nefes verdi. "Sana dedim," dedi, odanın duvarlarında yankılanan sert sesiyle. "Boşuna endişeleniyorsun dedim, Laren," derken bakışlarını Kurter'e çevirdi. "Kurter Alacakan zehirden daha tehlikeli bir adam."

Babamın sözleri, saatler önce Kurter'in bana söylediği iyileşirsem intikamım uyur cümlesiyle birleşip zihnimde yankılandı. Babam onu fiziksel olarak yıkılmaz görüyordu, ben ise ruhsal olarak onarılamaz

olduğunu görmüştüm. İkimiz de aynı sonuca varmıştık ama farklı yollardan.

Gözlerimi babamın gözlerine diktim. "Haklıydın baba," dedim fısıltıyla. "Gerçekten de öyleymiş."

Gerçekten de kimse iyileştiremez onu, diye geçirdim içimden. Çünkü o, iyileşmeyi bile zayıflık sayan felaket biri.

Babamın o sert ve her şeyi gören bakışları, bir radar gibi üzerimizde gezinmeye devam etti. Odanın içindeki o ağır, boğucu sessizlikte benim huzursuzluğumu, gözlerimdeki o bastırılmış öfkeyi ve çaresizliği fark etmesiyse uzun sürmedi. Hakan Karalev, sadece bir orduyu değil, kendi kanından olanı da okumayı bilirdi.

"Sorun ne o zaman?" diye sordu, sesi odadaki gerginliği daha da tırmandıran tok bir tonda çıktı. Bakışları benimle Kurter arasında gidip gelirken sert sesiyle devam etti. "Sizin aranızda bir problem mi var?"

"Yok," dedi.

"Var," dedim.

Cevap aynı anda, iki farklı kutuptan, iki zıt gerçeklikten döküldü.

Kurter o buz gibi duruşunu bozmadan, "Yok, Komutanım," dedi. Sesi itiraz kabul etmeyecek kadar netti.

Bense bakışlarımı babamın gözlerine dikip, içimdeki tüm o birikmiş hırsla, "Var!" dedim.

Babamın kaşları havalandı. Bakışları kısa bir an Kurter'e kaydı ama sonra otoritesini bana çevirdi. Bir komutanın astını dinlemesi gerekirdi ama bir babanın önceliği kızıydı.

"Anlat Laren," dedi. Cümlesi bir ricadan ziyade kesin bir emirdi. "Ne sorununuz var?"

Derin bir nefes aldım. Kurter'in yanımda kaskatı kesildiğini, o görünmez zırhını daha da sıkı tuttuğunu hissediyordum ama umurumda değildi. Ben yapamamıştım, sözümü geçirememiştim madem, o zaman belki o çok saygı duyduğu komutanı olan babam onu dize getirirdi.

"Kendisine iyi bakmıyor," dedim, kelimeleri birer kurşun gibi sıralayarak. Sesimdeki öfke, sadece bir doktorun endişesi değildi. "Ne dediysem tersini yapıyor, baba. İyileşmemek için yemin etmiş gibi davranıyor."

Kurter'in çenesi kasıldı, başını hafifçe yana çevirip bana bir şeyler söylemek istedi ama babamın karşısındaki saygılı duruşunu bozamadı.

"Sigara içme diyorum, arkamı döndüğüm an her yer dumanaltı oluyor. Banyoya geçme, su değdirme, yaran enfeksiyon kapar diyorum; umursamıyor bile. Kendini zorlayamazsın, dinlenmen lazım diyorum, ama o sanki vücudunun tehlikeli yerlerine daha yeni atılmış on beş dikiş yokmuş gibi kendini zorlayacak bütün ağır işleri yapıyor!"

Sesim yükseldi, odanın içinde yankılandı. Babam dikkatle beni dinliyor, Kurter ise o kaskatı çehresinin altında muhtemelen sinir krizi geçiriyordu.

"Bu gidişle bütün dikişlerini patlatacak!" İşaret parmağımla, yanımda duran o adamı işaret edip onu babama şikâyet etmeye devam ettim. "Senin bu askerin gerçek anlamda hasta baba. Sadece fiziksel olarak değil, zihnen de hasta. Kesinlikle normal değil. Bir insan, kendi yarası iyileşmesin diye, acısı dinmesin diye her şeyi yapar mı ya? Yemin ederim kafayı yedirdi bana."

Babamın duyamayacağı bir sesle, dişlerini sıkarak, "Sen de bana," dedi.

Duyduğum bu cevaptan sonra aniden Kurter'e döndüm. "Söyle, yalan mı? Ne dediysem gidip tersini yapmadın mı?" Gözlerinin içine bakarak, onu belki de hayatında ilk defa köşeye sıkıştırmış kişi

olmanın verdiği o tehlikeli hazla devam ettim. “Hadi Yüzbaşı Alakurt, babama anlat şimdi derdini.”

Sıkar biraz tabii.

Kurter’in boynundaki damarlar belirginleşti sinirinden. “Öyle bir şey yok,” dediğinde çene kemiğinin seğirişini dışarıdan görebiliyordum.

“Hayır var!”

Kurter'in öfkesi daha da şiddetlendi. Dişlerinin arasından yine sadece benim duyabileceğim bir sesle sinirlenerek sordu. “Çocuk musun sen?”

Aynı sessiz tonla cevabını verdim. “Babam sana hak ettiğin azarı çeksin diye gerekirse çocuk da olurum, merak etme sen.”

Gözlerinde saf bir öfke parladı. O koyu yeşil hareler, bir yanardağın patlamadan önceki son anı gibi karardı. Bana cevap vermek, kendini savunmak, belki de o inatçı çenemi kapatmak istiyordu ama yapamadı. Çünkü karşısında Komutanı Orgeneral Hakan Karalev vardı.

Askeri disiplini, o deli öfkesini bile durduruyordu. Eli yandan yumruk hâlini aldı ama tek kelime edemedi. Sadece nefes alışverişleri hızlandı, göğsü aldığı o öfkeli soluklarla sertçe inip kalktı.

Güldüm alayla. Onun bu öfkesi bana hiçbir şey yapamazdı ama benim bu öfkem onun başına bela olacaktı.

"Hikâyeyi bir de kurttan dinlemek gerek," dedi babam. O sırada babamın bakışları yavaşça, bir avcı gibi Kurter’e döndü ve odanın içindeki hava, iki büyük gücün çarpışmasına hazırlanır gibi gerilmeye başladı. “Anlat bakalım, kurt.”

Kurter yanımda bir heykel gibi kaskatı duruyordu. Öfkesi, dik duruşunun altında kaynayan bir ateş gibiydi ama o, yılların verdiği askeri disiplinle o ateşi iradesinin altında tutmayı başardı. Babama saygısızlık etmemek için kelimelerini özenle seçerek, "Bunlar doğru değil Komutanım," dedi, sesi saygılı ve mesafeliydi. Göz ucuyla bana, o

an onu ele veren hainmişim gibi kısa, keskin bir bakış attı. "Doktor Hanım olanları yanlış anlamış."

Babamın gözlerinde otoriter bir ifade belirdi. O, Kurter'i benden çok daha iyi tanıyordu. Onun ne zaman sustuğunu, ne zaman yuttuğunu ve ne zaman patlamak üzere olduğunu bilirdi.

"Ben eşitsizliği sevmem Kurter," dedi, ses tonunu o resmî makamdan indirip daha insani ve geçmişe dayalı bir zemine çekerek. "Şu an karşında komutanın olarak değil, baban General Kerem Alacakan'ın en yakın arkadaşı ve seni de asker olarak yetiştirmiş Hakan amcan olarak duruyorum." Kurter'in gözlerinin içine baktı. "Şimdi rütbeleri kapının dışında bırak ve bana içinden geçeni söyle."

Bu izin, Kurter'in üzerindeki o çelik yeleği çıkardı. Omuzları milimlik bir hareketle gevşedi, çenesindeki o sert kasılma yerini daha ham, daha insani bir öfkeye bıraktı. Artık askerî disiplin değil, iki adam arasındaki dürüstlük masadaydı. Derin bir nefes aldı. O nefes, içinde tuttuğu zehri dışarı atmak ister gibiydi. Yeşil hareleri, bir saniyeliğine bana döndü ve o bakışta öfkenin en koyu tonunu gördüm.

"Kızınızın..." dedi, kelimeleri tane tane, bastırarak seçerek. "Benim bu dünyadaki sabır sınavım olduğunu düşünüyorum, Komutanım."

Şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. Tam araya girecektim ki ruhumu bilen babam elini kaldırıp, "Sen sus kuzu," dedi. "Hikâyeyi kurt anlatıyor şu an."

Çelik mavisi bakışları tekrar Kurter'e çevirdiğinde babamın çatık kaşları daha da derinleşti ama sesinde de gizli bir merak vardı. "Neden kızım hakkında bunları düşünüyorsun, Kurter?"

Kurter, babamın ona verdiği yetkiden sonra artık kelimelerini saklamayı bırakmıştı. "Nefes almama bile karışıyor," dedi. İfadesi bir şikâyetten çok, sınırları ihlal edilmiş bir adamın isyanıydı. "Adım atmama, işimi yapmama, hatta ne hissedeceğime bile. Sen de beni çocukluğumdan beri yetiştiren komutanım olarak şunu çok iyi bilirsin

ki Hakan amca..." Sesi sertleşti. "Ben işime ve ne yapacağıma karışılmasından nefret ederim."

Bu sözler, içimdeki o haksızlığa uğramışlık hissi alevlendirdi. Ben ona bir şey olmasın diye uğraşırken, o bunu bir müdahale olarak görüyordu. "Baba!" diye bir adım öne atıldım, öfkem sesime yansımıştı. "Ben onun iyiliğini istediğim için onu durdurmaya çalışıyordum!"

Kurter'e döndüm, gözlerimden ateş çıkıyordu. "Asıl abartan kendisi!" dedim, onu işaret ederek. "Ayrıca sensin sabır sınavı!" Onun bana cevap vermesine izin vermeden tekrar babama döndüm. "Baba beni üzüyor senin bu askerin."

"Kurter," diye araya girdi babam. "Niye üzüyorsun lan sen benim kızımı?"

Kurter yaşadığı şeyin absürtlüğüne inanamıyormuş gibi sinirden gülmeye başladı. "O da beni üzdü, Hakan amca."

"Laren," diyen babamın bakışları bu sefer benim üstümdeydi. "Niye üzdün oğlumu?"

"Sözümü dinlemedi, baba."

Kurter sabır çeken bir nefes daha aldı.

"Evladım…" Babam artık sinirini saklamayan bir ifadeyle elini o kadar sert bir şekilde masaya vurdu ki masa bir an çatlayacak gibi oldu. "ÇOCUK MUSUNUZ YA SİZ!"

Dudaklarımı birbirine bastırarak babama baktım, Kurter ise komutanından azar yerken bile sakindi.

Babam aynı öfkeyle devam etti. "Biri koskoca Özel Kuvvetlerde yüzbaşı, diğeri ise cerrah adayı doktor!"

İşaret parmağını ikimize doğrultup sabrı tükenmiş ve öfkelen delirmiş bir ifadeyle bize baktı. "Kavga etmişler ama bu da yetmemiş, karşıma

geçip çocuk gibi şikâyet ediyorlar birbirlerini!”

Babam bizi azalıyor, bizse müdürden azar yiyen iki öğrenci gibi masasının önünde dikiliyorduk.

Kurter, duruşunu bozmadan gözlerini karşıdaki duvara dikti. Düşmanlarının korkulu rüyası olan adam, şu an babamın karşısında, yaramazlık yaparken yakalanmış okul çocuğu gibi dikiliyordu ve bunun bir hayli sinirini bozduğu çenesini sıkışından ve gözlerindeki öfkeli parlamadan belliydi.

Ben de dudaklarımı birbirine bastırıp başımı hafifçe eğdim. Az önceki o haklı isyanım, olayları biraz abartmamla birlikte bir azar sebebine dönüşmüştü.

Babam derin, hırıltılı bir nefes alıp ceketinin düğmesini gevşetti. “Ben sizinle ne yapacağım?” dedi, konuştukça büyüyen öfkesiyle. “Birbirinizin canını korumak için her şeyi yapıyorsunuz ama söz konusu anlaşmak olduğunda birbirinizi yiyorsunuz!”

İkimiz de sustuk. Verilecek bir cevap yoktu. Ayrıca biz onunla iyi falan anlaşamıyorduk, söz konusu ne zaman bir ‘uzlaşma’ olsa kavgaya başlıyor ve birbirimizi yiyorduk.

“Çocukken de böyleydiniz, aradan onca yıl geçti hâlâ aynısınız! O zaman da bacak kadar boyunuzla kavga ediyordunuz, şimdi birinin boyu tavana değiyor ama hâlâ aynısınız!”

Derin bir sessizlik olduğunda Kurter’in yüzündeki sert ifade dağılmıştı. Benimse dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. “Ne?” dedim inanamayarak. Bakışlarım anında Kurter’e döndü. “Biz seninle çocukken karşılaştık mı?”

“Hatırlamıyor musun?” diye sordu babam kaşlarını kaldırarak. Yüzünde nadir belli olan şaşırma ifadesi vardı. "Çocukken göle düşmüştün, seni Kurter kurtarmıştı." Bakışları benim üzerime sabitlendi. “Unuttun mu?”

“Hatırlamıyorum,” dedim net bir sesle. Artık Kurter'e değil sadece babama bakıyordum. “Yıllar öncesinden bahsediyorsunuz, çok küçüktüm o zamanlar. Hatırlamıyor olmam normal değil mi?”

Babam söylediklerime inanmıyormuş gibi bir bakış attı yüzüme.

“Akkan’ın Harp Okulundan mezun olduğu gece… Kurter de o mezuniyet töreninde subaydı. Biri deniz, biri kara harpten mezun oldu, Akkan’la birlikte birincilik diplomasını aldılar ve o gün sen de oradaydın. O günü de mi hatırlamıyorsun?”

Cevap vermedim.

Sessizlik uzadı ama bu süre boyunca gözlerim hiç Kurter’e değmedi. Ona bakmıyor oluşuma rağmen onun bakışlarını kurşun gibi üzerimde hissediyordum.

Babamın gözleri ise hâlâ şüpheci bir tavırla üzerimdeydi.

“Konuyu kapatalım Hakan amca,” diye araya girdi Kurter sert sesiyle. “Benim için bunların bir önemi yok.”

Bu cümlesinden sonra ilk defa Kurter’e değdi bakışlarım. O da aynı sert ifadeyle bana baktı. Gözlerimiz arasında yükselen o bakışmadan sonra, ikimiz de bir şeyler koptu ama ne o konuştu ne de ben.

Odanın içine çöken o sessizlik, babamın öfkesini dindirmedi; sadece şekil değiştirmesine neden oldu. “Ben bugün sizi buraya çok daha önemli bir konu için çağırdım ve şu andan itibaren ne senin babanım ne de senin amcanım, karşınızda ikinizin de komutanı olarak duruyorum.”

İkimiz de ciddi ve kaskatı bir ifadeyle babama baktığımızda artık onun gözünde, pimi çekilmiş ama nerede patlayacağı belli olmayan iki saatli bombadan farksızdık. Sırtını geniş ve deri sandalyesine yaslandı, kollarını göğsünde birleştirdi. Bize bakarken yüzündeki o 'baba' ifadesi silindi, yerini o kaskatı ciddiyete ve buz gibi çehreye sahip 'komutan' aldı.

Çelik mavisi bakışları ikimizin arasında gidip geldikten sonra çekmecesinden siyah, kalın bir kapaklı dosya çıkardı ve dosyayı, sanki mührü vurur gibi masanın üzerine, tam önümüze doğru bıraktı.

"İkiniz birlikte inceleyin," dedi emreden bir sesle.

Ağır bir kasvet odaya çöktüğü sırada Kurter vakit kaybetmeden elini uzatıp dosyayı aldı ve kapağını açtığında, ben de bir adım ona yaklaşıp sayfanın üzerindeki o kalın puntolarla yazılmış yazılara baktım.

Sayfanın en başında yazan cümle buydu: *Kafes operasyonunda verilmiş şehitlerin anısına…*

Ve ülkenin en iyi askerlerinden seçilerek oluşturulduğuna adım gibi emin olduğum o timin dosyası artık karşımdaydı.

KAFES TİMİ

Yüzbaşı / Keskin Nişancı Kurter Alacakan

Kıdemli üsteğmen Eymen Aslaner

Üsteğmen Atilla Tav

Keskin Nişancı / Üsteğmen Alpkan Delen

Kıdemli Teğmen Aras Candar

Teğmen Hera Soykan

Teğmen Devin Sancak

Kağıtta bile gücünü belli eden bu time baktıktan sonra, ikimize de buz kestirecek esas vurucu darbeye takıldı gözüm. Kağıdın en altında yazan isimlere…

Tim Komutanı: Yüzbaşı Kurter Alacakan

Tim Doktoru: Laren Karalev

Birbirimize baktık.

İsimlerimiz yan yanaydı. Aynı kâğıtta, aynı görevde, aynı ateşin içinde.

Babam, arkasına yaslandı. Gözlerinde, az önceki kavgadan ve sorgudan çok daha büyük, çok daha kanlı bir oyunun başladığını haber veren o karanlık bakış vardı. "Bu dosya, sadece bir görev emri değil, geri dönüşü olmayan bir savaşın ilk kurşunu," dedi babam. Gözlerini önce Kurter'e, sonra bana dikti ve devamında sesi, odanın içinde keskin bir emir gibi yankılandı.

"Kızımın canını sana," dedi Kurter'e bakarak. "En güvendiğim askerimin canını da kızıma emanet ediyorum." Dosyayı önümüzden çekti ve masadaki emir sayılan kırmızı mührünü, kağıdın üstüne vurdu. "*Artık bu savaşta birliktesiniz.*"

❄

savaş mı aşk mı göreceğiz.

sonraki bölümde buluşalım. sevgiler, yazalven <3

insta: yazalven
tw (x): yazalven

14. BÖLÜM

Oylar ve yorumlar sizde.

Keyifli okumalar ballar,
Sevgiler, yazalven <3

...

Biz aynı cehennemin kapısında,
Birbirine sırtını dönmüş iki yaralı bedendik.
Kan sızarken kaderin çatlaklarından,
Gerçeği öğrendik.

Taştan bir kalbe değmenin tek yolu,
Aynı ateşte yanmaktı.
Zira kül olmayı göze almayanın,
Ateşle imtihanı olmazdı.

❄

14 | ATEŞLE İMTİHAN

Bu ülkeye ilk geldiğimde beni karşılayacak çiçekler, güzel bir dünya hayal etmemiştim ama her şeyin böylesine hızlı aktığı, her gün içinde başka silahlar patlayan kanlı bir dünya da hayal etmemiştim. Şimdi bu karanlık dünyanın içinde, her gün patlayan silahların ve kanın ortasında, benim artık seçmek için bir yolum kalmamıştı. Ama şunu çok iyi biliyordum, dönmeyecektim. Bu yola girmiştim ve artık geri dönmeyecektim.

Babamın masasının üzerindeki o dosya, sadece bir görev emri değil, hayatımın geri kalanını ateşe atacak olan sessiz bir fermandı ve babam, bu fermanı kabul etmemizi istermiş gibi kalemini sertçe dosyanın üstüne bıraktı. "İmzalayın."

***İmzalayın*. Seçim hakkımız yoktu; kader bizi onunla ayıracaksa da birleştirecekse de başlangıcı aynı yoldan gitmemiz için yazmıştı.**

Kurter ve ben, masanın önünde yan yana, omuzlarımız birbirine değmeyecek kadar mesafeli ama kaderlerimiz birbirine dolanacak kadar yakındık. Önce Kurter uzandı. Sert parmakları kalemi kavrarken tereddüt etmedi. İsminin altına, o keskin çizgileri olan imzasını attı.

Yüzbaşı Kurter Alacakan.

Kalemi masaya geri bıraktı. Elimi, kalemi almak için uzatırken parmak uçlarımız birbirine değdiğinde göz göze geldik ve aramızdan yükselen o elektrik akına, babamın ateş gibi parlayan bakışları değince ikimiz de hızla birbirimizden hızla uzaklaştık.

Sakinleşmek için derin bir nefes alıp masaya doğru yaklaştım ve kâğıttaki ismime baktım.

Doktor Laren Karalev.

Onun isminin hemen yanındaydı. Savaşta ve barışta, ateşle ölümün içinde hep yan yana ve birlikte duracakmış gibi. Keskin bir tutuşla kalemi aşağı yukarı hızlıca hareket ettirdim ve imzamı attım. Mürekkep kuruduğunda, imzam Kurter'in imzasının hemen yanındaydı ve bu yolun artık geri dönüş yoktu.

Babam, yüzündeki her zamanki o ketum ve sert ifadesiyle dosyadaki ıslak imzalara baktı ve dosyanın kapağını sertçe kapatıp bakışlarını yüzüme sabitledi. "Sen çıkabilirsin, Laren." Sesi ciddiyetini koruyordu. "Tim için gerekli evrakları teslim ettikten sonra, artık resmi olarak Kafes Timinin doktoru olacaksın. Evrakları Kurter'e teslim et. Tim Komutanı olarak son onayı sana o verecek."

"Tamam," dedikten sonra bakışlarımı Kurter'e çevirdim. "Ederim." Çok kısa bir an o koyu yeşillerle göz göze geldik ve hemen ardından sanki birbirimize bakmak bile yasakmış gibi başka tarafa çevrildi yüzlerimiz.

Bazı yanlışlar, doğruları hiç ediyordu ve Kurter Alacakan da benim en büyük yanlışım olma yolunda ilerliyordu.

Babamın üzerimizdeki delici bakışlarını hissederken, “İzninizle baba,” dedim.

“Çıkabilirsin.”

Hiçbir şey söylemeden çıktım odadan. Ama göğsümdeki garip hissin sebebini bulamıyordum.

Zaman geçiyor, his geçmiyordu. İnsan, aklına kazınan anıyı ne kadar uğraşsa da kazıyıp silemiyordu.

Dün o imzaları attıktan sonra, babamın odasından çıkarkenki hissim hâlâ benimleydi. Bugün aklımda daha kasvetli düşüncelerle, üzerimde askeriyenin o ciddiyetine uyan gri, uzun bir elbise giymiş; yüzümdeyse dünyanın en kötü sabahına uyansam bile yapmayı unutmadığım makyajımı yapmıştım. Topuklu botlarımın ucu karargâhın soğuk mermer zeminine her değdiğinde, o uzun koridorda tok ve ritmik bir yankı bırakıyordu. Açık kumral saçlarımda beyaz bir taç, gözlerimde sade bir makyaj, dudaklarımda ise bordo bir ruj vardı.

Bakışlarım güçlüydü, asiydi, dünyaya kafa tutacakmış gibi. Ama insan ne kadar güçlü olursa olsun, gözlerindeki kırgınlığı da kızgınlığı da yansımasından silemiyordu.

Topuklu botlarımın zeminde bıraktığı ses, önünde durduğum kapıyla birlikte aniden kesilince derin bir nefes alıp kendimi toparlamaya çalıştım. Kurter Alacakan’ın odasının önündeydim.

Elimi kaldırıp o ağır ahşap kapıyı iki kez çaldım. İçeriden ses gelmedi. Bekledim. Tekrar ve bu sefer daha yüksek çaldım ama yine ses yoktu.

Sessizlik, bu binanın en geveze diliydi ve artık alışmıştım. Son bir kez daha vurduktan sonra, içeride olmadığını anlayarak soğuk metal kapı

kolunu kavradım ve yavaşça aşağı indirdim. Kapı ağır bir şekilde açıldığında tam tahmin ettiğim gibi Kurter yoktu. Ama içeri adım attığım an, o tanıdık ve güzel kokusu çarptı yüzüme. Bedeni burada olmasa da ruhu ve o ağır gölgesi bu dört duvarın her santimine sinmişti.

Kapıyı arkamdan yavaşça kapatıp elimdeki görev dosyalarını onun geniş, koyu renk ahşap masasının üzerine bıraktım. Odanın içi, sahibinin zihnini yansıtıyordu; ürkütücü derecede düzenli, tavizsiz ve sade. Masanın üzerinde tek bir gereksiz kâğıt parçası ve odanın içinde tek bir kirli yer bile yoktu. Kalemleri kusursuz bir hizayla duruyor, dosyalar da aynı hizayla kenarda bekliyordu. Disiplini ve düzenli bir adam olduğunu biliyordum ama bir kere daha bunu çok net bir şekilde görmüş oldum.

Bakışlarım masadan uzaklaşıp odanın sol duvarına kaydığında, adımlarım da o yöne doğru çekildi. Duvarda asılı duran ödüllere, belgelere ve madalyalara bakarken duvardaki en parlak belgeyi gördüğümde gözlerim parladı. Altın yaldızlı kalın bir çerçevenin içinde *Kara Harp Okulu Birincilik Belgesi* duruyordu.

Onun hemen yanında ise kadife bir zeminde ışığı asilce yansıtan, ağır bir *Devlet Şeref Madalyası* vardı.

Altındaki tarihler ve üstü çizilmiş onlarca operasyon isimleri, ölümle burun buruna geldiği sayısız anın, dökülen terin ve kanın kanıtıydı.

Parmağımın ucunu o madalyanın koruyucu camına yavaşça dokundurdum. O dipsiz yeşil gözlerin ardındaki o yıkılmaz duvarın, aslında ne tür cehennemlerden geçerek oluştuğunu şimdi daha iyi anlıyordum. Başarısı, ruhundaki yara izlerinin eseriydi. İyileşmek istemiyordu çünkü öfkesi ona intikamını hatırlatıyordu ve onun bütün hayatı, elindeki silahla döktüğü kanlardan ibaret olmuştu.

Beni kendinden uzaklaştırmasının sebebi de buydu. O kan bana bulaşsın istemiyordu. Kalbindeki öfkeyi yumuşatmam, onun için ölmek gibiydi çünkü onu sevgisi değil, öfkesi hayatta tutuyordu.

Bakışlarımı başka tarafa çevirdiğimde nabzımdaki hızlanmayı hissediyordum. Bu duvardaki bütün ödüller Kurter'in beni uzak tutmaya çalıştığı o ateşin tam kalbine, fırtınanın merkezine yürüdüğümü bana göstererek yaşattı çünkü Kurter Alacakan cehennemi de yaşasa, belli etmez, kendi köşesinde sessizce yanardı.

Dosyaları onun masasına bıraktıktan sonra elim istemsizce ve bir kez daha boynuma gitti. Kolyemin yokluğunu, onun varlığında; kokusunda, odasında ve gözlerine baktıkça daha belirgin hissediyordum. Kaybettiğim kolyenin anlamını sanki onun gözlerinde parlıyordu.

Ve nedensizce kaybettiğim kolyemi *Kurter* almış gibi hissediyordum.

Geçmişin gölgesi olan kolyemi...

Aslında bu his pek de nedensiz sayılmazdı. Zira kolye günlerdir kayıptı ve askeriyenin, o gece geçtiğim her köşesini günlerdir didik didik aramama rağmen kolyemi bulamamıştım. Üstelik o koyu yeşil gözleri sürekli boynuma kayıyor ve bende eksik bir şeyi arıyormuş ya da o eksiği biliyormuş gibi bakıyordu.

Aklımdan geçenlere öfkelenerek bıraktığım dosyaları geriye itip masasının üstünü sanki kolyemi burada bulacakmış gibi göz ucuyla aramaya başladım. Ama tam o sırada odanın kapısı sertçe açıldı ve içeriye, odadaki kendine has kokuyu yoğunlaştırarak arttıran bir adam girdi.

Kısa bir sessizlik oldu. Sanki benim onun odasında olduğumu idrak etmeye çalışıyormuş gibiydi.

"Odamda ne yapıyorsun?"

Nefesimi içimde tutup sesin geldiği yöne doğru yavaşça döndüm. Üzerindeki ona çok yakışan ve gözleriyle aynı rengi paylaşan askerî üniformasıyla kapattığı kapının pervazında durmuş, kollarını geniş göğsünde bağlarak ciddi bir bakışla beni izliyordu.

Göz göze geldik.

Koyu yeşil gözleri, gözlerimden önce saniyelik bir duraksamayla boynumdaki o boşluğa, tam da az önce parmaklarımın gezindiği o çıplak tene takıldı. Sanki orada neyin eksik olduğunu benden çok daha iyi biliyormuş gibiydi.

Sonra o koyu yeşiller ağır ağır yukarı tırmanıp gözlerimi buldu. Bakışlarında sanki koca bir cehennem vardı. "Bir şey mi arıyorsun?"

"Seni arıyordum, Kurter Alacakan."

Sesimi olabildiğince düz ve ifadesiz tutmuştum ama bu kısa cevap bile aramızdaki o gergin havayı bir kıvılcım gibi harlamaya yetti. Durduğu pervazdan usulca ayrıldığında askerî botlarının üzerime doğru gelen adım sesleri, aramızdaki görünmez savaşın ilk hamlesi gibiydi.

Yüzündeki o ketum ifade oynamadı ama gözlerindeki karanlık ateş daha koyulaştı. "Demek beni?"

Masanın üzerine bıraktığım görev dosyasını işaret etmek için bakışlarımı çok kısa bir an oraya çevirdim, ardından tekrar onun o aşılmaz ve sert yüzüne sabitledim. "Evrakları sana verecektim ve hâliyle de seni arıyordum," dedim, kelimelerin üzerine basa basa. "Buna neden bu kadar şaşırdın?"

Kurter masanın ucuna kadar gelip durdu. Aramızda sadece birkaç adımlık bir mesafe kalmıştı ama o mesafe uçurumu andırıyordu. Başını çok hafifçe yana yatırdı ve masanın üzerine bıraktığım dosyayı geniş avuçlarının arasına aldı. Kapağı açarken yüzüne o her zamanki tavizsiz, ruhsuz ve soğuk komutanı yerleşmişti.

Bakışları, kâğıdın üzerinde dikkatle gezinirken odanın içine sadece sayfaların ağır hışırtısı doluyordu. Saniyeler aktı, sessizlik uzadı ama eli kaleme uzanmadı. Onun sessizliğinin ortasında sabrımın ince bir iplik gibi gerildiğini hissederken, "Neden imzalamıyorsun?" diye sordum sinirle.

Sesimdeki o ciddiyeti korumaya çalışmıştım ancak kelimelerin ucundaki sabırsızlık gizlenemeyecek kadar belirgindi. Çünkü artık bütün işlemlerin tamamlanması, bu ateşten gömleği resmî olarak giyebilmem için Kurter'in son imzası gerekiyordu ama aksi gibi o da bu son imzayı atmıyordu.

Gözlerini kâğıtlardan ayırmadan, son derece düz ve kuru bir sesle, "Dosyada eksik var," dedi.

Kaşlarım çatıldı. "Ne eksik?"

Bakışlarını yavaşça bana çevirdi. "Fotoğrafın."

Dudaklarımdan dışarı doğru alaycı bir nefes verdim ama onun ne kadar disiplinli biri olduğunu bildiğim için üstelemedim. "Tamam," dedim hızlıca. "Sen imzala, ben yarın eksik resimleri getiririm."

Parmakları dosyanın köşesini kavradı. Hareketlerindeki o keskin tavır, içimdeki öfkeyi daha da körüklüyordu. "Sadece fotoğrafın da değil," dedi. Bakışları, gözlerimin en içine sızıyormuş gibi deliciydi. "Sahaya Çıkabilirlik Raporun da eksik." Dosyanın kapağını tok bir sesle kapattı ve bana doğru geri uzattı. "Hepsini tamamla, öyle ver dosyayı. Bu şekilde imzalamam."

Bütün o hazırlığım, sabah aynanın karşısında yüzüme yerleştirdiğim o ifadem ve bu odaya girerken takındığım o sakin duruş, onun o son hamlesiyle sarsılmıştı. "Dalga mı geçiyorsun benimle!" diye bağırdım kendimi durduramayarak. Sesim az önceki o kontrollü tondan çok uzaktı ve odanın sessiz duvarlarına çarparak sertçe yankılandı. "Ne demek ya imzalamam!"

Ama Kurter'in duruşunu bile değişmedi. Askerî postallarının üzerinde, sarsılmaz bir dağ gibi dikilirken gözlerindeki o dipsiz orman, öfkemi yutacak kadar kararlı ve ağırdı. "Şaka yapar gibi bir hâlim mi var?"

Göğsüme hücum eden sinir, damarlarımdaki kanı kaynama noktasına getirirken gözlerimi o koyu yeşillere diktim. "Şaka yapmaktan ziyade,"

dedim, kelimelerin üzerine basa basa ve bunun öfkesiyle dosyayı elinden neredeyse çekerek alırken. "Benimle uğraşan bir hâlin var."

“Saçmalama,” dedi net bir sesle.

Masasının diğer tarafına ilerlemek için tam arkasını dönüp ilerleyecekti ki kolundan tutup sertçe durdurdum onu. “Bana doğruyu söyleyeceksin.”

Kaşları çatıldı. Sert sesim onu da sinirlendirmişti. “Ne duymak istiyorsun?”

“Beni, komutanı olduğun timde istemiyorsun, değil mi?”

“Nereden çıktı bu?”

“İstemiyorsun Kurter!”

Dudakları aralanıp tam bana cevap verecekken ona bu fırsatı tanımadım. Karşımdaki adamın sadece bir komutan değil, geçmişimin gölgelerinde saklanan o yabancı olduğunu biliyordum ve bunu bilerek, içimde günlerdir kilitli kalan, etrafı buz tutmuş o tehlikeli kapıyı araladım. "Çocukken beni sen kurtarmışsın. Babam öyle söyledi.”

Kurter'in az önce bir dağ gibi sarsılmaz duran bedeni bu cümleden kaskatı kesildi. Gözlerindeki orman yandı, karardı ve tehlikeli bir fırtınaya dönüştü.

“Ama ben seni hatırlamı-"

"Bu konuyu kapat artık!” diyerek bağırdı öfkeyle.

Onun bu bağırışıyla kelimelerim havada asılı kalırken odanın içindeki oksijen aniden kesilmiş gibi hissettim. Sesi o kadar sert, o kadar bıçak sırtıydı ki, itiraz kabul etmeyen bir askerî emirden farksızdı.

Öfkesinden boynundaki damarlar belirginleşirken gözleri, saklamaya çalıştığım en derin yaralarımı deşmek ister gibi doğrudan ruhuma baktı. “Hatırlamadığını anmayacaksın.”

Yüzüme vurduğu bu gerçek, zihnimin karanlık köşelerine atılmış o anıların, o kanlı gecenin çatlama sesi gibiydi. Sadece işime geldiğinde geçmişi bir kalkan gibi kullanmama izin vermiyordu; ona göre eğer o geceyi hatırlamayı reddediyorsam, ona dair hiçbir şeyi dilime dolayamazdım. Kuralları o koyuyordu.

Göğsüm şiddetle inip kalkarken gözlerine öylece baktım ve öfkeden titremeye yüz tutan parmaklarımı gizlemek için ellerimi yumruk yapıp elimdeki dosyayı yırtarcasına sıktım.

"Kurter," dedim, sesimdeki bütün öfkeyi ve hayal kırıklığını tek bir nefese sığdırarak. "Sana dair artık tek bildiğim, hayattaki en büyük sınavım olduğun."

Ondan gelecek herhangi bir cevabı beklemedim. Arkamı döndüğümde, topuklu ayakkabılarımın zeminde bıraktığı o tok sesler bu kez bir meydan okuma değil, o odadan ve cehenneminden bir kaçıştı. Kapıyı arkamdan, o sert ve duvar gibi adamın yüzüne sarsıcı bir şiddetle çarparak çıktım.

Koridorun soğuk havası yüzüme çarparken, elimdeki dosyayı parmak boğumlarım beyazlayana kadar sıkıyordum. Adımlarımı hızlandırdım, çünkü ondan uzaklaşsam da üzerime sinen kokusundan ve zihnime kazınan sesinden kaçamıyordum.

Odanın kapısını onun o geçilmez duvarlarına çarpıp çıkışımın üzerinden saatler geçmişti. Karargâhın o boğucu griliğinin içinde, revirdeki odamın camına omuzumu yaslamış, dışarıdaki ruhsuz avluyu izliyordum. Camın buza kesmiş yüzeyi tenimi serinletse de, içimde harlanan o öfkeyi söndürmeye yetmiyordu.

Parmak uçlarım gayriihtiyari boynumdaki o tanıdık boşluğa gitti. Tenimdeki o çıplaklık hissi, kayıp kolyemin yokluğundan çok, Kurter Alacakan'ın tenimde bıraktığı o ağır şüphenin ağırlığıydı. O kolyeyi onun aldığını hissediyordum ama diğer yanım bu ihtimali şiddetle reddediyordu.

Düşüncelerimi bölen, karargâhın o katı sessizliğini paramparça eden ağır teker sesleri oldu. Avlunun devasa demir kapıları gürültüyle iki yana açılırken, içeriye siyah ve üzeri barut izleriyle kaplı askerî araçlar süzüldü.

Ne olduğunu anlamak ister gibi kaşlarımı çattım. Zira bu, sıradan bir birliğin intikali değildi. *Kafes Timiydi.*

Araçlar avlunun ortasında sert bir frenle durdu ve kapılar tok bir sesle açıldı. Omuzlarında taşıdıkları siyah silahları, yüzlerine kazınmış o tavizsiz sadakatin ve postallarının zeminde bıraktığı o ezici güçle teker teker araçlardan indiler.

Kâğıt üzerinde sadece isimlerini gördüğüm bu askerler, şimdi askeriyenin gri avlunun ortasında, ete kemiğe bürünmüş birer savaş bayrağı gibi dikiliyorlardı.

Tam o anda, karşı binadaki karargâhın ağır, çift kanatlı kapıları açıldı ve dışarıya o çıktı. Kurter Alacakan.

Askerî üniformasının kapattığı geniş omuzları, kamuflajının içindeki o sarsılmaz heybetiyle timinin karşısında durduğunda, avludaki havanın bile ağırlaştığını hissettim.

“Kafes Timi!”

Kurter’in gür sesiyle birlikte, altı çift postal aynı anda, tek bir seste yere vurdu ayaklarını ve avluda güm diye bir ses yankılandı.

“EMRET KOMUTANIM!”

Tim anında esas duruşa geçerken, hep bir ağızdan olan ve yeri göğü inletiyormuş gibi çıkan bağırışları karşısında irkilerek ayrıldım pencerenin yanındaki camdan. Sesleri birleşince o kadar gür çıkmıştı ki omzumu yasladığım pencerenin camını bile titremişti bu volüm karşısında.

“Sağ baştan say isimleri!”

Kurter’in emriyle hepsi aynı anda eşit hizada dizildi. En önde ise Kurter’den sonra timin ikinci adamı duruyordu. Elini şakağına yaslayıp ciddi bir asker selamı verdi. Uzun boyu, koyu kahverengi gözleri, esmer ve sert yüz hatlı hatlarıyla tam bir saha adamı gibi bakıyordu. “Kıdemli Üsteğmen *Eymen Aslaner,* Komutanım!”

Onun hemen sağında, adımlarını atarken bile etrafı bir radar gibi tarayan o adam vardı. Çelik gibi gergin vücudu kalkanı, sırtında taşıdığı o devasa keskin nişancı tüfeğiyse bir uzvu gibi duruyordu. Bakışlarında insani bir sıcaklık yoktu. Sarıya kaçan kumral saçlarını üç numaraya vurmuş, kaşına ve saçlarına yanlardan çizikler attırmıştı. “Keskin Nişancı Üsteğmen *Alpkan Delen,* Komutanım!”

Onun sol tarafında ise adeta yürüyen bir dağ ilerliyordu. Devasa cüssesi, kalın boynu ve taşıdığı o ağır makineli tüfekle, timin en yıkıcı güçlerinden biri olduğu duruşundan belliydi. Kısa kesim saçlarından alnına düşen tutamı asi bir hareketle geriye çekti ve elini şakağına yaslayıp sert bir asker selamı verdi. Yere bastığında, sanki beton bile onun ağırlığı altında eziliyordu. “Üsteğmen *Atilla Tav,* Komutanım!”

Onun yanında, timin daha genç subayı duruyordu. Yüzünde, diğer erkeklerin o ağır ve karanlık ciddiyetinden ziyade daha güleç bir ifade vardı. Üzerindeki teçhizatın ağırlığına ve taşıdığı rağmen uzun boyundaki duruşu dikti. Alnına dökülen birkaç kahverengi tutamın altındaki ela gözleri parlıyordu. “Kıdemli Teğmen *Aras Candar,* Komutanım!”

Onun solunda, beyaz teninde parlayan simsiyah gözleriyle korkuyu hiç tatmamış gibi bakan uzun boylu genç bir kız vardı. Beline kadar gelen siyah saçlarını üstten sıkı bir at kuyruğu yapmıştı ve gözleri, en az timdeki erkekler kadar tehlikeli ve acımasız bakıyordu. Duruşu bir kadının zarafetine değil, bir askerin sertliğine aitti. “Teğmen *Devin Sancak,* Komutanım!”

Sıranın en sonunda duran o ince bedene ait eller saygıyla bir asker selamı verdi. Kumral saçlarını açık bırakmıştı ve rüzgârla birlikte saçları da savruluyordu. Yeşil bakışları, sabırsızlanan bir kurşunun gözü kara cesaretiyle parlıyordu ve diğerlerindeki ciddiyetinin aksine

onun yüzünde, gamzelerini belli eden ve zarif yüz hatlarına yakışan bir gülümseme vardı. “Teğmen *Hera Soykan,* Komutanım!”

Timin bütün üyeleri kendini tanıttıktan sonra, geriye sadece rüzgârın uğultusu ve o ağır sessizlik kaldı. Aralarında bir tim ruhu oluşmaya başlamıştı ve bu tim ruhunun komutanı, en önde, sarsılmaz bir dağ gibi dikilen o adamdı.

Kurter, askerlerinin üzerindeki o sert ve tatmin olmuş bakışlarını yavaşça çekti. Rüzgâr, koyu kahve perçemlerini alnına düşürürken geniş omuzlarını daha da dikleştirdi ve sesini sadece avluya değil, doğrudan askerlerinin zihnine kazımak ister gibi bağırdı. “Yüzbaşı Kurter Alacakan!” Sesi, az önce avluyu inleten o altı askerden çok daha sert ve yakıcıydı. Aynı ses tonuyla devam etti. “*Alakurt* derler.”

Doğru. Ona Alakurt derler. *Geçmişten beri.*

Lakabını duymak kalbime ve zihnime geçmişten bir gölge düşürdü.

Ve Kurter yeri göğü inleten gür sesiyle, sanki söylediği her kelimeyi askerlerinin zihnine kazırmış gibi devam etti.

"Burada cesareti olmayana yer yok," dedi, kelimelerin üzerine basa basa. "Ben, cesur askerler, tereddüt etmeyen bedenler istiyorum. Merhamet dileneni sağ bırakmayacak, emrimi bir saniye bile sorgulamadan o tetiği çekecek, yeri geldiğinde kendi kanında boğulurken bile silahını bırakmayacak askerler istiyorum. Eğer içinizde tek bir korku, şüphe ya da geride bırakacaklarınızın yankısı varsa, eğer o kalbinde tek bir zaaf bile varsa buradan hemen gidersiniz!"

Karargâhın avlusunda ağır bir sessizlik oldu. Ama hepsi, Kurter'in gidersiniz sözü karşısında tek bir adım bile geri çekilmedi ve dimdik durdu.

“Defalarca ölümle burun buruna geleceksiniz, defalarca kafanıza dayalı bir silahla karşı karşıya kalacaksınız, öyle bir an gelecek ki nefes alamadığınız, yaşamak istemediğiniz anlar olacak.”

Kurter, gözlerini onların üstünde son kez gezdirip ciddi sesiyle devam etti. “Siz askersiniz ve gerekirse bu uğurda öleceksiniz.” Elini yavaşça kaldırıp nizamiyenin devasa demir kapılarını işaret etti. “Kapı orada! Gitmek isteyen gitsin!”

Kurter’in bu sözlerine karşılık ne bir tereddüt ne de bir geri adım geldi onlardan. Timdeki askerlerin hiçbiri hareket dahi etmedi.

Sadece altı askerin, ölüme ve komutanlarının kanlı kurallarına verdikleri o sessiz, sarsılmaz yemin duyuluyordu. ‘Kalacağız Komutanım’ yemini.

Kurter’in sözlerinin avluda bıraktığı o kan dondurucu yankı henüz silinmemişti. Askerlerin hiçbiri nefes bile almıyor, sert bir duruşla komutanlarının yaydığı o otoriter disipline saygı duyuyorlardı.

Kurter, gözlerini önünde dizili olan o altı askerden yavaşça çekti. Rüzgâr, kamuflajının yakalarını ve alnına düşen koyu kahve perçemlerini hırçın bir şekilde savururken, sanki avludaki o ağır, silah kokan havayı değil de, metrelerce yukarıdan üzerine dikilen benim bakışlarımı soluyormuş gibiydi. O sarsılmaz duruşunu bozmadan, çenesini hafifçe sıkarak ağır ve son derece bilinçli bir hareketle başını kaldırdı.

Zaman, o an avludaki herkes için durdu ama bizim için yeni, çok daha tehlikeli bir eksende akmaya başladı. O dipsiz, karanlık orman yeşili gözleri, aramızdaki o uçurum gibi mesafeyi ve yaslandığım o kalın, soğuk camı paramparça ederek doğrudan gözlerimi buldu.

Göz göze geldiğimiz o saniyede, etrafımızdaki her şey, karargâh, avlu, askerler, silinip gitti ve nefesim kesilmiş gibi hissettirdi. Camın buz gibi yüzeyine yasladığım parmaklarım istemsizce bükülürken, göğüs kafesimin altındaki o amansız çarpıntı tüm bedenime yayılmaya başlamıştı.

Bana olan bakışlarında az önce timine kustuğu o acımasız öfke yoktu; onun yerine çok daha derin, çok daha gizli ve sadece benim görebildiğim o tanıdık cehennem vardı. Bu bakış, beni bu kanlı oyunun

dışında tutmak için çırpınan ama aynı zamanda kaderi, kaderime bağlandığı için kendi karanlığına beni çekmekten kendini alamayan bir adamın sözsüz itirafıydı. *Uzak dur*, diyordu. *Bu cehennemden uzak dur.*

Rüzgâr dışarıda ne kadar sert eserse essin, asıl fırtına o an ikimizin gözleri arasında, o görünmez hatta koptu. O bana, kendi elleriyle yönettiği bu kafesin tam ortasında, bu kanlı daveti kabul etmemi istemiyormuş gibi bakıyordu. Ama ben, o dipsiz yeşillerin içine baka baka, bu fırtınanın kalbine inip o tetiği onunla yan yana çekmeye çoktan hazırdım.

□

Ertesi sabah, karargâhın o ruhsuz ve gri duvarları arasına adım attığımda dünkünden çok daha hazırlıklı, çok daha kusursuzdum. Elimde Kurter'in dün o odada gözlerimin içine baka baka bahane ettiği eksik belgelerin ve vesikalık fotoğrafımın bulunduğu dosyayı sıkı sıkı tuttum.

Üzerimde hatlarımı keskin bir nizamla saran bordo renk, şık bir takım, yüzümde ise hiçbir zaafı ele vermeyecek kadar pürüzsüz, alımlı bir makyaj vardı. Dudaklarımı birbirine bastırıp ıslak bordo rujumu bira daha dağıttım. O sırada topuklu ayakkabılarımın ucu, uzun ve loş koridorun zeminine değdiğinde çıkan o tok ses attığım her adımda kulağıma daha fazla doluyordu.

Adımlarım onun odasına doğru kararlılıkla ilerlerken, koridorun köşesini döndüğüm o an, karşımda gördüğüm o gözlerle etrafımdaki tüm sesler bir anda kesildi.

***Karşımdaydı*.**

Geniş omuzlarını kusursuz bir şekilde saran askerî üniformasının içinde bütün heybetiyle koridoru doldurmuştu. Adımlarım istemsizce yavaşladı, bakışlarım saniyeler içinde o uzun boyundan yukarı tırmandı ve gördüğüm yüzle nefesim göğsüme takılı kaldı. Dünkü o yorgun, rüzgârın savurduğu saçları ve yüzündeki o gölgeli ifade gitmişti. Yeni tıraş olmuştu. Ortaya çıkan keskin çene hatları ve açık

renk teni, onun zaten tehlikeli olan yakışıklılığını çok daha sarsıcı bir noktaya taşımıştı.

Bana doğru attığı her adımda aramızdaki mesafe kapanırken, karargâhın o demir ve kan kokan havasını ezen başka bir koku sızdı içime. Kokusuna karışmış, ferah ama insanın zihnini uyuşturacak kadar yoğun, erkeksi bir tıraş losyonu kokusu.

Adımları tam karşımda, aramızda sadece birkaç santimlik mesafe bırakacak kadar yakında durduğunda başını hafifçe eğerek bana baktı. Gözleri önce yüzümde, özenle yaptığım makyajımda, belki de dudaklarımdaki o iddialı renkte çok kısa, tehlikeli bir an oyalandı. O kısa saniyede o koyu yeşillerin içinde beliren ve hızla bastırılan o koyulaşmayı yakalamıştım.

Ardından bakışları ağır ağır aşağı, göğsüme doğru bastırdığım görev dosyasına kaydı. Aramızda ne bir iş selamı, ne de sıradan bir günaydın vardı. Sadece iki cephenin birbirine çarpıp sessizce birbirini tarttığı, o kalın duvarların ardında alev alev yanan, ağır bir sessizlik vardı.

Aramızdaki bu kelimesiz, ağır savaş koridorun serinliğinde yankılanırken, bakışlarını ilk çeken o oldu ve geniş eliyle odasının soğuk metal kapı kolunu kavradı. "Gel içeri."

İtiraz etmeden peşinden girdim. Odanın içine adımımı attığım an, o tanıdık ve sarsıcı koku genzimi yaktı. Bu hissi bertaraf etmeye çalışarak masanın önüne kadar ilerledim. O da geniş ahşap masasının arkasına geçmek yerine, hemen önünde, benimle aynı tarafta durdu. Aramızda sadece yarım adımlık, tehlikeli bir mesafe vardı.

Elimdeki dosyayı vakit kaybetmeden ve uzun uzun açıklama yapmadan ona doğru uzattım. "Dün bahane ettiğin o eksik belgeler," dedim, sesimdeki o soğuk ve resmi tonla. "Hepsi tam."

Kurter dosyayı elimden alırken parmak uçlarımız teğet geçti. O kısacık temas bile havadaki elektriği harlamaya yetmişti. Dosyanın kapağını açıp göz ucuyla belgelere baktı. Yüzünde dünkü o acımasız komutan

ifadesi yerli yerindeydi, o aşılmaz duvarlarını kimsenin geçmesini istemiyormuş gibi.

Elimi ceketimin cebine atıp küçük, beyaz bir zarf çıkardım. İçindeki vesikalık fotoğrafları parmaklarımın arasına alarak doğrudan onun göğüs hizasına doğru uzattım ve gözlerimin içine o meydan okuyan ifadeyi yerleştirdim. "Bunlar da çok önemsediğin fotoğraflar," dedim, çenemi hafifçe dikleştirip sesime ince bir alay katarak. "Sen birini beğenmezsin, kusur bulursun diye iki tane de yedeğini koydum."

Kurter, uzattığım o küçük parlak kâğıtları geniş parmaklarının arasına aldı ve bakışları gözlerimden ayrılıp avucundaki o vesikalık fotoğrafa sabitlendiğinde odanın içine yine o ağır sessizliğimiz çöktü. Gözleri, fotoğraftaki aksimde bir komutanın evrak incelemesinden çok daha uzun, çok daha dikkatli bir şekilde oyalandı. Ona fotoğrafı vermemin üzerinden saniyeler aktı. Çenesindeki o keskin kas hafifçe seğirdi, gözlerindeki bakış anlık olarak karardı.

"Güzel," diye fısıldadı.

Sesi o kadar kısık çıkmıştı ki, bu kelime resmî bir onaydan çok, zihninden istemsizce dudaklarına sızmış bir itiraf gibi çıkmıştı.

Sonra başını aniden kaldırıp o dipsiz koyu yeşilleri doğrudan gözlerime dikti. Kendini toparlamak, o tavizsiz komutan ifadesine geri dönmek, muhtemelen 'Fotoğraflar prosedüre uygun' gibi soğuk bir cümle kurmak istiyordu. Ama bana bakarken, o zırhın paramparça oluşuna bizzat şahit oldum. Gözlerindeki o karanlık ateş büyüdü aramızdaki mesafeyi düzeltmeye çalıştığı kelimeden çok daha büyük bir yangının içine attı.

"Güzelsin."

Bütün savunmalarını yıkan bir teslimiyetle bana kurduğu bu cümleden sonra odadaki tüm sesler sustu. Zaman durdu. Geriye sadece yüzüme çarpan sıcak nefesi ve benim göğüs kafesimi parçalayacakmış gibi atmaya başlayan kalbimin sağır edici sesi kaldı.

İkimiz de kendi ördüğümüz kalın duvarların arasında ilk kez silahsız yakalanmıştık.

“Teşekkür ederim,” diyebildim, sesimin düzelmesi için boğazıma temizlerken. “Sen de…”

Kurter’in o ketum, sert hatları bir anlığına dağıldı. Kalın sesine, ondan duymaya hiç alışık olmadığım bir tını karıştı. “Ben de mi güzelim?”

O ciddi komutan gitmiş, yerine benim kelimelerimde anlam arayan bir adam gelmişti. Göğsüme hücum eden sıcaklığı ve yanaklarımdaki o tehlikeli karıncalanmayı bastırmak için bir kez daha boğazımı temizledim. Bakışlarımı kısa bir an kaçırıp, “Yok,” dedim hızla toparlanmaya çalışarak. “Sen yakışıklısın.”

Ne diyordum ya ben?

Gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırıp, itinayla o gamzelerini benden saklarken, “Teşekkür ederim,” dedi tok bir sesle. Fakat o da kendi yıktığı bu duvarın enkazında nasıl duracağını bilemez gibiydi. “Sen de…”

Bu sefer de benim dudaklarımda engel olamadığım, hafif ve bu gerginliği bir nebze dağıtan bir tebessüm belirdi. “Ben yakışıklı mıyım?”

Sustum. Gerçek anlamda aklımı kapının dışında unutmuş gibiydim. Kelimelerimi kontrol edemiyordum, onun gözlerine bakarken dudaklarımdan aniden dökülüyordu.

Neyse ki kelimelerini kontrol edemeyen sadece ben değildim, o da kendini kontrol edemiyordu.

Bakışları gamzelerimde ve dudaklarımda ağır ağır dolaşırken çenesindeki o keskin gerginlik tamamen silindi. “Yok,” dedi, sesi bu kez çok daha net ve içtendi. “Sen güzelsin. Çok.”

Bu tuhaf ama kalbimin ritmini altüst eden döngüye tutunarak, “Çok güzelim ben, evet,” dedim. Sonra çenemi hafifçe kaldırıp az önceki o yakıcı gerçeği yeniden onayladım. “Yakışıklısın sen de. Çok…”

Dudaklarının kenarında belli belirsiz, sadece benim yakalayabileceğim kadar ufak ama bütün o buzları eritecek kadar cüretkâr bir kıvrım oluşurken, “Yakışıklıyım evet,” diye mırıldandı yanağında beliren ve insanın nefesini kesen gamzeleriyle. “Teşekkürler.”

Aramızda ciddi ciddi bu konuşmanın geçmiş olduğunu hâlâ inanamıyordum.

‘Güzelsin.’

‘Teşekkür ederim. Sen de…’

‘Ben de mi güzelim?’

‘Yok, sen yakışıklısın.’

‘Teşekkür ederim. Sen de…’

‘Ben yakışıklı mıyım?’

‘Yok sen güzelsin. Çok.’

‘Güzelim ben, evet. Yakışıklısın sen de. Çok.’

‘Yakışıklıyım evet, teşekkürler.’

Birbirimize çektiğimiz sınırları aştığımız nadir anlardan biriydi. İkimiz de bir süre sustuk ama saniyeler sonra o ciddiyet ve resmiyet tekrar aramızı doldurdu.

İçime batan o heyecanı gizleyerek, çenemi biraz daha dikleştirip, "Artık imzayı atacak mısın?" diye sordum. Sesim, aramızda kopan fırtına gibi inatçı ve sabırsızdı.

Kurter'in gözlerindeki o anlık dağılma yerini o tanıdık, tavizsiz komutan ifadesine bıraktı. Dudaklarını birbirine bastırıp ağır ağır başını sallarken bakışlarını benden koparıp masadaki dosyaya çevirdi ve eline aldığı kalemle o keskin imzasını kâğıdın üzerine kazırcasına attı.

Kalemi masaya bırakırken çıkan o tok ses ise kaderlerimizi birbirine bağlayan kanlı bir yeminin onayıydı.

“Tebrikler,” dedi ciddi bir sesle. "Artık resmî olarak Kafes Timi'nin doktorusun."

Son cümlesinden sonra aramızdaki o tehlikeli mesafeyi tamamen hiç ederek üzerime doğru bir adım attı.

Heybetli bedeniyle bütün ışığımı keserken, yüzünü yüzüme, nefesi dudaklarıma çarpacak kadar yaklaştırdı ve orman yeşili gözlerini gözlerime dikerek, o ezici otoritesiyle devam etti. "Ben de senin komutanınım."

O ferah tıraş losyonuna karışmış yoğun kokusu zihnimi uyuşturuyordu ama geri adım atmadım. Son cümlesine karşılık çenemi hafifçe kaldırıp, o dipsiz yeşillerin içine tıpkı onun gibi cüretkâr bir şekilde baktım. "Komutanım falan değilsin," dedim kelimelerin üzerine basa basa. Benim mesleğim onun askeriyesindeki kurallara göre işlemiyordu ve bunu ona hatırlatmaktan çekinmeyecektim. "Asıl ben senin doktorunum, Kurter. İkimizin arasında benim sözüm geçer, senin değil."

Bu sözlerim üzerine geri çekilmesini ya da öfkelenmesini bekledim ama o, tam aksine o karanlık, tehlikeli duruşundan taviz vermedi. "Sen benim doktorumsun," dedi, her kelimeyi zihnimin duvarlarına kazır gibi vurgulayarak. Yüzünü benden bir santim bile uzaklaştırmadan, o ağır ve bıçak sırtı sesiyle son noktayı koydu. "Ama komutan benim ve bu kafeste benim kurallarım işler."

Yüzüme çarpan sıcak nefesiyle zihnime kazıdığı bu cümlenin ardından, aramızdaki o tehlikeli ve boğucu yakınlığı bıçak gibi keserek bir adım

geri çekildi. Az önceki o zaafla çatlayan adam saniyeler içinde toparlanmış, yerine yeniden o sarsılmaz, disiplinli ve kurallara bağlı Yüzbaşı Alakurt gelmişti.

Geniş omuzlarını dikleştirip odanın çıkışını işaret edip, "Madem evrakların tam ve artık resmi olarak Kafes Timi'nin doktorusun..." dedi ve hafifçe başını kapıya doğru çevirdi. "Gel, seni timle tanıştırayım."

Bu teklifi reddedemezdim. İçimdeki heyecanı bastıramayıp, "Gidelim," dedim hiç düşünmeden.

Heyecanımı fark etmişti ama yüzüme vurmadı. İkimiz birlikte odasından çıkıp karargâhın o uzun koridorlarını yan yana yürümeye başladık. Onun askeri postallarının zeminde bıraktığı o ağır ve tok sese, benim topuklu ayakkabılarımın ritmik yankısı eşlik ediyordu.

Binanın ağır demir kapılarından çıkıp nizamiyenin dışına, o devasa büyüklükteki eğitim sahasına adım attığımızda, yüzüme çarpan soğuk rüzgârla birlikte havaya karışmış barut kokusu ciğerlerime doldu.

Sahanın ortasında, dünkü o ciddiyetlerinden eser kalmamış bir hâlde önlerindeki hedefe atış yapan Kurter'in Timi Kafes oradaydı.

Ancak biz sahaya adım attığımız, daha doğrusu o sahaya adım attığı ilk saniyede bizi ilk fark eden, timin keskin gözlü gölgesi Alpkan oldu.

Aynı saniyede timdeki bütün bakışlar Kurter'e dönerken aralarındaki o dağınık gürültü bıçak gibi kesildi ve eğitim sahasının ortasında kopan tek ses, Eymen'in göğsü yararcasına bağırdığı o gür komut oldu.

"KITA... DİKKAT!"

Sahanın zemini, altı askerin aynı saniyede yere sertçe vurduğu postallarının şiddetiyle sarsıldı. Yere vuran botlardan kalkan ince toz bulutu havaya karışırken o altı beden, şimdi komutanlarının karşısında tek bir vücut gibi kaskatı kesilmişti ve hepsinin bakışları yavaşça

Kurter'in yanında duran kadına, bana kaydı. Kim olduğumu anlamak ister gibi beni inceliyorlardı.

Bu askeriyedeki fazla renkli görünüşüm itibariyle onların karanlık dünyasına ne kadar zıt olduğumu biliyordum. O yüzden onların gözlerindeki bu kadın kim bakışlarını net bir şekilde gördüm.

Timin gözleri hâlâ üzerimdeyken Kurter, hafifçe omzunun üzerinden bana doğru döndü. "Tanışın," derkenki sesi timine yönelmişti ama gözleri bende kilitliydi. "Timin doktoru, Laren Karalev."

Rüzgâr, o altı askerin ve benim aramdaki o görünmez çizgide esmeye devam ederken, Kurter'in az önce verdiği 'Tanışın.' emri hâlâ sahadaydı. Derin bir nefes aldım. Üzerimdeki bu bordo takımın, kan kırmızısı rujumun ve Karalev soyadımın bana verdiği güvenle dudaklarıma samimi bir tebessüm yerleştirdim. "Merhaba," dedim samimiyetime karşı sesimi ciddi tutarak. "Timin doktoru olarak bütün sağlık durumlarınızdan ben sorumluyum. Adım Laren, Laren Karalev."

Cevap vermediler. Şu an esas duruşta oldukları için Kurter izin vermeden konuşmuyorlardı.

Karşımdaki bu aşılmaz etten duvara çarpmanın verdiği o anlık hisle yüzüm istemsizce asıldı.

Bu ufak, saniyelik hayal kırıklığını timden kimse fark etmemişti ama o etmişti. Kurter, başını bana doğru çevirdiğinde, yüzümdeki düşüşü saniyeler içinde yakaladı ve buna tahammülü yokmuş gibi bedenini time doğru hiddetle çevirdi.

"Selam versenize lan doktorunuza!"

Komutanlarının bu ani kükremesiyle irkilen tim, saniyeler içinde hareketlendi. Hemen ardından timin kıdemlisi Eymen'in sesi, yeri göğü inletecek bir tonda etrafa yayıldı. "KITA... DİKKAT!"

Altı asker aynı anda, tek bir çelik bedenmiş gibi topuklarını yere vurdu ve o şiddetli güm sesinden sonra, yeri göğü inleten bir kuvvetle bağırdılar. "SAĞ OL! HOŞ GELDİNİZ DOKTOR!"

Bu bağırış benim için o kadar şiddetli ve beklenmedikti ki, bedenim istemsizce tepki verdi. Gözlerim büyürken topuklu botlarımın üzerinde gayriihtiyari bir şekilde geriye doğru bir adım attım ama geriye doğru attığım o sert adım boşluğa değil, kaskatı bir bedene çarptı.

Sırtımın, Kurter'in o demir gibi sert göğsüne şiddetle yaslandığını fark ettiğimde ciğerlerimdeki nefes yarıda kesildi. Bedeninin o yakıcı sıcaklığı ve o dolu askeri teçhizatı, kaşmir kabanımın kalın kumaşını bile delip geçecek kadar sertti. Çarpmanın etkisiyle dengemi bulmaya çalışırken, başımı refleksle geriye, yaslandığım o geniş omuza doğru eğdim.

Tam o saniyede, Kurter de başını öne, bana doğru eğmişti.

Zaman, o ters ama bir o kadar da nefes kesici açının içinde asılı kaldı. Başım geriye yatmış, boynum ona doğru kavislenmişken; hemen üzerime kapanan o gölgenin içinde, yukarıdan bana bakan koyu yeşil harelerle göz göze geldim.

Yüzü yüzüme o kadar yakındı ki, rüzgârın savurduğu nefesinin sıcaklığı tenime çarpıyordu. Az önce timine emirler yağdıran o acımasız komutanın gözlerindeki o aşılmaz ifade saniyelik bir hızla dağılmış, yerini sadece benim görebileceğim o koruyucu ve tanıdık karanlığa bırakmıştı.

Geriye doğru adımladığımı, o soğukkanlı doktor maskemin ardındaki küçük kızın bir anlığına nasıl gün yüzüne çıktığını da yakalamıştı. Bu adamın gözünden hiçbir şey kaçmıyordu.

Bakışlarını gözlerimden çekmeden, sadece benim duyabileceğim kadar sığ bir nefes aldı. Sonra başını tekrar timine çevirip, "Doktorunuza kibar olun," dedi dudağına yerleşmiş hafif, belli belirsiz bir kıvrımla. "Korkutacaksınız."

Altı çelik beden aynı anda, tek bir nefesmiş gibi göğüslerini şişirdi ve hangarın metal duvarlarında yankılanan o kükremeyle karşılık verdiler. "EMREDERSİNİZ KOMUTANIM!"

Ses dalgası aynı şiddette yüzüme çarptığında, bu sarsıntıya alışmış bedenim olduğu yerde sakince kaldı ama parmaklarım, düşünmeme fırsat kalmadan havalanıp hemen yanımda duran Kurter'e dokundu.

Kumaşın altındaki o sert kolunu tuttuğumda Kurter'in bedeni saniyesinde kasıldı. "Elini çek, Laren."

Birkaç saniye afallayarak ona baksam da dediğini yapıp elimi hemen çektim. Bir komutanının, askerlerinin önünde bir kadın tarafından bu şekilde tutulması onun kurallarına aykırıydı çünkü.

Boğazımı temizleyip, "Verdiğin her emre bu kadar yüksek sesle tepki vermeleri normal mi?" diye sordum sadece onun duyabileceği bir sesle. "Sanki tanışmada değil, savaş ilanında gibisiniz."

"Bu işin normali bu."

"Bence normal değil."

Kaşlarını kaldırdı. "Önceki hayatınızda askerdiniz sanırım Doktor Hanım, askerî düzeni kendi kafanızdan yeniden yazdığınıza göre."

Göz devirdim. Bu adamla laf dalaşına girilmeyeceği çok önce öğrenmiştim zaten de şu an sırası değildi. Gözlerimi Kurter'in o dipsiz yeşillerinden çekip, karşımda bir duvar gibi dizili olan time baktım. "Tanıştığıma memnun oldum Kafes Timi. Sağlık raporlarınızı çıkarmam için sizi muayene etmem gerekiyor. Birazdan sağlık raporlarınız için odama geldiğinizde sizi daha yakından tanıyacağım. Şimdilik hoşça kalın."

Sahada çıt çıkmadı. Askeriyenin disiplini içinde, komutanlarından bir onay gelmeden ölüm sessizliklerini bozmuyorlardı.

Kurter'in kalın, otoriter sesi avludaki sessizliği tekrar bozdu. "Sağ olun desenize lan doktorunuza!"

"SAĞ OLUN!"

Kurter ne derse yapıyorlardı.

Kaşlarımı çatarak başımı yavaşça Kurter'e çevirdim. "Söyle askerlerine bu kadar bağırmasınlar ya," diye fısıldadım yine sadece onun duyabileceği bir seslem "Merhaba, görüşürüz derken bile yeri göğü inletiyorlar."

Kurter'in dudaklarında belli belirsiz, alaycı bir kıvrım oluştu. Sesindeki o ciddi komutan tonuna karışan bir itaatle, "Emriniz olur Doktor Hanım," diye mırıldandı.

"Aferin," dedim alayla. "Doktor sözü dinle böyle."

Bıkkın bir nefes verdi. “Başımın belasısın.”

“Sen de benim ruh hastamsın.”

Ters ters baktık birbirimize.

“Şimdilik işim var," dedim araya girerek. "Seninle sonra uğraşacağım ama. Gözüm üstünde, haberin olsun."

Alayla baktı yüzüme. "Gözünün üstümde olmadığı bir an var sanki. Ne zaman başımı kaldırsam, pencereden beni izliyorsun."

Çenemi sıktım. Bunu bu şekilde yüzüme vurması hiç iyi olmamıştı. "Başına her an bela açma potansiyelin olduğu için olmasın sakın?"

Kurter, gözlerini benden ayırmadan dudaklarının arasından o pes tınıyla homurdandı. "Yemin ederim sabır sınavımsın Laren."

“Sen de benim,” diye homurdandım öfkeyle.

Ardından ona son bir bakış atıp arkamı döndüm ve askeriye binasına doğru yürümeye başladım. Topuklu botlarımın tok sesi uzaklaşırken Kurter'in askerlerine, "Rahat!" komutunu verdiğini duydun.

O bu emri verir vermez arkamda bıraktığım o askeri nizamın sessizliği çoktan bozulmuştu bile. Sahadan yükselen o kalın, bastırılmaya çalışılan erkek gülüşmeleri kulaklarıma dolduğunda adımlarımı yavaşlatmadım ama başımı omzumun üstünden onlara çevirip ne söyleyeceklerine dikkat kesildiğimde Aras'ın o rahat ve belaya susamış gibi çıkan sesi duyuldu.

"Komutanım? Ayıptır sorması, Doktor Hanım yengemiz mi?"

"Sus lan!" diye bağırdı Kurter. "Yok öyle bir şey."

"O zaman ayıptır sorması, neden birbirinize yiyecekmiş gibi bakıyorsunuz?"

"Ayıpsa sorma lan o zaman!"

İnanamayarak onlara baktım ve önüme dönüp öfkeli adımlarla ilerlemeye başladım. Fakat timin onunla benim arkamdan uzunca bir dedikodu döndüreceğini daha şimdiden çınlamaya başlayan kulaklarımdan anlamıştım.

□

Avlunun o barut kokan eğitim sahasından çıkıp odama döndüğümde, üzerime doktor önlüğümü geçirip hızla masama geçtim. Önümde Kafes Timi'ne ait sağlık raporlarının ve hastalık geçmişlerinin olduğu altı kalın dosya ve bir de deli Komutanlarının dosyası duruyordu. Bugün timdeki herkesi inceleyip dosyalarını tamamlayacaktım, o yüzden işim uzundu.

Önümdeki dosyaları incelediğim sırada kapı tok bir sesle vurulduğunda, "Gir," dedim. Tam tahmin ettiğim gibi içeriye ilk giren, timin ikinci adamı Eymen Aslaner oldu.

Karakterindeki o katı yüz ifadesiyle içeri adım atıp kapıyı kapattığında elimle sedyenin olduğu tarafı gösterdim. “Buraya geç istersen, Eymen.”

Sessizce başını salladı ve üniformasının üst kısmını çıkarıp muayene koltuğuna oturdu.

Ben de sandalyemi itip ayağa kalktım ve karşısında durdum. Bedenini incelerken teninin savaş meydanından farksız olduğunu fark ettim. Göğsünde ve kollarında sayısız bıçak ve şarapnel izi vardı ama en dikkat çekeni, göğsünden başlayıp karnının altından doğru inen o ince, beyaz yarıktı.

Steteskopu göğsüne yaslayıp ritmik ama ağır atan kalbini dinledikten sonra bakışlarımı yara izine diktim. "Bu iz," diye mırıldandım ciddi bir tonda. "Raporda künt travma olarak geçmiyor. Bıçak yarası mı?"

Eymen'in gözlerinde duygu belirmedi. Dümdüz karşıya, duvara bakmaya devam ederken o ağırbaşlı ve ketum sesiyle yanıtladı. "Geçmişte bir çatışmanın izi Doktor Hanım. İzlerle yaşamaya alıştım, varlığını hissetmiyorum bile. Kanamayan yaranın bende önemi yok.”

Bu adamın Kurter'in sağ kolu olması tesadüf değildi, ikisi de sadece intikam için nefes yaşıyordu.

Başımı sallayıp diğer kontrollerini de hallederken, tansiyonunu ve diğer temel bulgularını not edip onu gönderdim.

Hemen ardından kapı tekrar açıldı ve içeriye Alpkan Delen girdi. Timin keskin nişancısı.

Odaya girişi bile bir gölge kadar sessizken üstünü soyup sedyeye oturduğunda, ciddi gözleri odayı inceleyip tekrar bana sabitlendi.

Karşısında durdum ve nabzını ölçmek için parmaklarımı bileğine bastırdım. Hissettiğim ritimle kaşlarım istemsizce çatıldı. Kalp atışları o kadar yavaştı ki karşımda canlı bir adam değil, taş duruyordu sanki.

"Nabzın bradikardi sınırında ama çok düşük," dedim ona bakarken. “Garip… Daha önce sağlıklı olup da nabzı bu kadar yavaş atan birini hiç görmemiştim.”

Bakışlarını, bileğindeki parmaklarımı es geçip doğrudan gözlerime çevirdi. Az konuşan, ketum bir adam olmasına rağmen sözlerime cevap verme ihtiyacı hissetmiş gibi baktı. Gözlerinde ne bir alay ne de bir övünç vardı, sadece buz gibi bir gerçeklikle bakıyordu. "Keskin nişancıların kalbi hızlı atmaz Doktor Hanım," dedi mesafeli bir ses tonuyla. "Çünkü kalbim hızlı atarsa göğsüm titrer, göğsüm titrerse namlu sapar, namlu saparsa hedef şaşar. Ben tetiği, iki kalp atışımın arasındaki o sessiz boşlukta çekerim."

Başımı salladım. “Uyuyamıyorsun, değil mi?”

Onaylarcasına baktı yüzüme ama cevap vermedi.

“Neden?” diye sordum.

“Uyursam rüya görürüm.”

“Neden rüya görmek istemiyorsun?”

“Rüyalarımda kimse yaşamıyor.”

İçimde garip bir baskı hissettim. Alpkan ise başka hiçbir şey söylemedi, sorularıma kısa ve net cevaplar vererek tamamdı muayenesini. Kafes Timi dedikleri bu adamlar gerçekten de savaşmak için doğmuş hissiz insanlardı.

Alpkan'ın o ürkütücü muayenesinden sonra kapı tekrar açıldı ve içeriye gözleriyle ışık gibi parlayan Hera Soykan girdi.

“Hoşgeldin.”

Gamzelerini göstererek gülümsedi. “Hoşbulduk.”

Timde gülümseyebilen iki kişi vardı. Birincisi Hera, öbürü Aras’tı. Diğerleriyse gülmeyi unutmuş denebilecek kadar ciddi insanlardı.

“Sedyeye geçip çıkar üstündekini Hera,” dedim önümdeki dosyalar arasında onun sağlık raporunu açarken.

Dediğimi yaptı. Bir dakika içinde üstündeki kıyafeti çıkarıp muayene yerine oturduğunda, sırtının ve kaburgalarının üzerindeki o pürüzsüz beyaz teninde belli olan birkaç yara izi çarptı gözüme. Parmak uçlarım kaburgasındaki o derin ve eski kesik izinin üzerinde nazikçe gezindi. "Bıçak yarası mı?"

Hera dudaklarındaki ince tebessümle başını hafifçe eğdi. "Evet ama önemli bir şey değil."

Bunu söylerkenki yüz ifadesine baktığımda güzelliğini nasıl bir silaha dönüştürdüğünü, o narin bedenin altında nasıl acımasız bir katil yattığını görmüştüm. Hera Soykan, kesinlikle bu timin zehirli sarmaşığıydı.

Kaşlarımı kaldırdım. “Bıçak yarası ama önemli değil, öyle mi?”

“Öyle,” dedi cümlemi onaylar gibi başını sallayarak. “Kanamayan yaranın bende önemi yok.”

Sözleri karşısında aklıma gelen detayla birlikte istemsizce güldüm. “Eymen de tam olarak aynısını söylemişti bana. Ne kadar benziyorsunuz birbirinize, hatta yara aldığınız yer bile aynı.”

Eymen’in adını duyduğu an yüzünde garip bir ifade belirdi. Ardından dudaklarını birbirine bastırıp başını başka tarafa çevirdi.

“Tanışıyor musunuz?” diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

“Hayır,” diyen sesi netti. “Tanışmıyoruz.”

Başka bir şey sormamı istemediğini belli edercesine baktığında üstelemeden konuyu kapattım.

Önümdeki dosyaya gömülüp onun hakkındaki bilgileri hızlıca doldururken Hera aniden ayağa kalkıp üstünü giyinmeye başladı.

“Gidebilir miyim?”

“Evet.” Gülümsedim. “Hoşçakal.”

“Sen de hoşçakal.”

Hera’nın gidişinin ardından odayı heybetli cüssesiyle dolduran kişi Atilla oldu. Adımları, yürüyen bir dağı andırırcasına kuvvetliydi.

Üstünü soyup sedyeye oturduğunda tansiyon aletinin manşetini kalın koluna geçirirken zorlandım. Bakışlarım bedenini incelemeye başladığında sol tarafında boynundan omzuna doğru inen yanık izi çekti dikkatimi.

"Üçüncü derece yanık," diye mırıldandım, parmaklarımı o hasarlı dokunun etrafında dolaştırırken. "Cilt grefti yapılmış ama tam tutmamış."

Atilla ağır ve keskin yüz hatlarıyla başını salladı. "Tank mermisi sıyırdı, Komutanı-” Boğazını temizledi. “Yani Doktor Hanım,” diyerek düzeltti hitabını. “İki hafta sonra sahaya döndüm, derinin tutmasını bekleyecek vaktim yoktu."

Tam Kurter'in yapacağı türden bir delilikti bu. Kafes Timi’nin adamları gerçekten de birbirlerini bulmuştu.

Atilla’nın raporunu da bitirdikten sonra o çıktı ve hemen ardından kapıdan Aras Candar girdi.

Ela gözlerindeki o alaycı ve serseri ifadeyle üstündekini çıkarıp muayene koltuğuna rahat bir tavırla yayıldığında gülerek ona baktım.

“Bir askere göre fazla neşeli değil misin?”

“Öyleyim,” diyerek onayladı. Yüzündeki serseri tebessüm silinmemişti. “Bu ciddi adamların yanına ortalığı karıştıracak neşeli biri lazımdı, görevi ben üstlendim.”

Küçük bir kahkaha attım dayanamayarak. “İyi yapmışsın.”

Elimdeki steteskopu Aras’ın sırtına yasladığımda, dışarıdan ne kadar laubali görünürse görünsün, içeride her an kopmaya hazır, gergin bir yay olduğunu anladım. Kasları bir saniye bile gevşemiyor, nabzı sürekli bir tetikte olma hâliyle atıyordu.

"Nabzın fazla hızlı," dedim, onun o muzip yüzüne bakarak. "Sanki her an bir yere saldıracakmış gibisin."

“Delikanlı adamın nabzı hızlı olur.” Dudaklarının kenarındaki o çarpık gülüş büyüdü. “Adı üstünde, delikanlı.”

Güldüğümü gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. “Sen gerçekten delisin.”

Aras’ın kontrolünü tamamladıktan sonra içeri Devin Sancak girdi. Siyah, düz, uzun saçlı, koyu renk gözleri olan oldukça güzel bir kızdı ama buz gibi bakıyordu gözleri. Çatık kaşları altındaki koyu harelerinin içi, henüz yirmili yaşlarının başındaki birine ait olamayacak kadar ıssız ve soğuk bir mezarlığı andırıyordu.

Ama bedeni sağlamdı. Davranışlarıysa kimseye güvenmediğini belli edercesine aşırı temkinliydi. Muayeneden önce elimden yanlışlıkla metal bir kalem masaya düştüğünde, çıkan o ufak 'çıt' sesiyle bile Devin’in eli saniyesinde belindeki silah kılıfına gitti.

“Tetikte olmana gerek yok.” Gülümsedım. “İnsanlara zarar verecek biri olsam, doktor olmazdım değil mi?”

“Mesleki deformasyon,” diye mırıldandı dudakları arasından.

“Anlıyorum.” Başımı sallayıp ona doğru yaklaştım. Katsı karşıya durduğumuzda, “Üstünü soyar mısın?” dedim sesimi yumuşak tutmaya çalışarak. Çünkü ters birine benziyordu, ben de ters biriydim ve ilk günden timden biriyle kavga edip Kurter'in diline düşmek istemiyordum.

Mezarlık gibi bakan gözlerini yüzüme dikti. “Soymazsam olur mu?”

Sakin kalmaya çalışarak yanıtladım onu. “Ama nabzını dinlemem ve vücudundaki yara izlerinin derinliğine bakmam lazım.”

“Vücudumda yara yok, nabzımı boynumdan dinleyebilirsiniz.”

Derin bir nefes verdim. Üstünü soyması için onu zorlayamazdım ama işimi bu şekilde çıkmaza sokması da hoş değildi. “Prosedüre göre incelemeden raporu eksiksiz dolduramam.”

Bıkkın bir nefes verdi ve üstündeki açık yeşil tişörtü soyup sedyenin bir ucuna bıraktı. Devin'in muayenesi sırasında diğerlerinin aksine onunla hiç konuşmadık. Garip, ciddi, soğuk karakterde biriydi.

Onun gidişinin ardından odanın içine ağır bir sessizlik çöktü. Odada yalnız kalıp son işlemleri de hallederken bütün timin ağırlığı omuzlarıma binmişti sanki. Hepsinin hastalık geçmişini ve buraya gelmeden birkaç gün önce verdikleri kan tahlillerini tek tek incelemiş, son kontrollerinin de yapmış ve operasyona gitmeleri için onay vermiştim.

Derin bir nefes alıp arkama yaslandığımda bakışlarım yavaşça masamın üzerinde duran o son ve içlerinden en kalın olan dosyaya kaydı.

Tim Komutanı Yüzbaşı Kurter Alacakan.

Timdeki üyelerinin neredeyse hepsinin kontrolleri bitmişti. *Biri* hariç.

Bilgisayar ekranından numarasını bulduğumda hızla tuşladım ve çaldırdım onu. Aradığınız kişi meşgul.

Dişlerimi sıkarak mesaj kısmına yöneldim ama o benden önce davranmıştı.

Siz: Neredesin?

Kurter: Önemli işim var.

Siz: Benim işim daha önemli. Kontrollerini tamamlamam gerekiyor, odama gelir misin?

Kurter: Gelemem.

Siz: Dalga mı geçiyorsun?

Kurter: Önemli işim var dedim.

Dişlerimi sıkarak fırlatırcasına masaya bıraktım telefonu. Onu biraz tanıyorsam mutlaka bir sorun vardı, yoksa da çıkartacaktı. Ruh hastası.

Aklımdaki düşüncelerin ağırlığıyla hava almak ister gibi ayağa kalkıp cama doğru ilerledim ve önümdeki açık pencereden etrafı izlemeye başladım. O sırada dışarıdaki askerî tank dikkatimi çekti dikkatimi. Askeriyeye yeni getiriliyordu ve önünde bir sürü kamuflaj maskesi takmış rütbeli asker vardı. Ama o kadar insan içinden gözlerim hemen onu buldu. Yüzündeki kar maskesinin altından bile parlayan koyu yeşil gözleriyle timinin ve diğer askerlerin başında bekleyip emirler yağdırıyordu.

“Kahretsin.” Elimdeki bardağı sertçe masaya bıraktım. “Ne işin var ya senin operasyon sahasında!”

Askeriyeye koca bir tank getirildiğine ve yanında rütbeli askerler olduğuna göre önemli -daha da ötesi- tehlikeli bir görevdi. Ona attığım ağır dikişler daha doğru düzgün derisine kaynamamışken tehlikeli bir operasyona gidecekti.

“Sen delisin. Yemin ederim delisin sen.” Hissettiğim öfke yüzünden artık kendi kendime bağırmaya başlamıştım. “Bedeninde on beş dikişlik yara var, otur oturduğun yerde ya! Operasyona gidecek başka vakit mi bulamadın? Ruh hastası Kurter!”

Bu göreve kesinlikle gitmemesi gerekiyordu. Zira dikişleri eğer açılırsa bir daha kolay kolay iyileşemezdi ve iz kalırdı. Daha da kötüsü

enfeksiyon kapabilir ve bu onu hastanelik edebilirdi. Düşünmüyordu ki kendini hiç.

Derin bir nefes daha alıp bir süre ne yapacağımı düşündüm. Elimi şakaklarıma götürüp başıma saplanan ağrıyı geçirmek istercesine sıktığımda, aniden aklıma gelen fikirle odağımı hızlıca toplayıp bilgisayarımı açtım. Timdeki herkese operasyon için yeşil onay çıkarmıştım.

Gözlerim, listenin en başında, yeşil onayıyla duran isme takıldığında kırarcasına bir öfkeyle sıktım dişlerimi. *Kurter Alacakan.*

Hiç vakit kaybetmeden adının üstünü çizdim ve yeşil onayı sildim. Göreve gitmesini kendi inisiyatife falan bırakmayacaktım ve bile isteye, onu sinirden deliye çevirecek o tuşa bastım. Kırmızı ret.

Hatta bununla da yetinmemiş, altına da iptali olmayacak yazıyla not düşmüştüm.

'Hasta, künt bir travma sonucu iki anatomik bölgede toplam on beş adet sütür materyali ile primer kapatılmış yaraya sahiptir. Yara bölgelerinde epitelizasyon süreci devam etmekte olup, tam doku iyileşmesi gerçekleşmemiştir. Erken dönemde fiziksel efor ve travmaya maruz kalması durumunda dehissans, hemooraoji ve sekonder enfeksiyon oluşma riski bulunmaktadır. Mevcut klinik tablo doğrultusunda operasyonel göreve katılımı uygun değildir.

Doktoru olarak Kurter Alacakan'ın operasyona katılmasına iznim yoktur ve durum, herhangi bir anlaşmaya kapalıdır.'

İmza: Doktor Laren Karalev.

Belgeyi gönder tuşuna bastıktan sonra diğer işlemleri de halledip yaklaşık birkaç dakika içinde bilgisayarı kapattım. Bu rapor onu çok sinirlendirecekti ama sinirlenmesi umurumda bile değildi. Ona bir şey olmamasını daha çok umurumdaydı.

Yarım saat kadar odamda kalıp son işlemleri de hallettiğime emin olduktan sonra sandalyemi itip ayağa kalktım ve tam odamdan çıkacaktım ki koridorun ucunda, dev gibi bir bedenin elinde yırtarcasına sıktığı kağıtla odama doğru geldiğini görünce olduğum yerde durdum. Kararmış gözleri ve burnundan soluyan bir öfkesiyle üzerime doğru geliyordu.

Anlaşılan ret raporum beyefendinin önüne hızlı düşmüştü.

Odamın kapısında belirip baskın yapar gibi içeri girmesi birkaç saniyesini aldı ve içeri girer girmez tam karşımda durup elindeki dosyayı masama fırlattı. “Bu ne demek oluyor?”

Kollarımı göğsümde kavuşturup aynı öfkeyle baktım ona. “Ne anladıysan o.”

“Sorun da bu.” Yüzüme yaklaştı. “Bir bo-” Son anda durdurdu kendini. “Bir şey anlamadım.”

“İyi, anlatayım.” Belgeyi elime aldım ve kırmızı reddin üstüne işaret parmağımı vurup ciddi ciddi açıklamaya başladım. “Vücudunun kritik yerlerinde yeni atılmış toplam on beş tane sütür var ve bu operasyona benim iznim olmadan bo-” Alayla gülüp boğazımı temizledim ve devam ettim. “Gidemezsin demek oluyor.”

Son cümlemden sonra gözlerinde ürpertici karanlık büyüdü, öfkesini kontrol edemiyordu artık. “Operasyonda emir ve yönetim sorumlusu komutan görevindeyim. Yapacağım tek şey bulunduğum yerden askerlerin konumunu analiz edip emir vermek. Hareket edip kendimi zorlayacağım bir görev değil ve orada olup operasyonu yönetmem gerekiyor!” Yüzüme doğru biraz daha yaklaştı. “Beni delirtme.” İşaret parmağını belgenin üstüne öfkeyle vurup devam etti. “O kırmızı reddi yeşil onaya çevir hemen.”

“Başka emriniz de var mı, Yüzbaşı?” Meydan okurcasına ona bakıp başımı net bir tavırla, kesin bir şekilde iki yana salladım. “Kıpkırmızı ret bak orada duruyor ve o ret, sarıya falan çevrilmeyecek.” Devamında kaşlarımı çatıp, yüzüne karşı bağırarak devam ettim.

“Gitmiyorsun operasyona falan! Vücudunda daha deriye bile kaynaşmamış on beş dikiş var, otur oturduğun yerde.”

“Demek gitmeme izin vermiyorsun?”

“Vermiyorum,” dedim net bir sesle. “Ne yapacaksın?”

Elindeki belgeyi avucunun içinde buruşturdu ve... *Yırttı.*

“Ne yapıyorsun manyak!” Öfkeyle bağırıp belgeyi elinden çekmeye çalıştım ama olan olmuştu artık. “Kafayı mı yedin!”

“Evet.” Yırttığı parçaları çöpe fırlattı ve kapıya doğru ilerlemeye başladı. “Bana kafayı yediren bir doktorum var çünkü.”

“Bana bak ruh hastası…” Gitmesine izin vermeden kolumdan tutarak durdurdum onu. “Kağıdı yırtman bir şeyi değiştirmeyecek. Red raporun sisteme düştü bile. Hadi git gidebiliyorsan şimdi!”

“Sen ret de versen son karar bana ait.” Hiddetle kurtardı kolunu elimden. Güçlüydü, ne kadar sıkı tutsam da tek hareketi yetmişti onu bırakmama. “Gideceğim dediysem giderim.”

Odamdan çıkıp koridorda hızlı adımlarıyla ilerlemeye başladı.

Sesimi yükseltip, “Sen şimdi benim sözümü mü çiğniyorsun?” diye öfkeyle bağırdım arkasından.

“Evet, sözünü çiğniyorum.” Yüzüme bakmadı bile. “Ne yapacaksın?” Sinirden bağırıyordu. “Git babana şikâyet et.”

“Kurter sen var ya...”

Koridorda hızlıca ilerleyip gözden kaybolduğunda ona olan öfkem hâlâ geçmemişti, geçmeyecekti de. Ama öfkemi bu şekilde çıkartamayacağımı anladığımda pencere kenarına doğru ilerlemeye başladım. Tam tahmin ettiğim gibi birkaç dakika içinde askerlerinin olduğu tankın yanına gitmişti ve karşısındaki üsteğmenlere operasyona

yönelik emirler yağdırıyordu. Hepsi de mum gibi karşısında dikilmiş ağzından çıkan her sözü, hatta heceyi bile saygıyla dinliyordu.

Beni bu noktadan sonra daha fazla sinirlendiremez sandım ama ona uzatılan sigaradan bir dal çekip yaktığını gördüğümde artık iyice sabrımı taşırmıştı.

“Görürsün sen!” diye bağırdım ve hiç düşünmeden odamdan çıkıp merdivenleri koşar adım inmeye başladım. Ona o kadar sinirliydim ki elime geçirdiğim an onu yaka paça dövmek istiyordum onu.

Bu sinirin verdiği adrenalinle birkaç dakika içinde varmıştım bahçeye. Yaklaşık uzağımda onu görür görmez adımlarımı mümkünmüş gibi biraz daha hızlandırdım ve adımlarım, ona bir metre kala durdu. Yanında askerleri olduğu için tartışma çıkarmak istemiyordum ama gözlerimi ayırmadan ona bakmaya başlar başlamaz sanki varlığımı anında hissetmiş gibi, parmaklarının arasına sıkıştırdığı sigarayla başını benim olduğum tarafa doğru çevirdi.

Kaşları çatıldı. “Ne işin var senin burada?”

“Sen daha iyi biliyorsun.”

Yüzümdeki sinirden kaskatı kesilmiş ifadeyi gördüğünde ortalığın gerileceğini aynı saniyede anladı. Aynı öfke onun da yüzüne yayılırken karşısında duran askerlerine başıyla, “Gidin!” emri verdi ve timi bu emri alır almaz saniyeler içinde korkuyla uzaklaştı yanımızdan.

Birkaç adımda tam karşısında durdum. O yüzünü eğip bana baktı, ben başımı kaldırarak ona baktım ve kelimenin tam anlamıyla gözlerimizin arasında bir savaş başladı.

Elimi kaldırdım. Dudaklarının arasına kıstırdığı sigarayı çekip, hiç düşünmeden attım yere ve öfkeyle üstüne basıp söndürdüm sigarasını.

Yaptığım hareketi gördüğünde sinirden gözbebekleri büyümüş, o koyu yeşil hareleri simsiyah olmuştu. “Ne yapıyorsun ya sen!”

“Sigara içme derdim, içersin. Banyoya geçme derim, geçersin. Göreve gitme derim, gidersin. Hangi sözümü dinlersin ya sen benim!”

Ona emirler yağdırmam yetmezmiş gibi sigarayı aniden dudaklarından çekip yere atmama aşırı sinirlenmişti, kaşları çatılırken hiddetle eğildi yüzüme. “Laren sen benim sabrımı çok zorluyorum artık.”

"Zorluyorsam zorluyorum," dedim ciddi bir sesle. "Laftan anla o zaman sen de. Sana gitmeyeceksin dedim."

O sırada Kurter’in az önce onlarla konuşup emir yağdırdığı Atilla, Aras ve Eymen konuşmalarımızı dinleyip gülmemek için kendilerini sıkarken, Aras gafletle cesaret ederek, “Komutanım,” diye söze girdi. “Sanırım kendimize başka komutan bulmak zorundayız artık. Doktor Hanım’dan izin alamadınız, malum.”

Kurter duyduğu cümleden sonra başını hiddetle ve burnundan soluyan öfkesiyle onların olduğu yöne çevirdi. Gözlerinde öyle korkunç bir ifade vardı ki ben bile bir adım geriye çekildim.

“KESİN LAN SESİNİZİ!” diye adeta kükrediğinde etraftaki herkes tehdidi üstüne alınıp dehşetle irkilerek ona baktı. “Ulan sizi beni sabrımı denemek için mi gönderiyorlar! SİKERİM LAN HEPİNİZİ!”

Askerlerine ettiği şiddetli küfür ve tehditlerden sonra işaret parmağını bölgeye doğrultup, “Elimden bir kaza çıkmadan görev yerinize dönün hemen!” diye aynı hiddetle bağırdı ve başıyla uzaklaşmaları için işaret verdi.

Üçü de bu sefer iyiden iyiye korkup koşar adım uzaklaştı yanımızdan. En son duyduğum, Atilla'nın Aras'a çektiği azar oldu. “Lan oğlum sen hangi taşağa hizmet Komutana böyle şaka yapıyorsun mal! Elinin tersiyle bir koysa gerçekten de siker hepimizi. Görmüyor musun adamdaki cüsseyi, bu adama sinirli anında şaka yapılır mı!”

“O nasıl bir bağırmaydı, akli melekelerimi yitereceğim sandım lan,” dedi Aras nefes nefese. “Korktum amına koyayım.”

“Kesin ikiniz de,” diye öfkeyle araya girdi Eymen. “Bu patavatsız Aras delisi yüzünden az daha kim vurduya gidiyorduk. Yanında Doktor Hanım olmasa Komutan ciddi ciddi uçuracaktı bizi.”

“Nasıl uçuracaktı?”

“Elinin tersiyle sana şöyle gelişine bir tane koysun, gör bak nasıl uçuruyormuş.”

Onlar uzaklaşır uzaklaşmaz Kurter öfkeli bakışlarının hedefini bu sefer bana çevirdi. “Yaptığını beğendin mi? Bir askerlerin diline malzeme olmadığımız kalmıştı!”

“Hak ettin,” dedim ona karşılık sinirli bir sesle. “En başından söyledim. Ya operasyonda bir şey olursa sana? Böyle bir sorumluluk almam ben!”

Dişlerini sıktı. "Bana bir şey olmaz."

"Önceki hayatınızda doktordunuz sanırım Kurter Bey, tıp kurallarını kendi kafanızdan yeniden yazdığınıza göre!"

Kaşlarını kaldırdı. Onu kendi sözlerinden vurmamı beklediği son andı muhtemelen.

Bir cevap vermek için dudaklarımı aralamıştım ki bahçedeki uğultu aniden bir bıçak gibi kesildi. Ne olduğunu anlamak için başımı karşıya çevirdim ve bize doğru gelen bedeni gördüğüm an, nabzım mümkünmüş gibi daha da hızlandı. Bize doğru hiddetle gelen babamdı.

Etraftaki bütün askerler onu görür görmez baş selamı verdiğinde babam otoriter tavrını bozmadan ama burnundan soluyan bir öfkeyle albayların karşımızda durdu. “G4’ü başlatın.”

“Emredersiniz Komutanım.” Albaylardam kıdemli olan babamdan gelen emirle birlikte operasyon için seçilen askerlere yöneldi. “Kurter, geliyor musun?”

“Geliyorum Komutanım,” dedi net bir sesle ve bana üstten bir bakış attı.

“Operasyon sahasını sen yöneteceksin, Kurter.”

Babamın verdiği emirle birlikte çehresine yerleşen keskin ifadesiyle başını salladı. “Emredersiniz, Komutanım.” Ardından timini hızlıca toparlayarak tankın olduğu tarafta yöneldi.

Arkasından bakarken öfkeden dişlerimi sıkıyorum. Geriye yönelip babamın yanında durdurdum adımlarımı ve sadece lnum duyabileceği bir sesle. “Baba…” dedim. “Gitmemesi gerekiyordu.”

“Laren.” Uyarıcı ve sesine yerleşmiş sert tonunu duyduktan sonra susmak zorunda kaldım.

O sırada Kurter ve timi, operasyon tankına binip onlara açılan demir kapıdan çıkarak hızla askeriyeden uzaklaştığında bahçede derin bir sessizlik oldu. Etraftaysa neredeyse kimse kalmamıştı.

Ellerini saçlarımdan geçirdiğimde babam hiddetle bana çevirdi yüzüne ve üzerime eğilip bağırmaya başladı. “Göreve gitmek isteyen askere karışamazsın, Laren!”

“Karışmayayım da canından mı olsun!”

“Anlamadığın şey de bu. Onun gibi adamlar böyle basit meselelerden zarar görmez. Görecek olsaydı askeriyede operasyonu yönetsin diye göreve göndereceğimiz adam kalmazdı!”

Sözlerine inanamıyormuşçasına iki yana salladım başımı. “Ben artık sizin acımasızlığınıza inanamıyorum, baba.”

Başka hiçbir şey söylemeden askeriye binasının giriş kapısına doğru ilerlemeye başladım ama babamın ‘*onun gibi adamlar…*’ ile başlayan tiradı kulaklarımdan silinmiyordu. *Kalbi taştan adamlar*. Ne severdi ne de sevilmek isterdi. Onun gibi adamlar cehenneme doğmuştu ve

cehennemine kimseyi çekmek istemezdi. Zaafı olsun istemezdi ve etrafındaki herkesi kırmaktan da çekinmezdi.

Gürleyen göğün sesini duyduğumda başımı kararmaya başlayan havaya çevirdim. Birazdan kuvvetle muhtemel sağanak yağmur başlayacaktı.

“Dua et sana bir şey olmasın Kurter,” dedim gökyüzüne bakarken. “Eğer bu askeriyeye yaralı gelirsen elimden çekeceğin var.”

□

Gökyüzü, içindeki bütün karanlığı sağanak bir yağmurla yeryüzüne kusmak ister gibi gürledi. Fırtına, botlarının altındaki toprağı kan emici bir çamur gibi içine çekiyordu.

Kurter’in emrindeki o dört gölge, ormanın derinliklerinde tek bir nefes gibi komutanlarının peşlerinden giderken, Kurter elini havaya kaldırdı ve onlara saldırı komutunu verdi. Tim bu emri alıp saniyeler içinde karanlığa karıştı. Alpkan bir hayalet gibi üstündeki kamuflajla birlikte yüksek bir kayalığın üzerine süzülürken, Eymen sol kanada ilerledi. Atilla ve Aras ise ellerindeki silahları daha sıkı kavrayıp orta hattan ağaçların gölgelerine sindi.

Hedefleri olan düşman sahası aşağıdaki vadide, puslu yağmurun ardında bekliyordu ve cehennemin kapılarını ilk açan, Kurter'in namlusundan tam hedefine saplanan o ölüm kurşunu oldu.

Aşağıdaki teröristlerden birinin cansız bedeni çamura yığıldığı an, vadiyi sağır edici bir savaş teslim aldı. Kurter'in namlusundan çıkan o kurşunun hemen ardından düşman ateşi, etrafın karanlığını yırtar gibi üzerlerine yağmaya başladı.

Soğukkanlılığını kaybetmeden mermilerin arasından kendine siper olacak bir köşe buldu ve elini hızla telsizine götürdü. “Avı yormak yok, doğrudan şah damarlarını koparacaksınız. Etrafı cehenneme çevirin... O şerefsizlerin içinde yaşayan tek bir gölge bile bırakmayacaksınız!”

“Emredersiniz Komutanım!”

Fakat karanlık ve çamur, düşmana beklenmedik bir cesaret vermişti. Bir gölge, kör noktadan sızıp elindeki silahla doğrudan Kurter'in bulunduğu siperin arkasına atladı. Mesafe o kadar yakındı ki Kurter silahı ateşleyemedi ama ani bir refleksle hareket etti. Çelik yeleğinin ağırlığına ve içerideki dikişlerin baskısına rağmen, düşmanın üzerine atıldı. Adamın silah tutan bileğini kavrayıp ters çevirdiği o şiddetli boğuşma anında düşman, hayatta kalma güdüsüyle Kurter’i göğsünden iterek çamura devirmeye çalıştı ama yapamadı.

“Eiza’yı sen öldürdün!” diye kükredi karşısındaki beden. “O sığınakta Eiza’yı sen öldürdün!”

Kurter devrilmeden durduğunda karşısında duran ve ona saldırmaya cesaret eden bu sinsi bedenin örgütün önemli isimlerinden biri olduğunu anlaması uzun sürmedi.

Bütün kuvvetini gövdesine toplayıp elindeki silahı düşürmesini sağladı ve ona, ağzından kan getirecek şiddetli bir yumruk attı. “Sikerim seni de Eiza’yı da.”

“Bedelini ödeyeceksin, Alacakan.”

Adam, belindeki yedek silahına uzandığı an Kurter'in eli buna izin vermeden nefes kesen bir sertlikle adamın boğazına yapıştı. O kadar güçlü sıktı ki bütün bedeninin kasıldığını hissediyordu ve yaşamla ölüm arasındaki o çizgi uzun sürmedi, düşman saniyeler içinde son nefesini onun avucunun içinde verdi.

Kurter tiksinircesine elinde kalan cesedi çamura fırlattı.

Ve işte tam o an fark etti.

Kulağını sağır eden silah seslerinin ve yağan yağmurun uğultusunun arasında, sadece onun duyabildiği o acımasız ses kurşun gibi yankılandı zihninde. Acı, bu kez bir sızı değil, doğrudan sinir uçlarına değen paslı bir bıçaktı.

Elini koluna bastırdığı an dudakları dehşetle aralandı ve saniyeler içinde kendi sıcak kanıyla dolan avuç içine baktı.

Vurulmuştu.

❄

sonraki bölümde buluşalım, sevgiler, yazalven

15. BÖLÜM

Keyifli okumalar herkese.

Sevgiler, yazalven

...

Teninden tenime sızan,
Kaç gerçek varsa,
Hepsini yakacağım.
Dudaklarımda bir sır,
Kalbimde geçmişin,
Sensin sebebi,
Sensin sebebim.

❄

15 | KURT, KAN VE UNUTULAN

Gökyüzü yarılmışçasına yağan yağmur, çamurun üzerine devrilmiş cesedin üzerini yıkarken, Kurter Alacakan kendi sıcak kanıyla kızıla boyanmış avuç içine sadece birkaç saniye bakabildi.

Sol koluna saplanmış, kemiği teğet geçip kas dokusunun tam ortasına yerleşmiş olan kurşun, etten bir duvara çakılmış paslı bir çivi gibi sızlıyordu. Kurşun içerideydi; çıkış deliği yoktu. Sıcak kan, kamuflajının kalın kumaşını saniyeler içinde ağırlaştırmış, parmak uçlarından toprağa damlamaya başlamıştı.

Yüzündeyse o tanıdık ve tavizsiz soğukkanlılığı vardı. Sol kolunun sinirlerinde dolaşan şiddetli uyuşmayı ve acıyı reddederek askerî mantığıyla düşünmeye başladı. Eğer sol kol işlevsizse, taarruz tüfeğiyle hedef almak namluyu saptırır, hızı keserdi.

Omuzundaki ağır tüfeğin kayışını boynundan sıyırıp sırtına atarken, sağ eli saniyelik bir refleksle bacağındaki kılıfa gitti. Geniş parmakları

soğuk çeliği, ağır beylik tabancasının kabzasını refleksle dönüşmüş bir aşinalıkla kavradı. Silahı kılıfından sıyırmasıyla sağ baş parmağının emniyeti açması tek bir hareketle gerçekleşti. Ama tam o an siperin hemen önünde çamura bulanmış, koşar adım yaklaşan bot sesleri duyuldu. Düşman, boğazı sıkılarak öldürülen dostlarının intikamını almak istercesine bir sırtlan sürüsü gibi etrafını sarmaya başlamıştı.

Kurter siperin karanlığından, yaralı bir av gibi değil, kan kokusu almış bir kurt gibi yükseldi ve sağ kolu fırtınanın ortasında sarsılmaz bir hızla ileriye doğru uzandı. Gözleri, yağmurun ve karanlığın içinde hedeflerini seçtiği an siper olduğu yerden art arda ateş etmeye başladı. Sağ elinin acımasız hamlesiyle patlayan ilk kurşun, ona doğru koşan hedefin göğüs kafesini parçaladı. Adamın bedeni daha çamura düşmeden Kurter'in namlusu çoktan ikinci hedefe dönmüştü.

"Yardım lazım mı, Komutanım?" diyen Alpkan'ın sesini kulağının içindeki aletten duydu.

"İndir hepsini."

"Emrimiz olur."

"Çember taktiği," dediğinde verdiği emir timdekilerin kulağında yankılandı.

Alpkan'ın kamufle olduğu yerden art arda yüksek silah sesleri yankılanırken, Atilla ve Aras da etrafta dolanıp ateş etmeye başladı. Eymen ise arkadan ateş ediyordu. Kısa sürede çember oluşturup düşmanı pusuya çekmişlerdi.

Kurter'in sol kolundan süzülen kan, botlarının altındaki su birikintisine karıştı. Sağ eli siper olduğu izbe alandan tetiği çekmeye devam ediyordu. Ateş ediyor, ilerliyor, hedef değiştiriyor ve tekrar ateş ediyordu.

Saatler sonra timiyle birlikte etrafı kan gölüne çevirdi ve önündeki cesetlerin üstünden geçip gitti.

"KAFES TİMİ!"

"Emredin Komutanım!"

"Operasyon başarılı. Eve dönüyoruz."

Düşman, kurdu kendi kanıyla korkutamazdı.

Zırhlı askerî aracın yüksem tekerleri, dağlık arazinin çamurlu ve engebeli yollarını ezip geçerken, etrafa aracın loş ve soğuk iç kısmına sadece motorun o ağır, boğucu gürültüsü hakimdi. Direksiyonda, gecenin karanlığıyla aynı bakan gözleriyle Alpkan vardı. Arka tarafta oturan Kurter, Eymen, Atilla ve Aras'ın arasına ağır bir barut, ter ve taze kan kokusu çökmüştü.

Eymen, silahının emniyetini kapatıp namlusunu yere eğerken sessizdi. Atilla'nın devasa gövdesi aracın sarsıntılarına direnerek bir köşeye yaslanmış, derin nefesler alıyordu. Az önce ağır bir çatışmadan çıkmamışçasına, aldığı yaraları sararken bile gülen tek kişi Aras'tı.

Kurter ise zırhlının o tepeden vuran loş sarı ışığı altında, sol kolundaki felaketle yüzleşiyordu. Operasyonun adrenalini ve o uyuşturucu etki damarlarından yavaş yavaş çekilirken, kas dokusuna saplanıp kalan kurşun, varlığını her kalp atışında şiddetli bir zonklamayla hatırlatmaya başlamıştı. Sağ eliyle kamuflajının yırtık ve kanla ağırlaşmış kumaşını hafifçe araladı. Koyu renkli kan, parmak boğumlarından aracın metal zeminine damlıyordu. Çehresinde acıya dair bir iz yoktu, hâlâ ruhsuzca bakıyordu.

O sırada tam karşısında oturan Aras, yarasını temizlemeyi bırakmış, ela gözlerini doğrudan komutanının o kızıla boyanmış koluna dikmişti. Yüzündeki o her zamanki serseri tebessümü silinirken, yerini mesleki bir ciddiyet aldı ama ne olursa olsun diline hâkim olamayan bir yapısı vardı.

"Komutanım..." diye söze girdi Aras, bakışlarını o Kurter'in üzerindeydi. "Kolunuz."

Kurter, başını bile kaldırmadı ama o tok ve tahammülsüz sesiyle, "Sus," diye homurdandı. "Biliyorum."

Aras, gördüğü manzaranın ciddiyetiyle yüzünü hafifçe buruşturdu. Kurşun derindeydi ve içeride bıraktığı tahribat sızan kanın renginden belli oluyordu. "Bayağı kötü duruyor."

Kurter, kamuflajın kumaşını serbest bırakıp başını zırhlının buz gibi çelik duvarına yasladı. Gözlerini kapatıp derin, ağır bir nefes aldı. Kolundaki kurşunun acısı ya da kan kaybı o an çok da umurunda değildi. Asıl kıyametin karargâha döndüğünde kopacağını çok iyi biliyordu. Laren haklı çıkmıştı; o kırmızı ret raporunu gözünün içine baka baka yazarken ne dediyse harfi harfine gerçekleşmişti.

"Laren beni mahvedecek," diye mırıldandı dişlerinin arasından.

Aras, komutanının bu nadir bulunan gardını indirmiş ruh hâli karşısında dudaklarını birbirine bastırarak içindeki o sarkastik tarafı zor dizginledi.

"Komutanım," dedi hayretle karışık bir alayla. "Kolunuza saplı bir kurşunla duruyorsunuz, bundan korkmuyorsunuz..." Gülmemek için dudaklarını birbirine daha sert bastırdı. "Ama yengenin size çekeceği azardan mı korkuyorsunuz?"

Kurter'in koyu yeşil gözleri aniden açıldı. "Sus lan artık."

Aras'ın o tehlikeli 'yenge' kelimesi kulaklarında yankılandığında, gözlerinden karanlık bir uyarı geçti. Ancak kolundaki zonklama ve zihnini işgal eden o öfkeli maviliklerini üzerine dikmiş doktor silüeti, Aras'a hak ettiği o şiddetli fırçayı atmasına engel oldu. Çenesini sıkmakla yetindi.

Çünkü Laren gerçekten de onu mahvedecekti.

Ortamda derin bir sessizlik olurken köşede sessizce oturan Eymen'in kalın ve saf bir endişe barındıran sesi duyuldu. "Hastaneye gidelim mi Komutanım? Sınır hastanesine çekeriz aracı, acilde hemen çıkarırlar kurşunu."

Kurter, Eymen'in bu pratik ama Laren'in öfkesinin boyutunu kavrayamamış önerisine alayla güldü. Hastaneye gittikleri an rapor direkt Laren'in sistemine düşerdi ve Laren'i biraz tanıyorsa eğer, o hastaneyi basar, her yeri birbirine katardı.

"Aynen," dedi alaycı bir sesle. "Hastaneye gidelim de Laren hastaneyi bassın."

"Komutanım..." diye sıze girdi Aras. "Ayıptır söylemesi ama siz naneyi yediniz gibi duruyor."

Kaşları anında çatıldı Kurter'in. "Ayıpsa söyleme lan o zaman!"

"Lan sus artık çenesinin yayını kırdığımın Aras'ı. Sen sabah yürek mi yedin de geldin buraya?" Atilla dirseğinin kenarıyla öfkeli bir şekilde dürttü Aras'ı. "Komutan zaten sinirli, sinirinini bizden çıkaracak şimdi."

"Susun lan!" Bağırırken sol kolu tehlikeli bir şekilde sızladı Kurter'in. "Benim derdim bana yeter zaten."

Sustular.

Kurter sessizliğe dayanamayıp başını içlerinden aklı başında olan Eymen'e çevirdi. "Eymen çok mu kötü duruyor?"

Eymen umutsuzca iki yana salladı başını. "Çok kötü duruyor, Komutanım."

"Atilla?"

"Durum vahim, Komutanım."

Aras kendisine sorulmamış olmasına rağmen söze girdi. "Bayağı da kötü duruyor Komutanım. Yenge kesin mahvedecek sizi. O kadar da uyarmıştı operasyona gitmeyin diye." Ardından aklına gelen ihtimalle korkuyla yerine sindi. "İnşallah yenge size azar çekerken biz de arada kaynayıp dayak yemeyiz."

Kurter sağ eliyle yüzünü sıvazladı. "Laren beni kesin mahvedecek ya..."

"Komutanım..." Hafifçe gülümsedi Eymen. "Kolunuza saplı bir kurşunla duruyorsunuz, kan kaybediyorsunuz, ölümlere kafa attınız, bütün bunlardan korkmuyorsunuz... Yengeden mi korkuyorsunuz?"

İki yana salladı başını Kurter. "Laren kurşundan daha tehlikeli. Bu kurşun bana bir şey yapamaz ama Laren yapar."

"Bu kadar gerilmeyin Komutanım ya," Güldü Atilla. "Doktor Hanım ne yapabilir ki en fazla?"

Bu sefer sinirle Atilla'yı dürten Aras'tı. "Ağzımıza sıçar, görürsün."

Atilla hâlâ duyduğuna inanmıyordu. "Bence abartıyorsunuz."

Koyu yeşilleriyle ters ters karşısındakilere baktı Kurter. "Sen hiç hayatındaki kadından azar yedin mi Atilla?"

"Yemedim Komutanım."

"O zaman kes sesini."

Aras tekrar araya girdi. "Allah bizi Laren yengenin şerrinden korusun, Komutanım."

"Amin!" dediler hep bir ağızdan.

Çektiği sessiz amin'in ardından Kurter daha da sinirlenmişti. "Yenge deyip durmayın lan Laren'e! O benim doktorum sadece."

"Yalnız Komutanım..." Eymen ciddi bir ifadeyle baktı. "İnsan doktorundan bu kadar korkmaz."

Atilla devam ettirdi. "Korksa korksa..."

"Hatunundan korkar," diye tamamladı Aras.

Bu cümleden sonra aralarında gizli gizli gülmeye başladıklarında Kurter onlara ters bir bakış attı. "Kesin lan gülmeyi!"

Üçü de aldıkları bu emirden sonra kendilerini zorlayarak sustu.

Zırhlının içinde gergin bir sessizlik oldu. Kurter Alacakan sahada kendi savaşını kazanmış olabilirdi ama asıl kanlı cephe, birazdan revirde başlayacaktı. Ve bu savaşın galibinin kim olacağı şimdiden belliydi.

□

Sert esen rüzgâr, içimdeki öfkeyi kışkırtmak istercesine odamın camlarına amansızca çarpıyordu. Göğsümde kenetlediğim kollarım ve kaskatı kesilmiş çenemle, saatlerdir bu soğuk pervazın önünde dikilmiş o demir kapıyı izliyordum. Bekleyişim sıradan bir nöbet değildi, pimi çekilmiş bir bombanın patlamasını beklemek gibiydi. Ve beklediğim o bombanın adı, bütün uyarılarımı ezip geçerek kendi cehennemine yürüyen Kurter Alacakan'dı.

Derdim haklı çıkmak değildi. Aksine, şu an tek isteğim haksız çıkmaktı. Ona bir şey olsun istemiyordum.

Saatlerdir süren bekleyişimin gözlerimde bıraktığı o öfkeli ifade, karargâhın o devasa demir kapılarının açılma sesiyle dağıldı. Camdaki buğuyu elimin tersiyle hızla silip karanlığın içine baktığım an karşımda beliren o siyah, çamura bulanmış askerî aracı gördüm. Bütün camları son düzey siyah film kaplı, arka kısmına pencere olmayan, arka kapısı kamyon şeklinde duran, kapalı ve kasvetli bir araç... Plakaya baktım. Kurter'lerin gittiği operasyon aracıydı bu.

"Dua et de bir şey olmamış hâlde göreyim seni, Kurter. Yoksa yedim seni, Kurter."

Vakit kaybetmedim. İçimde saatlerdir tutmaya çalıştığım o soğukkanlı doktor ifadesi, dışarıdaki arabayı gördüğüm an paramparça oldu. Odanın kapısını nasıl açtığımı, koridorları nasıl koşarak geçtiğimi, karargâhın kapısından o dondurucu soğuğun altına nasıl fırladığımı hatırlamıyordum bile. Üzerimdeki beyaz önlüğün saniyeler içinde ıslanmasını, botlarımın toprağı yutan çamura batmasını zerre kadar umursamadan avlunun tam ortasına, fren yaparak duran o devasa aracın yanına koşar adım ilerlemeye başladım. Attığım her adımda topuklu botlarımdan gelen tık tık sesleri yankılanıyordu dışarının zemininde.

Nefes nefese kalmış bir hâlde, yağmur sularının kirpiklerimden süzülmesine aldırmadan o arka kısmında hiç camı olmayan çelik aracın önüne dikilip, "Kurter!" diye bağırdım. "Niye inmiyorsunuz? İnsene. İnsenize!"

İnmediler.

Ciddi ciddi inmelerini bekledim. Benim bütün sözlerimi ve o kırmızı reddi ezip geçerek, on beş dikişle cehenneme giden adamın o kapıdan bana karşı koyan o inatçı duruşuyla çıkmasını bekledim.

Bir saniye geçti. Beş saniye geçti. On saniye... Otuz saniye... Bir dakika... Ama kapı açılmadı.

Normalde araç durduğu an devasa arka kapının açılması ve Kafes Timi'nin saniyeler içinde birer gölge gibi avluya inmesi gerekiyordu. Ama içeride sır gibi bir sessizlik ve dışarıya sızan ağır bir tereddüt vardı. Benimse sabrım artık taşma seviyesini çoktan aşmıştı.

Göğsümdeki o endişe, saniyeler içinde körüklenen amansız bir öfkeye ve çıldırtıcı bir paniğe dönüştü ve beni delirten sorular aklıma bir bir düştü. Neden açmıyorlardı? İçeride ne olmuştu? Dikişleri mi patlamıştı? Yoksa vurulmuş muydu? Bir şey mi olmuştu ona?

"Kurter'e bir şey mi oldu!" diye bağırdım dehşetle. Öyle büyük bir endişe yayıldı ki içime, hissettiğim panikle kalbim ağzımda atmaya başladı. "Ne oldu Kurter'e!"

Kurter'e bir şey olması düşüncesi bile aklımın şalterlerini indirmeye yetti. O an doktor kimliğim de askeriyenin o katı disiplini de umurumda değildi. Parmaklarımı kırarcasına sıkarak yumruk yaptım ve bedenimdeki bütün gücü kollarıma toplayıp, zırhlının o buz gibi çelik kapısına art arda, şiddetle ve öfkeyle vurmaya başladım. "Açsanıza ya kapıyı! Delirtmek mi istiyorsunuz beni! Aç kapıyı, aç hemen!"

Aracın bütün kapıları içeriden kilitliydi ve ne yaptıysam açılmıyordu. Ama ben de pes etmiyorsum. Ellerim soğuk ve çamurlu metale her çarptığında sızladı ama bunu bile öfkemden hissetmiyordum. "Kurter çık dışarı!" diye bağırdım bir kez daha, sesim yağmurun ve dışarının gürültüsünü yırtıp geçerken. Yumruklarımı çeliğe bir kez daha, daha yakıcı bir öfkeyle geçirdim. "Açın şu kapıyı bak sabrımın sonundayım şu an! Kurter nerede! Neden çıkmıyorsunuz! Eğer Kurter'e bir şey olduysa ve bunu benden saklıyorsanız yemin ederim hepinizi mahvederim! Açın kapıyı!"

Açmadılar.

Dayanamadım, kendimi de tutamadım. Tüm askeriyede yankılanan bir sesle, "KURTER VE KAFES TİMİ!" diye bağırıp topuklu botlarımla aracın arka kapısına tekmeden daha şiddetli bir darbe attım. "ÇIKIN HEMEN DIŞARI!"

Saniyeler geçti, sessizlik sürdü ve araç hâlâ olduğu yerde durmaya devam etti.

Kendimi kontrol edemeyip bir tekme daha attım. "Bak eğer Kurter'e bir şey olduysa ve onu benden habersiz hastaneye falan götürmeye çalışırsanız yemin ederim mahvederim sizi! Kurter daha o hastaneye adımını attığı an, resmî doktoru olarak bildirimi bana gelir. Gider basarım o hastaneyi!"

Hem yumruk, hem tekme şeklinde vurmaya devam ettim araca. Botlarım platform topukluydu ve arabaya bir şey olsa, ayağıma bir şey olmazdı.

Bir kez daha ve daha sert bir şekilde vurdum. "ÇIK DİYORUM, ÇIK!"

Çıkmadılar.

Ama bilmedikleri şuydu ki elimden çekecekleri vardı. Hem de öyle böyle değil...

Zırhlının içi, dışarıdaki fırtınadan daha ağır, ölümcül ve kan kokan bir sessizliğe gömülmüştü.

Alpkan aracı avlunun ortasında sert bir frenle durdurup kontağı kapattığı an, motorun o boğucu hırıltısı kesildi. Ancak içerideki dört adamın hiçbiri, o kalın çelik kapıyı açmak için en ufak bir hamle yapmadı. Arka kısımdaki loş, sarı ışığın altında oturan Kurter, başını soğuk metale yaslamış, sol kolundan süzülüp zeminine damlayan kanına ruhsuz bir ifadeyle bakıyordu. Dikişleri sızlıyor, kolundaki kurşun her kalp atışında zonkluyordu. Fakat asıl tehlikenin içerideki yaralarından değil, dışarıdaki topuklu botların seslerinden geldiğini hepsi biliyordu.

Zırhlı aracın ses yalıtımı ne kadar güçlü olursa olsun, dışarıdan çamuru eze eze, sert ve ritmik bir şekilde yaklaşan o tok sesleri gizleyemedi.

Tık. Tık. Tık.

Topuklu botların dışarıdaki ıslak zeminde bıraktığı o keskin yankı, içerideki savaş yorgunu adamların zihnine vurulan darbe gibiydi. Kurter gözlerini kapattığında çenesindeki sert kaslar, yaklaşan fırtınanın şiddetini kabullenmiş gibi gerildi.

Köşede oturan Aras, elindeki silahın namlusunu yavaşça aşağı indirirken, gözlerindeki o serseri tebessüm yerini hayret verici bir ciddiyete bıraktı. "Yengenin topuklularının sesi değil mi bu? Şahsına münhasır yürüyüşünden tanıdım onu." Yutkundu. "Yemin ederim," diye fısıldadı dışarıdaki topuk seslerini dinlerken. "Düşmanın gelişi bile bu kadar korkutucu değil."

Hemen ardından o kalın çeliğin ardında, yağmurun sesini bile yırtıp geçen o tanıdık, öfkeli kadın sesi yankılandı. Dışarıdan gelen sesler içeriye net bir şekilde sızıyor, ancak içerideki sessizlik dışarıdan duyulmuyordu.

"Kurter! Niye inmiyorsunuz? İnsene. İnsenize!"

İçeride kimseden çıt çıkmadı. Eymen, göz ucuyla komutanının kanamakta olan sol koluna baktı. Atilla olduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. Bir dakikaya yakın süren o fırtına öncesi sessizliğin ardından, dışarıdaki sesin tonu öfkeden saf bir dehşete dönüştü.

"Kurter'e bir şey mi oldu! Ne oldu Kurter'e!"

Kurter'in kapalı göz kapakları hafifçe açıldı. O çıldırtıcı paniği sesinden bile duyabiliyordu. Tam o an, zırhlının kalın arka kapısında peş peşe patlayan o şiddetli gürültüler koptu. Laren yumruklarını zırhlının çelik kapısına hiç acımadan indiriyordu.

"Açsanıza ya kapıyı! Delirtmek mi istiyorsunuz beni! Aç kapıyı, aç hemen!" Yumruk sesleri daha da hızlandı. "Açın şu kapıyı bak sabrımın sonundayım şu an! Kurter nerede! Neden çıkmıyorsunuz! Eğer Kurter'e bir şey olduysa ve benden bir şey saklıyorsanız yemin ederim hepinizi mahvederim! Açın kapıyı!"

Tehlikeli operasyonlara en önden koşan, namluların ucunda gözünü bile kırpmayan Atilla, Laren'in dışarıda kopardığı bu kıyamet karşısında oturduğu yerde iyice küçülmüş gibiydi. "Komutanım..." diye fısıldadı, sesindeki o saf korkuyu gizleyemeden. "Yalnız yengenin şakası yok, aracı kafamıza geçirecek gibi yumrukluyor. Ben korkmaya başladım."

Kurter, Atilla'nın bu sözüne karşılık vermek için dudaklarını aralamıştı ki, zırhlının arka kapısında bu kez yumruk seslerinden çok daha farklı, çok daha şiddetli ve metalik bir çatırtı yankılandı.

"KURTER VE KAFES TİMİ!" İnce sesine rağmen kükrercesine bağırdı dışarıdaki ses. Hemen ardından o ağır çelik kapı, platform topuklu bir botun acımasız tekmesiyle sarsıldı. "ÇIKIN HEMEN DIŞARI!"

İçerideki dört adam, kapıya inen bu sert tekmeyle aynı anda irkildi.

"Bak eğer Kurter'e bir şey olduysa ve onu benden habersiz hastaneye falan götürmeye çalışırsanız yemin ederim koparırım kafanızı! Kurter daha o hastaneye adımını attığı an, resmî doktoru olarak bildirimi bana gelir. Basarım o hastaneyi!"

Kapıya inen tekmeler devam ediyordu. "ÇIK DİYORUM, ÇIK!"

Aras, dışarıdan gelen bu inanılmaz tehdit savurma ve tekmeleme seansını ağzı hafifçe aralık bir hâlde, kelimenin tam anlamıyla dehşetle dinliyordu. Sonra o tutamadığı dili yine devreye girdi ve başını iki yana salladı. "Yalnız Komutanım," dedi Aras, sesi zırhlının içinde yankılanırken. "Hayatımda ilk defa topuklu ayakkabıyla tank tekmeleyen birini görüyorum. Çok ender bir ana şahitlik ediyoruz şu an."

Kurter, sol kolundaki o cehennem sızısına ve kapıda bekleyen kıyamete rağmen başını yavaşça Aras'a doğru çevirdi. Gözlerindeki o karanlık, ölümcül ifade saniyeler içinde zırhlının içini doldurdu.

"Aras," dedi, sesi kalın, pürüzlü ve son derece tehlikeli bir sakinlikle çıkarken. "Biraz daha konuşursan seni çok ender bir şekilde..." Kaşlarını acımasızca çattı ve kelimelerin üzerine basar gibi ekledi. "Anladın sen, Aras."

Aras saniyeler içinde dudaklarını birbirine bastırıp susarken, Kurter kanlı sağ elini yavaşça dizinden kaldırdı ve dipsiz yeşillerini kapıya

dikti. Dışarıdaki o öfkeli kadını daha fazla o yağmurun altında ve o kahredici paniğin içinde bırakmaya niyeti yoktu.

Aracın dışında yankılanan bir yumruklama sesi daha duyuldu. "AÇSANIZA BE!"

"Açın şu kapıyı," diye mırıldandı Kurter, derin bir nefes alarak. "Yoksa gerçekten aracı kafamıza geçirecek."

Zırhlının arka kapısına inen o şiddetli tekmeler devam ederken içerideki atmosfer giderek daha da boğucu bir hâl almaya başladı. Kurter, dışarıdaki fırtınadan daha tehlikeli olan Laren'in karşısına, kan revan içinde ve yaralı hâliyle çıkmayacak kadar gururlu ve inatçıydı. Özellikle de ettikleri son kavgadan sonra.

Sol kolundaki yarayı gizlemek, Laren'in o haklı öfkesine daha fazla odun atmamak için Eymen'e doğru kısa bir bakış attı. Eymen, komutanının o dilsiz emrini saniyeler içinde anladı. Uzandı ve zırhlının köşesinde duran siyah, bol ve ağır kumaşlı askerî paltoyu alarak Kurter'e doğru yaklaştı. Kurter, dişlerini sıkıp çenesini kaskatı keserek ayağa kalktığında, Eymen büyük bir dikkatle paltoyu onun omuzlarına bıraktı. Yaralı sol kolunu o siyah ve geniş kumaşın içine geçirirken Kurter'in boynundaki damarlar belirginleşti, dikişleri isyan etti ama dudaklarından tek bir inilti bile dökülmedi. Siyah palto, sızan kanı ve bedenindeki o ağır tahribatı kusursuzca örtmüştü.

Artık dışarı çıkma vakti gelmişti ama Kurter doğrudan ateş hattına girmeye niyetli değildi. Loş sarı ışığın altında, dipsiz yeşillerini köşede endişeyle bekleyen o devasa adama çevirdi.

"Atilla," dedi, otoriter ve tavizsiz bir sesle. "Önce sen çık."

Cüssesiyle bir dağı andıran Atilla'nın iri gözleri duyduğu bu emirle aniden büyüdü. Namluların ve patlayan bombaların arasında bile tereddüt etmeyen adam, şimdi kapının ardındak bir kadından çekiniyordu. "Komutanım..." diye mırıldandı Atilla, sesindeki o çaresiz itirazı gizleyemeden. "Neden ben?"

Kurter cevap vermeye tenezzül etmezken, Eymen silahının kayışını omzuna asıp o ağırbaşlı ama iğneleyici tavrıyla araya girdi. "Doktor Hanım bize en fazla ne yapabilir diyordun?" diye sordu kısılmış gözlerini Atilla'ya dikerek.

Sözü Aras devraldı. "Çık, kafanı kırsın da gör bakalım ne yapıyormuş yenge en fazla sana."

Zırhlının gergin havası, Aras'ın dudaklarından yükselen o muzip gülümsemeyle bölündü. "Atilla," diye devam etti, yüzündeki o serseri sırıtışı gizlemeye gerek duymadan, "Hayırdır kardeşim, götün tir tir titriyor?"

Atilla'nın korkusu saniyeler içinde o bildik öfkesine dönüştü. Kalın kaşlarını hiddetle çatıp Aras'a doğru eğildi. "Sen benim götümü mü dikizliyorsun lan!"

"Koca göt seni," dedi Aras, en ufak bir geri adım atmadan. "Görmemek mümkün sanki. Neyse. Çık lan hemen de yenge bassın tekmeyi götüne, gör gününü."

Atilla tam Aras'a doğru hamle yapacakken, Kurter'in zırhlının çelik duvarlarına çarpan o öfkeyle ikisini de susturdu. "Atilla, çık hemen!"

Komutanından gelen bu kesin emir karşısında Atilla'nın yapabileceği hiçbir şey yoktu. "Emredersiniz Komutanım," diye homurdandı ve o ağır çelik kapıya doğru isteksiz adımlarla ilerlerken, kendi kendine, sadece kendisinin duyabileceğini bir sesle söylenmeye başlamıştı. "Bu hikâyede yanan ben oldum, hay amına ya..."

Aracın kapısına ait sürgüyü kavradı. Derin bir nefes alıp bildiği bütün duaları, "Allah'ım sen koru..." diye art arda sıralarken, o kalın çelik kapı usulca aralandı.

Fırtınanın ıslak ve soğuk nefesi Atilla'nın yüzüne çarptığı an, kendini Laren Karalev'in o yakıcı öfkesinin tam ortasına attı ve kapıyı arkasından hızla kapattı. Asıl cehennem, işte şimdi başlıyordu.

Aracın ağır çelik kapısı yağmurun uğultusunu bölen bir sesle aralandığı an, göğsümdeki nefes boğazıma tırmanıp orada asılı kaldı. O karanlık boşluktan, cehennem görevine giden o inatçı adamın, Kurter'in çıkmasını bekliyordum. Bütün öfkemi ona kusmaya çok hazırdım.

Ancak kapının ardındaki loş ışıktan süzülüp karşıma çıkan kişi Kurter olmadı. Karşıma, zırhlının kapısını geniş omuzlarıyla tamamen kapatan, dağ gibi cüssesiyle Atilla dikildi.

Arkasındaki loş ışıktan içeri doğru bakacakken dev cüssesiyle önümde durup içeriyi görmemi engelledi.

Kesin benden bir şey saklıyordu bunlar.

Aklıma gelen ihtimalle, zihnimin içinde saniyeler evvel susturmaya çalıştığım o felaket sirenleri yeniden çalmaya başlamıştı.

"Neden tek sen çıktın?" diye bağırdım yağmurun sesini bastırmaya çalışarak. Gözlerim deli gibi onun arkasındaki karanlığı tarıyordu ama kapıyı saniyesinde kapatıp bunu engelledi. "Kurter nerede!"

"Yenge sakin ol." Atilla, devasa gövdesine tezat oluşturacak kadar tedirgin bir ifadeyle ellerini hafifçe havaya kaldırdı. "Komutanımın araçta bir işi var. Telefonla konuşuyor, gelecek birazdan."

"Çocuk mu kandırıyorsun ya sen!" diye bağırdım hiddetle.

"Estağfurullah yenge ya." Kaşlarını kaldırdı. "Nasıl söz o öyle? Hiç olur mu öyle şey? Seni niye-"

"Sus!" Kestim sözünü sertçe. "Yalan söyleme bana."

Bu adamlar yalan söylemeyi adam öldürmek kadar iyi biliyorlardı ama karşılarında yalanlarını yutacak biri yoktu. "İyi mi Kurter?" diye sordum, sesimdeki o çıldırtıcı tedirginliği gizleyemeden.

"İyi, iyi, merak etme." Atilla'nın gözleri sadece bir saniyeliğine benden kaçıp sağa sola kaydı.

Fakat o şüphe artık benim içime düşmüştü bir kere. "Kesin bir şey oldu Kurter'e!" diye bağırdım, öfkeden deliye dönmüş bir hâlde ona doğru bir adım atarak. "Ne oldu ona, bana doğruyu söyle!"

"Yenge felaket senaryoları yazmaz mısın lütfen?" dedi Atilla, cüssesiyle kapının önüne tam bir etten duvar örerken. İçeriye girmemi engellemek için önümde adeta barikat kurmuştu. "Komutanım gayet sağlıklı, heybetli ve yakışıklı. Sorun yok."

"Çekil önümden de bakayım ona o zaman! Barikat gibi ne dikiliyorsun tepemde!"

Parmaklarımla onu itmeye çalışıyordum ama adam kelimenin tam anlamıyla yerinden milim oynamıyordu.

"Kesin bir şey oldu ona!" Başımı araca çevirip bir kez daha bağırdım. "Kurter, çıksana dışarı!"

"Yenge bir durur musun?" Atilla, kollarını iki yana açıp beni engellemek için çırpınıyordu ve bunu yaparken bir yandan da benden çalışıyor gibiydi.

"Çekilsene şuradan ya!" Ellerimi onun geniş omzuna doğru sertçe vurup onu yoldan çekmeye çalıştım ama hâlâ kıpırdamıyordu. "Ayı gibisin zaten, geçemiyorum!"

Atilla, bu cümlem karşısında başını eğdi ve alınmış gibi bana bakıp, "Aşk olsun yenge," diye homurdandı. "Nerem ayı benim? Boylu poslu, yakışıklı adamım."

"Konuyu değiştirme!" Benden bir şey saklıyor olmalarına o kadar sinirliydim ki gözlerimden kelimenin tam anlamıyla ateş çıkıyordu. İki elimle birden onu tekrar, bütün gücümle şiddetle ittirdim. "Çekil önümden!"

Çekilmedi.

"Ayı Atilla!"

Atilla, bu amansız arbedede hafifçe gerilerken, şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Yenge niye hayvan kovar gibi ittiriyorsun, sakin olur musun biraz?" dedi, sesinde gerçek bir şaşkınlık vardı. "Hayatımda ilk defa benden daha agresif biriyle karşılaşıyorum... Yetmezmiş gibi hayatımda ilk defa sakinleştirilen değil, sakinleştirmeye çalışan taraf oldum. Şaşkınım şu an."

"Başlarım senin şaşkınlığına şimdi!" Bir kez daha öfkeyle omzuna vurdum. "Ne saklıyorsunuz benden Atilla! Ne oldu Kurter'e?"

"Yenge..." dedi inanamayarak. Ardından aracın içine doğru çaresizce bağırdı. "Desteğe gelsenize lan! Ağzıma sıçılıyor şu an benim burada!"

Sessizlik oldu.

Bense bekliyordum. Dakikalardır hâlâ bekliyordum ama sabrım artık taşmıştı. "KURTER!" diye bağırdığım an sesim gök gürültüsünü bile bastırdı.

Aracın içinde bir hareketlilik oldu ve saniyeler sonra aniden Aras tarafından açıldı. Karşısında öfkeden deliye dönmüş beni görünce, "Yenge!" dedi.

"Aras?"

"Yenge?"

"Aras!"

"Komutanım!" diye bağırdı çaresizce. "Artık dışarı çıkar mısınız, zira biz birazdan dayak yiyeceğiz de!"

Aras'ın yakarışından saniyeler sonra, zırhlının karanlık ve barut kokan iç kısmında ağır bir hareketlilik oldu. Kapının pervazına vuran

loş ışığı kesen o tanıdık, devasa beden karşımda belirdiğinde kalbimin değişen ritmi aniden göğüs kafesimden yükseldi.

Dışarıya adımını atan bu sefer *Kurter'di.*

"Kurter!" Nefesimi boğazımda durduran bu bağırışımla birlikte beni oyalayamaya çalışan Aras ve Atilla'yı hızlaca aşıp doğrudan onun tam önünde durdum ve başımı kaldırıp durumunu incelemeye başladım. Gözlerim bütün dikkatini vererek yüzünü ve vücudunu tarıyordu.

Tam o an fark ettiğim detayla kaşlarım çatıldı. Zira üzerine simsiyah bir askerî palto geçirmişti. Paltonun yakaları o geniş omuzlarını bir kalkan gibi sarmış, bedeninin tüm hatlarını gizlemişti. Yağmur damlaları koyu kahve saçlarından yüzüne doğru süzülürken, o hiçbir acı ya da yorgunluk belirtisi göstermiyor ve her zamanki sarsılmaz duruşuyla tam karşımda dikiliyordu. Korktuğum manzara yoktu, sapağlam duruyordu karşımda.

Göğsüm hızla inip kalkarken, "İyi misin sen?" diye fısıldadım. Endişem bu sefer yerini derin bir şüpheye bırakmıştı.

"İyiyim," dedi. Sesi, dışarıdaki fırtınayı bile bastıracak kadar tok ve netti.

Ama benim şüphemi bastırmaya yetmedi. Bir doktor, hastasının sadece ne söylediğine değil, neyi sakladığına da bakardı. Gözlerimi kısıp onun o uçurumu andıran koyu yeşillerine baktığım an tenindeki o belli belirsiz solgunluğu, nefes alış verişindeki o hafif tutukluğu yakalamam sadece birkaç saniyemi aldı.

"Yalan söyleme," dedim, kaşlarımı şüpheyle ve daha büyük bir şekilde baş gösteren öfkeyle çatarak. Tam o an bakışlarım, bedenini örten o siyah paltoya kaydı. Rengi siyaha çalan bu kalın kumaş, altındakini gizlemek için sağlam bir zırhtı.

Elimi ona doğru uzattım hızla. "Açsana sen şu paltonu."

Ancak parmaklarım daha kumaşa değmeden, Kurter'in sağ eli havada şimşek gibi bir refleksle hareket etti. Geniş ve sıcak avucu, bileklerimi havada nazikçe ama kesin bir tavırla yakaladı. Bileğime uyguladığı o itiraz kabul etmeyen baskı, içimdeki son demi de attırdı ve şüphelerimi koca bir yangına dönüştürdü.

"Ne saklıyorsun!" diye bağırdım, bileğimi saran ellerinden kurtulmaya çalışarak. "Soysana paltonu."

Kurter çenesini sıktı, karanlık yeşillerinde tehlikeli bir fırtına koptu ama ellerimi bırakmadı. Onu bu kadar sert bir savunmaya iten şey basit bir durum olamazdı. Kesin önemli bir şey olmuştu.

Kaşlarım daha da çatıldığı an şüphem ağır bir şekilde baskın geldi. "Dikişlerini patlattın değil mi?"

"Hayır," dedi net bir sesle. "Dikişlerim iyi."

"O zaman ne oldu?"

Bu sorudan hemen sonra, gözlerim bileğimi tutan sağ elinden kayıp, paltonun içinde, gövdesine yapışık bir şekilde kaskatı duran ve hiç hareket etmeyen sol koluna takıldı. Siyah paltonun sol omzundan aşağı inen kısmına baktığımda aklıma gelen ihtimalle nefesim bıçak gibi kesildi. Gözlerim, o ağırlaşmış kumaştan Kurter'in yüzüne tırmandığında, gözbebeklerim dehşetle büyümüştü.

"VURULDUN MU YOKSA KURTER!"

Zihnimde beliren o korkunç ihtimalle birlikte, mantığım tamamen devre dışı kaldı. Elimi hızla ileri atıp, bedenini saran paltonun kalın yakasına yapıştım ve yağmurun altında sırılsıklam olmuş kumaşı parmaklarımın arasına sıkıştırıp onu zorla açmaya çalıştım. "Aç şunu hemen!"

Kurter duruşunu bozmadan, sağ eliyle bileklerimi tekrar kavradı. Beni incitmekten korkar gibi nazik ama bir o kadar da aşılmaz bir çelik

duvar gibiydi. Sol kolunu ise o kalın paltonun içinde adeta ölü bir ağırlık gibi tutuyor, asla kıpırdatmıyordu. Çenesi kaskatı kesilmişti.

Beni fiziksel olarak durdurabileceğini ama dilimi ve öfkemi susturamayacağını anladığında, o dipsiz yeşillerini başımın üzerinden hemen arkamda duran time dikti. Gözleri, kıs kıs gülerek bizi izleyen Aras'ı hedef alarak işaret verdiğinde Aras'ın gülüşü başına geleceklerin farkına varmış gibi anında silindi.

Bileklerimi onun o güçlü parmakları arasından kurtarmak için çırpınırken içimdeki o kavurucu endişe ve öfke bütün karargâhı inletecek boyuttaydı. "Çıkarsana paltonu Kurter!"

"Laren bir durur musun?"

Tam o sırada, aramızdaki o tehlikeli arbedeye Aras'ın her zamanki serseri muziplikteki sesi karıştı. Adımlarını Kurter'le aramdaki gergin hatta durdurdu ve ellerini havaya kaldırarak araya girdi.

"Yenge, olmaz," dedi komutanını benim elimden kurtarmaya çalışarak. "Olmaz."

Ona doğru hızla başımı çevirdiğim an gözlerimden kelimenin tam anlamıyla öfkeden alev çıkıyordu. "Sana ne oluyor!"

Aras tekrar beni engellemeye çalıştı. Sesi sanki çok kritik bir şey söylüyormuş gibiydi. "Olmaz."

"Neden olmaz be!" Onu gözardı edip Kurter'e döndüm. "Soysana üstünü, Kurter!"

"Olmaz!" diye bağırdı Aras aniden ve araya girip durdurdu beni. "Namus diye bir şey var yenge. Olmaz!"

Kurter, Aras'a bakıp sessizce küfrederken Atilla ve Eymen gülmemek için elleriyle yüzlerini kapatmıştı.

Sonra ağır bir sessizlik oldu. Zira gözlerimden alev çıkar gibi öfkeliydim şu an ve herkes geriye çekilip vereceğim tepkiyi bekliyordu.

"BAŞLARIM NAMUSUNA ŞİMDİ!"

Elimin tersiyle ve sert bir şekilde gelişine vurdum Aras'ın omzuna.

Aras yediği darbeye inanamayarak afalladığında başını diğerlerine çevirip kısık bir sesle, "Dayak yedim lan..." dedi.

Tam o an Atilla kendini tutamayıp şuh bir kahkaha attı. "Ulan yengenin cinnet anında böyle söylenir mi, yersin dayağı tabii. Oh."

Tehditkâr ifadem bu cümleden sonra anında Atilla'ya döndü. "Göstereceğim ben sana cinneti."

Atilla'nın gür kahkahası benim son cümlemden sonra silindiğinde, gecenin içine tekrar ağır bir sessizlik yayıldı.

"Sakin olur musun artık?" diye araya girdi Kurter, dişlerinin arasından ciddi bir sesle. Bir nevi dur artık diyordu ve sanırım haklıydı. Ben dakikalardır öfkemden ve endişemden ne yaptığımı bilmiyordum.

Gözlerimi sakinleşmek istercesine kapattım. Yüzüme çarpan iri yağmur damlaları, zihnimdeki o çıldırtıcı yangını, o kontrolsüz öfkeyi yavaş yavaş söndürüyordu. Göğsüm şiddetle inip kalkarken derin bir nefes aldım. Delirmemin sebebi aslında ona bir şey olması ihtimalinin bende yarattığı o korkunç panik ve sözümü dinlememiş olması yüzünden gördüğü zararın öfkesiydi. Tek derdim suçumu üstlenip mesleğimi kurtaran bu adamın iyileşmesiydi çünkü.

Sıkmaktan bembeyaz olmuş parmaklarımı usulca gevşettim. Az önce aracı tekmeleyen, sağa sola saldıran o kadının ruhu geriye çekildiğinde aramızdaki o bir adımlık mesafeyi yavaşça kapattım. Dipsiz yeşillerindeki o tehlikeli ciddiyet, benim aniden durulan ve şefkate bürünen bu tavrım karşısında afallamış, o sert zırhı anlık bir şaşkınlıkla aralanmıştı. Bu kez ellerimi uzatıp o siyah paltoyu sakince tuttum ve sol omzunun ağırlaşmış kumaşına uzun uzun, içimi yakan bir kabullenişle baktım.

Olan olmuştu artık ve kabul etmiştim. Kırıp dökmek, bağırmak, ortalığı birbirine katmak onu iyileştirmeyecekti.

Başımı yavaşça o kumaştan yukarı kaldırdım. Yağmurun ıslattığı, acıyı bir maske gibi ardına gizleyen o inatçı yüze kırık bir ifadeyle baktım. Sesim az önceki o yeri göğü inleten öfkeden çok uzaktı. "Vuruldun, değil mi Kurter?"

Cevabını duymaktan korktuğum o soru, gecenin fırtınasına karışıp aramızda asılı kaldı. Kurter'in kaskatı çehresinde ilk defa ince bir kırılma gördüm. Zırhlı aracı tekmeleyen, yeri göğü inleten öfkemi değil; sadece onu düşünen ifademi gördüğünde yarasının varlığını reddetmeyi bırakmaya karar vermişti.

Dipsiz yeşillerini bir saniyeliğine benden kaçırıp tekrar gözlerime kilitlediğinde başını ağır kabullenişle yavaşça aşağı yukarı salladı.

"Sol kolumda kurşun var," dedi. Sesi o kadar düz, o kadar ruhsuz çıkmıştı ki, sanki kolundaki bir kurşundan değil de sıradan yara varmış bahsediyordu.

İçimdeki o son umut kırıntısı da bu itirafla paramparça oldu. Dikişleri patlamamıştı, evet. Çok daha kötüsü olmuştu. İçimde durdurmaya çalıştığım o yakıcı öfke yeniden harlandı. Ellerim hâlâ onun siyah paltosunun yakalarındayken, parmak uçlarımdan yukarı doğru tırmanan o deli sinirle aramızdaki son santimi de kapattım. Yüzümü yüzüne, dudaklarımı onun o soğuk, yağmur damlalarıyla ıslanmış kulağına doğru yaklaştırdım.

"Yedim seni, Kurter."

Bu cümle, sözümü dinlememiş olmasının bedelini ona ödeteceğimin kesin teminatıydı.

Fakat biz o kavga arbedesinin içindeyken, gecenin gergin atmosferi bir anda serseri bir sesle kesildi.

"Afiyet olsun yenge."

Başımı hızla o yöne çevirdiğimde, Aras aracın kapısına yaslanmış, yüzündeki o pervasız ve imalı sırıtışla bize bakıyordu. "Biz gidelim, siz de rahat rahat yiyişin," dedi muzip sesiyle.

Kurter dişlerini sıktı. Ben de.

Atilla uyarırcasına ona dirsek atmaya çalıştı ama Aras dinlemedi. "Dayağımızı da yediğimize göre bize artık müsaade-"

Kurter'in az önce bana teslim olan o hâli saniyeler içinde kaybolurken bedeni aniden kasıldı, başını hiddetle askerlerine çevirdi ve fırtınayı bile ezip geçen o gür sesiyle Aras'ın sözünü kesip bağırdı. "Yiyişmek ne! Nasıl konuşuyorsun lan sen doktorumla!"

***Doktorumla*.**

Kaşlarımı kaldırıp şaşkınca Kurter'e baktım, sonrasında ifademi toplayıp, "Evet," diye çıkıştım ve işaret parmağımı onlara doğru sallayıp kaşlarımı çattım. "Ayrıca ben sizin yengeniz falan değilim, siz neden böyle hitap edip duruyorsunuz bana?"

"Yengemiz olmayan bir kadının," dedi Atilla. Dudakları hafifçe sağa kıvrılırken gözleri önce Kurter'i, sonra beni buldu. "Komutanımızın üstünde bu kadar etkisi olabileceğini sanmıyorum ben."

Atilla'nın son cümlesinden sonra boğuk erkek gülüşmeleri avluda yankılandı.

"Aramızda bir şey yok," dedi Kurter, kelimelerin her birini tehdit gibi vurgulayarak. Üstü kapalı bir şekilde kesin sesinizi diyordu.

"Doğru," diye onayladım onu. "Yok. Aramızda bir şey yok."

Kafes Timi'nin muzip yüzü olan Aras, kollarını göğsünde kavuşturup baktı bize. "Merak ediyorum da..." Dudaklarındaki o serseri tebessüm genişledi. "Aranda bir şey olmayan adam için mi az önce tank tekmeledin yenge?"

Kelimeler boğazımda durdu. Bu cümleye karşı açıklamam yoktu. Kurter'le aramızdaki sırrı onlara söyleyemezdim, söylemezdim de zaten. Yanaklarımdaki ateş gibi sıcaklığı yağmurla dağıtmaya çalışıp, kaşlarımı çatarak, "Sussana sen!" diye bağırdım. Ardından sesimi yumusatıp Kurter'e döndüm. "Timini susturur musun lütfen?"

"Susun lan," diye homurdandı Kurter.

Sustular.

Gerginlik sürmeye devam ederken arayı yumuşatmak istercesine Eymen girdi söze. "Bir şey diyeceğim... Alpkan nerede?"

"Sahi," diye onayladı Aras. "Ulan az önce burada kıyamet koptu, kendisi hâlâ ortalarda yok. Dakikalardır heriften çıt bile çıkmadı."

Hışımla askerî aracın kapısına doğru yürümeye başladı ve şoför koltuğunu açtı. Alpkan oradaydı. Bacaklarını rahatça uzatmış, gözleri hafif kapalı, elindeki elmayı yiyerek keyifli bir şekilde türkü dinliyordu.

"Ulan!" diye bağırdı Aras öfkeyle. "Biz az önce burada dayak yedik, karanlık yollardan geçip zehir gibi sular içtik, sen dakikalardır burada yan gel Alpkan'ım dört dönüm bostanım yayılmış türkü mü dinliyorsun!"

"Siktir git," diye homurdandı Alpkan kapıyı kapatmak için çekiştirirken. "Ben de mi nasibimi alsaydım?"

Aras gülerek başını salladığında Kurter araya girdi. "Hepiniz içeri geçin, dinlenin, uyuyun. Bir süre izinlisiniz. Sonra yine sizi sahada göreceğim."

"Hera ve Devin niye yoklar?" Elini saçından geçirdi Aras. "Biz kurşunların önüne atlayıp düşmanlarla cenk eyleyelim, hanımefendiler oh bütün gün keyif yapsın."

"Kadınlar timde bize en çok istihbarat için lazım, ki esas görevleri de bu. Ayrıca ben onları bugün başka göreve gönderdim," diye açıkladı Kurter. "Arkalarından konuşma."

"Komutan haklı." O sırada Eymen sakinliğine ters düşen bir öfkeyle araya girdi. "Ayrıca düzgün konuş lan hanımlar hakkında!"

Aras alayla baktı Eymen'e. "Hayırdır kardeşim, son hanım savunucusu musun sen?"

"Kesin atışmayı da içeri geçelim, çok açım ben." İki elini de karnına yaslayıp ovuşturdu Atilla. "Acıkınca sinirleniyorum." Kaşları çatıldı. "Sinirden birini yumruklayacağım, az kaldı bak yemin ederim! Yemek yemem lazım acil."

"Bizi yemesin diye bu ayıyı acilen doyurmamız lazım." Aras'ın yüzündeki serseri gülümseme Atilla'ya bakarken genişledi. "Sakin ol ayıtilla."

Atilla kendisine takılan lakap karşısında homurdanırken Eymen başını Kurter'e çevirdi. "Komutanım, izninizle."

Kurter gitmeleri için başıyla işaret verdi. Alpkan da arabadan indi o sırada ve dördü de aralarında konuşarak askeriyeye doğru ilerlemeye başladı.

Kurter'e dönüp, "İçeri geçelim Kurter," dedim ve sağ kolunun bileğini hafifçe kavradım. Sakin kalmaya çalışıyordum yoksa inat eder, bana yarasını göstermezdi. "Gel."

İtiraz etmedi. Dediğimi yaptı ve birlikte sessizce içeri doğru ilerlemeye başladık. Gördün mü? Haklı çıktım işte, demek istesem de durdurdum kendimi. Şu an sırası değildi, hesabını daha sonra soracaktım.

Askeriyenin sıcak havası yüzümüze vurduğunda derin bir soluk çektim içime, asansöre bindiğimiz sırada gözlerimi ona çevirdim. "Ben o kurşunu çıkarırken, sen de içinden yüz kere aynı şeyi tekrar edeceksin."

Kaşlarını kaldırdı. "Neyi?"

"Bundan sonra..." diye başladım. Ardından sinirli bir sesle devam ettim. "Tekrar et."

"Bundan sonra," diye tekrarladı söylediğimi.

"Doktorumun sözünü..."

Sustu.

"Tekrar etsene!"

Bıkkın bir nefes düştü dudağından. "Doktorumun sözünü..."

"Dinleyeceğim."

Başını salladı. "Dinleyeceğim."

"Güzel." Hafifçe gülümsedim. "Aferin sana."

Tek kaşını kaldırıp göz devirdi, ardından homurdanmaya başladı.

Odamın kapısının önüne geldiğimizde ikimiz de sustuk. Kapıyı arkamızdan tok bir sesle kapattığımda, dışarıdaki fırtınanın uğultusu ve karargâhın o boğucu havası bıçak gibi kesildi. Yerine ikimizin soluklarından çıkan çok daha tehlikeli bir hava kaldı. Odanın içindeki ışıklar, saniyeler önce dışarıda kopardığımız o arbedeyi yutmuş, geriye sadece ikimizi bırakmıştı.

Adımlarımı doğrudan odanın ortasındaki muayene sedyesine yönlendirdim. "Geç, otur," dedim, sesimdeki ciddiyetle. "Üstünü de soy."

Kurter itiraz etmedi. Ağır adımlarla odayı adımlayıp metal muayene masasının kenarına oturduğunda, geniş omuzları ve uzun boyuyla revirin bütün havasını tek başına yutuyor gibiydi.

Sağlam olan sağ elini ağır, siyah paltonun yakasına attı. Ancak yağmur suyuyla sırılsıklam olmuş kumaş ve sol koluna saplı duran o kurşunun yarattığı ağırlık, hareketlerini kısıtlıyordu. Paltoyu omzundan sıyırmaya çalışırken çenesindeki kasların nasıl kasıldığını ama o acıyı nasıl tek seferde yutkunarak içine gömdüğünü gördüm.

Zaten o, bütün acısını kimseye göstermeden içine gömüyordu. İçine gömdüklerinin onu öldürdüğünü bilmeden yaşıyordu.

İzlemeye daha fazla dayanamayarak, "Dur," dedim, sesimdeki ciddiyetle. Ardından aramızdaki kısa mesafeyi kapatıp tam önünde durdum. Boy farkımızdan dolayı, o otururken yüzü göğüs hizama geliyordu. Bacaklarının arasına doğru yarım bir adım atıp, bacaklarımın onun dizlerine teğet geçmesine izin verdiğimde Kurter'in gözlerindeki bakış yoğunlaştı.

Ellerimi uzatıp kan ve yağmurla ağırlaşmış siyah paltonun kalın yakalarını kavradım. Parmaklarım onun geniş omuzlarında dolaşırken, sarsılmaz bedeninden yayılan sıcaklık ellerimi yakıyordu. Paltoyu omuzlarından yavaşça, canını yakmaktan korkarcasına sıyırıp sedyenin diğer tarafına bıraktım.

Sıra ağır hücum yeleğine ve askerî üniformasına geldiğinde işler ikimiz için de çok daha zor bir hâl aldı. Üniformasının düğmelerine uzandığımda, parmak uçlarım gayriihtiyari bir şekilde onun sıcak, taş gibi sert göğsüne sürtündü.

Durdurmak ister gibi tutmaya çalıştı elimi ama izin vermedim.

"Durdurma," dedim kesin çıkan sesimle, ardından yüzüne yaklaşıp devam ettim. "Senin bu gece bana itiraz etme hakkın yok, Kurter Alacakan."

Cevap vermedi. Ama gözlerinden sızan o yoğun bakış gözlerime akıyordu.

Ona olan temasım, odadaki oksijeni tüketerek gibi devam ederken Kurter'in o dipsiz yeşilleri saniyeler içinde daha kararlık bir hâl aldı;

bakışlarını yüzümden bir saniye bile ayırmıyor, her hareketimi izliyordu. Düğmelerini tek tek çözerken, parmaklarımın soğukluğu boynundaki şah damarı belirginleştirdi.

Kumaşı iki yana araladıktan sonra, "Sol kolunu sabit tut," dedim bakışlarımı gözlerinde tutarak.

Yüzümü yüzüne, göğsümü göğsüne biraz daha yaklaştırmak zorundaydım. Nefesim onun keskin çene hattına çarpıyor, ondan kopan sıcak ve ağır soluklar ise boynuma dökülüyordu. Sağlam kolundan kumaşı rahatça sıyırdım ama sıra o kanlı, kurşun yemiş sol kola geldiğinde üzerine biraz daha eğilmem gerekti. Bedenlerimiz neredeyse birbirine yaslanmışken, o ferah kokusuna karışmış ağır kan ve barut kokusu zihnimi kelimenin tam anlamıyla darmadağın ediyordu.

Kumaşı yarasından nazikçe sıyırıp tamamen çıkardığımda, üniformayı da sedyenin kenarına bıraktım.

Belden yukarısı tamamen çıplaktı. Savaş meydanını andıran o yara izleriyle dolu, kusursuzca şekillenmiş geniş göğsü, açık renk teni teni ve tenine kendi ellerimle attığım, her nefes alışında gerilen dikişleri...

Geri çekilmem, tedavisine başlamam gerekiyordu ama bacaklarım bana ihanet etti. Gözlerim onun o çıplak, yaralı teninden yukarı tırmanıp tekrar gözleriyle buluştuğunda, Kurter'in çenesinin kasıldığını gördüm. Odanın sarsıcı sessizliğinde sadece ikimizin birbirine karışan ağır solukları yankılanıyordu.

Gözlerimi ondan zorlukla çekip lavaboya yöneldim. Ellerimi yıkarken, suyun o yatıştırıcı sesi bile göğüs kafesimin altındaki o amansız çarpıntıyı susturmaya yetmiyordu.

Elimi sterilize ettikten sonra cerrahi eldivenlerimi giydim ve metal tepsiyi önüme çekip gerekli aletleri sıralı bir şekilde dizdim. Her şeyin hazır olduğundan emin olduktan sonra başımı yavaşça ona çevirdiğimde, manzarası karşısında nefesim bir anlığına boğazımda asılı kaldı.

Belden yukarısı çıplak bir hâlde oturmuş, geniş sırtını duvara yaslamıştı.

Gözlerim, onun savaş meydanını andıran o geniş ve kusursuzca şekillenmiş göğsüne, tenindeki o benim attığım dikiş izlerine kaydı. Dikişler sağlamdı, zorlanmış olsa da patlamamıştı. Asıl felaket, sol kolunun kasında, kemiği teğet geçip doğrudan etin içine saplanmış ve sızıntı şeklinde kanamaya devam eden o karanlık kurşun deliğiydi.

"Sözümü dinlemedin, bak başına ne geldi," diye homurdandım öfkeyle. "Kaç kere dedim sana gitme diye, değil mi?"

Masum bir ifadeyle yüzüme baktı ama cevap veremedi. Kızmak istiyordum ama suç işlemiş küçük çocuğu andıran bakışları beni durduruyordu.

Metal tepsiyi yanındaki sehpaya bırakıp tam önünde durdum. Boy farkımızdan dolayı, o otururken bile yüzü neredeyse göğüs hizama geliyordu. Tedaviyi yapabilmek için bacaklarının arasına doğru bir adım atmak zorunda kaldım.

Bu mecburi yakınlık, aramızdaki o çekim hattını saniyeler içinde daha yüksek bir seviyeye taşıdı. Tenine ait, kendine has kokusu burnuma dolarken aklımı toparlamaya çalışarak boğazımı temizledim ve ciddileşerek, "Kurşun içerde," diye mırıldandım, bakışlarımı inatla onun gözlerinden kaçırıp yarasına odaklamıştım. "Önce dezenfekte edip lokal anestezi yapacağım." Baticon döktüğüm gazlı bezi elime aldım. "Sonra pensle girip onu çıkaracağım."

Cevap vermeden başını sallamakla yetindi sadece.

Gazlı bezi yarasının etrafına bastırdığım an, Kurter'in bedeni hafifçe kasıldı ama dudaklarından tek bir ses bile dökülmedi. Kanı temizledikçe, kurşunun açtığı o tahribat daha da netleşiyordu. Enjektörü elime aldım. İğnenin ucunu yaranın etrafındaki sağlam dokuya yaklaştırıp, "Biraz yakacak," diye fısıldadım.

O an, başını kaldırıp o dipsiz, karanlık yeşillerini doğrudan gözlerime dikti. İğne derisini delip o uyuşturucu sıvıyı kas dokusuna yayarken gözünü kıpırdatmadı. Acıya değil, sadece bana odaklanmıştı. Bakışlarındaki o yoğun, ağır ve tehlikeli ifade, nefes alışverişimi dengesizleştiriyordu.

İğneyi kenara bırakıp ilacın etki etmesi için gereken o bir dakikalık sürede beklemeye başladığımda, sessizlik aramızda adeta elle tutulur bir hâl aldı. Odanın içinde sadece ikimizin ağır nefes sesleri duyuluyordu ve göğsü her inip kalktığında, o çıplak teni bana belli belirsiz sürtünüyor, tenimde bir yangın başlatıyordu.

"Uyuştu mu?" diye sordum, sesim beklediğimden çok daha kısık ve nefes nefese çıkmıştı.

Gözleri yavaşça gözlerime tırmanırken başını salladı. "Başlayabilirsin."

Pensi elime aldım. Kurşun, kasın içine gömülmüş, etrafındaki dokuyu parçalamıştı. Pensi yaranın içine doğru dikkatle ittiğimde, Kurter'in çenesi kaskatı kesildi, boynundaki o kalın damar belirginleşti ama yine sesini çıkarmadı. Kurşunu bulmak için metalin ucunu etinin içinde hareket ettirmek zorundaydım. Bu işlem, ne kadar uyuşmuş olursa olsun derin bir basınca ve sızıya neden olurdu.

Odaklanmak için yüzümü onun omuz hizasına, yarasına doğru iyice eğdim. Nefesim onun çıplak tenine, onun sıcak nefesi ise boynuma ve saçlarıma çarpıyordu.

"Kurter..." diye fısıldadım, gözlerimi yaradan çekip ona bakarak.

"Devam et," diye mırıldandı, sesi adeta bir hırıltı gibi çıkmıştı.

Yavaşça yutkundum. Bütün odağımı o dokunuştan çekip tekrar yaraya yönlendirmek hayatımda yaptığım en zor şeydi. Pensi yavaşça hareket ettirdim ve o tok, metalik sürtünme sesini hissettim. Bulmuştum. Pensi sıkarak deforme olmuş kurşun çekirdeğini kavradım ve dikkatli, yavaş bir hareketle o kanlı etin içinden çekip çıkardım.

Kurşunu metal tepsiye bıraktığımda çıkan o 'çın' sesi, odadaki o ağır gerilimi bir anlığına kesti. Hızla steril gazlı bezi alıp kanayan deliğin üzerine bastırdım. "Bitti," diye soludum, göğsüm şiddetle inip kalkarken. "Şimdi dikeceğim."

Sütür iğnesini alıp o açılmış dokuyu birleştirmeye başladığımda, her dikiş atışımda ona biraz daha yaklaşmak, yüzümü onun yüzüne biraz daha hizalamak zorunda kalıyordum.

Son düğümü atıp ipi kestiğimde, ikimiz de artık o muayene masasının kenarında nefes nefese kalmıştık ve yarasına son bir pansuman yapıp bandajı sardığım o son saniyede, ellerim gayriihtiyari bir şekilde onun o geniş omuzlarında asılı kaldı.

Geri çekilmedim. Çekilemedim.

Başımı yavaşça kaldırdığımda, yüzlerimiz arasında sadece birkaç santimlik bir mesafe vardı.

"Ellerine sağlık, Doktor." Gözleri artık yarasında ya da bandajda değildi; koyu yeşilleri, içindeki o sarsılmaz adamı bile darmadağın eden bir ifadeyle gözlerime kilitlenmişti. "Ama şimdi..." diye fısıldadı, nefesi neredeyse dudaklarıma sürtünürken. "Cezamı... Kesmeyecek misin?"

Ellerim, geniş omuzlarından usulca boynuna doğru kaydı. Parmak uçlarım, şah damarının üzerindeki o vahşi, kontrolsüz atıma dokunduğunda Kurter'in göğsü şiddetle havalandı. "Senin cezan benim, Kurter."

Gözlerindeki o karanlık orman, içindeki bütün yırtıcıları serbest bırakmış gibi koyulaşırken yüzümü, o sert ve keskin hatlı yüzüne doğru yavaşça eğdim. Aldığım her nefes onun dudaklarına çarpıyor, onun göğsünden kopan her sıcak soluk benim tenime, dudak kıvrımlarıma karışıyordu. Aramızdaki o son mesafeyi bir işkence aleti gibi kullandım. Dudaklarım, onun dudaklarına değecek kadar yakın, ama dokunmayacak kadar zalimdi.

"Geri ver," diye fısıldadım, kelimelerim doğrudan onun aralanmış dudaklarına dökülürken.

Göğüs kafesi ağır ağır genişlerken, "Neyi?" diye mırıldandı. Sesi, boğazının derinliklerinden gelen boğuk, titreşimli bir hırıltıydı.

Ellerimi onun ensesindeki o koyu kahve saçlarına doğru yavaşça kaydırırken, yüzümü yüzüne biraz daha yasladım. Artık burunlarımız birbirine sürtünüyor, kirpiklerimiz neredeyse birbirine değiyordu. O yoğun, kana karışmış kokusu zihnimi tamamen darmadağın etmişti.

"Kaybettiğim kolyemi," diye fısıldadım. "Senin bulduğun kolyemi..." Gözlerimi hiç kırpmadan o dipsiz yeşillerin tam içine, o karanlık ruhunun en dip köşesine baktım. "Kar tanesi kolyemi..." Sıcak nefesim onun kalın dudaklarına çarptı. "Geri ver."

Bu sözlerim üzerine Kurter'in gövdesi aniden kaskatı kesildi ama beni kendinden uzaklaştırmadı. Aksine, o güçlü eliyle belimi kavrayıp beni kendine doğru öyle şiddetli bir şekilde çekti ki, göğsüm tamamen onun ona mühürlendi.

Kalplerimizin o amansız, sağır edici ritmi birbirine karışırken başını hafifçe kaldırıp, burnunun ucunu çeneme sürterek yüzünü yüzüme daha da yaklaştırdı. Nefesi artık dudaklarımda değil, doğrudan ruhuma çarparken dudaklarının kenarında o tanıdık, serseri ama bir o kadar da baştan çıkarıcı kıvrım belirdi.

"Bende olduğuna..." diye fısıldadı, kelimeleri dudaklarıma teğet geçip tenimi alev alev yakarken. "Nasıl bu kadar eminsin?"

Nefesimi tuttum. Aramızdaki o som mesafe artık bir uçurum değil, ikimizin de içine atlamaya can attığı bir cehennemdi. Çıplak göğsünden yayılan o ısı, bütün mantığımı ve doktor kimliğimi yok ediyordu.

"Gözlerinden," diye fısıldadım, sıcak nefesim onun dudaklarına daha şiddetli şekilde çarparken. "Boynumdaki o boşluğa her baktığında oradan neyin eksildiğini benden daha iyi biliyor oluşundan."

Belimi saran o geniş, sıcak eli, beyaz önlüğümün kumaşını biraz daha sıktı ve beni kendine öylesine sert bir şekilde bastırdı ki, inip kalkan göğsünün her santimini kendi göğsümde hissettim. İkimiz de sınırlarımızın en uç noktasındaydık.

"Doğruyu söyle bana," dedim, gözlerimi o dipsiz yeşillerinden bir saniye bile ayırmadan. "Kolyem sende, değil mi?"

Odanın içinde sadece kalp atışlarımız ve birbirine karışan ağır, ihtiraslı nefeslerimiz vardı.

Kurter, o sarsılmaz, dipsiz yeşilleriyle gözlerimin tam içine bakarken bütün duvarlarını bir anlığına indirdi. Sonra kalın ve sırrını teslim eden bir ses döküldü dudaklarından. "*Bende*."

Tenim alev aldı. Bu itiraf, beklediğim bir şey olsa da dudaklarından duyduğum an zihnimde sarsılma etkisi yaratmıştı.

"Geri ver," dedim, ellerimi onun ensesindeki o koyu kahve saçlarına doğru usulca kaydırırken.

Göğsü şiddetle havalandı ama geri çekilmedi. Aksine, başını çok hafifçe eğip burnunun ucunu burnuma sürttü. "Önce onu sana verenin kim olduğunu hatırla," dedi, kelimelerin üzerine bıraktığı o ağır, karanlık tonuyla. "Sonra alırsın kolyeni benden."

Gözlerim kısıldı. Kalbim göğüs kafesimi parçalamak istercesine atıyordu. Beni kendi geçmişimle, o kanlı geceyle ve çocukluğumuzla sınıyordu. "Neden," diyen sesim isyandan çok bir feryat gibi düştü dudağımdan. "Neden vermemek için bu kadar ısrar ediyorsun?"

"Çünkü sen o kolyenin anısına sahip çıkmadın."

Aniden dudaklarından düşen bu keskin itirafı, göğsümdeki ritmi değiştirdi.

Belimdeki eliyle beni yukarı, kendi hizasına doğru biraz daha kaldırdığında dudaklarımız birbirine değdi değecek kadar yaklaştı ve

içindeki tavizsiz komutanın en derininde duran o yaralı, karanlık adam konuştu. "Sen o kolyenin anısını ve sana onu kimin verdiğini hatırlayana kadar sana kolyeni geri vermeyeceğim."

O kolye, aramızdaki bir savaşa dönüşmüştü ama asıl kurşunu şimdi ben ona sıkacaktım.

Parmak uçlarımla onun ıslak saçlarını hafifçe kavradım ve yüzümü yüzüne, dudaklarımı tam dudaklarının üzerine kadar indirdim. İkimizin de nefesi aynı anda kesildi.

"Kurter..." diye fısıldadığımda nefesim doğrudan dudaklarına dökülüyordu.

Sonrasında ise sesim, odanın soğuk sessizliğinde tehlikeli, baştan çıkarıcı ve her şeyi yakıp kül edecek bir kibrite dönüştü. Gözlerimi onun o ihtirasla kararmış gözlerine diktim ve bütün kurallarını, bütün inatlarını ve o koca geçmişi yangına çevirecek o cümleyi bıraktım dudaklarına:

"Ya hiç unutmamışsam?"

❄

Laren sürprizleri sever.

Sonraki bölümde buluşalım, sevgiler herkese <3 yazalven

16. BÖLÜM

Keyifli okumalar.

Sevgiler, yazalven

...

Bir yemin, bir ihanetle aynı zifiri masaya oturdu.
Çember kapandı. Oyun kuruldu.

Zehir, en güvendiğin iki elden sessizce senin kadehine doldu.

Gözünden sakınıldığın o sahte cennetten kendi ellerinle kovuldun,
Şimdi ölümün bu kanlı satranç tahtasında en paha biçilmez taş senin ruhun.

❄

16 | TİLKİ, KURT VE AVCI

'Ya seni hiç unutmamışsam?'

Odanın içinde insana buz kestiren bir sessizlik vardı.

Aramızdaki o tehlikeli, boğucu hava bu sorudan sonra bıçak gibi kesildi. Birkaç saniye boyunca odada sadece birbirine çarpan ağır, düzensiz soluklarımız kaldığında çene kaslarının tehlikeli bir şekilde kaskatı olduğunu fark ettim ama bütün bu öfkesine rağmen o da geri çekilmedi. Gözlerinde şaşkınlık değil, öfke dolu bir hesaplaşma belirdi ve bedeni, bir askerin kendisine kurulmuş pusuyu fark ettiği o ilk an gibi kaskatı kesilmişti.

Birkaç saniye boyunca odada sadece birbirine çarpan ağır, düzensiz soluklarımız yankılandı. Geri çekilmedim. Kurter de geri çekilmedi.

"Öyle kusursuz bir oyun oynuyorsun ki..." dediğinde sesi odanın sessizliğinde ağır ağır yankılanan tok bir tehdit gibiydi. Göğüs kafesi

sakin ama tehlikeli bir ritimle inip kalkıyordu. "Sanki bütün bu hayatın, dudaklarından düşen her cümle bir oyunmuş gibi ve beni o oyunun tam merkezine koymuşsun gibi."

Parmaklarım saçlarının arasında kaskatı kesilirken nefesim boğazımda durdu. Geri çekilmek istedim ama aniden belime dolanan o kalın, sıcak eli beni öyle güçlü bir şekilde kendine çekti ki yavaşlayan nefesimi durdurdu, nabzım artık göğüs kafesimi parçalar gibi çarpıyordu.

Bende yarattığı etkiyi biliyormuş gibi tenimde gezen elleri, beni elimden tutup kendine, nefes alacak boşluk bile bırakmayacak kadar çekerek beni kendi ateşine daha sert bastırdı.

Ve ben, onunla karşılaştığımızdan bu yana inşa ettiğim bütün o yabancı maskesinin, onun bakışları altında parçalandığını hissediyordum.

Göğüs kafesim parçalanacakmış gibi şiddetle havalanırken, zihnimdeki o patlama dudaklarımdan kısık fısıltı olarak döküldü. "Kurter..."

“Laren,” dedi o karanlık ve keskin sesiyle, nefesimi dudaklarıma hapsederek.

Belime dolanan o kalın, sıcak kolunun baskısı altında, kalbimin göğüs kafesimi kırmak istercesine attığını hissediyordum. O da bunu hissediyordu; nabzımdaki o ani ve şiddetli yükselişi, kendi göğsünde duyuyordu ve aramızdaki boy farkı üzerime devrilen bir çığ gibi büyüyerek üstüme geliyordu.

"Beni sınıyorsun, Laren Karalev," derkenki kelimeleri ağır ağır tenime sürtünürken, dudakları, dudaklarıma teğet geçti. Konuştukça içime yayılan sesindeki o ezici ve baskın ağırlığını tamamen üstüme devirmişti. "Ama bir yabancı gibi değil," diye fısıldadı başını yüzümden aşağı eğerek.

Gözlerindeki o koyu karanlıkta şaşkınlık değil, öfke dolu bir hesaplaşma belirdi ve bedeni, bir askerin kendisine kurulu pusuyu fark ettiği o ilk an gibi kaskatı kesilmişti.

Ama iradesi, bu yakınlığa yenilmedi. Yüzü kaskatı kesilmişti ve o dipsiz yeşillerinin arkasından bana bakan sis perdesi aniden aralandı ve harelerindeki o ateş gibi ifade ruhumun en karanlık köşesine kadar sızan kan dondurucu bir netlikle doğrudan gözlerimin içine baktı.

"Bir yabancı gibi değilsin…" derken nefesindeki o sıcak ve yıkıcı yangın doğrudan boynumdaki o boşluğa, kolyenin ait olduğu o çıplak tene vurdu. "Nereye basacağını, ne zaman yakınlaşıp ne zaman uzak duracağını, bütün zaaflarımı çok iyi bilen biri gibi sınıyorsun beni."

Dipsiz yeşillerin içine baktım. Ona baktıkça cümlesinin altına dizdiği o uçurumu görüyordum, kelimeleri bana silah gibi doğruluğunu da biliyordum. Doğrudan ona karşı olan sınırlarını aştığımı söylemiyordu, sınıyorsun diyordu ve bu, sabrının sonuna geldiğinin en net isyanıydı.

“Seni sınıyorum, öyle mi?” Bir elim ensesinde gezinmeye başladı. Gezindikçe ondan yayılan o kendine has kokusu bana aklımı unutturuyordu. “Söylesene, *Alakurt*…” derken ensesinde duran elimle bana bakmasını sağladım ve bir nefes kadar yakıcı bir sınırda dudaklarına yaklaştım. "Nasıl sınıyorum seni?"

Başparmağını ani ve yakıcı bir temasla çenemin hemen altına, nabzımın delicesine attığı o ince derinin üzerine yerleştirdi. Sıcak teni tenime değdiği an içimdeki bütün duvarlar sarsıldı.

"Eğer bana bunu bilerek yapıyorsan…” Dokunuşu nazik bir okşama gibi değildi, nabzımdaki o amansız paniği ölçen bir komutanın hareketi gibiydi parmaklarını tenimde gezdirişi. “Beni bilerek sınıyorsan…”

Gözleri dudaklarıma kaydığında, aramızdaki o görünmez halatın kopmak üzere olduğunu hissettim.

"Damarına bu denli bastığın adamın,” derken tenime olan dokunuşu aniden sertleşti. “Seni yakacak bir ateşe ne kadar kolay dönüşebileceğini de hesapla."

Parmaklarının altındaki nabzım ona teslimiyetimi ilan eder gibi hızlandı. İçime çektiğim her nefeste zihnimdeki o buz gibi irade

sarsıldı. Ona direnmeye çalışıyordum ama yapamıyordum. Dudakları dudaklarıma o kadar yakındı ki bir nefes daha alsam aramızdaki ateş ikimizi de paramparça edecekti.

Ama geri adım atmadım. Dipsiz yeşillikteki gözleri baktım ve boynumdaki eline, nabzımı ezen o sert parmaklarına rağmen çenemi hafifçe dikleştirdim. "Benim..." diye fısıldadım, sesim tıpkı onunki gibi yoğun bir hâl almıştı. "Senin ateşinde yanmaktan korktuğumu mu sanıyorsun, *Alakurt*?"

Son cümlem üzerine gözlerindeki yeşil öyle bir koyulaştı ki, bir an için beni gerçekten o yangının içine çekeceğini, aramızdaki son sınırı da aşıp bütün irademi yerle bir edeceğini sandım.

“Hiçbir fikrin yok değil mi?” Baş parmağı çene hattımdan başlayıp dudaklarıma doğru aniden sürtünmeye başladığında nabzım, göğüs kafesimi parçalar gibi çarpıyordu ve o da bunu fazlasıyla net duyuyordu.

“Neyden?” diye sordum. Sesimi toparlamaya çalışırken parmaklarımla sıkıca bileğini tutmuştum.

Bu sorumdan sonra aniden, yakıcı bir temasla parmağı, alt dudağımın kenarına acımasız ve teğet geçen sert bir sürtünmeyle dokundu.

Ellerim titredi, göz bebeklerim büyüdü, zihnim uyuştu.

Yutkunarak kapattığım gözlerimi saniyeler sonra usulca araladığımda, onun o sarsılmaz yeşillerinin içinde sadece saf bir savaş ilanı gördüm.

“Bundan,” Elini yavaşça boynuma, nabzımın attığı yere bastırdı ve parmakları, yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimin ritmiyle karşılaştı. "Nabzın değişiriyor," derken sıcak nefesi ateş gibi yanarak yüzüme çarpıyordu. "Sen inkar etsen de gerçek orada duruyor, Laren Karalev."

Kelimelerinin zihnimde yarattığı o sarsıcı yankı, beni ondan uzaklaştırmak yerine içimdeki tehlikeli ve asi karanlığı uyandırdı. Geri

adım atmadım. Aksine, aramızdaki o tehlikeli, yasak mesafeyi tamamen yok ederek kadar ona yaklaşıp, "Aynı etki," diye fısıldadım. Sesim, dudaklarım neredeyse onun o tavizsiz dudaklarına değecek kadar yakından, kışkırtıcı bir zehir gibi dökülmüştü.

Elimi yavaşça kaldırdım ve onun boynumu esir alan parmaklarına inat, avucumu onun o geniş, sarsılmaz göğsüne, tam kalbinin üzerine bastırdım. O kaskatı, aşılmaz duruşunun altında; tıpkı benimki gibi kontrolden çıkmış, göğüs kafesini parçalamak istercesine şiddetle çarpan o ağır ritmi avuçlarımın içinde hissederken, "Aynı tepki," dedim.

Gözlerimi o dipsiz yeşillerinden bir an bile ayırmadan. "Söylesene Alakurt…" derken meydan okuyan bir tebessüm usulca dudaklarıma yerleşti. "Yanan ben miyim, sen mi?"

Adını bu kadar keskin bir şekilde dudaklarımdan duyduğu an, gözlerindeki o tehlikeli yeşil daha da koyulaşıp fırtınaya dönüştü. Boynundaki damarlar gözle görülür bir sertlikle kasılmıştı ve, "Cevabı bilmen gerekirdi," diye fısıldadı. Nefesi dudaklarıma çarparken sesi, insanı içine çekip yok etmek isteyen karanlık bir uçurum kadar derindi.

“Peki ya…” Aklımı yerine getirmeye çalışarak devam ettim. "Senden duymak istiyorsam?"

Son cümlemden sonra üzerimdeki elini ağır ağır geri çekti. Koyu yeşil harelerinde az önce dolanan o tehlikeli ateş saniyeler içinde silindi ve yerini kaskatı, buzdan bir öfkeye bırakırken, "Sınırlarım var," dedi. Sesi, bulunduğumuz odanın havasını değiştirecek kadar ağırdı. "Ve bu sınırı geçersek yanan ikimiz olacağız."

Kelimelerinin altındaki o ağır, suçlayıcı ton göğsüme bir demir gibi oturdu. Anlamlandıramadığım bu tavrı, aklımdaki sisli karmaşayı daha da körüklüyordu. “Ne…” dedim ama bu bir soru muydu, yoksa kendimde aradığım bir cevap mıydı bilmiyorum. Aklım darmadağındı. Aklımı bulandırmıştı.

Yüzündeki o sert ifade tamamen karardı ve aramızda açtığım o yarım metrelik mesafeyi tek hamlede, tek bir adımda yeniden kapattı. Dev bedeniyle üzerime doğru eğildiğinde, gölgesi beni tamamen yutmuştu.

"Laren," diye fısıldarken o dipsiz yeşillerin içinde artık sadece sınırları zorlanmış bir adamın tehlikesi vardı. "Yanmaktan korkmuyorum." Kelimeleri tenimde gezen buz gibi bir namluydu sanki ve vurucu darbeyi yaparak devam etti. "Ama seni bu ateşe atmam."

İradesi galip gelmişti.

Son cümlesinden sonra tamamen üstümden çekti ve başka hiçbir şey söylemedi. Üstünü de giymedi. Ayağa kalkıp yüzüme son kez baktı ve sert adımları kapıya doğru ilerlemeye başladı.

“Ne diyorsun? Nereye gidiyorsun?” dedim ve nefes nefese, aklımı kendime gelmek için fazlasıyla zorlayarak devam ettim. “Daha pansumanın bitmedi.”

Soruma tepki bile vermeden, hatta arkasına bile bakmadan çıkmıştı odamdan.

Kapının üstüme kapanmasının ardından saniyelerce yerimden kıpırdamadım. İçime çektiğim her nefeste onun kokusunu soluyordum. Bedenimdeki yakıcı hissin varlığını durdurmak ve zihnimdeki o uyuşmayı söküp atmak için derin bir nefes aldım ve kapının kulpunu kavrayıp hızla açarak peşinden koridora adımladım. Koridordaki soğuk hava, az önce onun bana yaşattığı cehennem sıcağından sonra sert bir rüzgâr gibi çarptı yüzüme.

"Kurter!"

Koridorda yankılanan seslenişimle birlikte adımları aniden yavaşladı. Ben ona doğru ilerlerken onun da birkaç metre ilerisinde ona doğru gelen Aras, Atilla ve Eymen duruyordu. Seslenişim üstüne üçünün de bakışları bir anlığına bana döndükten sonra, tekrar Kurter'in çıplak üstünde durdu.

Aras, bakışlarını Kurter’e dikmişken, "Hayırdır komutanım," dedi muzip bir tavırla. Ardından başıyla Kurter'in yarı çıplak üstünü işaret etti. "Bu yeni moda mı?"

Kurter adımlarını tamamen durdurup başını Aras'a doğru çevirdiğinde, yüzünde oldukça tehditkâr bir ifade vardı. "Ne oldu?" diye karşılık verdi sert sesiyle. "Canın mı çekti?"

Eymen ve Atilla, gülmemek için başlarını başka tarafa çevirdikleri sırada, ciddiyetimi kaybetmemek için ben de dudaklarımı birbirine bastırıp, gözlerimi zemine çevirerek yüzümdeki o kendini tutan ifadeyi gizlemeye çalıştım.

Kurter askerlerine dönüp başıyla koridorun diğer tarafını işaret etti. "İkileyin."

Ses tonu artık bir cevap değil, verdiği emirdi. Koridordaki o ciddiyetsiz hava, Kurter’in bu emriyle bıçak gibi kesildi. Aras’ın yüzündeki o imalı sırıtış saniyeler içinde silinirken üçü de komutanlarına selam durdular ve ayaklarını sertçe yere vurup, saniyeler içinde koridorun sonundaki karanlığa karışarak gözden kayboldular.

Şimdi bu ışıklı ama soğuk koridorda sadece ikimiz kalmıştık.

Orada durup onu izlediğimin en başından beri farkındaymış gibi başını ağır ağır bana doğru çevirdi. Göğsü hâlâ o odadaki yarım kalmış savaşın şiddetiyle inip kalkıyor, çıplak kolundaki dikiş izleri gözüme çarparak parlıyordu.

Bakışlarını gözlerime kilitlendi. O dipsiz yeşillerin içinde öyle büyük bir enkaz, öyle derin bir hesaplaşma vardı ki, tutup beni aramızdaki o derin uçurumdan aşağı çekecekmiş gibi hissettim. Çok şey söylemek istediğini, dilinin ucuna kadar gelen o kelimelerin ağırlığını buradan duyabiliyordum ama hepsini bastırıyor, gözlerinden dökülen hiçbir kelime dudaklarına tırmanmıyordu.

Hiçbir şey söylemedi. Çene kasları kaskatı olurken bana hızla arkasını dönüp yavaş, temkinli adımlarla kendi odasına doğru ilerlemeye

başladı.

Bana attığı o son bakıştan ve söylediği o son sözlerin kulağımda çınlamasından sonra olduğum yerde mıhlanmış gibi durdurdum adımlarımı. Gitmeyecektim. Peşinden gitmeyecektim. Bu sefer değil.

Asıl oyunu ben ona oynuyorken ve o benden böylesine şüphelenmişken değil.

Buz gibi. Hava buz gibiydi. Ruhum buz gibiydi. Yaşadığıma dair hissettiğim tek duygu, içimdeki kederdi.

Arabamın kapısını hızlıca kapatıp askeriyeye doğru ilerlerken saate bakmak için telefonumun ekranını açtım. Gecenin on ikisine geliyordu. Askeriyede nöbetçi askerler dışında kimse yoktu ama o tabii ki gecesini gündüzünü burada geçirircesine yine buradaydı. Hissetmiştim burada olduğunu.

Kapıdan içeri girmeden önce, kapının önünde sigara içen Atilla'yı gördüğümde adımlarım hızlıca ona doğru ilerlemeye başladı. Yanındaki Eymen'le önemli bir konu konuşuyor gibi ifadeleri ciddiydi ama Eymen sigara içmiyordu.

"Merhaba," dedim samimi bir sesle.

İkisinin de bakışları hızla bana döndüğünde Atilla elindeki sigarayı saygıdan söndürüp hızlıca yanındaki çöpe fırlattı.

"Merhaba Doktor Hanım," diye söze girdi Eymen.

Selamını kabul etmişçesine başımı salladığım anda Atilla da, "Hoşgeldiniz Doktor Hanım," dedi.

Kurter'in sert ve tavizsiz uyarısından sonra artık hiçbiri bana yenge demiyordu.

İkisinin üstündeki garip suskunluğu fark ettiğimde kaşlarımı kaldırıp uzun bir süre sorgularcasına onlara baktım. Gözlerimde parlayan ifadede ne demek istediğimi anladıklarında Eymen sıkıntılı bir nefes verip başını başka tarafa çevirdi. "Önemli bir durum var, Doktor Hanım."

Eymen'in o ciddi ve endişeli ses tonunu duyduktan sonra içimdeki kasvetli hissi bastırmaya çalıştım. "Ne oldu?"

"Bizim operasyondan döndüğümüz gece olanlar Ahmet Albay'ın kulağına gitmiş. O gece askeriyedeki nöbetçi kıdemli asker oydu ve…" Baş parmağını burun kemerine bastırıp sıkıntılı bir nefes verdi Atilla. "Sizi acilen görmek istediğini söyledi. Önemli bir konu varmış."

Onlar geldiğinde çıkardığım kavgadan bahsediyorlardı. Dışarı çıkmadıkları için endişelenip askerî aracın kapısını yumruklamış, yetmemiş tekmelemiştim. Bu yaptığımın cezası böylesine disiplinli ve emir, demiri keser mantığıyla işleyen bir askerîyede tutanaktı. Gidip ifademi vermem gerekiyordu ama kuvvetle muhtemel… Hakkımda tutanak tutulacaktı.

İçimde büyüyen kasvetli hissi yüzüme yansıtmamaya çalışarak başımı salladım. "Tamam, giderim."

Açıklama ihtiyacı hissetmişçesine, "Hiçbirimiz sizden şikâyetçi olmadık, Doktor Hanım…" dedi Eymen en ciddi sesiyle. "Bundan emin olabilirsiniz."

"Sorun yok." Bir kez daha salladım başımı ve içten olmasını umarak gülümsedim. "Yine de teşekkür ederim."

İkisi de üzgün gözlerle bana baktığında son bir baş selamı verdim onlara ve yanlarından hızla ayrıldım. Merdivenleri çıkarken kalbimdeki ağırlıkla baş etmeye çalışıyordum.

Konu Kurter olunca ben kontrolü kaybediyordum.

Kaybetmiştim. Öfke kontrolümü kaybetmiştim ve şimdi de bunun bedelini en ağır şekilde ödeyecektim.

Hızlı adımlarla Ahmet Albay'ın odasına ilerlerken bir yandan da vereceğim ifadeyi düşünmeye başladım. Endişeliydim, bir şey sakladıklarını düşündüm, kontrolü kaybettim.

Soracağı ilk soru *neden* olacaktı. *Alakurt sana neden kontrolünü kaybettirdi, aranızda bir şey mi var?*

İşte bu soru beni kilitleyen hamle gibi gelecekti üstüme. Tutanağa giden yolun başı bu sorudan geçiyordu. Nedensiz yere, aramda bir şey olmayan bir Komutan için devlete zimmetli araca zarar verme teşebbüsünde bulunmuştum. Onların bakış açısında yaptığım bu demekti. Eğer Kafes Timi'den biri şikâyetçi olursa kınama ya da tutanak yeme ihtimalim kesindi.

Ama burada en kilit kişi yine de Kurter'di. Kurter eğer şikâyetçi olursa bu askeriyeden ihraç edilirdim.

Ve benim buraya ait olmadığımı düşünen, üstüne üstlük timin doktoru olmamam için her şeyi yapacağını söyleyen Kurter, belki de sırf bu askeriyeden gitmem için şikâyetçi olacaktı. Ondan bekliyordum. Bekliyordum çünkü onun amacı beni korumaktı ve beni korumaya giden yol, onun gözünde beni bu askeriyeden uzaklaştırmaktan geçiyordu.

Kurter benden şikâyetçi olursa her şey biterdi. Her şey.

İçimde gittikçe yayılan o kasvetli ve karanlık his başımı ağrıtmaya başladığında kendinde olmayan bir kafayla Ahmet Albay'ın odasının önüne gelmiştim. Kapıyı birkaç kere tıklatıp içeri girecekken arkamda hissettiğim nedenle hızla döndüm. Eymen, Atilla ve sürpriz olarak Alpkan karşımdaydı.

"Niye geldiniz?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak, yanımda olmaları nedensizce garip ama güzel hissettirmişti. Fakat ben minnet

duygusundan nefret eden biriydim. “Sorguya tek girerim ben, önemli değil. İşiniz varsa gidebilirsiniz.”

“Olmaz Doktor Hanım,” diyen Eymen’di. “Albay, şikâyetçi olup olmadığımıza dair bizim de ifademizi almak isteyecek, orada olmalıyız.”

Güldüm alayla. “Şikâyetçi olacak mısınız peki?”

Atilla kaşlarını çatarak ve de öfkelenerek aniden söze girdi. “Ne sen bu soruyu sormuş ol ne de biz duymuş olalım. Kafamızı da kırsan senden şikâyetçi olmayız yeng-” Kendini son anda durdurdu. “Aman yani, Doktor Hanım.”

Onun bu tepkisini izlerken yüzümdeki gülümse istemsizce genişledi. “Atilla, kusura bakma ama sen benden az da olsa bir şiddet gördün.” Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Şikâyetçi olmak istemediğine emin misin?”

“Birincisi, sizden gördüğüm şiddet hafif değil, ağırdı. Az kalsın kafam kırılıyordu, canımı zor kurtardım.” Alınmış gibi baktı yüzüme. “Üstelik ayı diyerek zorbaladınız beni.”

“Üzgünüm gerçekten.” Atilla’ya ayıp etmiştim. “Kusura bakma.” Dudaklarımı birbirine bastırdım. “İkincisi ne peki?”

“Bizim kural basittir, Doktor Hanım,” dedi kendinden emin tonuyla. “Birbirimizi yeriz ama birbirimizi yedirmeyiz. Mottomuz bu.”

Ağzımdan istemsizce küçük bir kahkaha dökülürken, “Güzelmiş,” dedim nazikçe. “Garipsiniz ama tatlısınız.”

Onlara arkamı dönüp kapıyı çalmak için elimi kaldırdığımda Atilla, Alpkan’ın kulağına eğilmişti.

“Bize tatlı dedi.”

“Duydum,” diye homurdandı Alpkan. Karşılaştığımızdan beri hiç konuşmayan ketum bir adamdı, ağzından zor laf alınıyordu.

“Bize dedi.”

“Duydum lan, duydum.”

“Sen hiç tatlı değilsin bu arada.” Sinirlendi Atilla. “Soğuk nevale seni. Hem sarışın keskin nişancı mı olur? Tuhaf ve rahatsız edicisin.”

“Sus lan!”

Gülmemek için dudaklarımı daha sert bir şekilde birbirine bastırmak zorunda kaldım. En kötü anımda bile beni güldürebiliyorlardı.

Atilla da o sırada kendi kendine gülerken Eymen ben bu delilerin arasında ne arıyorum dercesine iç çekti. Timin kıdemlisi olarak da, “Susun oğlum,” diye uyarmayı ihmal etmedi.

Saniyeler sonra kendimi ve aklımı toparladığımdan nihayet emin olduğumda, kapıyı çalıp içeri girdim. Arkamdaki üç dev adam da sanki korumalarımmış gibi peşimden geliyordu.

Ancak içeriye girdiğimiz an üçümüzün de dudaklarının şaşkınlıkla aralanmasına sebep olacak bir şey yaşandı.

***Aras*.**

Ahmet Albay’ın masasının önündeki sandalyelerden birine rahat bir şekilde yayılmış, gülümseyerek bize bakıyordu.

“Lan,” dedi Atilla anlamlandırmaya çalışarak. “Hayırdır babanın mekanı mı burası, ne böyle yayılmışsın?”

“Evet.” Aras rahatça biraz daha yayıldı yerinde. “Babamın mekanı, kardeşim.”

Atilla, anlamamış bir ifadeyle Eymen'le çevirdi yüzünü. “Ne diyor lan bu?”

"Ben size söylemeyi unuttum." Yüzünde serseri bir tebessümle gülümseyip devam etti. "Benim babam albay."

Şaşkınlık dolu bir sessizlik havada asılı kaldı.

“Hiç inanmadım şu an,” diye homurdandı Atilla. “Ahmet Albay gibi ciddi bir adamın senin gibi serseri bir çocuğu nasıl olabilir?”

“Lan neyine inanmıyor-” Atilla’nın ondan üst olduğu aklına gelince kendini son anda durdurdu. “Neyine inanmıyorsunuz, Komutanım? Burası benim babamın odası. Aras Candar, Ahmet Candar. Soyadlarımız bile aynı!”

“Tesadüftür,” diye homurdanmaya devam etti Atilla. “Candar soyadı tek sende mi var?”

“Kıskanmayın lan,” dedi Aras serseri gülümsemesini genişleterek. “Albay oğluyum işte.”

“Neden buradasın peki?” diye araya girdi Eymen. “Babanın odasında?”

“Ha evet, söylemeyi unuttum.” Aras bir anda ona yüklenen ciddiyetle ayağa kalkıp karşımda durdu. “Yenge, tank üzerinde bir takım dövüş stilleri denediğin babamın kulağına gitmiş.”

Elini ensesine götürüp hafifçe sıktı. “O gece askeriyedeki nöbetçi asker babamdı çünkü, arka bahçede olayı gören iki asker gizli gizli gidip babama yetiştirmiş hemen.” Bir adım attı bana doğru. “Ve bilirsin, bu askeriye ciddi adam kazanı. Sanırım hakkında tutanak tutmayı düşünüyorlar, babam bugün seni sorgu için çağırdı.”

“Biliyorum, Aras,” deyip hafifçe başımı salladım. İfadem soğuktu. “O yüzden geldim zaten.”

Moral vermek istercesine gülümseyip, “Ama sen hiç merak etme,” diyerek bir adım daha attı bana doğru. “Ben seni bu tutanak işinden koruyacağım. Bugünkü sorgudan da koruyacağım. Başına hiçbir şey gelmeden buradan çıkacağım seni. Timin doktoru ve bizim müstakil yengemiz olarak devam edeceksin meslek hayatına.”

Kaşlarını çattı Atilla. “Müstakil ne lan?”

Eymen hafifçe gülümsüyordu. “Müstakbel olmasın?”

“Müstakbel, hey, aynen.” Onayladı Aras. “Aferin Türk Dil Kurumu Komutanım’a.” Ardından bana çevirdi yüzünü. “Ben müstakbel yengemizin tutanak yemesine izin vermeyeceğim. İçiniz rahat olsun.”

Garip hissediyordum. Onlarla çok az süredir tanışıklığımız olmasına rağmen beni sanki yirmi yıldır dostmuşuz gibi korumaya çalışıyorlardı.

“Sağol,” dedim içime yerleşen ve gittikçe büyüyen o garip bir hisle.

“Merak ettim de,” diye araya girdi Atilla. “Nasıl koruyacaksın Doktor Hanım’ı, Ahmet Albay’dan?”

“Oğlum adam benim yirmi üç yıllık babam lan! Tanıyorum ben babamı, siz merak etmeyin.” Kendinden emin bir şekilde başını salladı. “Sert görünür ama yufka yüreklidir. Cesurdur ama hanımcıdır. Kimseden korkmaz ama annemden ödü kopar.” Gülümsedi. “Yani bu noktada benim de desteğimle Kurter Komutanım’ın yengeden duyduğu korkuyla empati yapacaktır, içiniz rahat olsun.”

Odada bir sessizlik olurken Eymen ve Atilla kıs kıs gülmeye başladı. Alpkan da kaşları çatık durmasına rağmen başını başka tarafa çevirdi ciddiyetini korumak için. Yoksa her an yüz ifadesi bozulacak gibi duruyordu.

“Harikasın,” dedim gülme konusunda diğerlerine eşlik ederek.

“Öyleyimdir.” Kibirlenerek başını dikleştirdi. “Sen hiç merak etme, yenge. Ben seni babamın, yani Albay’ın, gazabından koruyacağım. İçin rahat olsun.”

Kendimi tutamayıp küçük bir kahkaha atıp elimi yavaşça omzuna yasladım. “Kahramansın ya sen.”

Aras önce omzunda duran elime, ardından bana baktı.

"Yenge… Tövbe tövbe ya." Korkuyla adımladı geriye. "Komutan görürse dayak yerim. Çeker misin elini lütfen?"

Yüzümdeki tebessümün genişlemesini durduramadan elimi geri çektiğimde, arkamdaki Atilla ve Eymen de gülüyordu. Bu kadar ciddi bir durumun ortasındayken bile içim rahatlamıştı. Onlar bana garip bir şekilde güvende hissettiriyordu.

Odadaki dağılan ciddiyeti geri getirmek istercesine, "Kurter Komutan'a haber vermemiz gerekiyor," diyerek araya girdi Alpkan. "Bilmesi lazım."

"Aynen," diye onayladı Aras. "Sonuçta Komutanın babası koskoca *Orgeneral*, biz bir şey yapamasak bile o babasını devreye sokup mutlaka bir şey yapar."

"Sen…" Atilla'nın kaşları çatıldı. "Oğlum sen nereden biliyorsun Komutan'ın babasının orgeneral olduğunu?"

"Bir ara Kurter Komutanım'ı kızdırıyordum yine." Elini çenesine götürüp yanağını kaşıdı. "Sonra ne oldu hatırlamıyorum ama sırf hava civa olsun diye 'Benim babam albay,' dedim. Bana böyle baktı baktı. Ben de içimden aha ilk defa Komutana karşı üstünlük kazandım diye geçiriyorum o sırada." Yüzünde üzgün bir ifade belirirken devam etti. "Sonra bana küçümseyici bir bakış atıp dedi ki, 'Benim babam da *Orgeneral*.' Böyle ağzım açık, göt gibi kaldım ortada." Yüzünü buruşturdu. "Benim babam senin babanı döver yarışında geride kalan benim babam oldu. Çok incindim."

Eymen ve Atilla tekrar gülmeye başladığında Alpkan da eliyle yüzünü kapattı. Timlerinde, en ciddi durumda bile neşesini kaybetmeyen bir Aras olduğu için şanslılardı.

Yüzünde beliren yarı ciddi yarı alaycı bir ifadeyle, "Ben Komutana durumu haber veririm," diye atıldı Aras. Hemen ardından telefonunu çıkarıp özel bir ayarla daha ekran kilidini açmadan Kurter'in numarasını çaldırmaya başladı. Bunu o kadar kısa sürede yapmıştı ki mesleğinden gelen yazılımcı refleksleri olduğu belliydi. "Kendisini özel

bir şekilde kaydettim de. Zira rehberdeki favori ismim olur Komutanım.”

Numarası tuşlandıktan saniyeler sonra telefon açıldı ve Kurter'in, “Ne oldu?” diyen kalın sesi hoparlörden odaya yayıldı. Ardından öfkeyle devam etti. “Ne isteyeceksin yine, başımın belası?”

Öfkeli bile olsa, o an aniden sesini duymak bana iyi hissettirmişti.

“Komutanım…” Aras bir anda kendini role sokarak ciddileşti. “Acil buraya gelmeniz gerekiyor.”

“Gelemem,” diye reddetti Kurter. “İşim var.”

“Ama konu *yengeyle* ilgili.”

Karşı taraftan durumu idrak etmeye çalışan kısa bir sessizlik oldu. Hemen ardından Kurter'in gür sesi, “Ne diyorsun oğlum sen?” diyerek bir anda yükseldi. Sanki bulunduğu yerden başka odada geçmiş gibi sert bir kapı kapanma sesi duyuldu. "Laren'e bir şey mi oldu!"

Aras otuz iki diş sırıtıp eliyle telefonun hoparlörünü kapattı ve diğerlerine döndü. "*Yenge* lafını duyunca nasıl *Laren* deyip cevabı şak diye yapıştırdı ama. Reisin aklına başka isim gelmiyor tabii."

Ama Kurter hakkında söylenenleri duymuştu. “Aras oraya gelirsem seni bir s-”

“Komutanım,” diye yalandan öksürerek uyardı Aras. “Sizin de kabul ettiğiniz üzere şu an *müstakbel yengemin* yanımdayım. İsterseniz kelimelerimize biraz dikkat edelim.”

Durdu Kurter. Kısa bir an soluklandıktan sonra, “Laren iyi mi?” diyen sesi endişeli çıkıyordu.

“Hayır. Yenge iyi değil, Komutanım. Beti benzi atmış durumda. Biz de endişeliyiz.”

“NE DİYORSUN OĞLUM!”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Betim benzim falan atmamıştı, aksine az sonra tutanak yiyecek birine göre gayet iyi durumdaydım.

“Komutanım… Hemen buraya gelin bence. Her şey sizin elinizde.”

Kurter en sonunda dayanamayarak, telefonun diğer ucundan bütün odada yankılanacak kadar gür bir sesle bağırdı. “LAREN’E BİR ŞEY Mİ OLDU LAN!”

“Gelmezseniz olabilir, Komutanım.” Aras sesine yalandan bir telaş verdi. “Babamın odasındayız, bekliyoruz.”

“Laren'i ver çabuk bana!”

“Veremem.” Telefonu almak için bir adım atmıştım ki Aras engelledi. “Acil gelin Komutanım, yenge şu an konuşacak durumda değil.”

Arka plandan kapı çarpma sesleri gelmeye devam ediyordu. Endişesini bastıramayan bir sesle, “Beş dakikaya oradayım!” deyip kapattı telefonu Kurter.

Az önce yaşananları anlamlandırmaya çalışıyordum ama başaramayınca ağzım açık, dehşet içinde kalmış bir ifadeyle Aras’a baktım.

Diğerlerinin de benden farkı yoktu.

“Ne yaptın oğlum sen?” dedi Atilla aynı dehşetle. “Komutan gelirse siker lan hepimizi, ne yaptın!” Ettiği küfrün farkına varınca anında bana döndü. “Pardon yenge, ağzımdan kaçtı.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum o an. Kafamın içinde aynı anda o kadar fazla duygu vardı ki cevap veremedim hiçbirine.

“Oğlum gerçekten soruyorum,” diye araya girdi Eymen. “Sıkıntılı mısın sen?”

Aras ise gördüğü tepkiyi zerre umursamadan rahat bir şekilde sandalyeye yayıldı. “Gerilim yaratıyorum ki Komutan’ın duygularını

biraz kabartalım.” Yüzündeki serseri gülümseme son cümlesinden sonra genişlemişti. “Az sonra babama oynayacağımız oyun için bu duygular bize lazım olacak.”

“Ne oyunu?”

“Şşt…” İşaret parmağını dudağına bastırıp devam etti. “Rahatta kalın ve her şeyi bana bırakın.”

Atilla, “O yüzden rahatta kalamıyoruz ya zaten,” diye homurdandı öfkeyle.

“Sakin olun gençler. Her şey kontrolüm altında.”

“Her şeyin Aras’ın kontrolü altında olması demek…” Umutsuzca başını iki yana salladı Eymen, o sırada Atilla, Eymen’in sözünü tamamladı. “Her şey kontrolden çıkacak demektir.”

Aynı anda kapı çalındı ve içeriye telaşlı bir şekilde Hera girdi. Onun ardından da soğukkanlı bir şekilde Devin girdi.

“Laren iyi mi?” dedi Hera nefes nefese. “Komutan gidip bakın çabuk dedi…”

“İyi misin?” diye sordu Devin, ciddi bir ifadeyle bana doğru ilerlerken.

“Gayet iyiyim,” dedim aynı ciddiyetle. Ardından öfkeli bir şekilde Aras’a döndüm. “Bir yanlış anlaşılma oldu. Değil mi Aras?”

Aras çıkardığı olaydan memnun bir şekilde sırıtıyordu.

“Oğlum niye yaptın lan böyle bir şey!” diye kendini tutamayarak bağırdı Alpkan. “Komutan birazdan burada 3. Dünya Savaşı başlatacak senin yüzünden!”

Tam o sırada kapı aniden, kırılırcasına bir kuvvetle açıldı ve içeriye, “*Laren*!” diye bağırarak *Kurter* girdi.

Gözleri belki de bir saniyeden kısa sürede beni bulduğunda koşar adım yanıma gelip karşımda durdu ve iki eliyle yüzümü sıkıca kavrayıp üzerime doğru eğildi. “İyi misin? Ne oldu?”

Sıcak elinin, soğuk tenimdeki temasını idrak ettiğimde ellerinin yüzümdeki baskısı, odadaki bütün oksijeni tüketmiş gibi hissettirdi. Bir an rüya gibi hissetsem de avuç içlerindeki o sert tutuş ve yakıcı sıcaklığın yanaklarıma yaptığı baskı gerçekti.

Kurter'in göğsü, aldığı nefeslerle hızla inip kalkarken, üzerine sinmiş o soğuk gece havası ve kendine has kokusu hissettiğim yoğunlukla genzimi yakmaya başladı. Yeşil irislerinin ortasına yerleşmiş siyah göz bebekleri öylesine büyümüştü ki gözlerinin rengi neredeyse siyaha dönmüştü. Onu daha önce hiç görmediğim bir şekilde endişeli bakıyordu.

Bakışları alnımda, yanaklarımda, boynumda turladı. Ardından ellerimde kan ya da bir yara izi aramaya başladı. Odadaki diğer altı kişi onun için tamamen silinmiş gibiydi, sanki dünya ikimizin durduğu birkaç metrekarelik alana indirgenmişti.

***İyiyim*, demek istedim ama sesim, kuruyan boğazımda bir yerlerde takılı kaldı. Çünkü bana dokunduğu an, dakikalar önce, Beni bu askeriyeden uzaklaştırmak için şikâyetçi olacak, diyen iç sesim, Kurter'in yüzümü saran parmak uçları karşısında susmuştu. Ama bu sefer de içimde diğer taraf, seni korumak istiyor ve uzaklaştırmak için her şeyi yapacak diye bağırıyordu.**

"Laren." Sesi, az önce gürleyen adamın aksine sakin gibi çıkmıştı. "Neren ağrıyor?” Güçlü parmakları çenemden tutup kaldırdı ve ona bakmamı sağladı. “Ne oldu, neyin var?"

Teması aklımı dağıtırken, saniyeler sonra kendimi nihayet toparlayabildiğimde ellerimi kaldırıp, yüzümü tutan iri bileğinin üzerine koydum. "İyiyim," dedim, sesime olabildiğince yatıştırıcı bir ton katarak. "Hiçbir şeyim yok, Kurter."

Son cümlemden sonra gözlerindeki o saf panik perdesi usulca aralandı. Önce ellerinin altındaki sağlam duruşumu, sonra normal olan ten rengimi, en sonunda da etrafımızı saran ve şu an nefes dahi almaktan korkan timini fark etti.

Kurter'in endişesi ani bir şekilde biterken, yerini saniyeler içinde korkunç bir komutan ciddiyeti aldı. Ellerini yüzümden yavaşça, sanki az önce yaptığı şeyin ne kadar ciddi olduğunu yeni idrak etmiş gibi, ağır ağır çekti. Göğsündeki o düzensiz nefes alışverişi yerini öfkeli soluklara bırakırken odada çıt çıkmıyordu.

Alpkan, yüzünü başka tarafa çevirip ifadesiz kalmaya çalışıyordu. Devin dudaklarını birbirine bastırmış, Hera bir köşede avucunu ağzına götürmüş bir şekilde olacak olanı bekliyordu. Atilla, gözlerini tavana dikip sanki orada çok ilginç bir mimari detay varmış gibi incelerken, Eymen ise az sonra kopacak kıyamete hazırlanır gibi duvarlara bakıyordu.

Gülen tek kişi Aras'tı.

Kurter'in bedeni yavaşça benden uzaklaşıp odanın ortasında dikildiğinde, sırtındaki kasların gerildiğini üniformasının kumaşından bile görebiliyordum. Bakışları, masanın önünde rahat bir tavırla durmaya çalışan ama yutkunduğu belli olan Aras'ı buldu.

"Aras..."

Ses tonunu yükseltmemişti. Bağırmamıştı. Ama sesindeki o gırtlaktan gelen alçak ve tehditkâr tını, az önceki bağırışından çok daha korkutucuydu.

"Komutanım…" Aras yalandan öksürüp dikleşti. "Aslında durumu şöyle arz edeyim-"

"Seni…" diyerek sözünü kesti Kurter. Ardından üzerine doğru bir adım attı. Kendini zor tuttuğu belliydi. "Ben şimdi seni…"

"Komutanım, yenge dünkü olanlar yüzünden tutanak yiyecek!" diye anında Kurter'in sözünü kesip savunmaya geçti Aras. "Babam sorguyu yapan komutan olarak buraya gelecek birazdan. Yani, yengenin tutanak yiyip ihraç edilmesini istemiyorsak, aranızda duygusal bir bağ olduğuna ve dünkü olayların bu sebeple yaşandığına babamı inandırmamız lazım. Bunun için de sizi buraya getirip biraz delirtmemiz gerekiyordu, kusura bakmayın."

Kurter'in çenesi kasılırken bakışları saniyelik olarak bana kaydı. Göz göze geldiğimiz o kısacık an, ikimizin de aklından geçenlerin birbiriyle çarpıştığı ve Aras'ın söylediklerini şiddetle reddettiğimiz andı.

"Öyle bir şey yok," dedim sinirle. Artık bu kadarı fazlaydı. "Kurter'le aramızda duygusal bir bağ yok."

"Nasıl yok ya?" Kaşlarını çattı Aras. "Yemeyin bizi."

"Yedim seni." Kurter'in adımları korkunç bir sakinlikle Aras'a döndü. "Seni şu an burada gebertmemem için bana mantıklı tek bir sebep söyle lan," dedi Kurter, dişlerinin arasından, gözlerini benden çekip tekrar Aras'a odaklanarak.

Aras'ın yüzündeki o serseri ve iflah olmaz gülümseme yavaşça dudaklarına yerleştirdiğinde, kapı kolunun sesi duyuldu. "Çünkü," dedi Aras, kapı açılırken sessizce mırıldanarak. "Babam geldi, Komutanım."

Aynı anda kapı tok bir sesle açıldığında, odadaki o görünmez ama boğucu gerilim saniyeler içinde şekil değiştirdi. Albay içeri adım attı ve ben hariç hepsi, kapıdan içeri giren Ahmet Albay'ın karşısında asker selamı vererek esas duruşa geçti.

Bize doğru gelen Albay'ın, Aras'la aynı renkteki ela bakışları oldukça sertti ve üzerindeki üniformayı, içinde yılların tecrübesini biriktirmiş gibi taşıyordu. Görünüş olarak Aras'la benzeseler de Albay'ın ciddiyetini görünce, onun Aras'ın babası olduğuna inanmak zordu.

Ela bakışları ağır ağır üzerimizde gezinmeye devam ederken sert adımlarla masasına doğru ilerledi. Makam koltuğuna ciddi ve tavizsiz bir ifadeyle oturduğunda, ahşap masanın üzerinde birleştirdiği elleriyle odadaki kalabalığı süzüp, "Rahat," diye komut verdi tok bir sesle. Herkes aynı anda rahat pozisyonuna geçerken odada çıt çıkmıyordu. “Oturabilirsiniz, Kafes Timi. Ayakta durmanıza gerek yok."

Timdekiler yandaki geniş koltuklara otururken, sadece Kurter'le ben ayakta kalmıştık. Yanımda sarsılmaz bir dağ gibi dikiliyordu.

Aynı sırada Albay’ın bakışları tek tek timin üzerinde gezinirken, "Sizi buraya, bir disiplin görüşmesi için çağırdım,” dedi. Sesi, odanın duvarlarına çarpan soğuk bir rüzgâr gibiydi ve aynı tonla devam etti. “Laren, sen bir adım öne gel.”

Dediğini yapıp bir adım öne geldiğimde ifadem soğuktu. Dünkü yaptıklarımın yanlış olduğunu biliyor ve sorumluluğu kabul etmiş gibi bakıyordum.

"Doktor Laren," diye söze başladı. Sesindeki o saniyeler önceki babacan ton, bir anda yerini askeriyenin soğuk ve bürokratik yüzüne bırakmıştı. Masasının üzerinde duran ince bir dosyayı yavaşça açtı ve devam etti. "Dün gece, Askerî Birliğe ait zırhlı askerî araca zarar vermeye çalıştığın rapor edildi."

Sözleri odanın içinde ağır ağır yankılanırken, içine düştüğüm durumun saçmalığına rağmen sessizliğimi korudum.

"Askerî disiplin kanununda bunun karşılığı ve ciddiyeti açıktır," dedikten sonra gözlerini dosyadan kaldırıp o sert ela bakışlarını doğrudan gözlerimin içine dikti. "Savunman nedir? Seni, bir askerî araca bu derece kontrolsüzce saldırmaya iten sebep neydi? Seni dinliyorum."

Derin bir nefes aldım. Boğazımdaki o kuru his, vereceğim cevabın bütün kariyerime mal olabileceğini biliyordu ama kimsenin beni kurtarmasına ya da bana korumasını istemiyordum. Minnet duymaktan nefret ederdim. Kendi yaptığımın sorumluluğu benim

üstümdeydi ve aksini kabul etmeyecek, suçumu reddetmeyecek kadar nettim.

"Savunma yapmayacağım, Komutanım," dedim, sesimde garip bir soğuklukla. "Raporda yazan her şey doğrudur. Kurter Komutan'ın bedeninde on beş dikişlik, ağır bir yara vardı ve bu hâliyle operasyona gitmemesi için direttim. Dosyaya ret verdim. Ama sözüm dinlenmedi ve gittiği operasyonda maalesef ki kolundan vuruldu."

Kurter'in yanında duran kaskatı bedeninde öfkeli bir gerginlik hissetmeme rağmen devam ettim. "Tim aracı askeriyeye intikal ettiğinde, kapı dakikalarca açılmadı. Kurter Komutan'a bir şey olduğunu düşünerek o anki öfke kontrolümü kaybedişim ve profesyonellikten uzak tavrım yüzünden yaşanan bu taşkınlığın tüm sorumluluğunu kabul ediyorum."

Sözümü bitirdiğimde odada derin, buz gibi bir sessizlik oldu. Kendi cezamı tek başıma kabullenmem ve sorumluluğu üstlenmem kimsenin beklemediği bir hamleydi belki de. Çünkü bu askeriyedeki çoğu kişinin gözünde şımarık, zor durumlarda sorumluluk almayan, babamın koruması ve torpili altında yaşayan bir kızdım.

Ama gerçekte nasıl biri olduğumu hiç kimse bilmiyordu.

"Laren," diyen Ahmet Albay'ın az önceki sorgulayan tonu gitmiş, yerine daha babacan ama sınırları kalın çizgilerle çeken bir komutan gelmişti. "Mesleğine olan bağlılığını ve dürüstlüğünü, şu an karşımda cezanı korkusuzca kabullenmenden görebiliyorum. Ancak burası sivil bir kurum değil. Burada emirler her şeyden önce gelir ve her taşkınlığın cezası açık ve net bir şekilde kesilir." İfadesi sertleşti. "İfaden tutanağa işleyecek. Tüm sorumluluğu ve kontrolsüzlüğünü kabul ediyor musun?"

"Evet, yaptıklarımın sorumluluğunu kabul ediyorum." Başımı kendinden emin bir şekilde sallayıp keskin bir tonla devam ettim. "Taşkınlığım sonucunda vereceğiniz her türlü disiplin cezasını da kabul ediyorum."

Albay’ın ela gözlerinde anlık bir şaşkınlık, ardından takdirle karışık çok ince bir ifade belirirken tam dudaklarını aralayıp bir şey söyleyecekti ki, yanımdaki o güçlü beden aniden ve öfkeyle yerinden oynadı.

Kurter, aramızdaki o mesafeyi kapatıp tam hizama, hatta benden yarım adım öne geçti. Gözlerinde parlayan o tanıdık ve keskin gerilim, etrafımdaki oksijeni bir kez daha sıfıra çekti.

"İzninizle, Komutanım," dedi Kurter. Sesi o kadar derin çıkmıştı ki, kelimelerini göğüs kafesimde hissetmiştim. Fakat asıl vurucu olan, bundan sonraki cümlesi oldu. "Doktor Hanım’ın savunmasını ben kabul etmiyorum."

Başımı hızla ona çevirdim. Gözleri bana değil, doğrudan Albay’a kilitlenmişti. Keskin çene hattı, dişlerini sıkmaktan belirginleşen kaslarıyla bir mermer kadar sert ve tavizsizdi.

"Nasıl yani?" diye sordu Albay, arkasına yaslanıp ellerini çenesinin altında birleştirirken. Durumun seyri onun da ilgisini çekmişti.

"Ortada Doktor Hanım’ın üstlenmesi gereken bir disiplinsizlik veya bir taşkınlık yoktur," diye keskin ve net bir sesle devam etti. "Dün gece yaşanan olayda Doktor Hanım, tamamen mesleki bir refleks ve endişeyle o araca müdahale etmeye çalışmıştır fakat yaşanan hadise, tamamen benim yanlış kriz yönetimim yüzümden gerçekleşmiştir. Söz konusu tutanaktaki bütün mesuliyet bana aittir."

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım dehşetle. Çünkü eğer biraz daha devam ederse kendini yakacaktı ve bu odadan tutanak yiyerek ayrılmam ben değil, o olacaktı.

Sadece onun duyabileceği bir sesle, “Yapma,” diyerek onu durdurmaya çalıştım ama dinlemedi.

O an dünya yıkılsa, sözünden dönmeyecek gibiydi ve aynı tavizsizlikle devam etti. "O aracın komutanı benim. Tüm riskleri kabul edip operasyona giderek bu krize mahal veren de benim. Devlete ait bir

araca zarar verilmişse ve bir ceza kesilecekse, bunun faturası mesleki yeminini yerine getirmeye çalışan bir doktora değil, tim komutanına, yani bana kesilmelidir."

Timin oturduğu taraftan çok gergin birkaç ses aynı anda yükseldi, hepsi ağzı açık bir yüz ifadesiyle Komutanlarına bakıyordu. Çünkü Kurter, kendi siciline işleyecek bir cezayı gözünü kırpmadan ve tereddütsüz bir şekilde üzerine alıyordu.

"Demek bütün sorumluluğu alıyorsun, ha Kurter?" dedi Albay, sesinde az önceki o soğuk rüzgârın yerini çözen, kurnaz bir tını almıştı.

“Evet.” Kurter bir saniye bile tereddüt etmeden devam etti. “Bütün sorumluluk benimdir, Komutanım.”

Dişlerimi sıktım. Kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum ama olmadı. Beni bu askeriyeden göndermek için her şeyi yapacağını düşündüğüm adam, bir kez daha benim yanmamam için kendini ve rütbesini hiç düşünmeden ateşe atıyordu. Ama ben bunun olmasına izin vermeyecektim. Bir kez daha değil.

Bir adım öne çıkıp onunla aynı hizada durduktan sonra, “Kurter Komutan tamamen vicdanıyla hareket ediyor şu an,” dedim en ciddi sesimle. “Suç benim. Kontrolünü kaybeden de bendim.” Bakışlarım hiddetli bir ifadeyle Kurter'in buldu. “Siz değil.”

Ahmet Albay, masadaki raporu yavaşça kapattı. Dudaklarındaki o görünmez tebessümü dudaklarını birbirine bastırarak saklarken bakışları ikimizin arasında mekik dokudu. İnsan sarrafı bir asker olarak; masasında duran resmî raporla, karşısında duran bu iki insanın arasındaki o gerçeğin birbiriyle nasıl çarpıştığını çok net görüyordu.

Albay’ın gözleri yavaşça Kurter'in o dik omuzlarından inip, onun yanında duran bana değdi. "Bir doktorun kontrolü bu kadar kaybetmesi ne kadar ilginçse…” dedikten sonra ela bakışları tekrar

Kurter'e döndü. “Senin gibi kurallara ölümüne bağlı bir komutanın, kendi sicilini yakmaya bu kadar hevesli olması da bir o kadar ilginç."

Albay'ın kelimeleri odanın ortasına pimi çekilmiş bir bomba gibi düşerken sırtımın kaskatı kesildiğini hissettim. Çünkü kurduğu cümlelerdeki o keskin imayı anlamamak için sağır olmak gerekiyordu.

Ama bu sözler karşısında Kurter’in omuzları bile oynamadı. "Bu bir heves değil, Komutanım," dedi en ciddi sesiyle. "Bu benim görev bilincimdir. Emrim altındaki bir personelin, benim eksik sevk ve idarem yüzünden haksız yere mesleki zarar görmesine müsaade edemem."

"*Personel*..." Albay bu kelimeyi dudaklarının arasında tartarak ağır ağır tekrarladı. Gözlerinde, insan sarrafı olmuş bir askerin, tehlikeli ifadesi parlıyordu. "*Personel* kelimesi, *doktoru* uğruna mesleğini yakmayı göze almış bir komutan için oldukça zayıf bir kelime, Kurter."

İçimde bir şeyler kanatlanıp uçmakla, yerin dibine girmek arasında savruluyordu. Kurter, Albay'ın bu açık sözlü tespiti karşısında sessiz kaldı. İnkâr etmedi. Savunmaya geçmedi. İtirazların arkasına saklanmadı. Sadece çenesini biraz daha sıkarak Albay'ın gözlerinin içine kaskatı bir ifadeyle bakmaya devam etti ama bu sessizlik, bir itiraftan çok daha sağır ediciydi.

Albay ise olanlara artık son noktayı koymak ister gibi derin bir nefes verip koltuğunda doğruldu ve masanın üzerinde duran o bütün kariyerimi tehlikeye atabilecek dosyayı eline aldı. Odanın içindeki herkesin nefesini tuttuğunu, zamanın hepimiz için durduğunu hissedebiliyordum.

"Kafes Timi,” dedikten sonra ela gözleri timin üzerinde ağır ağır gezindi. “Olay esnasında aracın içindeydiniz. Dışarıdan gelen bu fiziki saldırıdan dolayı Doktor Laren'den şikâyetçi misiniz?"

Odanın içindeki oksijen bir anlığına tamamen tükendi ve soru havada asılı kaldı sanki. Aynı anda, içimdeki o güvensiz his yeniden baş

gösterdi. Onlar rütbeli askerlerdi ve mantıklı bir gözle bakınca şikayetçi olmaları için haklı sebepleri vardı.

Fakat oturduğu yerden usulca doğrulup esas duruşa geçercesine dikleşen ilk kişi Eymen oldu. Timin kıdemlisi olarak gözlerini Albay'dan ayırmadan o tok sesiyle konuştu. "Şikâyetçi değiliz, Komutanım."

Albay'ın tek kaşı havaya kalktı. "Emin misin? Raporlarda aracın kapısının dışarıdan zorlandığı ve kapı açıldıktan sonra gerçekleşen fiziki müdahale yazıyor. Atilla, sen o kargaşada kapıya en yakın olan kişiymişsin, anlat bakalım olanı biteni."

Atilla, adının geçmesiyle hemen Eymen'in yanından dikleşti. Yüzünde ya da sesinde herhangi bir tereddüt olmadan, "Komutanım," diye söze girdi son derece ciddi bir ifadeyle. "Biz sahada üzerimize yağan mermilerden, yanımızda patlayan bombalardan şikâyetçi olmuyoruz. Doktorumuzun, bizim için endişelenip kapıyı biraz…" Kıvrılan dudaklarını gizlemek istercesine onları birbirine bastırdı. "Coşkulu bir şekilde çalmasından şikâyet edecek hâlimiz yok."

"Değiliz," diye yankılandı Alpkan'ın o kalın, tavizsiz sesi yan taraftan.

Hera ve Devin de aynı anda başlarını iki yana salladığında Hera söze girdi, "Biz olay yerinde değildik ama timin üyeleri olarak biz de şikâyetçi değiliz, Komutanım."

Aras bile oturduğu yerde ciddileşmişti. "Hele ben hiç değilim."

İçimde hissettiğim o tanıdık yanmayı bastırmak için başımı başka tarafa çevirmek zorunda kaldım. Yutkunamadım. Bana dakikalar önce koridorda gülerek söyledikleri o cümleyi, şimdi ciddi bir şekilde kanıtlıyorlardı. *Birbirimizi yeriz ama birbirimizi yedirmeyiz.*

Albay'ın gözlerinde, Kafes Timi'nin bu sadakati karşısında çok ince, takdir dolu bir ifade geçti. Ama o yirmi yıllık bir kurmaydı, asıl meselenin timle doktor arasında olmadığını çok iyi biliyordu.

"Timin tamamı şikâyetinden vazgeçiyor..." Gözlerini timin üzerinden yavaşça çekip başından beri benim yanımda, omuzları kaskatı kesilmiş bir şekilde duran asıl hedefe kilitlendi.

"Peki ya sen, Kurter?" Albay'ın sesi bu kez çok daha alçak ve alaycı bir tondaydı. "Personelinin," dedi alayla gülümseyerek ve devam etti. "Yani Doktor Hanım'ın aksine, disiplini her şeyin üstünde tuttuğunu bilirim. Sen şikâyetçi misin Doktor Hanım'ın yaptınlarından?"

Başımı çevirip Kurter'e baktım. Aynı anda onun da bakışları yavaşça benden yana kaydı. "Değilim," diyen sesi o kadar derin ve gür çıkmıştı ki, kelimeleri göğüs kafesimde hissettim. Ardından bakışlarını benden kopardı ve doğrudan Albay'a dikti. "Doktor Hanım'dan şikâyetçi değilim. Ve az önce de belirttiğim gibi, olaydaki suçu ben üstleniyorum."

Albay'ın gözlerindeki o katı ifade yavaşça kırılmıştı ve önündeki dosyayı tek harekette, sert bir şekilde, "Ortada bir suç yok," deyip kapattı ve hemen ardından dik bir duruşla ayağa kalktı. "Dün gecenin dosyasını, araçta hasar oluşmaması ve timdeki hiçbir askerin şikâyetçi olmaması sebebiyle burada kapatıyorum." Kaskatı bakışları hepimizin üzerinde teker teker dolaşırken sert ve keskin ses tonuyla devam etti. "Askeriye bahçesinde bir disiplinsizlik yaşanmadı. Kimse de hiçbir şey görmedi. Anlaşıldı mı?"

Omuzlarımdan tonlarca ağırlıkta bir yükün, bu cümleden sonra bir anda ve kesin bir şekilde kalktığını hissettim. İçimden derin bir nefes verirken, yanımdaki Kurter'in de bedenindeki o kaskatı gerilimin görünmez bir şekilde gevşemişti.

"Aslan babam," dedi Aras, kendini tutamayıp bir anda yükselirken. "Beton yetmez babama."

Ahmet Albay'ın kaşları çatılırken yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi ama kendini hızlı toparladı.

"Ancak," dedi, işaret parmağını bize doğru kaldırarak. Sesinde artık sadece bir komutanın değil, tecrübeli bir adamın uyarısı vardı. "Kafes

Timi olarak siz bu ordunun en seçkin birliklerinden birisiniz ve bu timin başarısı, kontrol edilemeyen duyguların, zaafların barınabileceği bir yer değil.”

Uyarısı timden çok, benle Kurter’eydi.

Aynı keskin ses tonuyla devam etti. “O iradenizi hem sahada hem de kendi içinizde sağlam tutacaksınız. Aksi takdirde, bir dahaki sefere karşınızda sizi sadece ikaz eden bir komutan bulamazsınız."

Cümlesini bitirdiğinde, bakışları son bir kez benimle Kurter arasında gidip geldi. Ardından time dönüp, "Çıkabilirsiniz," dedi sert sesiyle. “Kurter sen kal.”

Başımı çevirip Kurter'e baktığımda yüzüne yerleşmiş kaskatı bir duygusuzla karşılaştım. Hep böyleydi. Sınırlarını aştığı an iradesini geri getirir, eski hâline geri dönerdi.

Gözlerimi ondan çekip Komutan’a çevirdim ve teşekkür eden bir saygıyla başımı eğdim. Tim ise sessiz ama içten içe zafer kazandıklarını belli eden bir havayla toparlanıp odadan çıkmaya başladı. Atilla bir ara, “Çok yaşayın Komutanım!” diye bağırmıştı çıkarken.

Aynı coşkuyla ona Aras eşlik etti. “Kimin babası be!” Ardından gülümseyip bana döndü. “Ne dedim sana yenge, babam harika bir adamdır demedim mi?”

“*Yenge* mi?” diyen Ahmet Albay’ın kaşları anında çatılmıştı.

“Öyle bir ağzımdan kaçtı,” diye açıkladı Aras. “Aman baba, sanki bilmiyorsun.” Dayanamayıp güldü. “Bilmiyorsan da öğrenmiş oldun, boşver.”

“Oğlum sen hiç değişmeyecek misin lan!” diye gürledi Ahmet Albay.

Aras babasının gazabından kaçarak anında koşar adımlarla dışarı çıktı.

Aynı anda başımı son kez onlara doğru çevirdiğimde, Kurter'in kaskatı sırtıyla karşılaştım. Bana bakmadı. Ben de hiçbir şey söylemeden ve hissettiğim o derin kasveti bastırmaya çalışarak Albay'ın odasından hızlı adımlarla çıktım.

Koridorun o soğuk, beyaz ışıklarının altında kaldığımda, içerideki o boğucu hava geride kalmış, tutanak tehlikesini atlatmıştım. Ama Kurter'le aramızda geçecek yüzleşme daha yeni başlıyordu.

Aklımdakilerin ağırlığıyla yürürken, Eymen'in, "Geçmiş olsun, Doktor Hanım," diyen sesiyle düşüncelerimden sıyrılıp kendime geldim. Sesinde o her zamanki kibar ton ve saygı vardı.

"Gerçekten…" diyerek destekledi Atilla onu. "Büyük badire atlattınız, Doktor Hanım. Geçmiş olsun."

"Siz olmasaydınız..." diye mırıldandım yorgun bir nefes vererek. Ardından aksi bir ihtimali düşünmek istemezcesine iki yana salladım başımı. "İşler çok daha farklı bir noktaya gidebilirdi. Sizin ve Kurter'in sayenizde düzeldi. Teşekkür ederim."

"Ne teşekkürü yeng- Aman yani Doktor Hanım." Hafiften güldü Atilla. "Biz bir timiz ve içimizden birini gammazlamak bizim timin raconuna ters."

"Yesinler raconunu."

Aras muzip sesi ve yüzündeki serseri gülümsemesiyle tam da ondan beklenecek bir hızla araya girmişti. Ardından hızla yanıma yaklaşıp benimle aynı ritimde yürümeye başladı. Fakat beni kızdıracak bir şeyler söyleyeceği, yüzünde gittikçe büyüyen serseri gülüşünden belliydi. "Ama nasıl korudu seni Kurter Komutan, gördün mü yenge?" dedi sırıtarak. "Mesleğini yakma pahasına önüne siper oldu. Babama racon kesti, manitamı ezdirmem dedi."

Büyüyen gözlerimle Aras'a baktığım sırada aniden yanımda beliren Hera, imalı bir şekilde dürterek güldü bana. "*Yengeciğim*," derken

gülmemek için kendini zor tutan bir iması vardı. “Bizim Komutanımız sence de çok karizmatik değil mi?”

“Hayırdır?” diye araya girdi Eymen, Hera’ya doğru ters bir bakış atarak. “Çok mu ilgilisin karizmatik adamlarla?”

Hera, aniden Eymen’den gelen lafa şaşkınlıkla bakarken, “Anlamadım, Komutanım?” dedi gözlerini kırpıştırarak.

“Bir saniye,” diyerek araya girdi Aras. “Ne oluyor şu an burada, ne oluyor? Ne kaçırdım ben şu an?”

Atilla da Eymen’e dönüp göz kırptı. “Hayırdır, kardeş? Ne iş?”

Eymen kendisine yöneltilen sorulara homurdandı ama cevap vermedi. Aynı anda bakışlarını Hera’dan kaçırmıştı.

Fakat o an Aras’ın bütün odağı bendim, Eymen ve Hera olayının bile üstünde durmadan devam etti. “Yenge, iznin olursa sana bir şey soracağım.”

“Bu yine belasını arıyor,” diye homurdandı Atilla arkadan.

Aras ellerini cebine sokmuş, dudaklarında o serseri gülümsemeyle bana doğru eğilip tam bir şey söylemek üzereydi ki sözleri, koridorun diğer ucundan yankılanarak gelen o sert ve ritmik postal sesleriyle bıçak gibi kesildi.

Gözlerim yavaşça onların baktığı yöne, koridorun ucuna kaydığında sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Orgeneral Hakan Karalev… Gelen *babamdı*.

Tim arasındaki gülüşmeler anında tuzla buz olurken, “O ne lan!” dedi Aras dehşetle koridorun diğer ucuna bakarak.

Babam, üzerindeki kusursuz üniforması, omuzlarında parlayan beş yıldızlı apoletleri ve yüzüne yerleşmiş o korkunç ifadeyle doğrudan bize doğru geliyordu. Hayır. *Bana* doğru geliyordu.

“Bize doğru yüreyen bir *galaksi* mi geliyor, yoksa ben mi yanlış görüyorum?”

Başka zaman olsa bu esprilerine gülerdim ama şu an hiçbir şey söylemedim, yüzüm kaskatıydı. *Galaksi* derken babamın omzundaki yıldızlardan bahsediyordu Aras.

Beş yıldızlı apoletlerinin üstünde sayılamayacak kadar çok yıldız vardı ve uzaktan bakınca gerçekten de galaksiyi andırıyordu.

“Oha…” Atilla, ağzı açık kalmış bir şekilde bakıyordu koridorun ucundan bize doğru gelen babama. “Orgeneral Paşa oğlum bu!”

Aynı anda, “Tövbe estağfurullah,” dedi Eymen inanamayarak.

“Oğlum bu Orgeneral Paşa hazretleri niye bizi sikecek gibi geliyor lan?”

“Orgeneraller böyle gelir oğlum. Yürüyüşünde bile on kilo t-”

“Doktor Hanım’ın yanında küfretmeyin,” diye sert bir sesle araya girdi Eymen.

“Pardon yenge.”

“Gelen *babam*,” dedim en ciddi sesimle. “Bana sakın *yenge* demeyin onun yanında.”

Hepsi aynı anda ve dehşetle bana çevirdi yüzünü.

“Ney, ney?

“Gelen ney, ney?”

“Ney, ney, ney?”

“Doktor Hanım,” dedi Aras dehşetle. Tanıştığımızdan bu yana belki de bana ilk kez Doktor Hanım, diyordu. “Siz bize niye daha önce koskoca Orgeneral kızı olduğunuzu söylemediniz? Bu şimdi mi söylenir?”

“Oğlum bağırmasana lan! Karşında koskoca Orgeneral’in kızı var. Babası gelirse siker şimdi hepimizi.”

Sustum. Cevap veremedim çünkü babam artık koridorun ucunda, söylediklerimizi duyamayacak kadar uzakta değildi. Aksine, hızlı ve sert adımları gittikçe bize yaklaşıyordu ve keskin gözleri, aklımızdan geçeni bile duyacakmış gibi bakıyordu.

Babam, bizimle göz göze gelecek bir mesafeye geldiğinde bakışları normal bir askere göre öyle ciddi, öyle korkunçtu ki Aras'ın üstünden asla düşmeyen o serseri gülüş bile saniyeler içinde silindi, yerini ciddi bir hâl aldı. Aynı anda Eymen ve Atilla’nın bakışları koridorun sonuna kilitlendiği an, göz bebeklerindeki o anlık irkilmeyi gördüm. İçlerinden en soğukkanlısı Alpkan bile ürpermiş gibi bakıyordu babama.

"Dikkat!" diye kükredi Eymen. Sesindeki az önceki şaşkın tını tamamen silinmiş, ciddi bir askerî refleksle hareket etmeye başlamıştı.

Saniyeler içinde, ben hariç timdeki herkes topuklarını birbirine vurup esas duruşa geçti. Nefes bile almıyor, çeneleri kilitli bir şekilde, gözlerini karşıdaki beyaz duvardan ayırmıyorlardı.

Babamın adımları öyle sert, öylesine öfkeliydi ki, burnundan soluduğu yıkıcı fırtınayı hissedebiliyordum. Gözleri avına kilitlenmiş aslan gibi sadece bana odaklanmıştı. Biliyordu. Az önce Albay’ın odasında olanlardan saniyeler içinde haberi olmuştu ve tabii ki bunun hesabını benden sormaya geliyordu.

Boğazım aniden kurumuş, içime garip bir his sızmıştı. Babamın o yaşananların hesabını benden soracağını biliyordum ama onu şu an, bu koridorda ve kontrolsüz öfkeyle karşımda görmeyi beklememiştim.

Babam, Kafes Timi'nin tam hizasına geldiğinde bütün o yakıcı öfkesine rağmen adımlarını sertçe durdurdu. Ürpertici bakışları saniyelik olarak benden koptu ve sağ elini şakaklarına götürüp, kusursuz bir hareketle askerlerin selamını aldı. Askeriyenin kuralları onun için her şeyden, hatta öz kızına duyduğu öfkeden bile önce gelirdi.

"Rahat," dedikten sonra gözleri tekrar beni buldu ve tavizsiz bir sesle konuştu. "Kafes Timi, derhal burayı boşaltın."

"Emredersiniz, Komutanım!"

Babamın verdiği emirden sonra tim, saniyeler içinde ve senkronize bir şekilde selam verip koridoru terk etti. Uzaklaşan postal sesleri kaybolduğunda, babam, onunla aramızdaki son birkaç adımı da o ezici heybetiyle kapattı. Tam karşımda, bütün oksijeni kesecek şekilde durduğunda, başımı kaldırıp o koyu, fırtınalı gözlerine bakmak zorunda kaldım. Korkunç bakıyordu.

Tek kelime etmedi. Bağırmadı, hesap sormadı. Onun sessizliği her zaman, edeceğin en ağır kavgadan bile daha yıkıcı olmuştu.

"Benimle geliyorsun," deyip sertçe kolumu kavradı.

İtiraz etmeye hakkım yoktu. Askeriyenin o bitmek bilmeyen, soğuk koridorlarını nasıl geçtiğimizi, o devasa makam odasının kapısından içeri nasıl girdiğimizi hatırlamıyordum bile. Kapı arkamızdan büyük bir gürültüyle kapandığında, içerideki o ağır, boğucu sessizlik, az sonra kopacak yıkıcı fırtınanın en büyük habercisiydi.

Babam kolumu aniden, sanki elinde ateş tutuyormuş gibi sertçe bıraktı. Üzerindeki general üniformasının omuzları, aldığı derin ve öfkeli nefeslerle inip kalkarken, "Sen ne yaptığının farkında mısın!" diye kükrercesine bağırdı.

Olduğum yerde dik durmaya devam ettim ama cevap vermedim. Söylediğim her şey aleyhime olacaktı çünkü babam şu an korkunç bir öfkeyle karşımda volta atıyordu.

"Askerî disiplini hiçe sayan eylemlerde bulunmak ne demek Laren!" Üzerime doğru öyle bir adım attı ki sanki yüzüne dokunsa her yeri ateşe verecek kadar öfkeliydi. " Hem de bir general kızı olarak! Ahmet Albay o raporu işleme koysa hayatının nasıl kararacağının farkında mısın sen!"

Bu sözlerden sonra gözlerimi başka yere çevirmek zorunda kaldım. Biliyordum. Kurter suçu üslenmeseydi, Kafes Timi 'Şikâyetçi değiliz,' demeseydi ya ihraç edilirdim ya da disiplin cezası yerdim.

"Seni, düşmanlarımdan korumak için, gözümün önünde ol diye bu askeriyeye ben getirttim!" derken sesinde az önceki o öfkeli şiddet yoktu, ondan çok daha karanlık bir ton vardı. Aynı ifadeyle gözlerime baktı. "Sırf güvende kal diye seni yanıma aldım. Ama sen koca bir pimi çekilmiş el bombası gibi dolanıyorsun ortalıkta! Seni korumaya çalışıyorum ama artık seni ben bile zapt edemiyorum. Kendini kontrol edemiyorsun. Öfkeni kontrol edemiyorsun, Laren." İşaret parmağını yüzüme doğrulttu. "Şımarık bir çocuk gibi davranmayı kes artık!"

Son cümlesinden sonra içimde yıllardır kördüğüm olmuş, üzeri örtülmüş bir his büyük bir şiddetle kırıldı. Aldığım hiddetli nefesler ve göğüs kafesime sığmayan o devasa, zehirli öfkedendi. "Belki de bu öfke kontrolsüzlüğümü…" diye fısıldadım önce. Sesim o kadar soğuk çıkmıştı ki babamın yüzündeki o ürpertici öfke bile bir anlığına duraksadı. "Senden almışımdır, baba." Son cümlemden sonra sesim kendimi durduramayarak bir anda odanın duvarlarını yırtarcasına yükseldi. "Senin bu aileye yaşattıklarından almışımdır ben bu kontrolsüzlüğü!"

Gözlerindeki ifade aniden değişirken, "Bu bir bahane değil!" diye kükrercesine bağırdı, öfkeden dişlerini sıkıyordu.

"Elbette bu bir bahane değil. Bütün suç benim, kendi kontrolsüzlüğüm yüzünden bunlar yaşandı." Geri adım atmak yerine ona bir adım daha yaklaştım. "Dışarıdan bakınca nasıl görünüyorum bilmiyorum ama ne kadar anneme benzesem de senin kızınım ben, unuttun mu baba?"

Göğsüm hızla inip kalkıyor, bütün nefesim zehir gibi dudaklarımdan dökülüyordu. "Damarlarımda senin kanın dolaşıyor! Ben bütün huylarımı senden aldım, senin kendi canından olanı bile ezip geçen o huyun var bende!" Bu sefer işaret parmağımı ona doğrultan bendim. "Beni zapt edemiyorsun, çünkü aslında sen bana her baktığında aslında kendi yetiştirdiğin karanlığınla savaşıyorsun."

Babamın elleri iki yanında yavaşça gevşedi. Yüzündeki o kaskatı general maskesi düşmüş, yerini hatasını bilen ama inkar eden o adama bırakmıştı.

Yüzündeki o anlık sarsıntı, yalnızca bir saniye sürdü ve hemen ardından eskisinden çok daha sert, çok daha acımasız bir ifadeyle kaplandı. "Bana benzediğini söylüyorsun, öyle mi?" Sesi artık bağırmıyordu. Bağırmasından bin kat daha ürkütücü olan o alçak tonuyla konuşuyordu. "Benim öfkem yakar, Laren. Doğru. Ama ben yaktığım her ateşi kendim söndürürüm.” Üstüme doğru bir adım attı. “Yaptığım ve yaşattığım her şeyin bedelini omuzlarımda taşıdım. Döktüğüm her kanın arkasını ben topladım."

Attığı son adımdan sonra, aramızdaki mesafe tamamen kapandığında, "Peki ya sen?" diye fısıldadı, sesi bir yılanın zehrini akıtması kadar sessiz ve tehlikeliydi. "Sen kontrolünü kaybettiğinde... Arkanda bıraktı o *kanlı enkazı* kim temizliyor sanıyorsun?"

Buz kestiğimi hissettim.

Kaşlarım çatıldı. Nefesim boğazımda takılı kalmıştı. Ne demek istediğini anlamaya çalışırken, babamın gözleri gerçeği ondan sakladığım yalana sızar gibi baktı.

"Sen bana benzemiyorsun, Laren," Çenemi kavradı. "Benim karanlığım düşmanı yutar. Senin o kontrolsüz öfkense…” Durdu. Hemen ardından son darbeyi vurarak devam etti. “Seni korumaya çalışan herkesin sonu oluyor.”

Ve başka hiçbir şey söylemeden, odasının kapısını çarparak çıkıp gitti yanımdan.

Arkasından bakan gözlerim dehşet içindeydi, nabzım göğsümü parçalar gibi şiddetlenmişti. Düşüyordum. Sonu olmayan, kapkaranlık bir kuyunun içine, duvarlara çarpa çarpa düşüyordum. Aklımdaki şüpheyle deliriyordum.

Babam… Kahretsin… Biliyor muydu? En başından beri her şeyi biliyor muydu? Sığınakta işlediğim cinayeti… Benim bir katil olduğumu, Kurter'in beni korumak için yalan söylediğini… Kahretsin, kahretsin. *Babam başından beri her şeyi biliyor muydu?*

Elimi saçımdan geçirdim. Daha fazla batmam dedikçe bu karanlığın en derinine çekiliyordum ve çekildikçe aklımdaki o şüphenin yükselişini durduramıyordum.

Gerçeği babama… *Kurter mi söylemişti?*

Aldığı nefesin içinde yükselttiği o soğuk his ve zihni savaş alanına dönmüş bir şekilde birlikte askeriyenin bitmek bilmeyen koridorlarını adımlamaya başladı. Ama aklında hâlâ az önce Albay'ın odasında, ikisinin yalnız başlarına konuştukları o konu vardı.

'Babanın, annene baktığı gibi bakıyorsun Laren'e.'

'Nasıl?'

'Zaafın gibi.'

İçinden savurduğu kaçıncı küfürdü bu, bilmiyordu. Bütün bu olanlar babasının kulağına giderse olacakları düşünmek bile istemiyordu.

Odasının önüne geldiğinde derin bir nefes vererek duraksadı. Eli temkinli bir şekilde kapının soğuk metal kulpuna gitti ama askerî bir refleksle ensesinde onu içerideki tehlikeye karşı uyaran bir ürperme belirdi.

Derin bir nefes düştü dudağından. Aynı anda kapıyı açıp içeriye adımını attığında, içerideki zifiri karanlık karşıladı onu. Odasının o her zamanki kasvetli havasını soludu, kapıyı arkasından yavaşça kapatıp kilitledi ve duvardaki düğmeye bastı.

İçeride zifiri karanlık bir anda aydınlanırken Kurter'in bedeni karşısında gördüğü o öfkeli yüzle birlikte aniden kaskatı kesildi.

Odanın tam ortasında, Kurter'in masasının önündeki koltukta... Bu askeriyenin yegâne hakimi olan adam oturuyordu. *Orgeneral Hakan Karalev.*

Odasındaki ışık yanana kadar tek bir nefes sesi bile çıkarmamış, karanlığın içinde bir cellat gibi hedefini beklemişti. Işıkların açıldığı ilk an üzerindeki omuzları yıldızlı üniformasıyla, o karanlık ve fırtınalı lacivert gözlerini doğrudan Kurter'e dikmişti.

Kurter, damarlarındaki kanın kaynadığını hissetmesine rağmen, yılların getirdiği o askerî refleksle elini şakaklarına götürüp resmî selamı verdi. "Komutanım."

Ama Hakan Karalev ona rahat komutunu vermedi. Aksine, oturduğu yerden, karşısında dimdik duran bu heybetli ve genç komutanı acımasız bir dikkatle süzdü.

Odada gittikçe büyüyen ağır sessizlik, Kurter'in zihninde binlerce ihtimalin çarpışmasına neden olurken, Hakan General bu sessizliği gırtlaktan gelen o tehlikeli sesiyle ve odaya buz kestirecek bir cümleyle bozdu.

"Laren'in işlediği cinayeti ve onun suçunu senin üstlendiğini biliyorum."

Şehrin bütün manzarası iki askerin ayağına seriliydi sanki. Biri yüksek rütbesine rağmen yolun başında, hayata karşı öfke dolu ve merhametini kalbinden söküp atmış bir yüzbaşıydı. Diğeri ise tırmanabileceği bütün rütbeleri tırmanmış ve neredeyse yolun sonunda duran bir orgeneraldi.

Kurter Alacakan ve Hakan Karalev.

Odada başlayan o yüzleşmeden sonra, Hakan Karalev, Kurter'i buraya getirmişti. Eski kulağı kesiklerdendi, kimseye güvenmezdi ve özellikle de şimdi, hiç kimsenin hiçbir şekilde onları duymayacağından emin olmak istiyordu.

“Hatırlıyor musun burayı?” diye sordu General, ağır ve sert sesiyle.

“Evet,” dedi Kurter. O hiçbir şeyi asla unutmazdı. Aynı keskin sesiyle devam etti. “Ben küçük bir çocukken, siz beni asker olarak yetiştirmek için ilk yanınıza aldığınızda buraya getirmiştiniz.”

Hakan Karalev dudaklarının arasına bir sigara yerleştirip ucunu ateşledi ve dumanı uzunca bir süre içine çekti. Kafası yangın yeriydi ve aklının içindeki bütün düşüncelerin boğazına yapışmak istiyordu. En çok da şüphenin.

“Sen benim elimde büyüdün Kurter.” Sesi artık kaskatı bir hâl almıştı. Zira yanında duran askeri, oğlu gibiydi. Yaradan şahidi, onu gerçek oğullarından ayırmadan yetiştirmişti. Ama şimdi… İkisi de işin renginin değiştiği karanlık bir noktada duruyordu. “Güvenip de kızımı emanet edeceğim nadir kişilerden birisin bu hayatta ama…” Ama’sı vardı. Cehennem gibi bir ihtimale dayanan bir ama’sı vardı.

Kurter, Komutanının ona söylediği hiçbir söze cevap vermedi. Üzerinde kurşun yutmuş gibi bir sessizlik vardı. Göğüs kafesini parçalayacak güçte bir mermi gibiydi duyguları ve aklının içinde deliren tarafı durduramıyordu.

“Sana tek bir soru soracağım ve sen de bana mertçe cevap vereceksin.” Hakan Karalev, gözlerinde parlayan ateş gibi, korkunç bir ifadeyle Kurter'in yüzüne yaklaştı. “Kızımın suçunu neden üstlendin, Kurter Alacakan?”

Sustu Kurter. Cevap vermedi. Aklının içinden yüz tane şey geçti ama birini bile söylemedi.

General’in, "Laren'i korumak için, üniformamdaki her bir yıldızı, bütün kariyerimi, hatta hayatımı bile ateşe atarım," diye devam eden

sesi acımasız ve netti. "Çünkü ben onun babasıyım." Lacivert bakışları hedefini bulmuş bir kurşun gibi Kurter'in üzerine sabitlendi. "Peki sen onun nesisin, Kurter Alacakan?"

Tam o an, şehrin üstüne yeri titretecek güçte bir şimşek çaktı. Sanki gök bile bu sorunun cevabını duymak istemiyordu.

Ama Hakan Karalev istiyordu.

"Sen, Laren'in nesisin de onun işlediği cinayeti üstüne alıyorsun?" Sesi birden odanın uçurumda yankılanacak kadar gürleşdi. "Sen Laren'in nesisin de onun işlediği her suçta, mesleğini yakmak pahasına kendini öne atıyorsun!"

Sustu Kurter. Ağır, ürpertici, meydan okuyan bir sessizlik vardı üstünde. Aklında fırtına, kalbinde cehennem ateşi yükseldi ama o, ikisinin arasında sağ kaldı çünkü düşerse felaketi olurdu. Onu yetiştiren adama ihanet ediyormuş gibi hissetmek istemiyordu.

İçindeki bütün duyguları bastırıp, "Kızınız benim hayatımı kurtardı Komutanım," dedi sert ve kalın sesiyle. "Ve bilirsiniz ki bir asker için can borcu öyle bir illettir ki, hayatını mahvetme pahasına her şeyi yaptırır; gerekirse rütbesini gözünü kırpmadan ateşe attırır."

Hakan Karalev durdu. Ama bu çok kısa, bir nefeslik bir an kadar sürdü. Ardından aynı, hatta da büyük bir öfkeyle söze girdi. "Senin Laren'le çocukluğun birlikte geçti. Büyüdünüz, sen Kara Harp Okulu'ndan mezun olurken yanında Laren vardı. O bunların hiçbirini hatırlamıyor olsa da sen unutmadın." İşaret parmağını, çocukluğunu bildiği Kurter'in göğsüne doğrulttu. "O yüzden bana gerçeği söyleyeceksin."

Aynı anda Kurter, aklındaki gerçekleri ortaya dökmemek için iradesiyle büyük bir savaş veriyordu ve bu savaşı keskin bir şekilde kazanıp sert sesiyle devam etti. "Kızınızla aramda hiçbir şey yok, olamaz da. Ama benim kızınıza can borcum ve beni yetiştiren asker olarak da size bir şeref sözüm vardı. Borcumu ödedim, sözümü tuttum ve bitti. Altında başka bir sebep aramayın."

Sigarasından hiddetle bir nefes çekip dumanını ağır ağır üfledi Hakan General. Duyduğu bu sarsıcı cümlelerin her birine karşılık üzerinde hem korkunç bir öfke hem de ürpertici bir sakinlik vardı.

“Laren bu hikâyede zeki bir tilki. Sen ise en zeki tilkiyi bile kapana kıstıracak tehlikeli bir kurtsun. Peki ben neyim biliyor musun?” Tehditkâr bir ifadeyle Kurter'in yüzüne yaklaştı. “Avcı. Ben bu hikâyedeki avcıyım. Bütün ipler benim elimde. Gücü de ben yönetirim hükmü de.”

Bu sözler, aralarındaki görünmez savaş meydanına düşen son bombaydı. Hakan Karalev, kelimelerini zehirli bir namlunun ucuna sürer gibi söylemiş ve o tetiği çekmişti.

Kurter, komutanının gözlerindeki o mutlak tahakkümü gördü. Avcı; Hakan General’in dudaklarından dökülen basit bir benzetme değil, gerçek bir hükümdü. Ancak Kurter, boynuna bağlanmak istenilen zincirleri kabullenecek uysal bir kurt değildi. Aksine, dişlerini göstermeden önce etrafı tartan, karanlığa alışkın bir gölgeydi.

“Avcı olmak, tetiği çekme kudretini size verir Komutanım,” dediğinde sesi hem ateş hem buz gibi yükseldi. “Ama son hüküm avcıya değil, ormana aittir.”

Bu, bir orgenerale verilecek çok ağır bir cevaptı.

“Son hüküm bana ait,” diyen Hakan Karalev’in sesi ise acımasızdı. “Gençsin. Delikanlısın. Dünyaya diz çöktürecek bir gücü kendinde toplamışsın ve şimdi de intikam istiyorsun.” Gözlerine yerleşen korkunç bir ciddiyetle devam etti. “Ama intikamın en ağır yükü ne biliyor musun?”

Hiçbir şey söylemedi Kurter. Cevap vermedi. Gelecek cevabı bile duymak istemedi. Çünkü biliyordu. Kurter Alacakan, Hakan Karalev'in sandığından da zeki bir kuruttu.

Ama Hakan General durmadı. Aklına gelen ihtimal bir ağırlık gibi çöktü içine ve devam etti. “İçine sızdığın cehennemde sevdiklerini

koruyamamak. Bir askerin hayatla verebileceği en büyük savaş bu.”

Kurter, ikisi arasındaki bütün sınırları aşmış bir sesle, “Hakan *amca*,” dedikten sonra kaskatı çehresini komutanına doğru çevirdi ve aradaki bütün resmiyet bağlarını bir anda kesti. “Sen koruyabildin mi, *sevdiklerini*?”

“Ben seni korudum, Kurter. Karşılığında da senden tek bir şey istedim.” Sigarasından içine derin bir nefes çekti. “*Kızımı* korumanı.”

Kasvet belirdi aralarında, bir ateş başladı ve durmadı dumanı. Kurter o sırada aklından yükselip dilinin ucuna gelen bütün kelimeleri yutuyordu. *Kızınızı canım pahasına korurum*, diyemedi. *Korurken gerekirse kendimi ateşe atarım, diyemedi.*

Bir sigara yaktı Kurter. Kafasının içindeki cehennemle boğuşmaya devam ederken, “Ben senin kızını korudum, Hakan amca,” dedi kasvetli sesiyle.

Ama General daha son vurucu darbesini oynamamıştı. “Biliyorum.” Ağır ağır salladı başını ve lacivert gözlerini ürpertici bir ifadeyle dikip Kurter'in yüzüne baktı. Karşısında gençliğini gördüğü bu genç delikanlıyı uzun uzun izledikten sonra, “Senin Laren’i korumak için onun işlediği cinayetin suçunu üzerine aldığını en başından beri biliyordum,” dedi kaskatı bir sesle.

Kurter'in yüzünde mimik oynamadı ama içinde fırtına koptu. Çenesi kaskatı oldu. İçine çektiği duman ağzında asılı kaldı, bu cümleden sonra hareket bile etmedi ama cevaplamayı değil, sorgulamayı seçti. “Sığınakta kamera yoktu, kapılar kapalıydı, duvarlar ses geçirmezdi, sadece ben ve Laren vardık.” Gözlerindeki karanlık ifade gittikçe artarken komutanıyla arasındaki birkaç santimlik boy farkını kapatmak için başını eğip komutanının yüzüne baktı. “Gerçeği nasıl öğrendiniz?”

Hakan Karalev, dudaklarının kenarında beliren ürpertici bir tebessümle güldü bu soruya. “Söylemiştim sana, Kurter. Laren tilki, sen kurt, ben avcıyım. Ve burada avcıdan habersiz kuş bile uçmaz.”

Ardından soğuk hisle devam etti sözlerine. “Eiza denen o şerefsizin üzerinde terör örgütüne ses aktaran gizli dinleyiciler vardı. KBS ile Eiza arasındaki sinyali kestim ve gerçekleşecek felaketi ben engelledim.” Ağzındaki dumanı hızlıca üfleyip öfkeyle soluklandı. “Şayet engellemeseydim Eiza ile Laren arasındaki bütün konuşmalar o aşağılık örgütün elinde kanıt olarak kalacaktı.”

Dişlerini sıktı Kurter. Parmakları arasındaki sigaradan derin bir nefes çekti; bir tane daha, bir tane daha, bir tane daha. Düşünmüştü, her ihtimali düşünmüştü, sinyal kesicilerden diğer bütün aletlere kadar bütün detayları düşünmüştü. Ama Hakan Karalev gerçek bir baba gibi davranmış, Laren’in katil olduğunu kanıtlayacak bütün kağıtları *gizli* bir elle yok etmişti. Kurter ise o kanıtları *gerçek* bir elle yok etmişti.

İkisi de bunun farkındaydı ve bu gerçekle birlikte ağır bir sessizlik oldu aralarında.

“Kurdu tuzağa düşüren avcı değil, kendi zaafıdır,” diye devam etti General.

Kurter'in bakışlarındaki o kaskatı ifade bir anlığına dağıldı. Karşısındaki adam sadece bir komutan değil, aynı günahı sessizce sırtlayan bir babaydı. Hakan Karalev, o gece sadece bir sinyali kesmekle kalmamış, kızının kaderinin kirlenmesine de engel olmuştu. Ama bunu tek başına yapmamıştı.

Hakan General, sert yüz hatlarını gevşetmeden, ama gözlerinin en derininde parlayan o takdir ifadesini gizlemeden baktı Kurter'e. Lacivert harelerinde bir generalin askerine duyduğu gururdan fazlası; bir babanın, kızını ipten alan adama duyduğu minnetin ağır gölgesi vardı.

“O gün orada sinyalleri kesip o kaydı yok etsem de…” dedi, sesi gecenin ayazından daha kasvetli çıkıyordu. “Sen o suçu üstlenmeseydin, benim müdahalemin bir hükmü kalmayacaktı. Sen kendini ateşe atarak Laren'i o sorgunun içinden çekip aldın.”

Oldukça uzun boylu bir adam olmasına rağmen başını biraz kaldırmak zorunda kaldı Kurter'in gözlerinin içine bakarken. Aralarındaki rütbe farkı, paylaştıkları bu karanlık sırrın yanında yok olmuştu.

“Bir general olarak itaatsizliğini yargılayabilirim,” dedi kısık bir sesle. “Ama bir baba olarak…” Ağır ağır iki yana salladı başını. “Kızımın hayatını, kendi istikbalini yakma pahasına kurtardığını asla unutmayacağım.”

Aralarında, kelimelere dökülmeyen ama kanla mühürlenmiş bir anlaşma imzalanmıştı o an. İkisi de Laren için yanmayı göze almıştı. Biri rütbesiyle, diğeri babalığıyla.

“Laren o tetiği çekerken düşmanına değil, kendine yenildi. Mesleğine, yeminine ihanet etti. Sen ise o günahı sırtlandın ama sanma ki en kötüsü geride kaldı. Bu yaşadığı, kopacak tufanın yanında okyanusta bir damla sadece. Gerçek felaketler daha kınından bile çıkmadı.”

General, ciğerlerindeki dumanı ağırca havaya üfledi, aklının içinden geçen felaket senaryolarına dayanamıyordu. “Cehennemin tam ortasındayız ve bu cinayet, sadece bir başlangıçtı. Durmayacaklar. Daha da ileri gidecekler, operasyonların şah damarına kadar sızacaklar. Bittiğini sandığınız her şey, aslında şu an başlıyor.”

“Savaşacağız,” dedi Kurter. Yapmayı en iyi bildiği şey buydu çünkü. Savaşmaktı. “Sonuna kadar.”

“Savaşmak bizim gibi adamlar için mesele değil. Esas mesele ne biliyor musun?” İşaret parmağını Kurter'in göğsüne vurdu. “Savaşın içinde sevdiklerini koruyabilmek.”

Kurter sustu. Kalbi bir yükün altında ezilir gibi oldu. Çünkü koruyamamıştı. Sevdiklerini koruyamamıştı. Geçmişte *annesini* koruyamamıştı.

Ve şimdi aynı şeyin, Laren'in başına gelmesini istemediği için mesleğini tehlikeye atmıştı.

“Eğer Laren'in işlediği cinayeti öğrenirlerse sırf benim kızım olduğu için hak edeceği cezanın çok üstünde hapis verilmesi için ellerinden geleni yapacaklar. Bu yalan ve bu oyun bir risk mi? Evet, ölüm gibi bir risk. Ama biz zaten tehlikenin içinden geldik.” Derin bir nefes verdi. “Sadece sen değil. Kızımı korumak için ben de kendi mesleğime ve rütbeme ihanet ediyorum. Bir oyunun başlangıcı bu, savaşın ortasında sevdiklerimizi koruyabilmek için girdik ve çıkışı yok.”

Kurter elindeki sigarayı parmaklarının arasında çevirdi. “Benden ne yapmamı istiyorsunuz, Komutanım?”

“*Laren’i çemberin içine çekeceksin.* Sadece bir doktor olarak kalmayacak artık.”

Bu cümle, ağır bir planın yakılmış ilk fitiliydi. Kurter, komutanını tanıyordu. Satranç tahtası gibi bir zekası vardı Hakan Karalev’in; oyunu izler, oyunu anlar, yirmi hamle ötesini hesaplar ve mat ederdi. Ama şimdi kızı ile hayatı arasında bir kumar masasına oturmuştu.

“Onu yıllarca bu kirli savaştan, bu kanlı meydandan uzak tutmak için her şeyi yaptım. Yurt dışına gönderdim, etrafına duvarlar ördüm, kafeslerin içinde sakladım. Cinayeti işlediğini benden sakladı çünkü ona yine aynısını yaşatmamı istemedi. Ama şimdi...” Sesi kısıldı, gözlerinin önünde kanlı bir geçmiş harlandı ve bir babanın çaresiz sessizliğiyle bir generalin korkutucuydu öfkesi birbirine karıştı. “O kan ellerine bulaştığı an, duvarları kendi elleriyle yıktı. Onu içine kapattığım kafesi kendi elleriyle kırdı. Laren artık masum bir sivil değil. Kendi kendini bilerek bu cehennemin içine attı.”

Bakışlarını tekrar Kurter’e çevirdiğinde gözlerinde merhamet kalmamıştı.

“Onu artık pamuklara sarıp saklayamam. Şunu anladım ki eğer evladının yaşamasını istiyorsan, onu ateşten sakınmayacaksın. Çünkü sakınılan gözü çıkarıyorlar bu savaşta. Bırak yüzleşsin. Bırak korksun. Yanmayı öğrenecek... Yanmayı öğrenecek ki küllerinden doğmayı bilsin.”

Acımasız olsa bile bir babanın kızından asla vazgeçmeyen ifadesi parladı gözlerinde ve devam etti. “Laren artık oyunun içinde, düşmanın bize doğrultacağı bir silah. Fakat bizim için ise onunla oyunu yönetebileceğimiz, savaşın seyrini değiştirecek büyük bir *koz*.”

***Koz*. “Bu çok ağır,” dedi Kurter sert bir sesle. Laren'e bunu yapmak istemiyordu. Asla istemiyordu hem de.**

“Olmak zorunda.” Hakan Karalev'in sesi netti. “Yanmayı öğrenmeden yakmayı bilemez. Koz olacak ki yansın, yansın ki ateşe dönüşsün.”

“Ben Laren'e bunu yapmam,” dedi Kurter, sesi yükselmiş; bakışları sertleşmişti.

Hayatında komutanına karşı geldiği nadir ve geri dönüşü olmayacak kadar tehlikeli anlardan birindeydi ama bir adım bile geri gitmedi. Aksine, aynı kararlılıkla devam etti. “Hayatımı kurtaran doktoru, düşmanı tuzağa çekmek için *koz* olarak kullanmam.”

“Yapacaksın. Bana verdiğin sözü tutup da Laren’i korumak için bunu yapmak zorundasın,” dedi General, aksi olmayacak kadar kesin ve sert bir tonla. “Laren’in güvenini kazanacaksın. Laren nereye giderse peşinden sen de gideceksin. Çünkü düşman da siz nereye giderseniz aynı yere çekilecek. Laren bir mıknatıs gibi düşmanları kendi üstüne çekerken sen de çemberin içindeki düşman ağını ortaya çıkaracak ve hepsini bir bir yok edeceksin.”

Kusursuz bir plandı. Laren'i ateşe atma pahasına tüm terör örgütü ağını ortaya dökecek çok riskli ama zekice kurulmuş bir plandı.

“Laren üzerine kurulmuş bir ateş çemberi.” Gözlerinde beliren korkunç bir ateşle yumruklarını sıkıyordu Kurter. “Ve çemberin ortasında Laren var. Koruyamazsam ölür!”

General’in “Koruyacaksın!” diye kükreyen sesi tüm uçurumu sarstı.

“Ben gözümden bile sakındığım kızımı böyle bir ateşe onu korumadan atar mıyım sanıyorsun!” İşaret parmağını hiddetle Kurter'in göğsüne

vurdu. “Askerî İstihbarat Teşkilatı’yla ortak yürütülecek bir plan bu ve sen, sana verilen tüm birliği bu görev için seferber edeceksin. Tek bir hata hakkın bile yok.”

Sarsıcı bir sessizlik aralarına yayıldığında General devam etti. “Çünkü sana bu görev için ordudaki hiçbir askerin alamayacağı düzeyde üst düzey yetki verilecek. ”

Bu ağır cümleden sonra parmaklarının arasındaki sigarayı yere atıp kalın postallarının ucunda sertçe ezdi ve dumanın sönüp karanlığa karışmasını izledi. Sonra başını yavaşça, gecenin karanlığında güçlü bir gölge gibi duran Kurter'e çevirdi.

"Ve şunu sakın unutma, Kurter." Gözlerinde parlayan cehennem gibi bir ifadeyle devam etti. *"Laren ona oynadığımız oyunu asla bilmeyecek."*

❄

bence bomba gibi patlayacak bir plan.

avcı, tilkisini kurdun korumasını istiyor. garip bir çember var aralarında.

Sonraki bölümde buluşalım. sevgiler, yazalven

insta: yazalven